

วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม

วารสารวิชาการด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และการศึกษา

ISSN 3088-1226 (Print) ISSN 3088-1250 (Online)

ปีที่ 17 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2568

บทความวิจัย

- 9 * การจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง (Active Citizen) ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม
ดร. พนิดา คล้อยสวัสดิ์, รศ. ดร. สุพัทธร์ พิบูลย์, ดร. นงนุช สุวรรณะรุจิ, Dario Mando และ Dr. Teresita R. Doctor
- 29 * ความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนโรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดนครสวรรค์ ประเทศไทย
บาทหลวง ดร. รังสิพล เปลี่ยนพันธ์, รศ. ดร. อำพล ธรรมเจริญ, ผศ. อรุณี ศรีสวรรค์, พยัพ ศรียานนท์พินิจ และ สิริกร สุวณิชฌูชา
- 61 * “ฉันเรียนเพื่อนาคตที่ตึกกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
สุมิตร เมอภัทรฤดี, บาทหลวง ดร. พิเชฐ แสงเทียน, จำเรียง พรหมบุตร และ ศศิรินทร์ โกศลวัฒนา
- 86 * มุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก
ฤทธิธรณ์ เวทภูจินทร์, บาทหลวง ดร. พิเชฐ แสงเทียน, และ ผศ. ดร. ลัดดาวรรณ ประสูตรแสงจันทร์
- 106 * การศึกษาทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด
ศุภวัฒน์ จันทรเจริญ, บาทหลวง ดร. พิเชฐ แสงเทียน, บาทหลวง ผศ. ดร. อภิสิทธิ์ ฤกษ์เจริญ และ ผศ. ดร. ลัดดาวรรณ ประสูตรแสงจันทร์
- 130 * การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้พลอยพยายัดถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้พลอยพยายัดถิ่นชาวเมียนมาในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย
Rev. Michael Bistis และ บาทหลวง อีรพล กอบวิทยากุล
- 155 * การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
จินตนา กิจแก้ว และ ดร. ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย
- 176 * ศึกษาองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน
บาทหลวง เด่น ช่วยสุข, ดร. บุญมี ก่อบุญ และ ดร. พรเทพ เสถียรนพแก้ว
- 190 * ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
งามพรรณ เล็กเปี่ยม, ดร. สุดาพร พงษ์พิชญ และ ดร. สุพจน์ เกิดสุวรรณ
- 216 * การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ภาณุพงศ์ หมายมี และ ดร. สุดาพร พงษ์พิชญ
- 232 * แนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์
วิลาณี กล้านรงค์การ และ ดร. พชรวิพรรณ กิจมี
- 245 * ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์
สุขภาพของนักศึกษา วิทยาลัยเซนต์หลุยส์
ศราวุธ มั่งสูงเนิน, ดร. นาริรัตน์ กิตติอาษา, ผศ. นุชนาฏ วัฒนศิริ, Charito R.Cruz และ วราภรณ์ ดวงพระทัย
- 266 * การใช้วิถีพุทธในการจัดการกับความยากในการเสนาทางศาสนา: กรณีศึกษาของทีฆนิกายและมัชฌิมนิกาย
Dr. Le Ngoc Bich Ly
- 293 * บทบาทของวัฒนธรรมในสถาปัตยกรรมสื่อภายใต้ทฤษฎีความสิ้นไหล
Li Gengrui และ ศ. ดร. พิชัย สดภิบาล
- 325 * กลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืนในการประยุกต์ใช้ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน
Li Xin Zan และ ศ. ดร. พิชัย สดภิบาล

วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม มีความยินดีรับบทความวิจัย บทความวิชาการ บทความหนังสือและบทความปริทัศน์ด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และการศึกษา ที่ยังไม่เคยเผยแพร่ในเอกสารใดๆ โดยส่งบทความมาที่ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม วิทยาลัยแสงธรรม

กองบรรณาธิการวารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม จะส่งบทความให้แก่ผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการเพื่อประเมินคุณภาพบทความว่าเหมาะสมสำหรับการตีพิมพ์หรือไม่ หากท่านสนใจกรุณาดูรายละเอียดรูปแบบการส่งต้นฉบับได้ที่ <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/scj>

เจ้าของ

วิทยาลัยแสงธรรม, สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย

วัตถุประสงค์

1. เป็นเวทีเผยแพร่ผลงานวิจัยและผลงานทางวิชาการของคณาจารย์ทั้งในและนอกวิทยาลัยตลอดจนนักวิชาการอิสระ
2. เชื่อมโยงโลกแห่งวิชาการ และเผยแพร่องค์ความรู้ทางปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และการศึกษา ให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชนและสังคมส่วนรวม
3. ส่งเสริมและกระตุ้นให้เกิดการวิจัย และพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยาและการศึกษาเพิ่มมากขึ้น

ลิขสิทธิ์

ต้นฉบับที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม ถือเป็นกรรมสิทธิ์ของวิทยาลัยแสงธรรม ห้ามนำข้อความทั้งหมดไปตีพิมพ์ซ้ำ ยกเว้นได้รับอนุญาตจากวิทยาลัยแสงธรรม

ความรับผิดชอบ

เนื้อหาและข้อคิดเห็นใดๆ ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนเท่านั้น

จัดพิมพ์โดย: ศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม วิทยาลัยแสงธรรม

พิสูจน์อักษร: อาจารย์ สุคหทัย นิยมธรรม

ปก/รูปเล่ม: นางสาว วรกัญญา กิจบำรุง และ นาย วรัญญู นางาม

วารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม

ได้ผ่านการประเมินคุณภาพวารสาร จากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI)

รอบที่ 5 (ปี พ.ศ. 2568-2572)

โดยจัดอยู่ในกลุ่ม 2 เป็นวารสารที่ผ่านการรับรองคุณภาพของ TCI และอยู่ในฐานข้อมูล TCI

นโยบายของวารสารและขอบเขตการตีพิมพ์

1.กำหนดการตีพิมพ์วารสาร มีกำหนดออกปีละ 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม

2.ประเภทบทความที่รับตีพิมพ์

บทความวิจัยและบทความวิชาการ (ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ)

3.ประเภทของการ Peer Review

ผู้ประเมินไม่ทราบชื่อผู้แต่งและผู้แต่งไม่ทราบชื่อผู้ประเมิน (Double-blind peer review)

4. กระบวนการพิจารณาบทความ

บทความที่จะได้รับการพิจารณาตีพิมพ์จะต้องเป็นบทความที่ไม่เคยตีพิมพ์ที่ไหนมาก่อนโดยสาระบทความและแนวการเขียนจะต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของวารสาร และผ่านการพิจารณาจากกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้องไม่น้อยกว่า 3 ท่าน โดยจะมีกระบวนการดังต่อไปนี้

- เมื่อส่งบทความผ่านระบบออนไลน์ และได้รับอีเมลจากระบบของวารสารฯ ถือว่ากองบรรณาธิการได้รับบทความเรียบร้อยแล้ว

- กองบรรณาธิการจะพิจารณาเบื้องต้น โดยตรวจสอบหัวข้อและเนื้อหาของบทความถึงความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และรูปแบบของวารสาร การคัดลอก เพื่อส่งให้กับผู้ส่งบทความนำกลับไปแก้ไขเบื้องต้นก่อนที่จะดำเนินการในขั้นตอนต่อไปหรือปฏิเสธการลงตีพิมพ์

- เมื่อกองบรรณาธิการพิจารณาเห็นควรให้ดำเนินการส่งบทความให้ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อทำการกลั่นกรองต่อไป บรรณาธิการจะแจ้งผู้เขียนให้ชำระค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจัดทำวารสาร โดยมีอัตราค่าใช้จ่ายฯ บทความละ 3,000 บาท

- * บทความที่ไม่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิและกองบรรณาธิการ ทางวารสารฯ ขอสงวนสิทธิ์ในการคืนเงิน ไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น*

- กองบรรณาธิการจะส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้องไม่น้อยกว่า 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของบทความว่าอยู่ในระดับที่เหมาะสมที่จะลงตีพิมพ์หรือไม่ โดยในกระบวนการพิจารณาถ้อยแถลงนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิจะไม่สามารถทราบข้อมูลของผู้ส่งบทความ (Double-Blind Peer Review)

- เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิได้พิจารณาถ้อยแถลงบทความแล้ว กองบรรณาธิการจะตัดสินใจโดยอิงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิว่าบทความนั้นๆ ควรได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธการลงตีพิมพ์ในวารสาร หรือควรให้ผู้ส่งบทความนำกลับไปแก้ไขให้แล้วเสร็จตามกำหนดก่อนพิจารณา

- กองบรรณาธิการจะแจ้งให้ผู้ส่งบทความทราบเมื่อบทความผ่านการพิจารณารับตีพิมพ์บทความ

5.จรรยาบรรณการตีพิมพ์

บทความที่นำมาสมัครลงตีพิมพ์ในวารสารต้องไม่เคยได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่มาก่อนและไม่ส่งต้นฉบับบทความซ้ำซ้อนกับวารสารอื่น รวมทั้งผู้เขียนบทความต้องไม่ละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น

6.ค่าธรรมเนียมการตีพิมพ์

บทความที่ส่งมาเพื่อขอตีพิมพ์จะต้องชำระค่าธรรมเนียมการตีพิมพ์ หลังจากกำหนด Peer Review ประเมินบทความได้แล้ว และในกรณีที่บทความได้รับการประเมินผลไม่สามารถตีพิมพ์ได้ ท่านจะไม่ได้รับค่าตีพิมพ์คืนในทุกกรณี โดยมีอัตราการเก็บค่าตีพิมพ์ บทความละ 3,000 บาท

หมายเหตุ: ระยะเวลาดำเนินการไม่น้อยกว่า 2 เดือน ขึ้นอยู่กับคุณภาพของบทความและดำเนินการแก้ไขบทความ

จริยธรรมการตีพิมพ์

บทบาบทและหน้าที่ของผู้เขียนบทความ

1. บทความที่จะได้รับการพิจารณาตีพิมพ์จะต้องเป็นบทความที่ไม่เคยตีพิมพ์ที่ไหนมาก่อนและไม่ส่งต้นฉบับบทความซ้ำซ้อนกับวารสารอื่น
2. เนื้อหาของบทความจะต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของวารสาร
3. บทความต้องไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น
4. ผู้เขียนต้องอ้างอิงผลงานของผู้อื่น หากมีการนำผลงานเหล่านั้นมาใช้ในบทความของตัวเอง เช่น ภาพ ตาราง เป็นต้น
5. ผู้เขียนต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการเอกสารอ้างอิง ทั้งในแง่ของรูปแบบและเนื้อหา
6. ผู้เขียนบทความจะต้องปรับบทความตามรูปแบบและขนาดตัวอักษรตามแบบฟอร์มของวารสาร
7. ผู้เขียนที่มีชื่อปรากฏในบทความทุกคน ต้องเป็นผู้ที่มีส่วนในการดำเนินการบทความจริง
8. ผู้เขียนต้องระบุแหล่งทุนที่สนับสนุนในการทำวิจัยนี้ และ/หรือมีผลประโยชน์ทับซ้อนจะต้องระบุในบทความ และแจ้งให้บรรณาธิการทราบ
9. ผู้เขียนไม่ควรนำเอกสารวิชาการที่ไม่ได้อ่านมาอ้างอิง หรือใส่ไว้ในเอกสารอ้างอิง และควรอ้างอิงเอกสารเท่าที่จำเป็นอย่างเหมาะสม ไม่ควรอ้างอิงเอกสารที่มากจนเกินไป
10. การกล่าวขอบคุณผู้มีส่วนช่วยเหลือในกิตติกรรมประกาศนั้น หากสามารถทำได้ผู้เขียนบทความควรขออนุญาตจากผู้เขียนประสงค์จะขอบคุณเสียก่อน
11. ในบทความผู้เขียนต้องไม่รายงานข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างข้อมูลเท็จ หรือการปลอมแปลง บิดเบือน รวมไปถึงการตกแต่ง หรือ เลือกแสดงข้อมูลเฉพาะที่สอดคล้องกับข้อสรุป

12. กรณีที่ผลงานเป็นการศึกษาวิจัยและทำการทดลองในคนหรือสัตว์ทดลอง โดยการทดลองในคนอาจส่งผลกระทบต่อศักดิ์ศรี สิทธิ ความปลอดภัย และสุขภาพของคน ขอให้แนบหนังสือรับรองจริยธรรมจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์หรือสัตว์ทดลอง ทั้งนี้ การอนุมัติให้ลงตีพิมพ์ขึ้นอยู่กับพิจารณาจากกองบรรณาธิการวารสารฯ ถือเป็นขั้นสุดท้าย

บทบาทและหน้าที่ของบรรณาธิการวารสาร

1. บรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาคุณภาพของบทความ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่ตนรับผิดชอบ และไม่ตีพิมพ์บทความที่เคยตีพิมพ์ที่อื่นมาแล้ว
2. บรรณาธิการต้องไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้เขียน และผู้ประเมินบทความแก่บุคคลอื่นๆ
3. บรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยที่มีระเบียบวิธีวิจัยที่ถูกต้อง และให้ผลที่น่าเชื่อถือ โดยนำผลของการวิจัยมาเป็นตัวชี้แนะว่า สมควรตีพิมพ์เผยแพร่หรือไม่
4. บรรณาธิการต้องไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้เขียนและผู้ประเมิน
5. บรรณาธิการต้องมีการตรวจสอบบทความในด้านการคัดลอกผลงานผู้อื่น (Plagiarism) อย่างจริงจัง
6. เมื่อบรรณาธิการตรวจพบการคัดลอกผลงานของผู้อื่น จะต้องระงับการประเมินและติดต่อผู้เขียน เพื่อพิจารณาตอบรับหรือปฏิเสธการตีพิมพ์
7. หากบรรณาธิการตรวจพบว่า บทความมีการลอกเลียนบทความอื่นโดยมิชอบ หรือมีการปลอมแปลงข้อมูล ซึ่งสมควรถูกถอดถอน แต่ผู้เขียนปฏิเสธที่จะถอนบทความ บรรณาธิการสามารถดำเนินการถอนบทความได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้เขียน ซึ่งถือเป็นสิทธิและความรับผิดชอบต่อบทความของบรรณาธิการ

บทบาทและหน้าที่ของผู้ประเมินบทความ

1. ผู้ประเมินบทความต้องไม่เปิดเผยข้อมูลในบทความแก่บุคคลอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงระยะเวลาของการประเมินบทความ
2. หากผู้ประเมินบทความมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้เขียนผู้ประเมินบทความจะต้องแจ้งให้บรรณาธิการวารสารทราบและปฏิเสธการประเมินบทความนั้นๆ
3. ผู้ประเมินบทความควรรับประเมินบทความเฉพาะสาขาวิชาที่ตนมีความเชี่ยวชาญ และหากมีส่วนใดของบทความที่มีความเหมือนกัน หรือซ้ำซ้อนกับผลงานชิ้นอื่นๆ ผู้ประเมินบทความต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบ

กองบรรณาธิการ
วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม
ปีที่ 17 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2568

บรรณาธิการบริหาร

บาทหลวง ผศ. ดร. ชาดิชา ยงษ์ศิริ	ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยค้ำคว้าศาสนาและ วัฒนธรรม วิทยาลัยแสงธรรม
---------------------------------	--

กองบรรณาธิการวารสาร (ภายใน)

บาทหลวง อีรพล กอบวิทยากุล	ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ผศ. ดร. ลัดดาวรรณ ประสูตรแสงจันทร์	ผู้ช่วยบรรณาธิการ
อาจารย์ ดร. ไพรัตน์ ฤทธิรัตน์	ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ผศ. ดร. ศรัญญา พงศ์ประเสริฐสิน	ผู้ช่วยบรรณาธิการ
อาจารย์ สุธทัย นิยมธรรม	ผู้ช่วยบรรณาธิการ
วรกัญญา กิจบำรุง	ประจำกองบรรณาธิการ
วิญญู นามาม	ประจำกองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการวารสาร (ภายนอก)

บาทหลวง ศ.ดร. วชิระ น้าเพชร, เยสุอิต	มหาวิทยาลัยโซเฟีย ประเทศญี่ปุ่น
รศ. ดร. ไพศาล หวังพานิช	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล
รศ. ดร. มารุต พัฒนาผล	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รศ. ดร. สมเจตน์ ไวยาการณ์	คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา
รศ. ดร. รัตติกรณ์ จงวิศาล	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผศ. ดร. วรยุทธ ศรีวรกุล	คณะปรัชญาและศาสนา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
ผศ. ดร. ประทีป ฉัตรสุภาวงศ์	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ผศ. ดร. จิตรา ดุษฎีเมธา	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ดร. เมธัส วันแอะละ	ผู้อำนวยการ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรร-รอปดี
ดร. อาทิพย์ สอนสุจิตรา	พัฒนาการศึกษา ฝ่ายการศึกษา มูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ประเมินบทความ (ประจำฉบับ)

ปีที่ 17 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2025/2568

ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

รศ. ดร. มารุต พัฒนา

รศ. ดร. กรองทิพย์ นาควิเชตร

ดร. วราพร ช่างยา

รศ. ดร. ดนุลดา จามจุรี

ดร. ธารทิพย์ ขุนทอง

ดร. หทัยทิพย์ สีขันชกสมิต

ดร. เด่นพงษ์ วงศาโรจน์

ผศ. ดร. สิทธิธรรม โรหิตะสุข

ผศ. ดร. อัยนา ภูษิตานนท์

ผศ. ดร. อรัญ วานิชกร

ผศ. ดร. กรกมล คำสุข

ผศ. ดร. ขนิษฐา สาสีหมัด

ผศ. ดร. ประทีป นัตริสุภาวงศ์

รศ. ดร. วุฒินันท์ กันทะเตียน

ศาสตราจารย์ ดร. ชนันภรณ์ ใจเส่าร์ดี

ดร. อุบลวรรณ ส่งเสริม

ดร. อรรณพ โพธิ์สุข

ดร. สุกิจ ทองพิลา

ดร. เอกธิป สุขวาริ

ดร. สุพีรพัชร พิมพมาศ

ดร. ชิมมี อุปรา

ดร. สุพัทธ แสนแจ่มใส

ดร. นภาศิริ ฤกษ์นันท์

ผศ. ดร. สิริธร สิ้นจินดาวงศ์

บาทหลวง ดร. อธิพล ศรีรัตนะ

รศ. ดร. ภัทรียา กิจเจริญ

ดร. นงคราญ วงษ์ศรี

รศ. ดร. ประกอบ คุณารักษ์

ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน

บาทหลวง ดร. นันทพล สุขสำราญ

บาทหลวง ดร. วีรศักดิ์ ยงศรีปณิธาน

บาทหลวง สักรินทร์ ศิริบรรเทิง

ผศ. ดร. ศรีญญ พงศ์ประเสริฐสิน

อาจารย์ มลธวัฒน์ กิจสวัสดิ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิทยาลัยอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิทยาลัยอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแม่คึกลาวารี มหาวิทยาลัยพายัพ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

วิทยาลัยพยาบาลราชชนนี นพรัตน์วชิระ

คณะพยาบาลศาสตร์ สถาบันพระบรมราชชนก

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล

สถาบันวิจัยพัฒนาและสาธิตการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ผู้อำนวยการโรงเรียนมาเรียลัย อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

คณะจิตวิทยา วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย

คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

คณะมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

คณะมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

บทบรรณาธิการ

วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม

ปีที่ 17 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2568

วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม ฉบับนี้ ขอนำเสนอบทความด้าน ปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และการศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วยบทความวิจัยทั้งหมด 15 บทความ โดยแบ่งเป็น บทความจากบุคลากรภายในจำนวน 4 บทความ และบทความจากบุคลากรภายนอกจำนวน 11 บทความ ดังนี้

บทความจากบุคลากรภายในจำนวน 4 บทความ ได้แก่

- 1). บทความวิจัย เรื่อง “ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดย สุมิตร เหมอภัทรฤดี และคณะ
- 2). บทความวิจัย เรื่อง มุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก โดย ฤทธิกรณ์ เวหาภูจันทร์ และคณะ
- 3). บทความวิจัย เรื่อง การศึกษาทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด โดย ศุภวัฒน์ จันทร์เจริญ และคณะ
- 4). บทความวิจัย เรื่อง การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมาในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย โดย Rev. Michael Bistis และคณะ

บทความจากบุคลากรภายนอกจำนวน 11 บทความ ได้แก่

- 1). บทความวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง (Active Citizen) ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม โดย ดร. พนิดา คล้อยสวัสดิ์ และคณะ
- 2). บทความวิจัย เรื่อง ความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนคาทอลิกในจังหวัดนครสวรรค์ ประเทศไทย โดย บาทหลวง ดร. รังสิพล เปลี่ยนพันธุ์ และคณะ
- 3). บทความวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดย จินตนา กิจแก้ว และคณะ

- 4). บทความวิจัย เรื่อง ศักยภาพองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน โดย บาทหลวง เด่น ช่วยสุข และคณะ
- 5). บทความวิจัย เรื่อง ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดย งามพรรณ เล็กเปี่ยม และคณะ
- 6). บทความวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดย ภาณุพงศ์ หมายมี และคณะ
- 7). บทความวิจัย เรื่อง แนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ โดย วิลาณี กล้าณรงค์การ และคณะ
- 8). บทความวิจัย เรื่อง ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษา วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ โดย ศราวุธ มั่งสูงเนิน และคณะ
- 9). บทความวิจัย เรื่อง การใช้วิถีพุทธในการจัดการกับความยากในการเสวนาทางศาสนา: กรณีศึกษาของ ทีฆนิกาย และ มัชฌิมนิกาย โดย Dr. Le Ngoc Bich Ly
- 10). บทความวิจัย เรื่อง บทบาทของวัฒนธรรมในสถาปัตยกรรมสื่อภายใต้ทฤษฎีความสั่นไหว โดย Li Gengrui และคณะ
- 11). บทความวิจัย เรื่อง กลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืนในการประยุกต์ใช้ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน โดย Li Xin Zan และคณะ

สุดท้ายนี้ กองบรรณาธิการวารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ประเมินบทความเหล่านี้ เพื่อให้วารสารวิชาการเล่มนี้มีคุณภาพเหมาะสมต่อการเผยแพร่ และเป็นแหล่งข้อมูลอันทรงคุณค่าทางวิชาการในการศึกษาค้นคว้าอ้างอิงด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และการศึกษา ต่อไป

บรรณาธิการ

มิถุนายน 2568

การจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง
(Active Citizen) ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม
The Effect of Social Learning Management on Enhancing Active
Citizenship Among Students in Private Secondary Schools in
Nakhon Pathom Province, Thailand

ดร. พนิดา คล้อสวัสดิ์

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

รศ. ดร. สุพัทธ์ พิบูลย์

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

ดร. นงนุช สุวรรณะรุจิ

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

Dario Mando

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

Dr. Teresita R. Doctor

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

Dr. Panida Klosawasdi

*Faculty of Education, St. Teresa International University

Assoc. Prof. Dr.Suphak Pibool

*Faculty of Education, St. Teresa International University

Dr. Nongnuch Suwanruji

*Faculty of Education, St. Teresa International University

Dario Mando

*Faculty of Education, St. Teresa International University

Dr. Teresita R. Doctor

*Faculty of Education, St. Teresa International University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 14 มีนาคม 2568

แจ้งแก้ไข 18 เมษายน 2568

ตอบรับบทความ 24 เมษายน 2568

การจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง (Active Citizen) ของนักเรียนใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง (Active Citizen) ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน ในจังหวัดนครปฐม การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณทำการศึกษากับคือ ผู้บริหาร และครูที่สอนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน ในจังหวัดนครปฐม จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 167 คน โดยการใช้ตามตารางเครจซี่และมอร์แกน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ Mean, Pearson Product Moment Correlation, VIF, และ Multiple Regression Analysis ผลการศึกษา พบว่า 1) นักเรียนมีการเรียนรู้ทางสังคมที่เสริมสร้างความเป็นพลเมืองในภาพรวม อยู่ในระดับสูง 2) นักเรียนมีความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็งในภาพรวม อยู่ในระดับสูง 3) การจัดการเรียนรู้ทางสังคมด้วยตัวแบบที่มีชีวิต (Live Model) ของครู และการจัดการเรียนรู้ทางสังคมด้วยกิจกรรมตัวแบบในรูปคำสอน (Verbal Description or Instruction Model) ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็งของนักเรียนในภาพรวม 4) สมการเชิงเส้นตรงที่ได้จากการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ เพื่อทำนายความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็งของนักเรียนในภาพรวม หรือ $Y_{total} = 0.946 + 0.364$ (Live Modelของครู) + 0.368 (Instruction Model) โดยประสิทธิภาพการพยากรณ์คิดเป็นร้อยละ 43 ($R^2 = 0.430$)

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้ทางสังคม; การเสริมสร้างความเป็นพลเมือง; Active Citizen

Abstract

The main objective of this research project was to analyze the effect of social learning management on enhancing active citizenship among students in private secondary schools in Nakhon Pathom province, Thailand. This quantitative study involved administrators and teachers of high school students in private secondary schools in Nakhon Pathom province, with a sample size of 167 participants using the Krejcie and Morgan Tables. The research instrument used was a questionnaire, and the statistical methods employed included Mean, Pearson Product Moment Correlation, VIF, and Multiple Regression Analysis. The study's findings revealed that: 1) Overall, students' social learning for enhancing

active citizenship was at a high level. 2) Overall, students' active citizenship was at a high level. 3) Social learning through teachers live modeling and verbal description or instruction models had an impact on students' active citizenship enhancement. 4) Multiple Regression Analysis provided a linear equation to predict students' overall active citizenship: $Y_{\text{total}} = .946 + .364 (\text{Teacher's Live Modeling}) + .368 (\text{Instruction Model})$, with a predictive efficiency of 43 percent ($R^2 = 0.430$).

Keywords : Social learning management; Active citizenship enhancement; Active citizen

Background

Social learning management is central to a country's development and serves as a critical foundation for the comprehensive development of human resources. Consequently, it is the primary duty of teachers to help students develop the abilities to thrive both as individuals and in their interactions within society (Phinla, 2016; Puncreobutr, 2016). Teachers can achieve this by encouraging students to develop critical thinking skills and exposing them to diverse perspectives, from foundational knowledge to the creation of new concepts that strengthen their intellectual capabilities (Hoskins & Mascherini, 2009)

Bandura's Social Learning Theory posits that most human learning occurs through observation or imitation. This process involves sharing information, using models, and applying reinforcement to stimulate the development of attitudes and motivation. Key elements include attention, memory, and replicating behaviors according to models, enabling individuals to care for themselves throughout their lives (Bandura, 1977; Phengwan et al., 2022). This approach enhances active citizenship by equipping learners with the knowledge, skills, and attitudes necessary to conduct themselves as responsible citizens who live

harmoniously with others in society (Phinla, 2016; Wattanasan & Puncreobutr, 2021).

Westheimer and Kahne (2004) proposed three levels of citizenship. This includes Personally Responsible Citizens: who fulfill their roles and responsibilities as specified by the state or according to social customs and traditions, Participatory Citizens: who join organizations or agencies that carry out social activities, and Justice-Oriented Citizens: who focus on solving social problems, identifying root causes, and offering solutions. This progression represents a path toward developing active citizenship (Siripongnapat, 2023). However, in today's world, being merely a personally responsible citizen or a participatory citizen is insufficient. It is essential to cultivate individuals who focus on social justice, or justice-oriented citizens, whose primary goal is to become active citizens (Hoskins & Mascherini, 2009; Akomkong & Puncreobutr, 2016).

An active citizen is an engaged and proactive member of society who is determined and committed to performing their duties in accordance with the law and societal rules. They prioritize volunteerism, help others, share opinions, and ask critical questions related to public issues. This involvement creates momentum for change, addresses social problems, and fosters community and societal development for the better (Ross, 2007; Hoskins & Mascherini, 2009).

Thailand has consistently emphasized the development of citizenship through the educational process to cultivate citizens who are good, talented, and able to live harmoniously with others. To promote active citizenship, Thailand has established significant goals for educational institutions at various levels, as outlined in the Thai Education Standards 2018. These standards aim to develop youth into active citizens who love their country and community, discern right from wrong, possess a strong conscience, embody a spirit of volunteerism, and actively participate in national development. These citizens are expected to coexist peacefully with others in both the Thai society and the international

community (Office of the Education Council, 2019; Tangwanchaoen and Rungwachira, 2021). Private secondary schools in Nakhon Pathom Province have organized their education in accordance with the National Education Standards 2018. Social learning management is continuously implemented through four activity groups: Administrator's live model, teacher's live model, symbolic model, and verbal description or instruction model. These activities aim to enhance the active citizenship of students across various aspects as outlined in the 2018 National Education Standards. Education plays a crucial role in developing citizens to become responsible and active members of society. As a fundamental institution, it serves as a foundation for cultivating desirable civic characteristics among learners. The rapid advancement of academic knowledge and technology has significantly impacted economic and social changes, thereby creating an urgent need to develop Thai citizens to be knowledgeable, morally grounded, ethical, and to possess democratic values—core principles under Thailand's current system of governance (Kanjane Moolnee, 2018). Furthermore, when civic education programs are implemented, studies have shown that students' behaviors tend to change in a positive direction. Learners demonstrate greater social responsibility through learning processes that promote good citizenship (Suwan Julamang, 2021).

To assess the development efforts of private secondary schools in Nakhon Pathom province, Thailand, the researcher believes it is crucial to study the impact of social learning management on enhancing active citizenship among students in these private secondary schools. The research findings would benefit all parties involved, including subject teachers, homeroom teachers, school administrators, educational supervisors, education area administrators, and affiliated organizations. This information can be used to foster cooperation with parents, communities, societies, and relevant agencies to develop a social learning management process that aligns with societal needs and the national educational standards of Thailand.

การจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง (Active Citizen) ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม

Research Objectives

To analyze the effect of social learning management on enhancing active citizenship among students in private secondary schools in Nakhon Pathom Province, Thailand.

Research Methodology

This research is a quantitative study.

The population consisted of 290 administrators and teachers who taught high school students in 14 private secondary schools in Nakhon Pathom province, Thailand. The sample size was determined using the Krejcie and Morgan Tables, resulting in 167 participants selected through stratified random sampling, with the respondents' status as the stratification criterion.

The variables studied are as follows:

1. Independent variable

The independent variable was social learning management, which comprised four activity groups: Live Model of Administrators (X_1), Live Model of Teachers (X_2), Symbolic Model (X_3), and Verbal Description or Instruction Model (X_4).

2. Dependent variable

The dependent variable was the active citizenship of private secondary school students in Nakhon Pathom province, Thailand.

Active citizenship consisted of 10 aspects: Confidence in righteousness and justice (Y_1), democratic spirit (Y_2), consciousness and pride in being Thai (Y_3), consciousness and pride in being an ASEAN citizen (Y_4), belief in equality and social justice (Y_5), volunteering (Y_6), ethical courage (Y_7), enthusiasm for building a sustainable Thai society (Y_8), enthusiasm for building a sustainable global society (Y_9), and integrity in working for the common good (Y_{10}).

The instrument used was a questionnaire created by the researcher, with a discriminant index between .372-.941, and a reliability index of .90. The

statistical methods used in the research included Mean, S.D., Pearson Product Moment Correlation, Variance Inflation Factor (VIF), and Multiple Regression Analysis. The research period spanned from May 2022 to December 2023.

Research Results

The results of the study on the effect of social learning management on promoting active citizenship among students in private secondary schools in Nakhon Pathom province are presented in four sections:

1. Basic information of the respondents

Information about the administrators and teachers who taught high school students in private secondary schools in Nakhon Pathom province, categorized by position and work experience, is shown in Table 1.

Table 1. The sample group, categorized by position and work experience (N=167)

Position	Work experience			Total	
	Less than 3 years	3-10 years	More than 10 years	Number	Percentage
Administrator	-	4	19	23	13.77
Teacher	23	45	76	144	86.23
Total (absolute)	23	49	95	167	100.00
Total (percentage)	13.77	29.34	56.89	100.00	

Data in Table 1 shows that 13.77% of the respondents in the sample group were administrators, while 86.23% were teachers. Additionally, 56.89% of the sample group had more than 10 years of work experience, 29.34% had 3-10 years of work experience, and 13.77% had less than 3 years of experience.

2. Social learning management

The effect of social learning management activities on the enhancement of active citizenship among students in private secondary schools in Nakhon Pathom province is detailed in Table 2.

Table 2. Effect of social learning management activities on the enhancement of students' active citizenship (N=167)

Activity	Mean	S.D.	Level of social learning	Ranking
Administrators' Live Model (X ₁)	4.62	.442	Very high	1
Teachers' Live Model (X ₂)	4.55	.445	Very high	2
Symbolic Model (X ₃)	4.34	.499	High	4
Verbal Description or Instruction Model (X ₄)	4.48	.491	High	3
Overall social learning management	4.48	.408	High	

Table 2, the study on the effect of social learning management activities on the enhancement of students' active citizenship, reveals that the overall effect of social learning was at a high level, with a mean score of 4.48. When examining each aspect individually, two activity groups had a very high level of learning: the live model of administrators (mean 4.62) and the teacher's live model (mean 4.55). The other two activity groups also demonstrated a high level of social learning: the verbal description or instruction model (mean 4.48) and the symbolic model (mean 4.62). Each activity group comprised notable sub-activities, as detailed below.

Regarding the activities of the live model of administrators, the three highest levels of learning were observed in the following areas: administrators

who work with equality and social justice (mean 4.68), administrators who demonstrate honesty in working for the public (mean 4.66), and administrators who show enthusiasm in creating a sustainable Thai society (mean 4.64), respectively.

The top three categories with high learning in the teacher's live model activities are: teachers acting as role models with pride in being Thai (mean 4.63), teachers demonstrating a democratic spirit (mean 4.60), and teachers exemplifying ethical courage (mean 4.58), respectively.

The three highest levels of learning in the verbal description or instruction model activities were: the dissemination of volunteering to society via various school media (mean 4.49), followed by the dissemination of principles of righteousness and justice through school media (mean 4.40), and both the dissemination of democratic issues (mean 4.40) and the promotion of Thai identity through various school media (mean 4.40), respectively.

The three highest ranking symbolic model activities were: regularly informing verbally or discussing righteousness and justice with students (mean 4.66), followed by regularly informing verbally or discussing honesty in work with students (mean 4.63), and regularly communicating about volunteering for society (mean 4.60), respectively.

3. Active citizenship

The results of active citizenship among students in private secondary schools in Nakhon Pathom Province after participating in social learning activities are presented in Table 3.

การจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง (Active Citizen) ของนักเรียนใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม

Table 3. Level of students' active citizenship (N=167)

Aspects	Mean	S.D.	Level of Active Citizenship	Ranking
Confidence in righteousness and justice (Y ₁)	4.08	.598	High	10
Democratic spirit (Y ₂)	4.23	.579	High	7
Consciousness and pride in being Thai (Y ₃)	4.34	.610	High	2
Consciousness and pride in being an ASEAN citizen (Y ₄)	4.11	.611	High	9
Belief in equality and social justice (Y ₅)	4.17	.621	High	8
Volunteering (Y ₆)	4.35	.593	High	1
Ethical courage (Y ₇)	4.24	.598	High	6
Enthusiasm for creating a sustainable Thai society (Y ₈)	4.32	.559	High	3
Enthusiasm for building a sustainable global society (Y ₉)	4.29	.572	High	5
Integrity in working for the common good (Y ₁₀)	4.32	.564	High	4
Overall active citizenship	4.25	.483	High	

Table 3 shows that the overall level of active citizenship among students was high, with a mean score of 4.25. Similarly, each individual aspect of active citizenship was also rated at a high level. The top three aspects were volunteering (mean 4.35), awareness and pride in being Thai (mean 4.34), and enthusiasm in helping to build a sustainable Thai society (mean 4.32), respectively. The bottom

three aspects were confidence in equality and social justice (mean 4.17), consciousness and pride in being an ASEAN citizen (mean 4.11), and confidence in righteousness and justice (mean 4.08), respectively.

4 . Effect of social learning management on active citizenship enhancement

4.1 Relationship between social learning management and active citizenship of students

The relationship between social learning management and active citizenship among students in private secondary schools in Nakhon Pathom province, as analyzed through Pearson correlation coefficients, is presented in Table 4.

Table 4 . The correlation between social learning management and active citizenship of private secondary school students in Nakhon Pathom province (N=167)

Variable	Y ₁	Y ₂	Y ₃	Y ₄	Y ₅	Y ₆	Y ₇	Y ₈	Y ₉	Y ₁₀	VIF
X ₁	.349**	.500**	.390**	.346**	.399**	.462**	.443**	.437**	.445**	.339**	1.511
X ₂	.449**	.559**	.498**	.488**	.450**	.542**	.486**	.480**	.554**	.419**	2.039
X ₃	.455**	.427**	.474**	.501**	.399**	.487**	.444**	.384**	.440**	.428**	1.944
X ₄	.552**	.474**	.525**	.624**	.475**	.541**	.436**	.414**	.504**	.470**	1.000

** p< .01

Data in Table 4 shows a moderate relationship between social learning management and active citizenship, with Pearson correlation coefficients ranging from 0.339 to 0.624, statistically significant at the 0.01 level. The test for multicollinearity revealed VIF values between 1.000 and 2.039, which are well

การจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง (Active Citizen) ของนักเรียนใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม

below the threshold of 10, indicating that the relationship between the variables does not pose a multicollinearity problem, making them suitable for multiple regression analysis.

4.2 Factors affecting the enhancement of active citizenship

The results of the hypothesis testing, which examined the effect of social learning management on the enhancement of students' active citizenship using multiple regression analysis, are presented in Table 5.

Table 5. Results of the effect of social learning management on the enhancement of students' active citizenship (N=167)

Activity	Active Citizenship										
	Y ₁	Y ₂	Y ₃	Y ₄	Y ₅	Y ₆	Y ₇	Y ₈	Y ₉	Y ₁₀	Y _{total}
	Eq.1	Eq.2	Eq.3	Eq.4	Eq.5	Eq.6	Eq.7	Eq.8	Eq.9	Eq.10	Eq.11
Constant	1.076** (.357)	.954* (.386)	.872* (.422)	.634 (.342)	.950* (.445)	.722 (.398)	.925* (.426)	1.603** (.393)	.818* (.387)	1.648* (.374)	.946** (.302)
X ₁											
X ₂		.722** (.084)	.322* (.128)		.326* (.135)	.423** (.121)	.466** (.114)	.599** (.086)	.531** (.117)		.364** (.091)
X ₃	.671** (.079)						.277** (.101)			.221* (.107)	
X ₄			.438** (.116)	.776** (.076)	.388** (.122)	.379** (.109)			.236* (.106)	.383** (.109)	.368** (.083)
R	.551	.555	.552	.624	.501	.585	.522	.477	.576	.491	.656
R ²	.304	.308	.305	.389	.251	.342	.273	.227	.332	.241	.430
Adjusted R ²	.300	.304	.296	.386	.242	.334	.264	.223	.324	.232	.423
Max VIF	2.039	2.509	2.519	2.039	2.519	2.519	2.601	2.509	2.519	2.162	2.039

*P<.05 **P<.01

Table 5 shows the effect of social learning management on the enhancement of students' active citizenship. The details are as follows:

Social learning management activities involving the live model of administrators (X_1) did not have an effect on enhancing students' active citizenship in any of the 10 aspects.

Social learning management activities involving the live model of teachers (X_2) had a significant effect on strengthening students' active citizenship in 7 aspects: Democratic spirit or Y_2 ($b = 0.722$, $p < 0.01$), consciousness and pride in being Thai or Y_3 ($b = 0.322$, $p < 0.05$), confidence in equality and social justice or Y_5 ($b = 0.326$, $p < 0.05$), volunteering spirit or Y_6 ($b = 0.423$, $p < 0.01$), ethical courage Y_7 ($b = 0.466$, $p < 0.01$), enthusiasm in helping to build a sustainable Thai society or Y_8 ($b = 0.599$, $p < 0.01$), and enthusiasm in helping to create a sustainable global society or Y_9 ($b = 0.531$, $p < 0.01$). Overall, the live model of teachers had a significant effect on the enhancement of students' active citizenship ($b = 0.364$, $p < 0.01$).

Social learning management involving symbolic model activities (X_3) had a significant effect on enhancing students' active citizenship in 3 aspects: Confidence in righteousness and justice or Y_1 ($b = 0.671$, $p < 0.01$), ethical courage or Y_7 ($b = 0.277$, $p < 0.01$), and integrity in working for the public good or Y_{10} ($b = 0.221$, $p < 0.05$).

Social learning management involving verbal description or instruction model activities (X_4) had a significant effect on students' active citizenship in 6 aspects: Consciousness and pride in being Thai or Y_3 ($b = 0.438$, $p < 0.01$), consciousness and pride in being an ASEAN citizen or Y_4 ($b = 0.776$, $p < 0.01$), confidence in equality and social justice or Y_5 ($b = 0.388$, $p < 0.01$), volunteering spirit or Y_6 ($b = 0.379$, $p < 0.01$), enthusiasm in helping to create a sustainable global society or Y_9 ($b = 0.236$, $p < 0.05$), and integrity in working for the public good or Y_{10} ($b = 0.383$, $p < 0.01$). Overall, the verbal description or instruction model had a significant effect on the enhancement of students' active citizenship ($b = 0.368$, $p < 0.01$).

The results of examining the coefficients of the four independent variables can be expressed in the form of linear equations obtained from multiple regression analysis to predict students' active citizenship in each aspect as well as overall. The equations are as follows:

Equation 1: Confidence in righteousness and justice or $Y_1 = 1.076 + 0.671$ (Symbolic model) The predictive efficiency was 30.4 percent ($R^2 = 0.304$), with the remaining 69.6 percent due to other variables not included in the study.

Equation 2: Democratic spirit or $Y_2 = 0.954 + 0.722$ (Teacher's live model) The predictive efficiency was 30.8 percent ($R^2 = 0.308$), with the remaining 69.2 percent due to other variables not included in the study.

Equation 3: Consciousness and pride in being Thai or $Y_3 = 0.872 + 0.722$ (Teacher's live model) + 0.722 (Instruction model) The predictive efficiency was 30.5 percent ($R^2 = 0.305$), with the remaining 69.5 percent due to other variables not included in the study.

Equation 4: Consciousness and pride in being an ASEAN citizen or $Y_4 = 0.634 + 0.776$ (Instruction model) The predictive efficiency was 38.9 percent ($R^2 = 0.389$), with the remaining 61.1 percent due to other variables not included in the study.

Equation 5: Confidence in equality and social justice or $Y_5 = 0.950 + 0.326$ (Teacher's live model) + 0.388 (Instruction model) The predictive efficiency was 25.1 percent ($R^2 = 0.251$), with the remaining 74.9 percent due to other variables not included in the study.

Equation 6: Volunteering spirit or $Y_6 = 0.722 + 0.423$ (Teacher's live model) + 0.379 (Instruction model) The predictive efficiency was 34.2 percent ($R^2 = 0.342$), with the remaining 65.8 percent due to other variables not included in the study.

Equation 7: Ethical courage or $Y_7 = 0.925 + 0.433$ (Teacher's live model) + 0.277 (Symbolic model) The predictive efficiency was 27.3 percent ($R^2 = 0.273$), with the remaining 72.7 percent due to other variables not included in the study.

Equation 8: Enthusiasm in helping to create a sustainable Thai society or $Y_8 = 1.603 + 0.599$ (Teacher's live model) The predictive efficiency was 22.7 percent ($R^2 = 0.227$), with the remaining 77.3 percent due to other variables not included in the study.

Equation 9: Enthusiasm in helping to create a sustainable global society or $Y_9 = 0.811 + 0.531$ (Teacher's live model) + 0.236 (Instruction model) The predictive efficiency was 33.2 percent ($R^2 = 0.332$), with the remaining 66.8 percent due to other variables not included in the study.

Equation 10: Integrity in working for the public good or $Y_{10} = 1.648 + 0.221$ (Symbolic model) + 0.383 (Instruction model) The predictive efficiency was 24.1 percent ($R^2 = 0.241$), with the remaining 75.9 percent due to other variables not included in the study.

Equation 11: Overall active citizenship of students or $Y_{total} = 0.946 + 0.364$ (Teacher's live model) + 0.368 (Instruction model) The predictive efficiency was 43 percent ($R^2 = 0.430$), with the remaining 57 percent due to other variables not included in the study.

Conclusion

Research Findings on Social Learning Management Affecting the Promotion of Active Citizenship Among Students in Private Secondary Schools in Nakhon Pathom Province. The study focused on social learning management, which consisted of four groups of activities, and its impact on fostering Active Citizenship among students. The sample group included school administrators (13.77%) and teachers (86.23%). The majority of the participants had more than 10 years of work experience, followed by those with 3–10 years of experience, and lastly, those with less than 3 years of experience.

1. Regarding social learning that enhanced students' overall active citizenship, it was found that students exhibited a high level of social learning. When considering each individual aspect, it was found that students had a very

high level of social learning with the live model of administrators (mean = 4.62) and the live model of teachers. Whereas students demonstrated a high level of social learning with verbal description or instruction model activities and symbolic model activities. These findings indicate that students developed social learning through engagement with educational personnel and fostered meaningful relationships with their teachers.

2. Overall, students exhibited a high level of active citizenship. When considering each individual aspect, they demonstrated a high level of active citizenship in every aspect, with volunteering spirit (mean = 4.35) ranking highest and confidence in righteousness and justice (mean = 4.08) ranking lowest. This reflects that students possess a strong sense of social responsibility, as demonstrated by their continuous participation in volunteer activities and community service initiatives. Furthermore, the students exhibit characteristics of active and engaged citizenship.

3. Two social learning activities, namely the live model of teachers and the verbal description or instruction model, significantly affected the enhancement of students' overall active citizenship.

The linear equation to predict the overall active citizenship of students is:

$$Y_{\text{total}} = 0.946 + 0.364(\text{Teacher's live model}) + 0.368(\text{Instruction model})$$

The predictive efficiency was 43 percent ($R^2 = 0.430$), with the remaining 57 percent due to other variables not included in the present study. Therefore, teachers' social learning management and communication through instructional discourse play a vital role in enhancing students' civic attributes and fostering the development of active citizenship.

4. The social learning activity – live model of administrators did not significantly impact the enhancement of students' active citizenship, both overall and in each individual aspect.

Recommendations

Recommendations for applying the research results

According to the study, it was found that social learning management through the live model of teachers and activities in the form of verbal description or instruction model significantly impacted the enhancement of students' overall active citizenship. Therefore, school administrators should focus on improving communication and understanding among subject teachers and homeroom teachers. Additionally, they should work on developing the efficiency of learning management to ensure teachers consistently perform effectively both as live models and in conducting instructional activities.

From the study, the aspect of volunteering ranked first, indicating that private secondary schools in Nakhon Pathom province achieved significant success in enhancing active citizenship among students. Therefore, school administrators should report these positive results to educational supervisors, education area administrators, and higher affiliations. Additionally, they should expedite collaboration with communities and the society to organize joint activities aimed at further raising the level of active citizenship among students.

The study revealed that confidence in righteousness and justice ranked last, indicating that some students still struggle to behave righteously according to societal rules, still violate social norms, or still treat their peers and others unjustly. Therefore, school administrators should assign student activities teachers, subject teachers, and homeroom teachers to collaboratively organize activities focused on righteousness and justice. This will help students gain a better understanding and appreciation of this aspect.

Recommendations for further research

According to the study, it was found that the live model of administrators did not significantly impact the enhancement of students' active citizenship. This may be due to the role model activities of school administrators not being

effective enough to facilitate learning. Therefore, those involved at various levels should further investigate the details of role model activities for school administrators to enhance their effectiveness for future social learning development.

The study revealed that the predictive efficiency was 43 percent, which is not particularly high. Since the research was conducted with only one sample group from Nakhon Pathom province, further research should be conducted with larger samples from different regions to obtain a clearer picture and confirm the results of this study.

To study the results of the development of private secondary schools in Nakhon Pathom province, Thailand, the researcher deemed that it is important to investigate how social learning management affects the enhancement of active citizenship among students. The research findings will benefit all parties involved, including subject teachers, classroom teachers, school administrators, educational supervisors, education area administrators, and affiliations. These stakeholders can use the information to foster cooperation with parents, communities, society, and related agencies. This collaboration will help develop the social learning management process to align with societal needs and the national educational standards of Thailand.

References

- Akomkong, S., & Puncreobutr, V. (2016). Transformational leadership and organizational culture of institutions along Thai Lao borders. *Rupkatha Journal on Interdisciplinary Studies in Humanities*, 8(2), 111–116.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory* (3rd ed.). Prentice-Hall.
- Hoskins, B. L., & Mascherini, M. (2009). Measuring active citizenship through the development of a composite indicator. *Social Indicators Research*, 90(3), 459–488.

- Julamang, S. (2021). *The development of guidelines for promoting good citizenship among upper secondary school students under the Office of the Private Education Commission (OPEC) in the Educational Service Area 17*. <https://reo17.moe.go.th/wp-content/uploads/2022/08/พลเมืองดี.pdf>
- Moolnee, K. (2018). *A model for developing citizenship among lower secondary school students under the Secondary Educational Service Area Office 26* [Doctoral dissertation, Rajabhat Mahasarakham University]. RMU Library Catalog. <https://opac.rmu.ac.th>
- Office of the Education Council. (2019). *Thailand's national education standards 2018*. Phrikwan Graphics Co., Ltd.
- Phengwan, S., Prasertsang, P., & Kalam, S. (2022). The development of healthy behaviors by learning management according to the social learning theory in health education and physical education for Grade 7 students. *Journal of MCU Ubon Review*, 7(2), 469–482.
- Phinla, W. (2016). Learning activities in social studies for the development of good citizenship through democratic approach among the 21st century learners. *Journal of Education and Social Development*, 12(1), 20–34.
- Puncreobutr, V. (2016). Linking work integrated learning and competency of graduates pursuing graduate diploma in teaching profession. *Journal of Education and Practice*, 7(10), 121–127.
- Ross, A. (2007). Multiple identities and education for active citizenship. *British Journal of Educational Studies*, 55(3), 286–303.
- Siripongnapat, V. (2023). The enhancement of active citizenship for learners through Socratic questioning. *Journal of Education Studies, Chulalongkorn University*, 51(1), 1–13. <https://doi.org/10.14456/educu.2023.8>

การจัดการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อการเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง (Active Citizen) ของนักเรียนใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในจังหวัดนครปฐม

- Tangwancharoen, S., & Rungwachira, O. (2021). Guidelines for educational management towards the goals of Thailand's national education standards. *Journal of UBRU Educational Review*, 1(1), 77–96.
- Wattanasan, P., & Puncreobutr, V. (2021). Conceptual framework for transferring lessons learned from work for the development of best practice. *Turkish Online Journal of Qualitative Inquiry*, 12(7), 4848–4856.
- Westheimer, J., & Kahne, J. (2004). What kind of citizen: The politics of educating for democracy. *American Educational Research Journal*, 41(2), 237–269.

ความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียน
โรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดนครสวรรค์ ประเทศไทย
The Need for Digital Citizenship Development among Catholic
School Students in Nakhon Sawan Province, Thailand

บาทหลวง ดร. รังสิพล เปลียนพันธุ์

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

รศ. ดร. อำพล ธรรมเจริญ

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

ผศ. อรุณี ศรีสวรรค์

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

พยัพ ศรียานนท์พินิจ

*คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

สิริกอร์ สุวัชรณัฐชา

*คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา

Rev. Dr. Rangsiphon Plianplan

*Faculty of Education, St. Teresa International University

Assoc. Prof. Dr. Ampon Dhamacharoen

*Faculty of Education, St. Teresa International University

Asst. Prof. Arunee Srisawan

*Faculty of Education, St. Teresa International University

Payap sriyanonphinit

*Faculty of Education, St. Teresa International University

Sirikorn Suthawatnatcha

*Faculty of Nursing, St. Teresa International University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 14 มีนาคม 2568

แจ้งแก้ไข 18 เมษายน 2568

ตอบรับบทความ 24 เมษายน 2568

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการในการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนโรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดนครสวรรค์ เพื่อเปรียบเทียบระดับความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนโรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดนครสวรรค์ จำแนกตามระดับชั้นที่เรียน กลุ่มสาระรายวิชาที่เรียน และ ระยะเวลาในการใช้ Smart Phone และเพื่อศึกษากิจกรรมที่ต้องการใช้เพื่อพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนโรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดนครสวรรค์ การวิจัยนี้เป็น การวิจัยเชิงปริมาณ ทำการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- ปีที่ 6 จำนวน 418 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ Mean, S.D., t-Test และ one-way ANOVA ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีสัดส่วนการใช้ Smart Phoneต่อวัน คือ แทบไม่ได้ใช้: น้อยกว่า 1 ชม. : จำนวน 1-2 ชม.: มากกว่า 2 ชม. คิดเป็น 0.6: 1.0: 8.3: 13.2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีสัดส่วนการใช้ Smart Phoneต่อวัน คือ แทบไม่ได้ใช้: น้อยกว่า 1 ชม. : จำนวน 1-2 ชม.: มากกว่า 2 ชม. คิดเป็น 0.5: 1.4: 5.8: 11.0 2) ความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนทั้งในภาพรวมและในรายด้านทุกด้าน นักเรียนมีความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลอยู่ในระดับสูง 3) การเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนจำแนกตามระดับชั้นที่เรียน พบว่า ความต้องการพัฒนาทั้งในภาพรวม และในรายด้าน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กับ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่แตกต่างกัน 4) การเปรียบเทียบ ความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนจำแนกตามกลุ่มสาระรายวิชา ทั้งในภาพรวมและในรายด้านทุกด้าน พบว่า นักเรียนที่ศึกษาในกลุ่มสาระรายวิชาที่แตกต่างกัน มีความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลไม่แตกต่างกัน 5) การเปรียบเทียบความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลของนักเรียนจำแนกตามระยะเวลาการใช้ Smart Phone ในภาพรวมและในรายด้าน รวม 5 ด้าน คือ Digital Citizen Identity, Screen Time Management, Cyber Bullying Management, Cybersecurity Management, Digital footprint นักเรียนที่มีระยะเวลาการใช้ Smart Phone ต่างกัน มีความต้องการพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 6) กิจกรรมที่นักเรียนต้องการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และแอปพลิเคชันใหม่ๆ มาพัฒนาความเป็นพลเมืองดิจิทัล ประกอบด้วย 3 กลุ่มกิจกรรม คือกิจกรรมในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง กิจกรรมในการทำแบบฝึกหัด การบ้าน และ กิจกรรมในการสนทนาการ

คำสำคัญ : ความต้องการพัฒนา; ความเป็นพลเมืองดิจิทัล; โรงเรียนคาทอลิกในจังหวัดนครสวรรค์

Abstract

This research aims to (1) study the needs for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province, (2) compare the level of digital citizenship among Catholic school students in Nakhon Sawan province by class level, subject group, and duration of smartphone usage, and (3) study the activities intended to be used for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province. This research is a quantitative research, conducted with 418 students from Mathayom 1 – 6 (Grade 7 – 12). The research instrument used was a questionnaire created by the researcher. Statistics used in the research were mean, S.D., t-Test and one-way ANOVA. The results demonstrated that 1) the smartphone usage ratio of junior high school students per day for: hardly used: less than 1 hour: 1-2 hours: more than 2 hours, were calculated as 0.6: 1.0: 8.3: 13.2; and that of senior high school students for: hardly used: less than 1 hour: 1-2 hours: more than 2 hours, were calculated as 0.5: 1.4: 5.8: 11.0, respectively. 2) Overall and in all individual aspects, students had a high level of need for digital citizenship development. 3) For the overall comparison and according to individual aspects, there were no significant differences in the needs for digital citizenship development between junior and senior high school students. 4) In the overall comparison and according to individual aspects, there were no significant differences in the needs for digital citizenship development among students of different subject groups. 5) As a whole and according to five aspects of digital citizen identity, screen time management, cyberbullying management, cybersecurity management and digital footprint, there were statistically significant differences at the .05 level in the needs for digital citizenship development among students with different smartphone usage durations. 6) The activities in which students applied digital

technology and new applications in developing their digital citizenship can be categorized into 3 groups: self-study activities, exercise and homework activities, and recreational activities.

Keywords : Development Needs; Digital Citizenship; Catholic Schools In Nakhon Sawan Province

Background

Currently, the Thai society is changing rapidly due to technological advancements and information which is being developed at a rapid pace, especially digital technology integrated into people's daily lives through smartphone devices (Ministry of Digital Economy and Society, 2019; Puncreobutr et al., 2022). As a result, Thailand as a country had to promptly develop to keep up with the changes by accelerating the use of digital technology as a tool to drive development. This would answer to various challenges, both economic and social, such as the digital society, the aging society etc. (Ministry of Digital Economy and Society, 2016; Puncreobutr & Puncreobutr, 2023).

The use of digital technology as a tool to drive national development, in terms of the digital society, focuses not only on the use for fun or entertainment, but it must also be used to improve the quality of life. This includes access to analysis, synthesis, management, integration, sharing and creation of new information and knowledge, as well as cooperating with others in the digital community to achieve quality digital citizenship (Castells, 2000; Isman and Gungoren, 2014; Ribble, 2017).

Educational institutions such as schools are, therefore, an important force in using digital technology to drive national development. The focus would be on developing the digital workforce to be digital citizens who learn and make use of digital technology intelligently, to be socially responsible, attentive and able to protect themselves from various risks associated with the use of digital

technology (Sadiku et al., 2018; Puncreobutr, 2021). This applies to matters related to digital access, digital commerce, digital communication, digital etiquette, digital law, digital rights & responsibilities, digital health & wellness, digital literacy, and digital security (Ribble, 2011; Ribble, 2015; Ribble, 2017; Thai Health Promotion Foundation, 2019).

A number of schools in Thailand have prioritized the development of digital citizenship. Actions are taken to develop citizenship skills for students, both at the junior and senior high school levels, so that they may have the knowledge, ability, and a positive attitude towards the use of digital technology in their lives, as well as increase their learning potential to keep up with changes (Chumpanin, 2020). Developing students' digital citizenship will also help them to use digital technology appropriately, with respect for themselves and others, to connect their own knowledge and skills to those of others. It also allows students to protect themselves and help protect others (Hussainy & Jumalullah, 2021; Ribble, 2021; Sadiku et al., 2018).

The Catholic schools in Nakhon Sawan province are a group of schools that places emphasis on citizenship skills development for students. The development process is carried out both as part of the teaching and learning management in classroom subjects or learning and through organizing activities to enhance learning. This is a process of developing skills outside of the classroom through various activities organized by teachers or the students themselves. These two types of management have been implemented by the school for quite some time. Therefore, the researcher believed that a study should be conducted on the need for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province to benefit teachers, counselors, and those responsible for organizing school activities. Apart from being beneficial to students, teachers, educational institution administrators and those responsible for education management of Catholic schools in Nakhon Sawan province, it may also be beneficial to Catholic schools in other provinces, to apply the research results as

information to further develop their students' digital citizenship on relevant levels.

Research Objectives

1. To analyze the level of need for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province.
2. To compare the need for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province based on class level, subject group, and duration of smartphone usage.
3. To study activities that can be used to develop digital citizenship among Catholic school students in Nakhon Sawan province.

Research Methodology

This research project is a quantitative study conducted as follows:

1. Population and samples

The population consisted of Mathayom 1 to Mathayom 6 students from Catholic schools in Nakhon Sawan province during the academic year 2022. The sample included 418 students, randomly selected from all schools using a stratified sampling method, with class level as the criterion for stratification.

2. Variables

2.1 Independent variables

2.1.1 Class level, categorized into junior high school and senior high school.

2.1.2 Subject group, the study encompassed three subject groups: the language group, science-mathematics group, and other subject groups.

2.1.3 Duration of smartphone usage, classified into four durations: more than 2 hours per day, 1-2 hours per day, less than 1 hour per day, hardly using it at all.

2.2 Dependent variable

The dependent variable was the need for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province, comprising eight aspects: Digital citizen identity, screen time management, cyberbullying management, cybersecurity management, privacy management, critical thinking, digital footprint, digital empathy.

3. Research instruments and statistics used

The instrument employed in this study was a questionnaire developed by the researcher, with a discriminatory index range of .391 to .918, and a reliability index of .92. Statistical analyses conducted included mean, S.D., t-Test, and one-way ANOVA.

4. Data Collection

The researcher collected data by distributing questionnaires to the sample group as specified in the study. Prior to data collection, the researcher clearly explained the objectives of the study and assured the confidentiality of all information provided by the respondents.

5. Data Analysis

The researcher analyzed the data collected from the questionnaires using the statistical software. The analysis included: 1. Basic demographic information of the students 2. Students' needs for developing digital citizenship 3. A comparison of the levels of students' needs in developing digital citizenship

Research duration: June 2022– January 2023.

Research Results

Results from the study yielded the following findings:

1. Need for developing students' digital citizenship

An examination of the necessity for developing digital citizenship among Catholic school students in Nakhon Sawan province encompassed both junior and senior high school students. Comprehensive demographic data concerning students' class levels, subject groups, and smartphone usage durations are detailed in Tables 1 and 2.

1.1 Students' basic information

Tables 1 and 2 present the demographic characteristics of Catholic school students in Nakhon Sawan province, categorized by class level, subject group, and duration of smartphone usage.

Table 1. The sample group, classified by class level and subject group (N=418)

Subject group	Class level		Total
	Junior high school	Senior high school	
Language group	67	61	128
Science-mathematics group	82	61	143
Other subject groups	82	65	147
Total	231	187	418

Table 1 illustrates the distribution of Catholic school students in Nakhon Sawan province included in this study. It indicates a balanced representation of both junior and senior high school students across each subject group.

Table 2. The sample group, classified by class level and duration of smartphone usage (N=418)

Duration of smartphone usage per day	Class level		Total
	Junior high school	Senior high school	
Hardly used	6	5	11
Less than 1 hour	10	14	24
1 to 2 hours	83	58	141
More than 2 hours	132	110	242
Total	231	187	418

The data presented in Table 2 illustrates the smartphone usage patterns among Catholic school students in Nakhon Sawan province, particularly in communication through social media. The findings indicate the following:

Overall, among Mathayom 1-6 students, the sample exhibited the following ratio of smartphone usage per day: hardly used: 1.1, less than 1 hour: 2.4, 1-2 hours: 14.1, and more than 2 hours: 24.2.

For junior high school students, the ratio were as follows: hardly used: 0.6, less than 1 hour: 1.0, 1-2 hours: 8.3, and more than 2 hours: 13.2.

Similarly, for senior high school students, the ratio were: hardly used: 0.5, less than 1 hour: 1.4, 1-2 hours: 5.8, and more than 2 hours: 11.0.

In summary, the majority of both junior and senior high school students in the sample utilized smartphones for communication via social media for more than 2 hours per day, followed by 1-2 hours per day.

1.2 Needs for digital citizenship development among students

Table 3 below presents the level of needs for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province across eight different aspects.

Table 3. Level of needs for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province (N=418)

Aspects of need	Mean	S.D.	Level of need for digital citizenship development	Ranking
Digital citizen identity	3.90	1.107	High	1
Screen time management	3.74	.998	High	8
Cyberbullying management	3.85	1.135	High	5
Cybersecurity management	3.87	1.156	High	3
Privacy management	3.90	1.168	High	2
Critical thinking	3.86	1.064	High	4
Digital footprint	3.81	1.099	High	6
Digital empathy	3.80	1.163	High	7
Overall development need	3.83	1.011	High	

Table 3 reveals that the level of need for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan Province was notably high overall, with an average score of 3.83. Upon closer examination of each aspect, it became evident that the need remained consistently high across all categories. The top three aspects with the highest levels of need were digital citizen identity, privacy management, and cybersecurity management, while the bottom three were digital footprint, digital empathy, and screen time management.

The ranking of all eight aspects, from highest to lowest need for digital citizenship development, is as follows: digital citizen identity, privacy management, cybersecurity management, critical thinking, cyberbullying management, digital footprint, digital empathy, and screen time management.

Further details regarding each aspect will be discussed subsequently.

Regarding the aspect of digital citizen identity, the identified needs, ranked from highest to lowest, were as follows. 1) Establishing high-quality personal

identity information in the digital world, 2) identity data management for good digital citizenship.

Concerning privacy management, the significant needs, arranged from highest to lowest, were as follows. 1) Cultivating personal privacy in the digital world, 2) enhancing the safeguarding of others' confidential information in the digital world, 3) strengthening the protection of one's own confidential information in the digital world.

In terms of cybersecurity management, the critical needs, ranked from highest to lowest, were as follows: 1) Enhancing the security of personal information in the digital world, 2) advancing the utilization of new technologies for digital communication, 3) developing strategies to address emerging threats in the digital landscape.

Concerning critical thinking, the pivotal needs for developing digital citizenship, listed from highest to lowest, were as follows: 1) Safely evaluating information and content obtained from the digital world, 2) cultivating a logical decision-making process based on digital data, 3) implementing techniques for categorizing data and content received from the digital world.

With regards to cyberbullying management, the crucial needs for developing digital citizenship, ranked from highest to lowest priority, were as follows: 1) Strategies for safeguarding oneself from digital bullying incidents, 2) measures for exercising caution to avoid inadvertently engaging in cyberbullying, 3) techniques for managing situations when digital bullying occurs within social circles.

Regarding digital footprint, the key needs for citizenship development, prioritized from highest to lowest, were as follows: 1) Strategies for leveraging digital footprint for future benefits, 2) measures for preventing legal repercussions resulting from digital footprint, 3) techniques for establishing a responsible digital footprint that reflects positively on oneself and others.

In the domain of digital empathy, the essential needs for fostering citizenship development, arranged from highest to lowest priority, were as follows: 1) Strategies for expressing congratulations or demonstrating understanding towards others in the digital world, 2) methods for offering assistance to others on the digital world, 3) approaches for safely responding to the needs of others in the digital world.

Regarding screen time management, the significant needs for citizenship development were as follows, prioritized from highest to lowest: 1) Strategies for allocating time for recreational activities in the digital world without compromising academic performance, 2) methods for dedicating time to self-study to enhance academic achievement, 3) approaches for efficiently managing time spent using various digital devices or applications.

2. Comparison of digital citizenship development needs among students

The comparison of the level of needs for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province, categorized by class level, subject group, and duration of smartphone usage, yielded the following results:

2.1 Comparison of digital citizenship development needs by class level

The comparison of students' need for digital citizenship development by class level, conducted using t-test, is presented in Table 4.

Table 4. Level of students' digital citizenship development needs by class level (N=418)

Aspects of need	Junior high school (N=231)		Senior high school (N=187)		t	p
	Mean	S.D.	Mean	S.D.		
Digital citizen identity	3.93	1.130	3.86	1.079	.675	.500
Screen time management	3.75	1.031	3.74	.957	.096	.923
Cyberbullying management	3.90	1.160	3.79	1.103	1.012	.312
Cybersecurity management	3.93	1.180	3.80	1.124	1.100	.272
Privacy management	3.98	1.192	3.81	1.133	1.475	.141
Critical thinking	3.90	1.076	3.81	1.050	.802	.423
Digital footprint	3.83	1.099	3.78	1.101	.468	.627
Digital empathy	3.80	1.190	3.80	1.133	.018	.986
Overall development need	3.87	1.021	3.79	.999	.764	.445

* $p < .05$ ** $p < .01$

Table 4 indicates that, overall, junior high school students exhibited a higher need for digital citizenship development compared to senior high school students. However, these differences did not reach statistical significance. Similarly, across all aspects examined, junior high school students consistently demonstrated a greater need for digital citizenship development than their senior counterparts, though these differences were not statistically significant.

2.2 Comparison of digital citizenship development needs by subject group

Table 5 presents the comparison of students' digital citizenship development needs across different subject groups, including the language group, science-mathematics group, and other subject group, using one-way ANOVA.

Table 5. Comparison of students' digital citizenship development needs by subject group (N=418)

Aspects of need	Sources of variance	df	SS	MS	F	p
Digital citizen identity	Between groups	2	3.491	1.745	1.427	.241
	Within groups	415	507.682	1.223		
	Total	417	511.172			
Screen time management	Between groups	2	2.384	1.192	1.197	.303
	Within groups	415	413.216	.996		
	Total	417	415.600			
Cyberbullying management	Between groups	2	2.377	1.188	.921	.399
	Within groups	415	535.248	1.290		
	Total	417	537.625			
Cybersecurity management	Between groups	2	2.029	1.014	.758	.469
	Within groups	415	555.308	1.338		
	Total	417	557.337			

Privacy management	Between groups	2	1.663	.832	.608	.545
	Within groups	415	567.632	1.368		
	Total	417	569.295			
Critical thinking	Between groups	2	1.490	.745	.656	.519
	Within groups	415	471.090	1.135		
	Total	417	472.581			
Digital footprint	Between groups	2	3.016	1.508	1.249	.288
	Within groups	415	501.145	1.208		
	Total	417	504.161			
Digital empathy	Between groups	2	1.310	.655	.482	.618
	Within groups	415	563.602	1.358		
	Total	417	564.911			
Overall digital citizenship	Between groups	2	1.683	.841	.822	.440
	Within groups	415	424.973	1.024		
	Total	417	426.656			

* p < .05 ** p < .01

Table 5 illustrates that, overall, students from various subject groups exhibited different levels of digital citizenship development needs, although these differences did not reach statistical significance.

Similarly, when examining each of the eight aspects individually, students across different subject groups displayed varying levels of digital citizenship development needs, yet these distinctions were not statistically significant.

2.3 Comparison of digital citizenship development needs by duration of smartphone usage

Table 6 presents the comparison, using one-way ANOVA, of students' digital citizenship development needs based on different durations of smartphone usage: more than 2 hours per day, 1-2 hours per day, less than 1 hour per day, and hardly using it at all.

Table 6. Comparison of students' digital citizenship development needs by length of smartphone usage (N=418)

Aspects of need	Sources of variance	df	SS	MS	F	p
Digital citizen identity	Between groups	3	9.743	3.248	2.681*	.046
	Within groups	414	501.429	1.211		
	Total	417	511.172			
Screen time management	Between groups	3	8.937	2.979	3.033*	.029
	Within groups	414	406.662	.982		
	Total	417	415.600			

Cyberbullying management	Between groups	3	12.596	4.199	3.311*	.020
	Within groups	414	525.029	1.268		
	Total	417	537.625			
Cybersecurity management	Between groups	3	15.524	5.175	3.954**	.008
	Within groups	414	541.812	1.309		
	Total	417	557.337			
Privacy management	Between groups	3	10.105	3.368	2.494	.060
	Within groups	414	559.190	1.351		
	Total	417	569.295			
Critical thinking	Between groups	3	7.338	2.446	2.117	.090
	Within groups	414	465.242	1.124		
	Total	417	472.581			
Digital footprint	Between groups	3	9.743	3.248	2.719*	.044

	Within groups	414	494.418	1.194		
	Total	417	504.161			
Digital empathy	Between groups	3	10.182	3.394	2.533	.057
	Within groups	414	554.729	1.340		
	Total	417	564.911			
Overall digital citizenship	Between groups	3	9.349	3.116	3.092*	.027
	Within groups	414	417.306	1.008		
	Total	417	426.656			

* p < .05 ** p < .01

Table 6 compares students' digital citizenship development needs based on various durations of smartphone usage. The results of the analysis of variance revealed that, overall, students with different durations of smartphone usage exhibited varying levels of need to develop digital citizenship. These differences were found to be statistically significant at the .05 level. Furthermore, the researcher conducted additional pairwise comparisons to delve deeper into these findings. The results of the pairwise analysis are presented in Table 7.

Moreover, the analysis of variance results indicated that students with different durations of smartphone usage displayed varying levels of need to develop digital citizenship, specifically in the 3 aspects of privacy management, critical thinking, and digital empathy. However, these differences were not statistically significant.

However, concerning the need to develop digital citizenship in the aspects of digital citizen identity, screen time management, cyberbullying management, and cybersecurity management, and digital footprint, students with different durations of smartphone usage exhibited varying levels of need, which were statistically significant at the .05 level. The researcher proceeded to conduct pairwise analyses to further investigate these differences. The results of the pairwise analysis are detailed in Tables 8 - 12.

1) Pairwise analysis results of the need to develop digital citizenship among catholic school students in Nakhon Sawan province as a whole, based on duration of smartphone usage.

Table 7. Pair analysis of students' digital citizenship development needs as a whole, by duration of smartphone usage (N=418)

Duration of usage per day		Hardly used	Less than 1 hour	More than 2 hours	1-2 hours
	Mean	3.1987	3.4769	3.8396	3.9485
Hardly used	3.1987	-	-.2782	-.6409*	-.7498*
Less than 1 hour	3.4769	-	-	-.3627	-.4716*
More than 2 hours	3.8396	-	-	-	-.1089
1-2 hours	3.9485	-	-	-	-

* p < .05 ** p < .01

The pairwise analysis results revealed that students who used their smartphones for 1-2 hours per day demonstrated a higher need to develop digital citizenship compared to those who used their phones for less than 1 hour per day or hardly used them at all, with statistical significance at the .05 level. Similarly, students who used their smartphones for 1-2 hours per day exhibited

different needs compared to those who used them for more than 2 hours per day, also with statistical significance at the .05 level.

Furthermore, students who used their smartphones for more than 2 hours per day showed a significantly higher need to develop digital citizenship than those who hardly used their smartphones at all, with statistical significance at the .05 level.

However, for students with other durations of smartphone usage, differences in their needs for digital citizenship development were not statistically significant.

2) Pairwise analysis results of digital citizenship development needs in terms of digital citizen identity.

Table 8. Pair analysis of digital citizenship development needs among students, specifically regarding digital citizen identity, by duration of smartphone usage (N=418)

Duration of usage per day		Hardly used	Less than 1 hour	More than 2 hours	1-2 hours
	Mean	3.3636	3.5000	3.8905	4.0390
Hardly used	3.3636	-	-.1363	-.5268	-.6753
Less than 1 hour	3.5000	-	-	-.3905	-.5390*
More than 2 hours	3.8905	-	-	-	-.1485
1-2 hours	4.0390	-	-	-	-

* p < .05 ** p < .01

The results of the pairwise analysis revealed that students who used their smartphones for 1-2 hours per day exhibited a higher need to develop digital citizenship in the aspect of digital citizen identity compared to students with smartphone usage of less than 1 hour per day, a difference found to be statistically significant at the .05 level. However, their need for development was higher compared to other groups, although this difference was not statistically significant.

On the other hand, students with other durations of smartphone usage showed a differing need to develop digital citizenship in the aspect of digital citizen identity, but these differences were not statistically significant.

3) Pairwise analysis results for the need to develop digital citizenship in screen time management.

Table 9. Pair analysis of students' needs for digital citizenship development in screen time management, by duration of smartphone usage (N=418)

Duration of usage per day		Hardly used	Less than 1 hour	More than 2 hours	1-2 hours
	Mean	3.2545	3.5000	3.6934	3.9177
Hardly used	3.2545	-	-.2454	-.4388	-.6632*
Less than 1 hour	3.5000	-	-	-.1933	-.4177
More than 2 hours	3.6934	-	-	-	-.2243*
1-2 hours	3.9177	-	-	-	-

* p < .05 ** p < .01

The results of the pairwise analysis revealed that students who used their smartphones for 1-2 hours per day demonstrated a higher need to develop digital citizenship in screen time

management compared to students who hardly used their smartphones per day and those who used them for more than 2 hours per day. This difference was statistically significant at the .05 level. Moreover, students who used their smartphones for 1-2 hours per day exhibited a higher need for development compared to those who used them for less than 1 hour per day, although this difference was not statistically significant.

On the other hand, students with other durations of smartphone usage showed differing needs to develop digital citizenship in the aspect of screen time management, but these differences were not statistically significant.

4) Pairwise analysis results for the need to develop digital citizenship in cyberbullying management.

Table 10. Pair analysis of students' needs to develop digital citizenship in cyberbullying management, by duration of smartphone usage (N=418)

Duration of usage per day		Hardly used	Less than 1 hour	More than 2 hours	1-2 hours
	Mean	3.2361	3.3939	3.9077	3.9078
Hardly used	3.2361	-	-.1578	-.6716**	-.6717**
Less than 1 hour	3.3939	-	-	-.5137	-.5138
More than 2 hours	3.9077	-	-	-	-.0001
1-2 hours	3.9078	-	-	-	-

* p < .05 ** p < .01

The results of the pairwise analysis revealed that students who used their smartphones for 1-2 hours per day and those who used them for more than 2 hours per day exhibited a higher need to develop digital citizenship in cyberbullying management compared to students who used their smartphones

for less than 1 hour per day. This difference was statistically significant at the .01 level.

However, students with other durations of smartphone usage showed varying needs to develop digital citizenship in cyberbullying management, but these differences were not statistically significant.

5) Pairwise analysis results for the need to develop digital citizenship in cybersecurity management.

Table 11. Pair analysis of students' needs to develop digital citizenship in cybersecurity management, by duration of smartphone usage (N=418)

Duration of usage per day		Hardly used	Less than 1 hour	More than 2 hours	1-2 hours
	Mean	2.9091	3.4722	3.9063	3.9645
Hardly used	2.9091	-	-.5631	-.9972**	-1.0554**
Less than 1 hour	3.4722	-	-	-.4341	-.4923
More than 2 hours	3.9063	-	-	-	-.0582
1-2 hours	3.9645	-	-	-	-

* p < .05 ** p < .01

The results of the pairwise analysis indicated that students who used their smartphones for 1-2 hours per day and those who used them for more than 2 hours per day displayed a greater need to develop digital citizenship in cybersecurity management compared to students who hardly used their smartphones per day. This difference was statistically significant at the .01 level.

Students with other durations of smartphone usage exhibited varying needs to develop digital citizenship in cybersecurity management, but these differences were not statistically significant.

6) Pairwise analysis results for the need to develop digital citizenship in digital footprint management.

Table 12. Pair analysis of students' needs to develop digital citizenship in the aspect of digital footprint, by duration of smartphone usage (N=418)

Duration of usage per day	Mean	Hardly used	Less than 1 hour	More than 2 hours	1-2 hours
		3.0909	3.5208	3.8099	3.9309
Hardly used	3.0909	-	-.4299	-.7190*	-.8399*
Less than 1 hour	3.5208	-	-	-.2890	-.4100
More than 2 hours	3.8099	-	-	-	-.1209
1-2 hours	3.9309	-	-	-	-

* p < .05 ** p < .01

The results of the pairwise analysis revealed that students who used their smartphones for 1-2 hours per day and those who used them for more than 2 hours per day demonstrated a greater need to develop digital citizenship in terms of digital footprint compared to students who hardly used their smartphones per day. This difference was statistically significant at the .01 level. Students with other durations of smartphone usage showed varying needs to develop digital citizenship in terms of digital footprint. These differences, however, were not statistically significant.

4. Desirable activities for students' digital citizenship development

Based on the insights gleaned from the open-ended section of the questionnaire, Catholic school students in Nakhon Sawan province expressed a keen interest in engaging in the following activities to enhance their digital citizenship.

1) Participating in activities utilizing digital technology and new applications for self-study, aligning with the lifelong learning approach.

2) Engaging in activities leveraging digital technology and new applications for completing exercises, homework, or various tasks assigned by teachers.

3) Utilizing digital technology and innovative applications for communication with peers, showcasing personal work, or sharing narratives, serving both recreational purposes and facilitating integration into digital society.

Conclusion

The findings of the current research can be summarized as follows.

1. Study on the need for digital citizenship development among Catholic school students in Nakhon Sawan province.

1.1 Profile of Catholic school students in Nakhon Sawan province:

The ratio of daily smartphone usage among junior high school students were as follows: hardly used, less than 1 hour, 1-2 hours, and more than 2 hours, with proportions of 0.6, 1.0, 8.3, and 13.2 respectively. Similarly, for senior high school students, the ratio were as follows: hardly used, less than 1 hour, 1-2 hours, and more than 2 hours, with proportions of 0.5, 1.4, 5.8, and 11.0 respectively.

1.2 Students' need for digital citizenship development.

The overall need for digital citizenship development among students was high, and across all individual aspects. Notably, the highest need was observed in the aspect of digital citizen identity, while the lowest need was identified in the aspect of screen time management.

The essential needs for developing citizenship in the aspect of digital citizen identity among students included: 1) Techniques for establishing quality digital identity information, 2) strategies for effectively managing digital citizen identity information, respectively.

In terms of developing citizenship in the aspect of screen time management, students expressed the following needs: 1) Strategies for allocating time for recreational activities, 2) methods for allocating time for self-study, 3) approaches for managing time spent on various devices or applications effectively.

2. Comparison of digital citizenship development needs among Catholic school students in Nakhon Sawan province, by grade level, subject group, and duration of smartphone usage.

2.1 Comparison of digital citizenship development needs by grade level.

Upon comparing the level of needs to develop digital citizenship among students by grade level, it was determined that there were no discernible differences between junior high school students and senior high school students. This finding held true both overall and across each individual aspect examined.

2.2 Comparison of digital citizenship development needs by subject group.

When examining the level of needs for developing digital citizenship among students across subject groups, including the language group, science-mathematics group, and other subject groups, no significant differences were observed. This pattern persisted overall and across all aspects studied.

2.3 Comparison of digital citizenship development needs by duration of smartphone usage.

Analysis of students' digital citizenship development needs based on duration of smartphone usage – categorized as more than 2 hours per day, 1-2 hours per day, less than 1 hour per day, and hardly used at all – revealed varying levels of need across all groups, both overall and in 5 individual aspects. These differences were statistically significant at the .05 level. Further details are provided below.

2.3.1 Digital citizenship development needs by duration of smartphone usage

On the whole, it was observed that the group using smartphones for 1-2 hours per day exhibited higher development needs compared to those using them for less than 1 hour per day and those who hardly used them. This difference was statistically significant at the .05 level. Additionally, the group using smartphones for more than 2 hours per day demonstrated a higher need for development compared to those who hardly used them, also statistically significant at the .05 level.

2.3.2 In terms of digital citizen identity, students using smartphones for 1-2 hours per day showed higher development needs compared to those using them for less than 1 hour per day, with statistical significance at the .05 level.

2.3.3 Regarding screen time management, students using smartphones for 1-2 hours per day exhibited a greater need for development compared to those who hardly used them and those who used them for more than 2 hours per day, with statistical significance at the .05 level.

2.3.4 In the context of cyberbullying management, it was found that students using smartphones for 1-2 hours per day and those using them for more than 2 hours per day demonstrated a higher need level compared to those using them for less than 1 hour per day, with statistical significance at the .01 level.

2.3.5 Regarding the development of digital citizenship needs among students based on the duration of smartphone usage in terms of cybersecurity management, it was noted that both the group using smartphones for 1-2 hours per day and the group using them for more than 2 hours per day exhibited higher needs compared to the group that hardly used smartphones at all. This difference was statistically significant at the .01 level.

2.3.6 In the context of developing digital citizenship needs among students based on the duration of smartphone usage in terms of digital footprint, it was observed that both the group using smartphones for 1-2 hours per day and the group using them for more than 2 hours per day displayed higher needs

compared to the group that hardly used smartphones at all. This difference was statistically significant at the .01 level.

3. Activities desired by students for digital citizenship development.

Students expressed a desire to utilize digital technology and new applications for digital citizenship development through three primary categories of activities: self-study and research activities, exercises and homework, and recreational activities.

Discussion

1. The Study of the Level of Needs in Developing Digital Citizenship among Catholic School Students in Nakhon Sawan Province

The findings revealed that students in Catholic schools in Nakhon Sawan, at both lower and upper secondary levels, exhibited a relatively high level of daily smartphone usage. This finding is consistent with the research conducted by the **Brand Buffet Team (2014)**, which reported that *Mindshare Thailand*, a marketing and communication agency, conducted a qualitative study titled "Growing Up as Digital Natives." The study involved in-depth interviews and behavioral observations of internet users aged 9–24 years. Its objective was to explore online usage behaviors and understand the impact of the digital world on digital natives. The study revealed that a subgroup known as "**Evolving Digizen**", aged 18–24, used the internet continuously via smartphones and tablets, with their daily routines heavily relying on the internet for information searching and digital engagement (Brand Buffet Team, 2014).

2. The Level of Needs in Developing Digital Citizenship Based on Grade Level, Subject Group, and Smartphone Usage Duration

The research showed that students had a high overall need for developing digital citizenship, particularly in the area of **Digital Citizen Identity**, indicating awareness and responsibility toward their roles in the digital world. Additionally, students

demonstrated an understanding of **screen time management**, reflecting the ability to balance digital engagement with offline activities. This finding aligns with **Pijitra Petchparee (2020)**, who emphasized that digital citizens must possess screen time management skills, including the ability to manage digital device usage effectively and maintain a healthy balance between the online and real worlds. Similarly, the **Thai Media Fund (2018)** highlighted digital intelligence in time management as the ability to control oneself and allocate time efficiently when using digital and technological devices (Pijitra Petchparee, 2020).

3. Open-Ended Question Insights and Suggestions From analyzing the responses to the open-ended questions, the researcher found that students desired to use digital technology in three main areas to develop their digital citizenship: **self-directed learning, homework and exercise completion, and recreational activities**. This reflects the students' recognition of the importance of digital citizenship and their intention to improve their skills in line with the increasing integration of technology in modern life. These findings are supported by the study of **Thuanthong Chaowakeeratikul (2020)** on digital citizenship development strategies for students at the Faculty of Education, Kamphaeng Phet Rajabhat University. His study proposed development guidelines such as **media and information literacy, ICT skills, and self-directed learning**. He emphasized that most students had a strong understanding of technology and sufficient access to digital media and devices, while instructors incorporated technology into their teaching practices. This suggests that the development of digital citizenship among students is consistent with the enhancement of quality of life in the digital era and promotes the effective and appropriate use of digital technology.

Recommendations

Recommendations for applying the research results

The study revealed that there is a significant need to enhance students' digital citizenship overall, particularly in the area of digital citizen identity, which emerged as a priority for development. Consequently, advisors and subject teachers are encouraged to prioritize activities that emphasize role-playing tasks or simulate hypothetical scenarios. These exercises enable students to cultivate skills in establishing digital identity information safely across diverse contexts. Furthermore, consistent emphasis should be placed on nurturing techniques for effective management of digital citizen identity across various situations.

The study revealed that there were no discernible differences in the need for digital citizenship development between students of different class levels or among students of various subject groups. In light of these findings, school administrators and those responsible for student affairs are encouraged to consider digital citizenship development as an extracurricular activity. Such activities could be organized collaboratively, involving both junior and senior high school students, or could be arranged collectively for students across different subject groups.

The study revealed varying needs for digital citizenship development among students with different durations of smartphone usage, particularly in the areas of digital citizen identity, screen time management, cyberbullying management, cybersecurity management, and digital footprint. Notably, students who used smartphones for 1-2 hours per day demonstrated a higher need for development compared to other groups, indicating their readiness to evolve into responsible digital citizens. Therefore, those responsible for organizing extracurricular activities should consider arranging diverse initiatives to foster their official development. This may include training sessions, workshops, or promoting formal development through club formations, organizing work presentation activities, or hosting related skills competitions.

Recommendations for further research

The study identified three categories of activities where students expressed a desire to utilize digital technology and new applications for their digital citizenship development: self-study, exercises and homework, and recreation. However, it is important to note that the data utilized in this study were obtained from an open-ended questionnaire. Therefore, to validate the findings conclusively, further quantitative research should be conducted.

References

- Brand Buffet Team. (2014). New natives: Marketers must know.
<https://www.brandbuffet.in.th/2014/03/digital-natives-mindshare-research/>
- Castells, M. (2000). Materials for an exploratory theory of the network society. *The British Journal of Sociology*, 51(1), 5–24.
<https://doi.org/10.1111/j.1468-4446.2000.00005.x>
- Chaowakeeratikul, T., & Wongnaya, S. (2020). Guidelines for the development of public-mindedness among students of the Faculty of Education, Kamphaeng Phet Rajabhat University. *Journal of Humanities and Social Sciences, Kamphaeng Phet Rajabhat University*, 23(7), 51–61.
- Chumpanin, K. (2020). Guideline for enhancing digital citizenship of students in secondary school. *Journal of Education Administration, Khon Kaen University*, 16(1), 116–127.
- Hussainy, S. S., & Jumalullah, S. R. (2021). A study of factors affecting digital citizenship among college faculties in India. *International Journal of Teaching, Education and Learning*, 4(3), 49–61.
- Isman, A., & Gungoren, O. C. (2014). Digital citizenship. *The Turkish Online Journal of Educational Technology*, 13(1), 73–77.
- Ministry of Digital Economy and Society. (2016). *Digital development plan for economy and society*. Ministry of Digital Economy and Society.

- Ministry of Digital Economy and Society. (2019). *Thailand digital economy and society development plan (2019-2037)*. Ministry of Digital Economy and Society.
- Puncreobutr, V. (2021). Desired outcomes of Education 4.0: Understanding, boundaries and linkage. *St Theresa Journal of Humanity and Social Sciences*, 7(2), 205–214.
- Puncreobutr, V., & Puncreobutr, B. (2023). Digital challenges: The digital competencies of educational institutions. *St Theresa Journal of Humanities and Social Sciences*, 9(2), 144–160.
- Puncreobutr, V., Dhamacharoen, A., & Tapaneeeyakorn, W. (2022). Factors affecting the readiness of Thai universities to organize learning activities in the metaverse era. *Webology*, 19(2), 9285–9296.
- Ribble, M. (2011). *Digital citizenship in schools* (2nd ed.). International Society for Technology in Education.
- Ribble, M. (2015). *Digital citizenship in schools: Nine elements all students should know*. International Society for Technology in Education.
- Ribble, M. (2017). Nine themes of digital citizenship.
<http://www.digitalcitizenship.net/nine-elements.html>
- Sadiku, M. N. O., Tembely, M., & Musa, M. S. (2018). Digital citizenship. *International Journals of Advanced Research in Computer Science and Software Engineering*, 8(5), 18–20.
- ThaiHealth Official. (2022). How spending too much time online affects us.
<https://www.thaihealth.or.th/?p=227757>

**“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อ
ระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ**

**“I Learn It for a Better Future”: Ethnic Minority Students’
Motivation in Pursuing a Bachelor’s Degree in English**

สุมิตร เหมอภัทรฤดี

*คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม (วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย)

บาทหลวง ดร. พิเชฐ แสงเทียน

*คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม (วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย)

จำเรียง พรหมบุตร

*คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม (วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย)

ศศิรินทร์ โกสัลล์วัฒนา

*คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม (วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย)

Sumit Choephatruedi

*Faculty of Arts, Saengtham College (Xavier Campus, Chiang Rai)

Rev. Dr. Pichet Saengthien

*Faculty of Arts, Saengtham College (Xavier Campus, Chiang Rai)

Jamriang Prombutr

*Faculty of Arts, Saengtham College (Xavier Campus, Chiang Rai)

Sikarin Kosanwattana

*Faculty of Arts, Saengtham College (Xavier Campus, Chiang Rai)

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 24 กรกฎาคม 2567

แจ้งแก้ไข 11 กันยายน 2567

ตอบรับบทความ 16 กันยายน 2567

“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

บทคัดย่อ

งานวิจัยแบบผสมผสานนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในประเทศไทยในการเรียนต่อระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ที่วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาเขตเซเวียร์ คณะผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเพื่อทำความเข้าใจปรากฏการณ์อย่างครอบคลุม โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นออนไลน์ประเมินแรงจูงใจจากผู้เข้าร่วมจำนวนห้าสิบสี่คน นอกจากนี้ ยังมีการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างโดยมีกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจำนวนหกคนเพื่อให้ได้รับข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับแรงจูงใจและประสบการณ์เพิ่มเติม ทั้งนี้ได้ใช้สถิติเชิงพรรณนาและการวิเคราะห์แก่นสาระของข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยเผยให้เห็นถึงเหตุผลส่วนตัวในการเลือกเรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งแรงจูงใจจากภายในและภายนอก ความท้าทายที่นักศึกษาชาติพันธุ์ต้องเผชิญ และการรับรู้ถึงประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้ช่วยชี้แนะแนวทางในการพัฒนาโปรแกรมสนับสนุนที่ตรงเป้าหมายสำหรับนักศึกษา

คำสำคัญ : แรงจูงใจของนักศึกษา; นักศึกษาชาติพันธุ์; ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

Abstract

This mixed-method study investigated the motivational factors driving ethnic minority students in Thailand to pursue a Bachelor's degree in English at Saengtham College of Xavier Campus. The research design utilized quantitative and qualitative data collection methods to understand the phenomena comprehensively. Quantitative data were collected through an online opinionnaire distributed to 54 participants, assessing agreement with statements related to intrinsic and extrinsic motivations. Additionally, semi-structured interviews were conducted with a purposive sample of six participants to gain deeper insights into their motivations and experiences. Descriptive statistics and

thematic analysis were employed to analyze the quantitative and qualitative data. The findings revealed personal reasons for choosing English as a major, intrinsic and extrinsic influences, challenges faced by ethnic minority students, and perceived benefits of studying English. This study contributed to the existing literature by addressing a gap in knowledge and informing the development of targeted support programs for students.

Keywords : Students' motivation; Ethnic minority students; Bachelor's degree in English

Introduction

In today's globalized world, English proficiency has become an increasingly important skill for success in Thailand (Why English matters to Thailand, Bangkok Post, 2019, p.3). Choomthong (2014, p.45) pointed out that economic integration with ASEAN countries and international trade have placed a premium on effective communication in English. Moreover, since English has been designated as the operational language in ASEAN nations, Thai individuals are motivated to acquire English proficiency, primarily for communication needs (Choemue & Muljani, 2021, p.14). Therefore, English proficiency is critical in securing employment, particularly in tourism, international trade, and technology (Low, 2020). In addition, this growing demand has fueled a surge in English language learning across all educational levels in Thailand. Higher education is crucial in shaping individuals' futures and contributing to the nation's socio-economic development. As a result, Thai universities offer various academic programs, attracting students from diverse backgrounds and regions (Office of the Education Council, 2017).

“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

However, as in many other countries, pursuing higher education is influenced by various motivational factors. Ethnic minority students, in particular, face distinct challenges and motivations in their educational journey. For example, many ethnic minority students in Thailand often face social, economic, and cultural barriers impacting their access to and success in higher education (UNICEF, 2021). These barriers may include limited financial resources, language barriers, discrimination, and a lack of representation in academic institutions (UNICEF, 2021). Despite these challenges, many ethnic minority students demonstrate resilience and determination in pursuing their educational goals. The participation of ethnic minority groups in higher education has been steadily rising, especially in northern Thailand (Chanchaemsri et al., 2021). Historically, these groups have faced challenges in accessing quality education due to geographical isolation, socioeconomic disadvantages, and language barriers (Keawsomnuk, 2017). However, recent years have witnessed increased government initiatives and affirmative action programs to improve access to higher education for ethnic minorities (Asian Development Bank, 2014). This expansion in educational opportunities presents a unique situation. In other words, there is a growing number of ethnic minority students seeking higher education and a solid societal emphasis on English language skills.

In response to the growing phenomenon, the Catholic Bishops' Council of Thailand and Saengtham College, working with the Jesuits in Thailand, collaborated to establish Saengtham College, Xavier Campus, Chiang Rai, in 2023. This campus was an educational project called Xavier

Learning Community (XLC), which aimed to empower and uplift young people, particularly those from ethnic minorities in northern Thailand and neighboring countries (Choemue & Bram, 2020). As of now, Saengtham College, Xavier Campus, offers a Bachelor of Arts program in the Faculty of Liberal Arts, majoring in English for Education, Religion, and Culture. Given the diverse cultural backgrounds, tribes, nationalities, and countries coexisting within a large community, English has become a pivotal factor in facilitating communication and interaction within this setting. However, while the overall demand for English is rising, the specific motivations behind this choice for ethnic minority students remain under-explored. Understanding these motivations is crucial for developing effective support systems to help these students succeed academically.

Student motivation is widely acknowledged as a complex phenomenon encompassing internal and external drivers (Choemue & Mbato, 2020). Thus, understanding these factors is essential for developing effective educational strategies. Motivation refers to the desire to engage in an activity and the effort exerted (Pintrich & Zusho, 2002). It can be categorized into two main types: intrinsic and extrinsic. Intrinsic motivation is the internal desire to engage in an activity for its inherent pleasure and satisfaction (Odanga, 2018). In an academic context, this could translate to a love for the English language itself (e.g., the beauty of literature, the intricacies of grammar), the intellectual challenge of mastering a new language system, or the personal satisfaction gained from expanding communication skills (Ryan & Deci, 2000). Extrinsic motivation, on the other hand, arises from external rewards or pressures. For students, this could include pursuing a degree that leads to a well-paying job, fulfilling parental

expectations of academic achievement, or gaining a competitive advantage in the job market (Pintrich & Zusho, 2002).

Some studies have explored the connection between motivation and students' learning within higher education, yet there is a scarcity of research focusing on the context of Thai students. For example, Choemue and Mbato (2020) examined the motivational factors influencing Indonesian students' decision to pursue a Master's Degree in English Education. The results showed that students were intrinsically motivated by personal, environmental, and profession-oriented factors. A systematic review by Isik et al. (2018, p.14) revealed factors that could potentially influence the motivation of ethnic minority students, namely “individual, family-related, school-related, and social factors.” In addition, Nevisi and Farhani (2022) investigated motivational factors affecting Iranian learners' learning of English as a Foreign Language. The study found that EFL learners were motivated by intrinsic factors, e.g., personal enjoyment and social prestige, or extrinsic factors, such as job opportunities, financial gains, and international travel. Consequently, within the Thai context, this study attempted to answer the following research question: What are the motivational factors influencing ethnic minority students in Thailand to pursue a Bachelor's degree in English? Understanding the interplay between intrinsic and extrinsic factors could offer valuable insights into the student population's aspirations and challenges. The findings could inform the development of targeted support programs catering to their needs. For example, if intrinsic factors were dominant, universities could offer more engaging English language courses. Alternatively, career guidance programs or internships could be tailored to showcase the diverse career paths.

Research Methodology

This research employed a mixed-methods design. It allowed for a comprehensive exploration of motivational factors among ethnic minority students pursuing Bachelor's degrees in English at Saengtham College of Xavier Campus (Ivankova & Creswell, 2009). The concurrent collection of both quantitative and qualitative data offered a holistic understanding of the phenomenon under investigation. Quantitative data provided insights into the prevalence and distribution of motivational factors within the student population, while qualitative data offered deeper insights into students' lived experiences and perspectives.

This study's target population comprised ethnic minority students enrolled in bachelor's degree programs majoring in English at Saengtham College of Xavier Campus. A total of fifty-four students participated in the study. Participants' ages ranged from 18 to 23, with the majority being female (n=43). The ethnic composition of the participant population was diverse, with Karen students comprising the largest group (n=32), followed by students from Akha, Hmong, and Lahu backgrounds. Most of the participants were first- and second-year students studying in the new program. Meanwhile, a small number of juniors and seniors (the former program, i.e., Xavier Learning Community) participated in this study since they were on their semester break during the data collection. Additionally, participants included students from various regions of Thailand, Myanmar, and Laos, representing ethnic groups such as Thai Esan, Lanna, Kachin, and Shan.

Saengtham College of Xavier Campus was selected based on its significant representation of ethnic minority students and its focus on providing educational opportunities for marginalized communities in northern Thailand. Participants

“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

were recruited through purposive sampling, ensuring representation from diverse ethnic backgrounds and academic disciplines within the English major program.

Table 1. Participant Demographic Profile

Aspect	Number
Age:	
18-20	26
21-23	28
Gender:	
Male	11
Female	43
Ethnic group:	
Karen	32
Akha	6
Hmong	2
Others	14
Year of study:	
Freshman	22
Sophomore	19
Junior	10
Senior	3

Ethical Considerations

Ethical considerations were carefully addressed throughout the research process. All participants were assured of the confidentiality and anonymity of their responses and given informed consent. The study protocol received approval from the institutional review board of Saengtham College of Xavier

Campus, ensuring compliance with ethical guidelines and standards for research involving human participants.

Instruments

A self-administered online opinionnaire was developed to collect quantitative data on the motivational factors influencing participants' choice of English as a major. The opinionnaire was adapted from existing instruments measuring intrinsic and extrinsic motivation in educational contexts (e.g., Mbato, 2013; Choemue & Mbato, 2020). Items were selected and modified to ensure relevance to the study's context and objectives, and the opinionnaire was pilot-tested with a small group of students to assess its clarity and comprehensibility. The instrument comprised two sections: the first collected demographic information. In contrast, the second part utilized a 5-scaled opinionnaire to determine agreement with statements related to intrinsic and extrinsic motivations for pursuing an English degree.

Semi-structured interviews were conducted with a purposively selected subset of participants to gain deeper insights into their motivations and experiences. The interview guide was developed based on the research questions and objectives and underwent iterative refinement to ensure comprehensive coverage of relevant topics. Topics explored included personal reasons for choosing English, intrinsic and extrinsic factors influencing their decision, challenges faced as ethnic minority students, and perceived benefits of studying English. Interviews were conducted in participants' preferred language (Thai or English), audio-recorded with their consent, and lasted approximately 15 minutes each.

Data Analysis

Quantitative data collected from the opinionnaire were analyzed using statistical software. Descriptive statistics (frequencies, percentages) were used to characterize participants' demographic profiles and understand the distribution of responses on the motivational factors scale shown in Table 2.

Qualitative data from the interview transcripts were analyzed using thematic analysis. Transcripts were verbatim transcribed and anonymized before being coded systematically. Coding involved identifying meaningful data units, categorizing codes into themes, and iteratively refining and revising themes to capture the richness and complexity of participants' narratives. The process of thematic analysis followed guidelines outlined by Braun and Clarke (2006), ensuring rigor and trustworthiness in the interpretation of qualitative findings.

Table 2. Mean Range for Motivation

Mean Range	Interpretation
3.68-5.00	High Degree of Motivation
2.34-3.67	Moderate Degree of Motivation
1.00-2.33	Low Degree of Motivation

Findings and Discussion

This study investigated the motivational factors influencing ethnic minority students to pursue a Bachelor's degree in English at Saengtham College of Xavier Campus. The following sections will display and discuss the quantitative (questionnaire) and qualitative (semi-structured interview) results under intrinsic and extrinsic motivation.

1. Intrinsic Motivation

In this research, intrinsic motivation can be understood as the internal desire to learn English for the inherent satisfaction and enjoyment it brings rather than external rewards or pressures (Odanga, 2018). Table 3 presented the participants' mean scores and levels of intrinsic motivation.

Table 3. Mean Score and Intrinsic Motivation Level

No.	Statement	Mean	Level
1.	I enjoy learning about different cultures and perspectives through English literature.	3.40	Moderate
2.	I find the English language itself to be interesting and challenging to learn.	4.09	High
3.	I am motivated by the intellectual challenge of studying English at a university level.	3.35	Moderate
4.	I believe majoring in English will allow me to develop strong critical thinking and analytical skills.	3.62	Moderate
5.	I am driven by a personal passion for reading and writing in English.	3.12	Moderate
	Total	3.51	Moderate

The table showed that the average mean score across all statements was 3.51, which fell within the moderate intrinsic motivation level. This suggested that, on average, students have a moderate level of intrinsic motivation for learning English based on the factors presented in the statements. Delving into each statement, statement 1 received a moderate score (Mean = 3.40), indicating that while students find learning about different cultures through English literature

“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

somewhat appealing, it may not be the strongest driver of their intrinsic motivation. This is in line with the results from the semi-structured interviews. Participant 6 is from a neighboring country. He mentioned that the situation in his country had been worsened. He studied Mathematics for two years but could not finish it due to several conditions. However, he has shown a solid interest in learning English. He said:

I was interested in multireligious and cultural study, so I decided to learn more through English. I learned English through poems and music. I sometimes watched movies with English subtitles. (Participant 6)

Statement 2 received the highest score (Mean = 4.09), suggesting a high level of intrinsic motivation related to the inherent interest and challenge of learning English. This suggested that students may find the language learning process enjoyable and stimulating. For example, participant 2 wanted to study abroad and is interested in psychology. Nevertheless, her English was insufficient, so she believed she needed to develop it before pursuing a master's degree.

I like English. I was really into English, although my English could have been better. I put more effort into English than in other subjects. Moreover, I wanted to improve my English proficiency. I tried to speak well and understand other people well. I hope all my skills will be enhanced. (Participant 2)

Statement 3 received a moderate score (Mean = 3.35), indicating that the intellectual challenge of university-level English studies is somewhat motivating for students. The results could be traced back to the diverse experiences and backgrounds of learning English in high schools, which influenced how the students chose the English major for their further studies.

I would not say I liked studying English in high school, and I failed this subject many times. I had a negative attitude toward English and could not do well in the classroom. (Participant 1)

I did not like English at first. I had no interest in it at all. My only motivation then was that 'the English teacher was handsome.' He spoke English fluently, and I wished I could have been like him. (Participant 3)

I have to admit that I did not like English in high school because the teacher was strict with the grammar. I lost my confidence in speaking English in front of my friends. The teacher has an impact on my English. (Participant 4)

The research suggested a link between prior experiences with English and the perceived intellectual challenge of university-level studies. Overall, the results indicated that high school experiences significantly shaped a student's perception of English studies at the university level. Positive experiences could lead to higher motivation for the intellectual challenge, while negative experiences may dampen it. Ryan and Deci (2000) pointed out that motivation profoundly impacts individuals' actions and reactions to desires and requirements, which ultimately compels them to undertake particular courses of action. Moreover, individuals were more likely to repeat an action when they perceived positive outcomes due to their efforts. Therefore, it is imperative to comprehend the motivations of students in order to cultivate a positive learning environment and encourage academic achievement (Meece et al., 2006). In addition, statement 4 received a moderate score (Mean = 3.62), suggesting that students see the potential benefits of majoring in English for developing critical thinking and analytical skills, which may contribute to their intrinsic motivation to some extent.

Finally, statement 5 received the lowest score (Mean = 3.12), suggesting that a personal passion for reading and writing in English may not be a strong driver of intrinsic motivation for all students.

Analyzing intrinsic motivation revealed intriguing insights into the internal desires and interests that drive ethnic minority students' English language learning. Firstly, the highest score for finding the English language itself interesting suggests a strong intrinsic pull for some students. This highlighted the importance of teaching methods emphasizing the language's inherent beauty, complexity, and logic (Odanga, 2018). Activities focusing on wordplay, etymology, or the evolution of the English language could ignite a deeper fascination with the language beyond its utility. Secondly, the moderate score for enjoying learning about different cultures through English literature suggested that while students find the concept somewhat appealing, it may not be a primary motivator. This presented an opportunity to diversify classroom reading materials (Lamb, 2017). Including contemporary literature, graphic novels, or pop culture references relevant to students' interests could spark a stronger connection with the cultural aspects of learning English (Ajmal et al., 2021). Thirdly, the moderate scores for statements related to the intellectual challenge of university-level English and developing critical thinking skills highlighted a need for further exploration. Curriculum design could incorporate more problem-solving tasks, debates, and essential analysis activities to fully tap into students' desire for intellectual stimulation (Ryan & Deci, 2000). Finally, the lowest score for being driven by a personal passion for reading and writing in English suggested that this area requires targeted attention. This could involve incorporating diverse writing prompts, creative writing workshops, or technology to make reading and writing more engaging.

2. Extrinsic motivation

Extrinsic motivation arises from external rewards or pressures. For students in the context of this research, this could include pursuing a degree that leads to a well-paying job, fulfilling parental expectations of academic achievement, or gaining a competitive advantage in the job market (Pintrich & Zusho, 2002).

Table 4. Mean Score and Extrinsic Motivation Level

No.	Statement	Mean	Level
1.	Earning a good salary with an English degree after graduation is important.	4.37	High
2.	Having a Bachelor's degree in English will increase my job opportunities in Thailand.	4.35	High
3.	My family expects me to pursue a degree that will lead to a successful career.	4.35	High
4.	I believe majoring in English will give me a competitive advantage in the job market.	4.31	High
5.	My friends and peers influenced my decision to major in English.	3.40	Moderate
	Total	4.15	High

Table 4 illustrated the participants' mean scores and levels of extrinsic motivation. The average mean score across all statements was 4.15, which fell within the high extrinsic motivation level. This suggested that, on average, students are highly motivated by external factors to learn English and pursue an English degree. Statement 1 received the highest score (Mean = 4.37), indicating that financial security and career prospects are strong drivers of extrinsic motivation for students. Results from the interviews supported these findings.

“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

Participants revealed they were motivated by earning good money after graduating with an English major.

If I could speak English, I would find a good job with a higher salary.
(Participant 1)

Salary is the most essential thing in working. I will check the salary before I submit my application. Not all jobs will increase salary with an English degree. It depends on the context of the work. (Participant 3)

Money is essential, but it is not guaranteed that my salary will be increased with an English degree. (Participant 5)

Participant 1 dreamed of working abroad; if not, she would like to work for a company where English is used. As a result, she tried to improve her English speaking skills since she expected to earn a higher salary. However, some participants indicated that having an English degree does not always raise the wage, as participants 3 and 5 pointed out. Additionally, participant 6 claimed that “money is not everything; everything needs money.” Thus, the high scores for statements about earning a good salary and increased job opportunities suggested that economic aspirations are a primary driver of students' motivation. This finding aligned with Xu (2013), who found that students might be driven to pursue degrees that provide promising job opportunities, potential for career growth, and alignment with their long-term professional aspirations. Moreover, this could be attributed to various factors, such as a desire to lift their families out of poverty, achieve social mobility, or secure a more stable future (Ferry et al., 2000). Statement 2 received a very high score, suggesting that students see majoring in English as a pathway to greater job opportunities within Thailand.

Nowadays, English is used in various jobs. Many Thai companies collaborate with other countries. Look how important English is for the future. (Participant 1)

Ethnic minority students acknowledged the significant role of English in their future careers. Low (2020) noted that proficiency in English is essential for obtaining jobs, especially in the fields of tourism, international trade, and technology. Participant 5 stated that English was required in all types of work or industry. It was used as a medium for communication. For him, it was a minimum requirement for all work nowadays, such as restaurants, airports, hotels, etc. He was also motivated by his parents. Statement 3 received a high score, highlighting the influence of family expectations on students' educational choices and extrinsic motivation.

My parents advised me that English would be necessary for my future.
(Participant 5)

My parents supported my studies. They did not know what I would be studying. They just wanted me to finish my studies smoothly. (Participant 1)

Studying in Thailand would be a good opportunity for me and my family. I had to work to support my family's finances. I have a big family. So, my decision influenced my family a lot. (Participant 2)

The high score for considering family expectations highlights families' significant influence on students' educational choices. Marginson (2016) noted that socioeconomic background significantly influences access to higher

“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

education, with students from wealthier families enjoying greater advantages. Consequently, financial concerns and socioeconomic status affected students' ability to access and participate in higher education. Students from low-income households may encounter obstacles like tuition fees, living costs, and limited access to educational resources (Scull & Cuthill, 2010). This underscored the importance of potentially collaborating with families to ensure their expectations are realistic and consider the specific challenges faced by ethnic minority students in Xavier Campus. Open communication and collaboration between educators, families, and students could lead to more informed decision-making.

Statement 4 received a high score, indicating that students perceive an English degree as valuable for securing employment and career advancement.

When I worked during the semester break, I observed that lots of positions required employees who could speak English. (Participant 4)

I like English; it is an international language used in various countries. (Participant 2)

Students perceived an English degree as valuable for securing employment and career advancement. This aligned with the growing importance of English proficiency in the globalized job market (Nguyen, 2019). However, research indicated that ethnic minority students often encounter cultural, linguistic, and socioeconomic obstacles that impact their access to and engagement in higher education. Isik et al. (2018) highlighted that pursuing higher education could be particularly complex for ethnic minority students, who may deal with language barriers and cultural differences that hinder their academic progress (Trieu & Jayakody, 2019). Discrimination, language difficulties, and

socioeconomic inequalities could also affect their motivation. Despite these hurdles, many ethnic minority students showed remarkable resilience and determination, driven by a strong desire to overcome adversity and achieve their educational goals. Hence, it is crucial to ensure that English language programs equip students with linguistic skills and the necessary critical thinking, communication, and intercultural competencies to thrive in diverse professional settings.

Statement 5 received the lowest score, suggesting that peer influence plays a somewhat moderate role in students' decisions to major in English.

It was what I wanted to do. Without friends, I would have made the same decision. (Participant 1)

Immersing myself in an environment surrounded by people who speak English at all times enhances my English significantly. I love studying in this place. It is just wow. (Participant 6)

The moderate score for peer influence suggested that while friends and peers may play a role in students' social lives, their impact on academic decisions might be less significant compared to other factors. However, fostering a supportive learning environment where students feel comfortable interacting and collaborating with their peers could cultivate a sense of community and potentially enhance overall motivation.

The results of the extrinsic motivation analysis revealed a clear trend that ethnic minority students in this study are highly motivated by external factors related to career prospects and financial security. Therefore, understanding these extrinsic motivators was valuable for educators and policymakers in designing effective strategies to support ethnic minority students. For example, curriculum

“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

design and teaching practices could be adapted to implement the practical applications of English language skills in various career fields. This could involve professional guest lectures, internship opportunities, or project-based learning that simulates real-world scenarios. Furthermore, providing financial aid programs or scholarship opportunities specifically for ethnic minority students can alleviate some of the financial pressure and make the programs more accessible. Also, developing programs and resources to engage families and educate them about the challenges and benefits of learning English can foster better communication and support for students' educational journeys. On top of that, creating a supportive and inclusive learning environment where students feel valued and respected for their cultural backgrounds could foster a sense of belonging and enhance overall motivation.

Conclusion

This study examined the intricate dynamics of motivational factors influencing ethnic minority students' pursuit of a Bachelor's degree in English. This study offered a comprehensive understanding of intrinsic and extrinsic motivations among these students by employing a mixed-methods design. Starting with intrinsic motivation, the findings underscored the nuanced interplay between individual interests and academic pursuits. While the overall mean score indicated a moderate level of intrinsic motivation, a closer examination revealed intriguing insights. The highest score, attributed to the inherent interest and challenge of learning English, highlighted the need for pedagogical approaches emphasizing the language's beauty and complexity. Conversely, the moderate score for cultural exploration through English literature suggested an opportunity

to diversify classroom materials, catering to students' varied interests. Moreover, the association between prior negative experiences with English and reduced motivation underscored the importance of nurturing positive learning environments. Moving to extrinsic motivation, the results shed light on the significant influence of external factors, particularly financial security and familial expectations. The high mean scores across statements emphasized the pivotal role of economic aspirations and familial support in driving students' academic pursuits. However, while peer influence received a moderate score, it is evident that students prioritize personal aspirations over social pressures.

These findings have profound implications for educational stakeholders. Educators can leverage intrinsic motivators by designing engaging curricula emphasizing the inherent value of English language learning while incorporating diverse cultural perspectives. Moreover, addressing extrinsic motivators entails aligning academic programs with career opportunities and providing support mechanisms to alleviate financial burdens. Collaboration with families and communities is vital in fostering a learning environment that values students' cultural backgrounds and aspirations. By recognizing and utilizing intrinsic and extrinsic motivators, educators and policymakers can create inclusive, culturally responsive educational environments that empower students to achieve academic and career success.

References

Ajmal, M., Keezhata, M. S., Yasir, G. M., & Alam, S. (2021). Exploring the role of motivation in English language teaching: Learners and teachers perspective. *Psychology and Education*, 58(1), 534–545.

“ฉันทเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

- Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 77–101.
- Chanchaemsri, P., Promjaisa, N., Treeaekanukul, L., & Wangon, G. (2021). The strategy of the public higher education institutions of the upper northern region in providing educational opportunity to young ethnic groups. *Academic Journal Phranakhon Rajabhat University*, 12(2), 346–359.
- Choemue, S., & Bram, B. (2020). Part of speech mastery of Thai students of Xavier learning community, Thailand. *VELES (Voices of English Language Education Society)*, 4(2), 222–230.
- Choemue, S., & Mbato, C. L. (2020). Motivational factors influencing Indonesian students in undertaking a master's degree. *ELT Echo: The Journal of English Language Teaching in Foreign Language Context*, 5(1), 1–13.
- Choemue, S., & Muljani, R. (2021). Thai university students' attitudes towards ELF in classroom contexts: A mixed-methods study. *ELT Echo: The Journal of English Language Teaching in Foreign Language Context*, 6(1), 13–33.
- Choomthong, D. (2014). Preparing Thai students' English for the ASEAN Economic Community: Some pedagogical implications and trends. *LEARN Journal: Language Education and Acquisition Research Network*, 7(1), 45–57.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2012). Self-determination theory. In P. A. M. Van Lange, A. W. Kruglanski, & E. T. Higgins (Eds.), *Handbook of theories of social psychology* (pp. 416–436). Sage Publications Ltd.
<https://doi.org/10.4135/9781446249215.n21>
- Dörnyei, Z. (2000). Motivation in action: Towards a process-oriented conceptualisation of student motivation. *British Journal of Educational Psychology*, 70(4), 519–538.

- Ferry, T. R., Fouad, N. A., & Smith, P. L. (2000). The role of family context in a social cognitive model for career-related choice behavior: A math and science perspective. *Journal of Vocational Behavior*, 57(3), 348–364.
- Imsa-Ard, P. (2020). Motivation and attitudes towards English language learning in Thailand: A large-scale survey of secondary school students. *Reflections*, 27(2), 140–161.
- Isik, U., Tahir, O. E., Meeter, M., Heymans, M. W., Jansma, E. P., Croiset, G., & Kusurkar, R. A. (2018). Factors influencing academic motivation of ethnic minority students: A review. *Sage Open*, 8(2), 1–23.
- Ivankova, N. V., & Creswell, J. (2009). Mixed methods. In J. Heigham & R. A. Croker (Eds.), *Qualitative research in applied linguistics: A practical introduction* (pp. 135–161). Palgrave Macmillan.
<https://doi.org/10.1057/9780230239517>
- Keawsomnuk, P. (2017). Management of basic education for ethnic groups in highland and border regions of Thailand. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 38(2), 97–104.
- Lamb, M. (2017). The motivational dimension of language teaching. *Language Teaching*, 50(3), 301–346.
- Low, E. L. (2020). English in Asian schools. In K. Bolton, W. Botha, & A. Kirkpatrick (Eds.), *The handbook of Asian Englishes* (pp. 107–131). Wiley-Blackwell.
<https://doi.org/10.1002/9781118791882.ch5>
- Marginson, S. (2016). The worldwide trend to high participation higher education: Dynamics of social stratification in inclusive systems. *Higher Education*, 72(4), 413–434. <https://doi.org/10.1007/s10734-016-0016-x>

“ฉันเรียนเพื่ออนาคตที่ดีกว่า”: แรงจูงใจของนักศึกษาชาติพันธุ์ในการศึกษาต่อระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

- Mbato, C. L. (2013). *Facilitating EFL learners' self-regulation in reading: Implementing a metacognitive approach in an Indonesian higher education context* [Doctoral dissertation, Southern Cross University]. Southern Cross University - Cross Connect.
<https://researchportal.scu.edu.au/esploro/outputs/doctoral/Facilitating-EFL-learners-self-regulation-in-reading/991012851499702368>
- Meece, J. L., Anderman, E. M., & Anderman, L. H. (2006). Classroom goal structure, student motivation, and academic achievement. *Annual Review of Psychology*, 57(1), 487–503.
<https://doi.org/10.1146/annurev.psych.56.091103.070258>
- Nguyen, H. C. (2019). Motivation in learning English language: A case study at Vietnam national university, Hanoi. *European Journal of Educational Sciences*, 6(1), 49–65.
- Odanga, S. (2018). Strategies for increasing students' self-motivation. *Asian Research Journal of Arts & Social Sciences*, 6(4), 1–16.
- Pintrich, P. R., & Zusho, A. (2002). *Development of achievement motivation*. Academic Press.
- Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2000). Intrinsic and extrinsic motivations: Classic definitions and new directions. *Contemporary Educational Psychology*, 25(1), 54–67.
- Scull, S., & Cuthill, M. (2010). Engaged outreach: Using community engagement to facilitate access to higher education for people from low socio-economic backgrounds. *Higher Education Research & Development*, 29(1), 59–74.

- Trieu, Q., & Jayakody, R. (2019). Ethnic minority educational success: Understanding accomplishments in challenging settings. *Social Indicators Research*, 145(2), 663–701. <https://doi.org/10.1007/s11205-018-1900-9>
- Xu, Y. J. (2013). Career outcomes of STEM and non-STEM college graduates: Persistence in majored-field and influential factors in career choices. *Research in Higher Education*, 54(3), 349–382. <https://doi.org/10.1007/s11162-012-9275-2>

มุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564
ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก
Ethical Views On Abortion In Thailand Under The Penal Code
Amendment Act (No. 28) B.E. 2564 According To
The Teaching Of The Catholic Church

ฤทธิกรณ์ เวหาภูจันท์

Ritthikon Wehapuchan

*ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทววิทยาจริยธรรม คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

*Master of Arts Program in Moral Theology, Faculty of Divinity, Saengtham College

บาทหลวง ดร. พิเชฐ แสงเทียน

Rev. Dr. Pichet Saengthien

*คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม (วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย)

*Faculty of Arts, Saengtham College (Xavier Campus, Chiang Rai)

ผศ. ดร. ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์

Asst. Prof. Dr. Laddawan Prasootsaengchan

*คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

*Faculty of Education, Saengtham College

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 26 มิถุนายน 2567

แจ้งแก้ไข 10 กันยายน 2567

ตอบรับบทความ 16 กันยายน 2567

บทคัดย่อ:

การวิจัยเชิงคุณภาพนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) เปรียบเทียบมุมมองจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก 2) แนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนและการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย เก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ประเด็นการสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลจากการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิโดยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. การเปรียบเทียบมุมมองจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก

กฎหมายการทำแท้งของประเทศไทย (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 มีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เกิดความถูกต้องสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ข้อ 28 โดยให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของหญิงผู้ตั้งครรภ์และสิทธิในการมีชีวิตของทารกในครรภ์มีความสมดุลมากขึ้น โดยนำช่วงระยะเวลาการตั้งครรภ์มาเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ในขณะที่พระศาสนจักรคาทอลิกยืนยันหลักการเดิมที่ไม่เห็นด้วยกับการทำแท้งในทุกกรณี และให้ความสำคัญกับคุณค่าการกระทำของมนุษย์ ความดีสูงสุดที่ใช้เป็นเกณฑ์กำหนดในเรื่องการทำแท้งนั้น ไม่ได้อยู่ที่ความสมดุลของเสรีภาพในร่างกายของหญิง และสิทธิการมีชีวิตอยู่ของทารกในครรภ์ แต่อยู่ที่พระเจ้าเป็นผู้สร้างชีวิตและทรงเป็นเจ้าของชีวิต ชีวิตของทารกในครรภ์จะถูกล่วงละเมิดไม่ได้ตามบัญญัติประการที่ 5 ของบัญญัติ 10 ประการ และมาตรฐานที่วัดการกระทำของมนุษย์ คือ การทำแท้งโดยจงใจทุกกรณีเป็นความผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรง และมีโทษหนักตามกฎหมายพระศาสนจักร ศีลธรรมตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกมุ่งที่ความดีสูงสุดให้คุณค่าต่อการปกป้องชีวิตมนุษย์นับตั้งแต่มีการปฏิสนธิการปฏิบัติด้วยความเคารพต่อบทบัญญัติของพระเจ้าครอบคลุมทั้งทารกในครรภ์ หญิงผู้ตั้งครรภ์รวมถึงบุคคลอื่นที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการทำแท้งด้วย

2. แนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนและการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย

2.1 แนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนเรื่องการทำแท้งในประเทศไทย 1) ควรมีการจัดพิมพ์เอกสารเกี่ยวกับการทำแท้งระดับทางการและนำเอกสารเผยแพร่ที่เข้าใจง่ายออกมาเตือนและอธิบายอย่างต่อเนื่อง 2) ควรมีการอธิบายข้อคำสอนต่างๆ ที่เกี่ยวกับการทำแท้งนอกจากการสอนคำสอนในห้องเรียน การเทศน์สอนโดยพระสงฆ์การเผยแพร่ในสื่อต่างๆ 3) ควรมีการเผยแพร่เอกสารคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งเพื่อให้เข้าถึงคริสตชนทุกสถานภาพ ให้สามารถมีความรู้ความเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง รู้วิธีป้องกันและวิธีการแก้ไข 4) ควรมีการสอนคำสอนที่เกี่ยวข้องกับการทำแท้ง ในโรงเรียนเริ่มตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับอุดมศึกษา 5) พระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทยควรมีรูปแบบคำสอนหรือหลักสูตรคำสอนที่ชัดเจน เพื่อใช้สอนสัตบุรุษทั่วไปเรื่องการทำแท้งตามกฎหมายใหม่ในบริบทคริสตชน 6) ควรมีการพิจารณาถึงรูปแบบการสอนคำสอนที่เหมาะสมกับบุคคลที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับการทำแท้งหรือผู้ที่ต้องการปรึกษาเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และการทำแท้ง 7) ควรทบทวนและเน้นย้ำคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งให้แพทย์ พยาบาลและผู้เกี่ยวข้องในด้านสุขภาพ เพื่อการไตร่ตรองมโนธรรมของตน 8) ควรมีการส่งเสริมการหล่อหลอมมโนธรรมตามคำสอนพระศาสนจักรให้แก่ผู้ที่ต้องการทำแท้งหรือมีปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ รวมไปถึงคริสตชนในทุกช่วงวัยเพื่อให้เข้าใจในหลักคำสอนและมีมโนธรรมที่ถูกต้อง

2.2 แนวทางการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย 1) ควรเริ่มต้นที่รากฐานในการสร้างความสัมพันธ์ของคริสตชนกับพระเยซูเจ้าการปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระเยซูเจ้า 2) ควรส่งเสริมให้คริสตชนเกิดความรู้ความเข้าใจถึงเรื่องต้นกำเนิดของชีวิตและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เพื่อที่บรรดา คริสตชนจะสามารถเข้าใจ ถึงพื้นฐานของหลักคำสอนในพระศาสนจักร 3) ควรมีการอภิบาลที่ไม่ขาดช่วงใน ทุกช่วงชีวิต และให้ครอบคลุมคริสตชนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่มีปัญหาเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์หรือปัญหาการทำแท้งให้เปิดใจรับฟังคำสอนอย่างชัดเจนตรงไปตรงมา 4) บาทหลวง นักบวช ครูคำสอนต้องมีหน้าที่อภิบาลคริสตชนเขาให้เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น คุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น และควรเป็นตัวแทนสื่อกลางในงานอภิบาล และปลูกฝังค่านิยมคุณธรรมจริยธรรมที่งดงามให้กับเด็กๆ และเยาวชนในชุมชนของตนเอง 5) ควรมีการอภิบาลเวชบุคคลที่เกี่ยวข้องให้คำสอน คำแนะนำที่ชัดเจนให้กำลังใจและพลังในการยืนหยัดทำสิ่งที่ถูกต้องตามมโนธรรมที่ถูกต้องของตน 6) ควรมีการอภิบาลเวชบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ซึมโนธรรมตัดสินใจอย่างถูกต้องตามหลักคำสอนของพระศาสนจักร

คำสำคัญ : การทำแท้ง; ประมวลกฎหมายอาญา; คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก; จริยศาสตร์

Abstract:

The goals of this qualitative research were to 1) compare the ethical views on abortion in Thailand under the Penal Code Amendment Act (No. 28) B.E. 2564 according to the teaching of the Catholic Church; and 2) examine the catechism of the Catholic Church and pastoral care guidelines in relation to abortion in Thailand. Data from a group of 11 experts were gathered through a group discussion. The collected data was examined using content analysis.

The findings of this study are as follows:

1. Ethical views on abortion in Thailand under the Penal Code Amendment Act (No. 28) B.E. 2564 according to the teaching of the Catholic Church.

The Abortion Law of Thailand (No. 28), 2021, has been amended to ensure that it is consistent with Article 28 of the Kingdom of Thailand's Constitution, which emphasizes the protection of the rights and dignity of pregnant women and places value on the life of a human who is to be born (fetus). While the Catholic Church reaffirms the original doctrine against abortion in all instances and focuses on the value of human action, the ultimate goodness used as a criterion for abortion is found not in the balance of the woman's bodily freedom and the right to life of the fetus but in God as the creator of life and the owner of life. Therefore, the life of the unborn child cannot be violated. According to the Fifth Commandment, "You shall not kill," which governs human behavior, direct abortion, or the intentional killing of a human being in the womb, is always morally wrong because of the right to life as a person. The Church attaches the canonical penalty of excommunication to this crime against human life. "A person who procures a completed abortion incurs excommunication" (Code of Canon Law, can. 1398). The teachings of the Catholic Church aim for the ultimate dignity

of life, which must be protected with the utmost care from the moment of conception. Human beings are to be respected according to God's commandment; this includes fetuses, pregnant women, and those involved in abortion.

2. Guidance of the catechism of the Catholic Church and pastoral care of abortion in Thailand.

2.1 Advisory of catechism of Catholic Church in Thailand 1) Official documents about abortion written in simple language should be published and made available to Christians. 2) There should be explanations of various doctrines about abortion in catechism courses, homilies, and mass media. 3) All Christians should have access to the abortion doctrine in order to learn more about it, understand how to prevent it, and discover how to address it. 4) The school has to teach the Catholic teachings on abortion, beginning from Grade 7, and continue through college. 5) The Catholic Church in Thailand should provide a clear form of teaching or curriculum to teach Christians about abortion in a Christian context. 6) To assist those who have experienced problems related to abortion or those who need guidance with an undesired pregnancy and abortion, appropriate catechism teaching methods should be utilized. 7) Doctors, nurses, and other health-care workers should research and update their knowledge of Catholic teachings. This can help them to practice their moral obligation and to examine their consciences in this matter. 8) Forming of conscience regarding to the teaching of the Church is encouraged for those who want to abort and those who are unintentionally pregnant, including all Christian to understand the teaching and has concise conscience.

2.2 Pastoral guidance on abortion in the Catholic Church of Thailand. 1) Every Christian must build a strong relationship with Jesus Christ and follow to His teachings. 2) The Church should encourage Christians to learn about the fundamental Church teachings in order for them to understand the origin of life

and the dignity of human beings. 3) There should be ongoing pastoral care in all stages of life for all groups of Christians, especially those who have problems with unwanted pregnancy or abortion, so that they will be open-minded and attentive to the Church's teachings consistently. 4) Priests, religious leaders, and catechists are responsible for pastoring Christians to understand human values and dignity. They should be involved in pastoral work and cultivate good moral values and ethics among children and youth in their own communities. 5) Pastoral care should be provided to those associated with this ministry to ensure that they will receive clear guidance, encouragement, and the courage to constantly live their lives in accordance with their right conscience. 6) Medical pastoral attention is needed for those included in the case for they will be able to use their conscience correctly according to the teaching of the Church.

Keywords : Abortion; Penal Code; Teachings of Catholic Church; Ethic

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การทำแท้งเป็นปัญหาทางจริยศาสตร์ที่สำคัญอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในสังคมโลกปัจจุบันและ มีท่าทีว่าจะทวีความรุนแรงมากขึ้น อันเนื่องมาจากสาเหตุที่หลากหลาย เช่น ภาวะจำเป็นที่ส่งผลถึงสุขภาพและชีวิตของผู้เป็นแม่หรือลูกในครรภ์ ภาวะไม่พร้อมตั้งครรภ์ของผู้เป็นแม่ ทั้งจากแม่วัยรุ่นหรือแม่ที่ถูกข่มขืน การที่มนุษย์มีค่านิยมและวัฒนธรรมบริโภคนิยมวัตถุนิยมที่ส่งผลให้มนุษย์ลดคุณค่าของชีวิตและคุณค่าทางศีลธรรม มองเรื่องการทำแท้งเป็นทางออกของผู้ที่เห็นแก่ตัวและมีจิตใจที่ขาดคุณธรรม

เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2564 ประเทศไทยได้มีการประกาศกฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งฉบับใหม่ ในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 เป็นฉบับที่ได้แก้ไขมาตรา 301 และมาตรา 305 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2560 เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ 4/2563 ลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2563 วินิจฉัยว่า บทบัญญัติความผิดฐานหญิงทำให้ตนเองแท้งลูก หรือยอมให้ผู้อื่นทำให้ตนแท้งลูก ตามมาตรา 301 นั้นขัดหรือแย้งต่อมาตรา 28 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทั้งนี้ ความผิดฐานทำให้แท้งลูกมีเจตนารมณ์และคุณธรรมทางกฎหมายที่ต้องการคุ้มครองชีวิตของทารกในครรภ์ โดยเห็นถึงความสำคัญและคุณค่าของชีวิตมนุษย์

มุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก

ที่กำลังจะเกิดมา แต่เนื่องจากรากฐานของสังคมไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเห็นคุณค่าของชีวิตมนุษย์เพียงเท่านั้น แต่ยังต้องมีปัจจัยอื่นที่สำคัญเป็นรากฐานของสังคมประกอบด้วย การคุ้มครองสิทธิของทารกในครรภ์และสิทธิของหญิงตั้งครรภ์ต้องให้เกิดความสมดุลกันโดยอาจต้องนำช่วงระยะเวลาการตั้งครรภ์มาเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาโดยพระราชบัญญัติฯ ฉบับใหม่ได้ระบุให้ใช้ มาตรา 301 ใหม่แทนมาตรา 301 ในฉบับเดิมโดยฉบับใหม่นี้ระบุไว้ว่า “หญิงใดทำให้ตนเองแท้งลูกหรือยอมให้ผู้อื่นทำให้ตนแท้งลูกขณะมีอายุครรภ์เกิน 12 สัปดาห์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” และให้ใช้ มาตรา 305 ใหม่ (แทนมาตรา 305 ในฉบับเดิม โดยฉบับใหม่ระบุไว้ว่า “มาตรา 305 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 301 หรือมาตรา 302 เป็นการกระทำของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมและตามหลักเกณฑ์ของแพทยสภา ในกรณีดังต่อไปนี้ ผู้กระทำไม่มีความผิด 1) จำเป็นต้องกระทำเนื่องจาก หากหญิงตั้งครรภ์ต่อไปจะเสี่ยงต่อการได้รับอันตราย ต่อสุขภาพทางกายหรือจิตใจของหญิงนั้น 2) จำเป็นต้องกระทำเนื่องจากมีความเสี่ยงอย่างมากหรือมีเหตุผลทางการแพทย์อันควรเชื่อได้ว่าหากทารกคลอดออกมาจะมีความผิดปกติถึงขนาดทุพพลภาพอย่างร้ายแรง 3) หญิงยืนยันต่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมว่าตนมีครรภ์เนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ 4) หญิงซึ่งมีอายุครรภ์ไม่เกิน 12 สัปดาห์ยืนยันที่จะยุติการตั้งครรภ์ 5) หญิงซึ่งมีอายุครรภ์เกิน 12 สัปดาห์แต่ไม่เกิน 20 สัปดาห์ ยืนยันที่จะยุติการตั้งครรภ์ภายหลังการตรวจและรับคำปรึกษาทางเลือกจากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมและผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของแพทยสภา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น”

ในส่วนของพระศาสนจักรคาทอลิก ได้สอนคริสตชนในเรื่องของการทำแท้งไว้ว่าการทำแท้ง โดยตรงและด้วยความสมัครใจเป็นการกระทำที่ไร้ศีลธรรมและเลวทรามที่สุดพระสมณสาสน์ “ข่าวดีเรื่องชีวิต” (Evangelium Vitae) โดย พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 (ค.ศ. 1993: 115) ที่กล่าวถึง พระบัญญัติ “อย่าฆ่าคน” นั้น พระสันตะปาปาทรงแถลงในเบื้องต้นว่า “การฆ่าชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์โดยตรงและกระทำด้วยความสมัครใจเป็นการกระทำที่ไร้ศีลธรรมอย่างหนักในทุกกรณี” (เทียบ EV ข้อ 57) พระศาสนจักรคาทอลิกยืนยันถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของทารกในครรภ์มารดาตั้งแต่เมื่อการปฏิสนธิได้เริ่มต้นขึ้น การอภิบาลดูแลผู้ที่ทำแท้งหรือผู้ที่กำลังต้องการทำแท้ง เพราะหากผู้ที่กำลังต้องการทำแท้งได้รับการดูแลอภิบาลที่ถูกต้องสำหรับผู้ที่ทำแท้งไปแล้วก็จะสามารถรับศีลอภัยบาป กลับเข้าสู่พระศาสนจักรได้รับการเยียวยา

ด้านจิตใจ และดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง การทำแท้งตามมุมมองของพระศาสนจักรโรมันคาทอลิก เพื่อจะได้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เกี่ยวกับคำสอนทางการของพระศาสนจักรโรมันคาทอลิกต่อการทำแท้ง พระศาสนจักรคาทอลิก ในฐานะที่เป็นผู้ปกป้องชีวิตมนุษย์ (pro-life) ชีวิตที่เริ่มตั้งแต่เกิดการปฏิสนธิในครรภ์มารดา และสิ้นสุดลงเมื่อต้องตายตามธรรมชาติ ได้ยืนยันถึงคำสอนที่ไม่อาจจะเมิดได้นี้ โดยไม่จำกัด เฉพาะในขอบเขตของพระศาสนจักรเท่านั้น แต่รวมไปถึงมนุษย์ทุกคนที่มีน้ำใจดี (all people of good will) ให้พิจารณาถึงการเคารพศักดิ์ศรีของมนุษย์ดังกล่าว โดยยึดมั่นว่าการปกป้อง ชีวิตมนุษย์นั้นตั้งอยู่บน “กฎศีลธรรมตามธรรมชาติ” ที่พระเจ้าทรงจารึกลงในจิตใจของมนุษย์ ทุกคน และโดยอาศัยเหตุผลมนุษย์สามารถเข้าถึงความจริงนี้ได้อย่างเท่าเทียมเสมอกัน

มโนธรรมเป็นต้นตอแรกที่สำคัญและสุดท้ายในการกระทำสิ่งต่างๆ ของมนุษย์ มโนธรรมภายในจิตใจจะช่วยให้มนุษย์มีความสามารถในการแยกแยะสิ่งที่ดีออกจากสิ่งที่ไม่ดี มีความสำนึกตนและความรับผิดชอบต่อความคิด และการกระทำของตัวเอง การพิจารณามโน ธรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการทำแท้งจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างมากทั้งในหญิงผู้ ตั้งครรภ์ ผู้ให้คำปรึกษาทางเลือกแก่หญิงผู้ตั้งครรภ์ที่ต้องการทำแท้งและผู้ประกอบวิชาชีพเวช กรรมตามข้อบังคับแพทยสภา ดังนั้น การคัดค้านจากมโนธรรมสิทธิและหน้าที่ของการคัดค้าน จากมโนธรรมเมื่อกฎหมายอนุญาตให้ทำแท้งได้ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่ได้พิจารณามโน ธรรมอย่างถ่องแท้จะต้องปฏิเสธอย่างสุภาพแต่หนักแน่น มนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังกฎหมายที่ ผิดศีลธรรม เช่นกรณีของกฎหมายที่อนุญาตให้มีการทำแท้งได้ตามหลักการที่ว่า การทำแท้งเป็น สิ่งถูกต้องตามกฎหมาย การใช้อำนาจละเมิดชีวิตมนุษย์ที่ทำลายไม่ได้ และกฎของพระเจ้าที่ ปกป้องคุ้มครองชีวิตต้องมาก่อนกฎหมายใดๆ ของมนุษย์ เมื่อกฎหมายของมนุษย์ขัดแย้งกับมโน ธรรม ต้องยืนยันถึงสิทธิประการแรกและความเป็นเลิศสูงสุดของบัญญัติของพระเจ้า "เราต้อง นบนอบเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์" (กจ. 5.29) ความซื่อตรงและความเข้มแข็งใน ความจริง

ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษามุมมองทางจริยศาสตร์และแนวทางการดำเนินงานด้านคำสอน และการอภิบาล คริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย

มุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบมุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก

2. เพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนและการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาเปรียบเทียบมุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกและเพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนและการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย โดยมีขอบเขตด้านเนื้อหา ดังนี้

1.1 กฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้ง 1) กฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งของพระศาสนจักรได้แก่ ประมวลกฎหมายพระศาสนจักร (บรรพ 6) 2) กฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 3) กฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศอื่นๆ

1.2 คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกเกี่ยวกับการทำแท้ง 1) พระคัมภีร์ 2) คำสอนพระศาสนจักร คาทอลิก (Catechism of the Catholic Church) 3) พระสมณสาสน์ของสมเด็จพระสันตะปาปา ปอลที่ 6 ว่าด้วยกฎเกณฑ์ แห่งการคุมกำเนิดของชีวิตมนุษย์ (Humanae Vitae) 4) พระสมณสาสน์ของสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 ว่าด้วยเรื่องคุณค่าของชีวิตมนุษย์ และชีวิตมนุษย์มีอาจถูกล่วงละเมิดได้ (Evangelium Vitae) 5) แถลงการณ์สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยเรื่องการทำแท้ง 6) มุมมองเรื่องการทำแท้งในบริบทคำสอนทางสังคมของพระสันตะปาปาฟรังซิส

นิยามศัพท์เฉพาะ

การทำแท้ง หมายถึง การกระทำใดๆ ที่ตั้งใจจะทำให้การตั้งครรภ์ยุติหรือสิ้นสุด ก่อนที่เด็กจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้นอกครรภ์มารดา

คำสอน หมายถึง คำสั่งสอนจากพระคัมภีร์และธรรมประเพณีเรื่องความเชื่อ พิธีกรรม ศักดิ์สิทธิ์ วิธีชีวิตคริสตชนและการสวดภาวนาของคริสตชน

การอภิบาล หมายถึง การดูแล การให้ความรู้ การอบรมโน้มน้าวมโนธรรมและการให้คำแนะนำคริสตชนเพื่อให้พวกเขามีความรู้ความเข้าใจและดำเนินชีวิต ตามแนวทางของพระศาสนจักรคาทอลิก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล ได้แก่ ประเด็นการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ (Focus Group Discussion)

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการการสนทนากลุ่มตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำข้อมูลที่สังเคราะห์ได้มาสร้างเป็นประเด็นการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ
2. นำประเด็นการสนทนากลุ่มเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหา (content validity) ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item Objective Congruence) ซึ่งได้ค่า IOC ที่มีค่าระหว่าง 0.66 – 1.00 แล้วปรับปรุงแก้ไขประเด็นการสนทนากลุ่มบางประเด็นตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
3. นำประเด็นการสนทนากลุ่มไปใช้ในการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ

วิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลมุมมองทางจริยศาสตร์ตามกฎหมายการทำแท้งในประเทศไทย ใช้การวิเคราะห์สังเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis and Content Synthesis)
2. การวิเคราะห์ข้อมูลมุมมองทางจริยศาสตร์ตามคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกในส่วนของพระคัมภีร์ใช้การตีความ (Exegesis) สำหรับเอกสารคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก ใช้การวิเคราะห์สังเคราะห์เนื้อหา (Content analysis and content synthesis)
3. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบมุมมองจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีกฎหมายเข้มงวดในการทำแท้ง โดยในประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ภาค 2 ความผิดลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมวด 3 ความผิด ฐานทำให้แท้งลูกได้บัญญัติความผิดทางอาญาเกี่ยวกับการทำแท้งเอาไว้ในมาตรา 301 ถึง มาตรา 304 สารระสำคัญคือ การทำแท้งถือเป็นความผิด และต้องรับโทษทางอาญา ไม่ว่าผู้เป็นแม่จะยินยอม หรือเป็นผู้ทำแท้งเอง ยกเว้นการทำแท้งบางประเภทที่ไม่มี ความผิดซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 305 ว่าหากแพทย์เป็นผู้ทำแท้งให้ในกรณีที่มีความจำเป็นด้าน สุขภาพของหญิงผู้ตั้งครรภ์ หรือเป็นกรณีที่มีการตั้งครรภ์นั้นเกิดจากการกระทำความผิดอาญา เกี่ยวกับเพศจนกระทั่งมีการปรับในฉบับที่ 26 ปี พ.ศ. 2560 ได้มีการเปลี่ยนแปลงในส่วนของการเพิ่มโทษให้มากขึ้น เจตนาในการมีกฎหมายที่เข้มงวดก็เพื่อการลงโทษทางกฎหมายนั้นเป็น ตัวป้องปรามหรือช่วยลดปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์อันนำไปสู่การต้องการที่จะทำแท้ง หรือลดอัตราการการทำแท้งให้น้อยลง แต่ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น กฎหมายไทยที่มีความเข้มงวดและมีบทลงโทษที่หนัก เพื่อคำนึงถึงการปกป้องคุ้มครองทารกที่อยู่ในครรภ์มารดาที่มีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองให้เกิดมาและป้องกันการก่ออาชญากรรมทางเพศ หรือการกระทำที่ไม่เหมาะสมอันนำไปสู่การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และการทำแท้งซึ่งเป็นการฆ่าทารกในครรภ์ก่อนที่จะคลอดออกมาเป็น “บุคคล” ตามที่กฎหมายกำหนด เหตุผลในการปรับเปลี่ยนกฎหมายใหม่นี้เนื่องจากกฎหมายเดิมนั้นมีความขัดหรือแย้งต่อมาตรา 28 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทั้งนี้ ความผิดฐานทำให้แท้งลูก มีเจตนารมณ์และคุณธรรมทางกฎหมายที่ต้องการคุ้มครองชีวิตของทารกในครรภ์ โดยเห็นถึงความสำคัญและคุณค่าของชีวิตมนุษย์ที่กำลังจะเกิดมา แต่เนื่องจากรากฐานของสังคมไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเห็นคุณค่าของชีวิตมนุษย์เพียงเท่านั้น แต่ยังต้องมีปัจจัยอื่นที่สำคัญเป็นรากฐานของสังคมประกอบด้วย

ดังนั้น สารสำคัญที่เปลี่ยนไปจากกำหนดให้การทำแท้งเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ยกเว้น การตั้งครรภ์นั้นเป็นอันตรายต่อชีวิตของหญิงที่ตั้งครรภ์ แต่ในกฎหมายฉบับใหม่ได้ปรับให้หญิงที่ตั้งครรภ์ไม่เกินสิบสองสัปดาห์สามารถยืนยันที่จะทำแท้งได้โดยไม่ผิดกฎหมาย แต่หากอายุครรภ์มากกว่าสิบสองสัปดาห์แล้ว ก็สามารถแสดงเจตจำนงที่จะทำแท้งได้ แต่ต้องปฏิบัติตามประกาศเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2565 ของกระทรวงสาธารณสุขเรื่องการตรวจและรับ

คำปรึกษาทางเลือกในการทำแท้ง ตามมาตรา 305 โดยให้หญิงซึ่งมีอายุครรภ์เกินสิบสองสัปดาห์ แต่ไม่เกินยี่สิบสัปดาห์ที่ประสงค์จะทำแท้ง ต้องได้รับการตรวจและรับคำปรึกษาทางเลือกจากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมและผู้ประกอบวิชาชีพอื่นก่อนตัดสินใจยืนยันที่จะทำแท้ง สำหรับหน่วยบริการปรึกษาทางเลือก (สถานพยาบาลของรัฐหรือเอกชนหรือองค์กรภาครัฐ) กฎหมายเรื่องการทำแท้งจึงไม่เป็นไปตามกฎหมายและคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกที่ยืนยันในการปฏิเสธไม่ยอมรับการทำแท้งในทุกกรณี โดยเฉพาะการทำแท้งโดยตรง (Direct abortion) ซึ่งแม้ว่า พระคัมภีร์ไบเบิลจะไม่มีคำกล่าวถึงเรื่องของการทำแท้งโดยตรง แต่ก็มีคำสอนว่า “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์ของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างเขาตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (หนังสือปฐมกาล 1:27) ชีวิตของมนุษย์เป็นของขวัญล้ำค่าของพระเจ้า เป็นการประทับของพระเจ้าอย่าง เป็นรูปธรรม ชีวิตทุกชีวิตจึงมีคุณค่าและศักดิ์ศรีเริ่มตั้งแต่การปฏิสนธิจนถึงช่วงระยะเวลาสุดท้ายของชีวิต คือการตายตามธรรมชาติและในประมวลกฎหมายพระศาสนจักร (บรรพ 6) ได้ระบุ ความผิดต่อชีวิตและเสรีภาพของมนุษย์ในมาตรา 1397 ไว้ว่า บุคคลที่ทำการฆาตกรรมหรือลักพาคนด้วยกำลังหรือด้วยการล่อลวงหรือหน่วงเหนี่ยวกักขัง หรือทำให้เสียอวัยวะ หรือทำให้บาดเจ็บสาหัสต้องถูกลงทัณฑ์ด้วยโทษ ถูกตัดจากผลประโยชน์และโทษถูกห้าม ซึ่งกล่าวไว้ในกฎหมายมาตรา 1336 ตามความหนักเบาของความผิด ส่วนการฆาตกรรมต่อบุคคลที่กล่าวไว้ในกฎหมายมาตรา 1370 ต้องถูกลงทัณฑ์ด้วยโทษตามที่กำหนดไว้แล้วในมาตรานั้น มาตรา 1398 บุคคลใดจัดการให้มีการทำแท้งโดยมีผลสำเร็จตามมาต้องโทษถูกตัดขาดจากพระศาสนจักรโดยอัตโนมัติ

ประเด็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่ง ที่ได้จากการศึกษาหลักสำคัญในการปรับเปลี่ยนกฎหมายการทำแท้งใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องการตรวจและรับคำปรึกษาทางเลือกในการยุติการตั้งครรภ์ ตามมาตรา 305 (5) แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2565 กับคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก ก็คือ “สิทธิของผู้หญิงผู้ตั้งครรภ์และสิทธิของเด็กในครรภ์” ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2564 ให้เหตุผลในการปรับเปลี่ยนกฎหมายไว้ว่า บทบัญญัติตามมาตรา 301 นั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 28 “บุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของตนเอง” การทำแท้งหรือการยุติการตั้งครรภ์เป็นปัญหาทั้งทางสังคมทางการแพทย์และทางกฎหมายที่มีความละเอียดอ่อน รวมทั้งเป็นประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมและศีลธรรม ความผิดทางอาญาและกำหนดโทษที่กำหนดไว้นั้นแม้มีเจตนาต้องการคุ้มครองชีวิตของทารกในครรภ์ โดยเห็นถึงความสำคัญและคุณค่าของชีวิตมนุษย์ที่กำลังจะเกิด ซึ่งในฐานะเหตุผลที่ศาล

รัฐธรรมนูญให้คำวินิจฉัยออกมาในเชิงเห็นด้วยกับการให้สิทธิของหญิงผู้ตั้งครรภ์ว่า มีสิทธิและเสรีภาพที่จะกระทำการใด หรือไม่กระทำการใดต่อชีวิตและร่างกายของตนได้ตราเพื่การกระทำนั้น ไม่ไปรบกวนหรือล่วงล้ำเข้าไปในสิทธิหรือเสรีภาพของผู้อื่น รวมถึงสิทธิในการกำหนดเจตจำนงของหญิงตั้งครรภ์ที่มีสิทธิตัดสินใจว่าจะยุติการตั้งครรภ์หรือตั้งครรภ์ต่อไปนั้น ซึ่งหากมีหญิงตั้งครรภ์คนใดใช้สิทธิในการทำแท้งยุติการตั้งครรภ์ได้ถูกต้องตามกฎหมาย แต่ตามหลักคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกยืนยันว่า เป็นการฆ่าคน เป็นการกระทำที่ไร้ศีลธรรมและเลวทรามที่สุด ผู้ที่ทำแท้งหรือมีส่วนร่วมในการทำแท้งต้องได้รับโทษทางกฎหมายพระศาสนจักรให้ขับออกจากพระศาสนจักร (กฎหมายพระศาสนจักร มาตรา 1398 และในขณะที่กฎบัตรขององค์การสหประชาชาติได้รับรองถึงสิทธิมนุษยสากล ในข้อที่ 1 ไว้ว่า “มนุษย์ทุกคนที่เกิดมามีเสรีภาพ สิทธิ และศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันทุกคนมีมโนธรรม และเหตุผลเท่าเทียมกัน จงปฏิบัติต่อกันฉันพี่น้อง” ซึ่งสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของปัจเจกหรือบุคคลในฐานะที่เกิดและคลอດออกมาพ้นจากกรรมมารดาแล้วเท่านั้น แต่ในมุมมองของพระศาสนจักรคาทอลิก ระบุว่า “ชีวิตมนุษย์เริ่มต้นตั้งในขณะที่เกิดการปฏิสนธิ ที่เชื้อชีวิตของพ่อและแม่ผสมกันนั้น ชีวิตใหม่ได้เริ่มขึ้นมาแล้ว ซึ่งไม่ใช่ชีวิตของพ่อหรือชีวิตของแม่ แต่เป็นชีวิตใหม่ของมนุษย์ที่อยู่ในครรภ์ที่เจริญพัฒนาโดยตัวของตนเอง ความเป็นมนุษย์เริ่มต้นที่นี่ และวิทยาศาสตร์ด้านพันธุกรรมก็ได้รับรองความเป็นจริงข้อนี้ (เทียบ Evangelium Vitae, ข้อ 60 สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย, 2021: ออนไลน์) นอกจากนี้ ทางวิทยาศาสตร์ยังบอกความจริงอีกว่า “ชีวิตทารกในครรภ์ของหญิงผู้ตั้งครรภ์ เป็นชีวิตใหม่อีกชีวิตหนึ่งเป็นคนละคนกับผู้เป็นแม่ การยึดติดอยู่กับแม่เพื่อรับเอาอาหารและที่อยู่อาศัยทางแม่เท่านั้น เลือดของแม่ไม่ได้เข้าไปในตัวลูกเหมือนอย่าง queบางคนเข้าใจเลย แม่จึงไม่มีสิทธิเหนือความเป็นความตายของลูกที่อยู่ในครรภ์” และ “สำหรับผู้ที่มีมุมมองว่าทารกในครรภ์โดยเฉพาะในระยะแรกๆ ของการตั้งครรรภ์นั้น ยังไม่ถือว่าเป็นมนุษย์ เพราะส่วนต่างๆ ของร่างกายและสมองยังไม่สมบูรณ์ ในมุมมองของพระศาสนจักรคาทอลิก ยังคงเห็นว่าทารกในครรภ์นั้นเป็นมนุษย์ตั้งแต่แรกปฏิสนธิแล้ว” (สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย, 2021: ออนไลน์) ชีวิตของทารกในครรภ์ที่เป็นชีวิตของมนุษย์ที่บริสุทธิ์ ที่ถือว่าเป็นคุณค่ามากกว่าสัตว์ทั่วไป และยังมีได้ทำความผิด ไม่ได้ตัดสินใจที่จะรุกรานหรือรุกร้าใครแม้แต่บุคคลที่เป็นมารดา จึงควรเป็นผู้ที่ได้รับความปกป้องคุ้มครองมากที่สุด ตรงกับเอกสารศักดิ์ศรีของบุคคล (Dignitas Personae) ข้อ 4 ที่ได้กำหนดสองหลักการพื้นฐานที่เกี่ยวกับชีวจริยธรรม หลักการพื้นฐานแรกคือ “ตัวอ่อนมนุษย์จะต้องได้รับการเคารพและถือว่าเป็น ‘บุคคล’ ตั้งแต่ช่วงเวลาการปฏิสนธิ ด้วยเหตุผลนี้ สิทธิในฐานะที่เป็นบุคคลของเขาจะต้องได้รับการยอมรับ

และต้องเคารพสิทธิในการมีชีวิตมนุษย์ของผู้บริสุทธิ์ทุกคน”

คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกเกี่ยวกับกฎหมายการทำแท้ง (สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย, 2021: ออนไลน์) ทำให้เห็นถึงการยืนยันถึงการไม่เห็นด้วยกับการทำแท้งทุกประการและความปรารถนาอันแรงกล้าของพระศาสนจักรคาทอลิกที่จะมีส่วนร่วมในการรับใช้และร่วมมือกับรัฐบาล บรรดาผู้นำและผู้มีน้ำใจดีทั้งหลาย เพื่อสร้างสรรค์ความรู้ความเข้าใจหาวิธีการและเสนอแนะการปฏิบัติอย่างจริงจังในการแก้ปัญหาต่างๆ หลักศีลธรรมตามคำสอนของศาสนาคาทอลิกในเรื่องนี้ก็สอดคล้องกับหลักศีลธรรมของศาสนาอื่นๆ

การทำแท้งในพระสมณสาสน์ของสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 ว่าด้วยเรื่องคุณค่าของชีวิตมนุษย์และชีวิตมนุษย์มีอาจถูกล่วงละเมิดได้ (Evangelium Vitae) มองว่า เป็นอาชญากรรมที่กฎหมายใดๆ ของมนุษย์ไม่อาจรับรองให้เป็นสิ่งถูกต้องตามกฎหมายได้เลย ไม่มีข้อบังคับในมโนธรรมให้เราต้องเชื่อฟังทำตามกฎหมายแบบนั้น ตรงข้ามกลับมีข้อบังคับชัดเจนเคร่งครัดให้เราต้องทำการต่อต้านกฎหมายเหล่านั้น โดยคัดค้านจากมโนธรรมของเรานับแต่แรกเริ่มที่มีพระศาสนจักรคำเทศน์สอนของบรรดาอัครสาวกก็เตือนคริสตชนถึงหน้าที่ ที่จะต้องนบนอบเชื่อฟังอำนาจทางการที่ถูกต้องตามกฎหมายบทบัญญัติ “อย่าฆ่าคน” นี่จึงเป็นจุดหักเหที่เริ่มต้นนำเราไปสู่อิสรภาพแท้จริง

การทำแท้งเป็นการกระทำที่เลวทราม ไม่คำนึงถึงความดีสูงสุด ในการให้คุณค่าและความสำคัญของชีวิตที่เกิดใหม่อันเป็นของขวัญจากพระเจ้า จากการศึกษามุมมองด้านจริยศาสตร์เกี่ยวกับกับทำแท้งตามคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (Catechism of the Catholic Church) ทำให้มีความมั่นคงและชัดเจนว่าเราต้องให้ความเคารพและปกป้องทุกชีวิต เริ่มตั้งแต่ปฏิสนธิ ชีวิตมนุษย์นั้นต้องได้รับความเคารพและปกป้องอย่างเต็มที่ตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิ ตั้งแต่วินาทีแรกที่มีชีวิต มนุษย์จะต้องได้รับการยอมรับว่า เขามีสิทธิของความเป็นบุคคล ซึ่งเราไม่สามารถที่จะละเมิดสิทธิของชีวิตที่บริสุทธิ์นั้นได้ (CCC. ข้อ 2270) การทำแท้ง ทุกกรณีเป็นความผิดทางศีลธรรม อย่าฆ่าเด็กทารกด้วยการทำแท้งและอย่าทำลายเขาภายหลังการเกิด (ดีดาเค 2: 2) พระเป็นเจ้าซึ่งเป็นเจ้านายชีวิต ได้มอบให้มนุษย์มีหน้าที่อันประเสริฐ ต้องรักษาชีวิตและมนุษย์ต้องถือน้ำที่นั่นด้วยวิธีอันเหมาะสมกับมนุษย์ เพราะฉะนั้น ชีวิตต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองด้วยความเอาใจใส่ยิ่งตั้งแต่เวลาปฏิสนธิทีเดียว การทำแท้งและการฆ่าทารกเป็นอาชญากรรมอันน่าเกลียดน่าชังที่สุด

มุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก

ดังนั้น จากการศึกษาตามหลักคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกยืนยันได้ว่า ไม่สามารถทำแท้งได้ในทุกกรณี แต่ขณะเดียวกันด้านมโนธรรมและจริยธรรมของคริสตชนนั้น เราถือความหนักเบาของการกระทำ ยินยอม รับรู้หรือมีส่วนร่วมเต็มใจที่จะกระทำความผิดหรือไม่ เพราะพระศาสนจักรคาทอลิกให้ความสำคัญ ของชีวิตมนุษย์และคุณค่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพราะพระศาสนจักรคาทอลิกยืนยันว่า ชีวิตมนุษย์เริ่มต้นตั้งแต่เกิดการปฏิสนธิในครรภ์มารดาและสิ้นสุดลงเมื่อต้องตายตามธรรมชาติ และถึงแม้ว่ากฎหมายบ้านเมืองอนุญาตให้ทำแท้งได้ แต่พระศาสนจักรคาทอลิกก็ยังยืนยันว่าไม่เห็นด้วยกับการแท้งในกรณีใดๆ ทั้งสิ้นและถือว่าเป็นความผิดต่อศีลธรรม และหลักธรรมคำสอนรวมทั้งกฎหมายของพระศาสนจักรคาทอลิก

มโนธรรมเป็นต้นตอแรกที่สำคัญและสุดท้ายในการกระทำสิ่งต่างๆ ของมนุษย์ มโนธรรมภายในจิตใจจะช่วยให้มนุษย์มีความสามารถในการแยกแยะสิ่งที่ดีออกจากสิ่งที่ไม่ดี มีความสำนึกตนและความรับผิดชอบต่อความคิดและการกระทำของตัวเอง ดังนั้น การคัดค้านจากมโนธรรมสิทธิและหน้าที่ของการคัดค้านจากมโนธรรมเมื่อกฎหมายอนุญาตให้ทำแท้งได้ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่ได้พิจารณาโนธรรมอย่างถ่องแท้ อาจต้องปฏิเสธอย่างสุภาพแต่หนักแน่น มนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังกฎหมายที่ผิดศีลธรรม “เราต้องนบอบเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์” (กจ. 5.29) ความซื่อตรงและความเข้มแข็งในความจริง “การทำตามมโนธรรมของตนด้วยความเชื่อฟังต่อพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ใช่เป็นหนทางที่ง่ายเสมอไป เราต้องไม่เพิกเฉยถึงความสำคัญของการเสียสละและการที่จะรับโทษ บางครั้งเราถูกเรียกร้องให้ต้องเป็นวีรชนเพื่อที่จะรักษาความสัตย์ซื่อต่อกฎของพระเจ้า การปกป้องและการยินดีต้อนรับชีวิตมนุษย์ที่เกิดขึ้นมาเป็นการเป็นประจักษ์พยานที่ชัดเจนและน่าเชื่อถือซึ่งคริสตชนต้องมีในทุกสถานการณ์”

2. แนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนและการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย

1. แนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย

ในการสนทนากลุ่มเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย ผู้ทรงคุณวุฒิได้แสดงความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าดังนี้

ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3 กล่าวว่า “พระศาสนจักรต้องมีการทบทวนวิธีการในการสอนคำสอนในระดับต่างๆ ให้กับคริสตชนควรมีการออกเอกสารทั้งในระดับเป็นทางการและเอกสาร

เผยแพร่ง่ายๆ เข้าใจง่าย ออกมาเดือนละฉบับอย่างต่อเนื่องต่อเด็กและเยาวชน หรืออธิบายข้อคำสอนควรทำให้กว้างขวาง นอกจากการสอนคำสอนในห้องเรียน หรือ การเทศน์สอนโดยพระสงฆ์ การเผยแพร่ในสื่อต่างๆ ที่จะเข้าถึงคริสตชนทุกสถานภาพ ทุกวัย ที่จะเข้าใจและปฏิบัติถูกต้อง และการป้องกันการใช้และการบิดเบือนคำสอนที่ยัง ติดขัดกับคำสอนของพระศาสนจักร อุปสรรคที่เยาวชนจะเข้าถึงลำบาก หรือหน่วยงานต่างๆ ในแง่ของการเข้ามาขอคำปรึกษา”

ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2 กล่าวว่า “ควรมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องคอยดูแลให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่มีปัญหาเกี่ยวกับการทำแท้ง ทั้งเพื่อการแก้ไขและการป้องกันในเรื่องของการทำแท้งไม่พึงประสงค์ เช่น โรงเรียนเพื่อดูแลส่งเสริมแนวคิดที่ถูกต้อง ให้มองเห็นคุณค่าของชีวิตทุกชีวิต คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของทุกๆ ชีวิต”

ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 5 กล่าวว่า “ควรมีการสอนคำสอนเป็นพิเศษสำหรับคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการทำแท้ง ทั้งที่ทำไปแล้ว หรือที่กำลังต้องการจะกระทำ เพื่อให้เขาได้รู้และความเข้าใจถึงคำสอนของพระศาสนจักรและมีผู้ที่คอยรับฟัง แนะนำช่วยเหลือให้เขาทราบถึงคุณค่าของชีวิตและการมีชีวิตครอบครัวที่ดี”

ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 9 กล่าวว่า “ควรมีรูปแบบแนวทางการดำเนินงานด้านคำสอนในพระศาสนจักรคาทอลิกต้องมีการอบรมให้ความรู้แก่คริสตชนทุกคนเพื่อให้คริสตชนที่ยังไม่รับรู้ตัวกฎหมายของพระศาสนจักรและกฎหมายบ้านเมือง และการคำสอนในพระศาสนจักรและในส่วนของการสอนคำสอนแบ่งออกเป็นช่วงๆ ตามวัยของคริสตชน เข้ากับการสอนคำสอนในโรงเรียนเริ่มตั้งแต่ช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และในระดับนักศึกษาที่เรียนใน ควรมีการสอนคำสอนที่เกี่ยวข้องกับการทำแท้ง ในโรงเรียนเริ่มตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับอุดมศึกษาเพื่อให้เป็นเด็กและเยาวชนได้ตระหนักถึงคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ คุณค่าของชีวิตครอบครัว การวางแผนชีวิตครอบครัวและการช่วยเหลือปกป้องชีวิต”

จากความคิดเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว จะเห็นว่า มีผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 9 คน มีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของความสำคัญจำเป็นในการสอนคำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยเฉพาะ เพื่อให้ทุกคนโดยเฉพาะผู้ที่ตั้งครมไม่พึงประสงค์มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของหลักคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกและสิ่งที่กฎหมายการทำแท้งใหม่ของประเทศไทย

มุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก

ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันว่าแนวทางด้านคำสอนในพระศาสนจักรคาทอลิก เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับพระศาสนจักรควรมีหลักการสอน ดังนี้คือ

1.1 ควรมีการจัดพิมพ์เอกสารเกี่ยวกับการทำแท้งระดับทางการและนำเอกสารเผยแพร่ที่เข้าใจง่ายออกมาเตือนและอธิบายอย่างต่อเนื่อง

1.2 ควรมีการอธิบายข้อคำสอนต่างๆ ที่เกี่ยวกับการทำแท้ง นอกจากการสอนคำสอนในห้องเรียน การเทศน์สอนโดยพระสงฆ์ การเผยแพร่ในสื่อต่างๆ

1.3 ควรมีการเผยแพร่เอกสารคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งเพื่อให้เข้าถึงคริสตชนทุกสถานภาพ ให้สามารถมีความรู้ความเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง รู้วิธีป้องกัน และวิธีการแก้ไข

1.4 ควรมีการสอนคำสอนที่เกี่ยวข้องกับการทำแท้ง ในโรงเรียนเริ่มตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้ตระหนักถึงคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ คุณค่าของชีวิตครอบครัว การวางแผนชีวิตครอบครัว และการช่วยเหลือปกป้องชีวิต

1.5 พระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย ควรจะมีรูปแบบคำสอนหรือหลักสูตรคำสอนที่ชัดเจน เพื่อใช้สอนสัตบุรุษทั่วไปเรื่องการทำแท้งตามกฎหมายใหม่ในบริบทคริสตชน

1.6 ควรมีการพิจารณาถึงรูปแบบการสอนคำสอนที่เหมาะสมกับบุคคลที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับการทำแท้ง หรือผู้ที่ต้องการปรึกษาเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และการทำแท้ง

1.7 ควรทบทวนและเน้นย้ำคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งให้แพทย์ พยาบาลและผู้เกี่ยวข้องใน ด้านสุขภาพ เพื่อการไตร่ตรองมโนธรรมของตนในการปฏิเสธหรือตอบรับการให้ความร่วมมือต่อสถานพยาบาลที่มีการทำแท้ง

1.8 ควรมีการสอนคำสอนเรื่องมโนธรรมให้กับคริสตชนทุกสถานภาพ ทั้งผู้ที่ต้องการทำแท้งหรือมีปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ รวมไปถึงคริสตชนในทุกช่วงวัยเพื่อให้เข้าใจในหลักคำสอนและมโนธรรม ที่ถูกต้อง

2. แนวทางการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย

ในเรื่องแนวทางการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทยนี้มีกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แสดง ความคิดเห็น ดังต่อไปนี้

“หลักสำคัญในการอภิบาลเรื่องนี้ คือ แนวทางคำสอนในการอภิบาลคริสตชนเรื่องการทำแท้งในประเทศไทยจำเป็นต้องเริ่มต้นที่รากฐานความสัมพันธ์ของคริสตชนกับพระเยซูเจ้า ให้คริสตชนเปิดใจฟังคำสอนในการดูแลเพื่อรักษาชีวิตที่เกิดใหม่และดูแลผู้เป็นแม่ได้อย่างเหมาะสม ให้ตระหนักถึงคุณธรรมจริยธรรมและคุณค่าของชีวิตที่เกิดขึ้นใหม่นั้น ในกระบวนการที่จะต้องอภิบาล คือ การเยี่ยมและให้กำลังใจ และพูดคุยรับฟังปัญหา ซึ่งประสบกับปัญหาต่างๆ ในชีวิตเพราะว่าพวกเรามีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เราต้องเฝ้าระวังรักษาใจของพวกเราให้เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เน้นย้ำให้เขาได้เห็นคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น และบาทหลวง นักบวช ครูคำสอน ต้องมีหน้าที่อภิบาลคริสตชนเขาให้เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพื่อชี้ให้เห็นถึงคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้นและควรเป็นตัวแทนสื่อกลางในงานอภิบาล ปลุกฝัง ค่านิยม คุณธรรมจริยธรรมที่งดงามให้กับเด็กๆ และเยาวชนในชุมชนของตนเองและอภิบาลเวช บุคคลที่เกี่ยวข้องก็ควรให้คำสอนคำแนะนำที่ชัดเจนในการยับยั้งทำสิ่งที่ถูกต้องตามหลักคำสอนของพระศาสนจักร และแนวทางคำสอนในการอภิบาลคริสตชนเรื่องการทำแท้งในประเทศไทย การอภิบาลคริสตชนในเรื่องนี้ ควรอภิบาลให้ครอบคลุมไปถึงทุกคนที่เกี่ยวข้องและต้องสอนให้ทุกคนพร้อมที่ยินยอมในสิ่งที่ถูกต้อง และสอนเรื่องมโนธรรมให้กับคริสตชนทุก สถานภาพ เพื่อปลุกฝังมโนธรรมของเด็กและเยาวชนและทุกคนทุกสถานภาพให้มีมโนธรรม ที่ถูกต้องและพร้อมที่จะเริ่มดำเนินชีวิตใหม่ที่ถูกต้องตามหลักคำสอนของศาสนา”

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นสอดคล้อง กันว่า แนวทางการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทยต้องมีการอภิบาลใน หลายๆ ด้าน ได้แก่

2.1 ควรเริ่มต้นที่รากฐานในการสร้างความสัมพันธ์ของคริสตชนกับพระเยซู เจ้าการปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระเยซูเจ้า

2.2 ควรส่งเสริมให้คริสตชนเกิดความรู้ความเข้าใจถึงเรื่องต้นกำเนิดของชีวิต และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เพื่อที่บรรดาคริสตชนจะสามารถเข้าใจถึงพื้นฐานของหลักคำ สอนในพระศาสนจักร

2.3 ควรมีการอภิบาลที่ไม่ขาดช่วงในทุกช่วงชีวิต และให้ครอบคลุมคริสตชน ทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่มีปัญหาเกี่ยวกับการท้องไม่พึงประสงค์หรือปัญหาการทำแท้ง ให้เปิด ใจรับฟังคำสอนอย่างชัดเจนตรงไปตรงมา

2.4 บาทหลวง นักบวช ครูคำสอน ต้องมีหน้าที่อภิบาลคริสตชนเขาให้เข้าใจ กับสิ่งที่เกิดขึ้น คุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น และควรเป็นตัวแทนสื่อกลางในงาน

มุมมองด้านจริยศาสตร์เรื่องการทำแท้งในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2564 ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก

อภิบาลและปลูกฝังค่านิยม คุณธรรมจริยธรรมที่งดงามให้กับเด็กๆ และเยาวชนในชุมชนของตนเอง

2.5 ควรมีการอภิบาลเวชบุคคลที่เกี่ยวข้องให้คำสอน คำแนะนำที่ชัดเจนให้กำลังใจ และพลังในการยืนหยัดทำสิ่งที่ถูกต้อง ตามมโนธรรมที่ถูกต้องของตน

2.6 ควรมีจัดการการเรียนสอนเรื่องมโนธรรมให้กับคริสตชนทุกสถานภาพ เพื่อปลูกฝังมโนธรรมของเด็กและเยาวชนและทุกคนทุกสถานภาพให้มีมโนธรรมที่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. วัด โรงเรียน ศูนย์คำสอน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมี 1) การจัดพิมพ์เอกสารเกี่ยวกับการทำแท้งระดับทางการและนำเอกสารเผยแพร่ที่เข้าใจง่าย ออกมาเตือนและอธิบายอย่างต่อเนื่อง 2) การอธิบายข้อคำสอนทำต่างๆ ที่เกี่ยวกับการทำแท้ง นอกจากการสอนคำสอนในห้องเรียน การเทศน์สอนโดยพระสงฆ์ การเผยแพร่ในสื่อต่างๆ 3) การเผยแพร่เอกสารคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งเพื่อให้เข้าถึงคริสตชนทุกสถานภาพให้สามารถมีความรู้ความเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง รู้วิธีป้องกันและวิธีการแก้ไข 4) การสอนคำสอนที่เกี่ยวข้องกับการทำแท้งในโรงเรียนเริ่มตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาที่ 6 และระดับอุดมศึกษา 5) รูปแบบคำสอนหรือหลักสูตรคำสอนที่ชัดเจน เพื่อใช้สอนสัตบุรุษทั่วไปเรื่องการทำแท้งตามกฎหมายใหม่ในบริบทคริสตชน 6) การพิจารณาถึงรูปแบบการสอนคำสอนที่เหมาะสมกับบุคคลที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับการทำแท้ง หรือผู้ที่ต้องการปรึกษาเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และการทำแท้งและ 7) การพิจารณาทบทวนและเน้นย้ำคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งให้แพทย์ พยาบาล และผู้เกี่ยวข้องในด้านสุขภาพเพื่อการไตร่ตรองมโนธรรมของตน

2. วัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีการอภิบาลคริสตชนเกี่ยวกับการทำแท้งในประเทศไทย ดังนี้ 1) เริ่มต้นที่รากฐานในการสร้างความสัมพันธ์ของคริสตชนกับพระเยซูเจ้าการปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระเยซูเจ้า 2) ส่งเสริมให้คริสตชนเกิดความรู้ความเข้าใจถึงเรื่องต้นกำเนิดของชีวิตและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เพื่อที่บรรดาคริสตชนจะสามารถเข้าใจถึงพื้นฐานของหลักคำสอนในพระศาสนจักร 3) มีการอภิบาลที่ไม่ขาดช่วงในทุกช่วงชีวิตและให้ครอบคลุมคริสตชนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่มีปัญหาเกี่ยวกับการท้องไม่พึงประสงค์หรือปัญหาการทำแท้ง ให้เปิดใจรับฟังคำสอนอย่างชัดเจนตรงไปตรงมา 4) บาทหลวง นักบวช ครูคำสอน ต้องมีหน้าที่อภิบาล คริสตชนเขาให้เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น และควรเป็นตัวแทนสื่อกลางในงานอภิบาลและปลูกฝังค่านิยม คุณธรรมจริยธรรมที่งดงาม

ให้กับเด็กๆ และเยาวชนในชุมชนของตนเองและ 5) ควรมีการอภิบาลเวชบุคคลที่เกี่ยวข้องให้คำสอน คำแนะนำที่ชัดเจน ให้กำลังใจและพลังในการยืนหยัดทำสิ่งที่ถูกต้องตามมโนธรรมที่ถูกต้องของตน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างคู่มือการอภิบาลหรือสอนคำสอนเกี่ยวกับการทำแท้งสำหรับผู้อภิบาล คุณครู และครอบครัว เพื่อนำไปใช้ในการอภิบาลหรือสอนคำสอนให้แก่คริสตชนทุกช่วงวัยได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรมแผนกคริสตศาสนธรรม. (2550). *คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก*. โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.
- ทัศนัย คมกฤส. (2550). *พระคัมภีร์คาทอลิก ฉบับสมบูรณ์*. โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.
- นุพันธ์ ทัศนาลี. (2564, 19 กรกฎาคม). คำแนะนำสำหรับพระสงฆ์ ผู้ฟังแก้บาปกรณีบาปทำแท้ง. <http://www.kamsonchan.com/index.php/article>
- ปอล ที่ 6. (2540). *Humanae vitae: พระสมณสาสน์เรื่องกฎเกณฑ์แห่งการคุมกำเนิดของชีวิตมนุษย์*. โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.
- ฟรังซิส. (2562). *Christus vivit: สมณสาสน์เรื่องพระคริสตเจ้าทรงพระชนม์*. โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.
- มีชัย กิจบุญชู. (2522). *แถลงการณ์สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยเรื่องการทำแท้ง*. สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย.
- ยอห์น ปอล ที่ 2. (2550). *Evangelium vitae: พระวรสารแห่งชีวิต*. โรงพิมพ์ศูนย์วรรณกรรมซาเลเซียน.
- สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย. (2564, 11 มกราคม). คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกเกี่ยวกับกฎหมายการทำแท้ง. <https://www.cbct.or.th>

การศึกษาทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด
A Study Of The Perspectives On Cyberbullying Of Secondary
School At Prakumarn Roi-Et School

ศุภวัฒน์ จันทรเจริญ

Supphawat Janjaroen

*ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทววิทยาจริยธรรม คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

*Master of Arts Program in Moral Theology, Faculty of Divinity, Saengtham College.

บาทหลวง ดร. พิเชฐ แสงเทียน

Rev. Dr. Pichet Saengthien

*คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม (วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย)

*Faculty of Arts, Saengtham College (Xavier Campus, Chiang Rai)

บาทหลวง ผศ. ดร. อภิสิต ฤกษ์เจริญ

Rev. Asst. Prof. Dr. Aphisit Kitcharoen

*คณะศิลปศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม (วิทยาเขตเซเวียร์ เชียงราย)

*Faculty of Arts, Saengtham College (Xavier Campus, Chiang Rai)

ผศ. ดร. ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์

Asst. Prof. Dr. Laddawan Prasootsaengchan

*คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

*Faculty of Education, Saengtham College

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 26 มิถุนายน 2567

แจ้งแก้ไข 24 กรกฎาคม 2567

ตอบรับบทความ 5 สิงหาคม 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด 2) ศึกษาทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด 3) ศึกษาแนวทางป้องกันการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1-6 โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด จำนวน 260 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น ตามแต่ละระดับชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และประเด็นการสนทนากลุ่ม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านที่พบเห็นอยู่ในระดับมาก คือ การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อความบันเทิง รองลงมาคือ การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อการสื่อสาร รองลงมาคือ การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อสืบค้น และอันดับสุดท้ายคือการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อติดตามและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร

2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีการพบเห็นพฤติกรรมและผลกระทบเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงทั่วไปในการใช้ความรุนแรงบนสื่อออนไลน์ ภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่พบในระดับปานกลาง คือการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับ พระบัญญัติประการที่แปดและพระบัญญัติประการที่ห้า และการใช้ความรุนแรงในสังคมทั่วไป ด้านที่พบในระดับน้อย คือการใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียนและการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ สำหรับผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับอยู่ในระดับปานกลางและพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงถึงความไม่เคารพนับถือชีวิตมนุษย์ อยู่ในระดับน้อย

3. แนวทางป้องกันการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีดังนี้

3.1 โรงเรียนควรมีการเสริมสร้างแนวความคิดและจิตสำนึกที่ดีแก่นักเรียนให้รู้เท่าทัน การใช้สื่อสังคมออนไลน์ แยกโลกเสมือนจริงและโลกในความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน

ให้นักเรียนตระหนักถึงผลเสียที่เกิดขึ้นจากการใช้ความรุนแรง มีความเข้าใจในกฎระเบียบของกระทรวงและของโรงเรียนสร้างมโนธรรมในการใช้สื่อและรู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่นและรณรงค์เรื่องการใช้ภาษาและคำพูดที่สุภาพบนสื่อสังคมออนไลน์ ส่งเสริมการจัดกิจกรรมที่สร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนทดแทนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียน รวมถึงกิจกรรมที่จะทำให้ นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่ดีและมีกิจกรรมเชิงชูให้รางวัลหรือกำลังใจแก่นักเรียนที่ประพฤติดีเป็นตัวอย่างแก่บุคคลรอบข้าง

3.2 ครอบครัว ผู้ปกครอง ควรมีส่วนร่วมกับทางโรงเรียนในการส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ ทดแทนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ รวมทั้งติดตามนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ร่วมมือกับทางโรงเรียนหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนเหล่านั้นเป็นรายกรณี

3.3 วัดและชุมชน ควรจัดให้มีระบบดูแลผู้ได้รับผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความสัมพันธ์ในระดับวัดและชุมชน เพื่อให้ นักเรียนได้ตระหนักถึงการ มีส่วนร่วมกับวัดและชุมชนเพื่อลดการใช้สื่อสังคมออนไลน์ที่ไม่เหมาะสม พร้อมกับให้ความร่วมมือกับโรงเรียนและครอบครัว ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้สื่อสังคมออนไลน์

คำสำคัญ : สื่อสังคมออนไลน์; การใช้ความรุนแรง

Abstract

The objectives of this study were to: 1) examine the secondary school students' use on social media 2) examine the secondary school students' perspectives on cyberbullying at Prakumarn Roi-Et School; and 3) investigate the measures taken to prevent cyberbullying among the secondary school students. The sample consisted of 260 secondary school students from grades 7–12 at Prakumarn Roi-Et School by Stratified Random Sampling. The research instruments used to collect data were the questionnaire, the semi-structured interview, and the focus group discussion. The data were analyzed using content analysis, frequency, percentage, mean, and standard deviation.

The findings were as follows

1. The use of social media by secondary school students at Prakumarn Roi-Et School is at a high level overall. As for the averages of individual aspects, the use of social media for entertainment is relatively the highest, followed by the use for communication, for searching, and for following and exchanging information, respectively.

2. The secondary school students at Prakumarn Roi-Et School have experienced behaviors and effects related to both common violence and cyberbullying. Overall, it was at a low level. When each aspect was considered, it was found that cyberbullying connected to the eighth and fifth commandments of the Ten Commandments as well as general violence in society were the aspects experienced at a medium degree. School violence and cyberbullying were the elements that were encountered at a low level. The sample showed low levels of disrespectful behaviors toward human life, while the impact of cyberbullying was at a medium level among the sample.

3. Measures to prevent cyberbullying among the secondary school students at Prakumarn Roi-Et School are as follows:

3.1 The school should support students in developing their potential, guide students with undesirable behavior, and work in concert with parents to find solutions and improve those students' behavior as needed. The school should instill and foster moral principles and conscience in students so that they can use social media wisely, be able to distinguish between virtual and real worlds, be aware of the harm caused by violence, and be aware of the regulations set forth by the Ministry of Education and their own school. It is vital to promote media ethics, empathy, and the use of polite language and terms on social media.

3.2 Families, Parents should monitor their children's use of social media and create measures to prevent them from using it in an inappropriate way and cooperate with the school by support their children in school's activities. Following bad-behavior student case by case.

3.3 The church and community should have a system to address those affected by the use of social media as a group. To reduce student use of social media, In order to wean the students off of social media, the school, the church, or the community should organize relationship-building activities.

Keywords : social media ; bullying

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารที่ทันสมัยในโลกของสื่อออนไลน์ในปัจจุบันเข้าถึงบุคคล ทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเยาวชนจากสถิติการใช้สื่อสังคม (social media) ในประเทศไทย ปี 2022 ACU PAY ได้ทำการสำรวจพบว่า มีผู้ใช้งานประมาณ 56.85 ล้านคน มากกว่าปีที่ผ่านมา 1.9 ล้านคน (3.4%) โดยส่วนใหญ่ใช้สื่อออนไลน์ในการติดตามครอบครัว เพื่อน คนรู้จักและติดตามข่าวสารตามที่ตนมีความสนใจเป็นพิเศษผ่านทางแพลตฟอร์มต่างๆ โดยเฉพาะ Facebook ที่นิยมใช้กันมากที่สุดในปัจจุบันนี้ ซึ่งจากสถิตินี้ชี้ให้เห็นว่าการเชื่อมต่อข้อมูลกว่า 80% ของประชากรทั้งประเทศทำให้สามารถเข้าถึงกลุ่มบุคคล ติดตามและรับข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จะเห็นได้ว่าอินเทอร์เน็ตหรือการสื่อสารบนโลกสังคมออนไลน์นั้น ผู้คนสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันได้อย่างอิสระ เลือกที่จะรับหรือไม่รับข่าวสาร เลือกที่จะติดตามหรือปฏิเสธการเข้าถึงข้อมูลได้อย่างอิสระการแลกเปลี่ยนข่าวสาร แสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ทำให้เกิดสิ่งที่ไม่สร้างสรรค์หรือการทำร้ายกันในโลกออนไลน์ คือการกลั่นแกล้งกันผ่านโลกออนไลน์ (Cyber Bullying) ซึ่งมีหลากหลายรูปแบบทั้งการใส่ร้ายป้ายสี การใช้ถ้อยคำเหยียดหยามต่อว่าผู้อื่น หรือการส่งต่อข้อมูลลับ เพื่อทำให้ผู้อื่นเสียหายผ่านทางอินเทอร์เน็ต การรังแกผ่านทางโลกออนไลน์นี้อาจจะเกิดขึ้น หรือก่อให้เกิดความรุนแรง เมื่อไหร่กับใครก็ได้ แม้ในปัจจุบันมีการกำหนดกฎหมายมาช่วยในการป้องกัน หรือเป็นบทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดแล้วก็ตาม แต่ก็ยังสามารถพบเหตุการณ์เหล่านี้อยู่เสมอๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้กระทำความผิดและผู้ถูกกระทำไม่ต้องเผชิญหน้ากันจริง และการกระทำความผิดก็สามารถทำได้เพียงใช้เวลาไม่กี่วินาที ซึ่งหากมองเพียงผิวเผิน อาจจะมองว่าการกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์นั้น ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่โตหรือสำคัญมากนัก เพราะไม่ได้ใช้ความรุนแรง ไม่ได้ทำร้ายร่างกายให้บาดเจ็บหรือเสียชีวิต หากแต่ในความเป็นจริงนั้น การกลั่นแกล้งผ่านทางออนไลน์นั้น ถือได้ว่าเป็นการกระทำ

ที่ทำร้ายผู้อื่นในด้านจิตใจหรือด้านสังคม เป็นการไม่เคารพศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์และเป็นสาเหตุที่นำไปสู่ความสูญเสียและความเสียหายที่ใหญ่โต หากมีการตอบโต้กันไปมา จนถึงขั้นกลายเป็นคดีความหรือทำร้ายตัวตนกัน หรือผู้ถูกกลั่นแกล้งเสียใจทำร้ายตนเอง ไม่สามารถได้รับการยอมรับจากสังคมได้ โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชน หรือในกลุ่มนักเรียนที่เป็นกลุ่มบุคคลที่มีวุฒิภาวะการใช้วิจารณญาณในการกระทำสิ่งต่างๆ อาจไม่เหมาะในกลุ่มผู้ใหญ่ ทั้งผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำ

จากกรณีกลุ่มนักเรียนของโรงเรียนคาทอลิกแห่งหนึ่งในอำเภอศรีราชา จำนวนแปดคน ที่ได้ก่อเหตุใช้ความรุนแรงรุนแรงทำร้ายร่างกายเพื่อนนักเรียนจนได้รับบาดเจ็บสาหัสและได้มีการเผยแพร่คลิปวิดีโอดังกล่าวบนสื่อสังคมออนไลน์ จนกลายเป็นข่าวโด่งดังเมื่อต้นปี พ.ศ. 2564 (ผู้จัดการออนไลน์, 2564: ออนไลน์) ทำให้เกิดผลกระทบต่อตัวผู้ก่อเหตุ ผู้ถูกกระทำและเกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ในโลกออนไลน์มากมาย มีทั้งแสดงความคิดเห็นแบบธรรมดาทั่วไป และแสดงความคิดเห็นด้วยถ้อยคำที่รุนแรง ก่อให้เกิดผลกระทบในวงกว้าง จึงแสดงให้เห็นว่าการใช้ความรุนแรงและการเผยแพร่คลิปความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ก่อให้เกิดการแสดงความคิดเห็นที่แสดงถึงการใช้ความรุนแรง ซึ่งในมุมมองของคนทั่วไป โรงเรียนคาทอลิกควรจะเป็นสถานศึกษาที่ปราศจากพฤติกรรมเหล่านี้ แต่เห็นได้ว่าการใช้ความรุนแรงนั้นไม่สามารถกำหนดได้ว่าจะเกิดในเวลาหรือสถานที่ใด โรงเรียนคาทอลิก วัด ชุมชนคาทอลิก จึงควรตระหนักและป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเช่นนี้ภายในโรงเรียน วัดและชุมชน

จากแถลงการณ์นโยบายมาตรฐานในการปกป้องคุ้มครองเด็ก/ ผู้เยาว์ เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ.2559 ระบุว่า “สมาชิกทุกท่านของสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย ตระหนักและเคารพในศักดิ์ศรีสิทธิของเด็ก/ ผู้เยาว์ กล่าวคือ ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี พร้อมทั้งจะสร้างหลักประกันให้มีความปลอดภัยและชีวิตที่ดี สมาชิกทุกท่านของสภาพระสังฆราชฯ และผู้ร่วมงานในแต่ละสังฆมณฑล รวมทั้งคณะนักบวชชายหญิงแต่ละคณะในประเทศไทยมีหน้าที่ต้องสร้างหลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็ก/ ผู้เยาว์” นอกจากนั้น ยังไม่กำหนดข้อปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมสำคัญ คือ 1) ต้องพยายามอย่างที่สุดที่จะสร้างหลักประกันว่า เด็ก/ ผู้เยาว์ ซึ่งอยู่ในสถานะอันเสี่ยงที่จะได้รับอันตราย ต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นอันดับแรกและได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพ โดยให้สิทธิพวกเขาได้รับการปกป้องคุ้มครองสวัสดิภาพและได้รับการส่งเสริม 2) ต้องลดความเสี่ยงให้เหลือน้อยที่สุดเพื่อปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของเด็ก/ ผู้เยาว์ ซึ่งอยู่ในสถานะล่อแหลมอันอาจจะได้รับอันตราย (สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย: 2019)

โดยพระบัญญัติประการที่ 8 ในพระบัญญัติ 10 ประการ ตามคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกข้อที่ 2479 ได้กล่าวไว้ว่า “การนิโทษและการใส่ความทำลายชื่อเสียงและเกียรติยศของเพื่อนพี่น้อง...ผิดต่อความยุติธรรมและความรัก” พฤติกรรมเหล่านี้ อาจจะเป็นสาเหตุในการพัฒนาพฤติกรรมต่างไปสู่การใช้ความรุนแรงและในคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกเกี่ยวกับพระบัญญัติประการที่ 5 ข้อที่ 2302 ได้กล่าวเกี่ยวกับการทำร้ายหรือการฆ่าคนว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อทรงเตือนถึงพระบัญญัติ ‘อย่าฆ่าคน’ ยังทรงขอร้องให้มีสันติภายในใจและทรงประณามความไม่ถูกต้องของความเกลียดชังด้วย” ... ความโกรธ คือ ความปรารถนาจะแก้แค้น ความเกลียดชัง เป็นความผิดต่อความรัก การเกลียดชังเพื่อนพี่น้องเป็นบาป ดังนั้น การให้ความเคารพต่อชีวิตมนุษย์และพัฒนาการของชีวิตเรียกร้องให้มีสันติภาพ ไม่ใช่เพียงการไม่ขัดแย้งกัน แต่ต้องปกป้องดูแลผลประโยชน์ของกันและกัน การติดต่อสื่อสารกันอย่างอิสระระหว่างมนุษย์ การให้ความเคารพนับถือศักดิ์ศรีของบุคคลและประชากรเป็น “ความมีระเบียบโดยสงบ” สันติภาพ คือ “ผลงานของความยุติธรรม” และเป็นผลจากความรัก

(คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก 2302-2304) การกลั่นแกล้งกันผ่านโลกออนไลน์จึงเป็นการทำร้ายกัน การแสดงออกถึงการขาดสันติภายในใจ ความผิดต่อความรัก การไม่เคารพศักดิ์ศรีและเป็นบาปตามพระบัญญัติ ‘อย่าฆ่าคน’ ต่อเพื่อนพี่น้องในสังคม

ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญและโทษที่เกิดขึ้น จากการใช้ความรุนแรงบนโลกออนไลน์ ซึ่งหลายครั้งอาจจะเป็นเพียงเรื่องไม่สำคัญสำหรับผู้กระทำ แต่กลับกลายเป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของผู้ถูกกระทำ คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกเกี่ยวกับคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกในพระบัญญัติประการที่แปด “อย่าพูดเท็จใส่ร้ายผู้อื่น” เป็นสาเหตุของพฤติกรรมที่จะพัฒนาไปสู่การใช้ความรุนแรงตามความหมายในพระบัญญัติประการที่ห้า “อย่าฆ่าคน” ที่หากอ่านตามตัวอักษรแล้วอาจหมายถึง การทำลายชีวิตของผู้อื่นให้ ถึงแก่ความตาย แต่โดยความหมายที่แท้จริงแล้ว การทำให้บุคคลอื่นได้รับความทุกข์ สะสมจนกลายเป็นความรุนแรงและอาจจะนำไปสู่การทำร้าย ทำลายชีวิตผู้อื่น เป็นการฆ่าคนโดยทางอ้อม

ในทฤษฎีการศึกษาใหญ่ของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย ค.ศ. 2015 ระบุไว้ว่า “สถานศึกษาคาทอลิกต้องเป็นสนามและเป็นฐานแห่งการประกาศข่าวต้อยอย่างมีประสิทธิภาพเป็นแหล่งบ่มเพาะคุณค่าชีวิตตามแนวทางพระวรสารที่เหมาะสมที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้รู้จักพระเจ้า สัมผัสความรักความเมตตาของพระเจ้า...” (สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย: 2019) ดังนั้นโรงเรียนคาทอลิก จึงควรที่จะมีแนวทาง ในการสอนนักเรียนในโรงเรียนคาทอลิก ให้มีความเข้าใจในพระบัญญัตินี้ รวมไปถึงการอบรมหล่อหลอมให้นักเรียนให้มีความรักต่อเพื่อน

พี่น้อง เคารพในศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์ ไม่แสดงความเกลียดชัง การทำร้ายกันในสังคมที่อยู่ร่วมกัน และในสื่อสังคมออนไลน์ เพื่อให้สามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรัก ความเคารพ สามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนพี่น้องในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งจากงานวิจัยเรื่องพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ การรู้เท่าทันสื่อ และการตระหนักรู้การกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ของเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งทำการเก็บข้อมูล กลุ่มตัวอย่างอายุระหว่าง 15-25 ปี จำนวน 400 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระยะเวลาการใช้สื่อสังคมออนไลน์ 3-4 ชั่วโมงต่อวัน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ (รินทร์ลภัส เกตุวีระพงศ์, 2564) ซึ่งช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงระดับชั้นมัธยมศึกษาไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ดังนั้นผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา เนื่องจากเป็นช่วงอายุที่กำลังมีการพัฒนาทางด้านร่างกายและสติปัญญาจากวัยเด็กสู่วัยรุ่น อีกทั้งยังศึกษาแนวทางป้องกันการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการใช้ความรุนแรงบนโลกออนไลน์ในการทำร้ายทำลายชีวิตผู้อื่น ซึ่งเป็นบาปผิดตามพระบัญญัติประการที่ห้าและประการที่แปด ที่มนุษย์ไม่ควรปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง

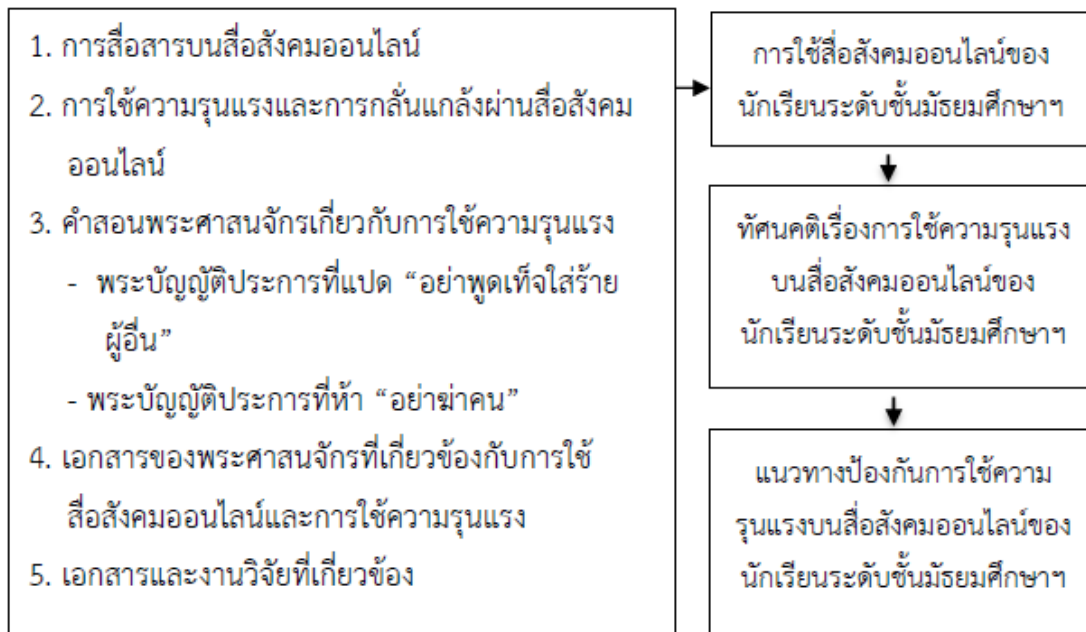
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด
2. เพื่อศึกษาทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด
3. เพื่อศึกษาแนวทางป้องกันการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. กรอบแนวคิดของการวิจัย
 - 1.1 การใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาฯ
 - 1.2 ทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
 - 1.3 แนวทางป้องกันการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาฯ

กรอบแนวคิดของการวิจัย

2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2565 จำนวน 784 คน (ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 497 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 287 คน) ณ วันที่ 1 กันยายน 2565 (โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด, 2565)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2565 ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางเครซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970: 608–609) ได้จำนวน 260 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งประเภท (Stratified Random Sampling) ในแต่ละระดับชั้น

กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามคุณสมบัติ ดังนี้

- ผู้บริหารที่มีหน้าที่ในการวางแผนงานกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน จำนวน 1 คน
- ครูที่ปฏิบัติหน้าที่ดูแลงานฝ่ายปกครอง โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด จำนวน 1 คน
- ครูที่ปฏิบัติหน้าที่ดูแลงานฝ่ายจิตตาคาภิบาล โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด จำนวน 1 คน

- ครูที่ปฏิบัติหน้าที่สอนสาระวิชาสังคมศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนที่ต่ำกว่า 3 ปี จำนวน 1 คน
- กรรมการโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด ที่เป็นผู้ปกครองนักเรียนและมีประสบการณ์เป็นกรรมการโรงเรียนไม่ต่ำกว่า 3 ปี จำนวน 1 คน
- ประธานนักเรียนโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด และตัวแทนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด ที่ผ่านหลักสูตรอบรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ไม่ต่ำกว่า 36 ชั่วโมง จำนวน 5 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้และความรู้สึกของบุคคล ที่มีต่อ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง คนใดคนหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งอาจเป็นเชิงบวกหรือเชิงลบก็ได้ ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละคน

พระบัญญัติประการที่แปด หมายถึง บัญญัติประการหนึ่งในสิบประการของพระศาสนจักรคาทอลิก ที่ระบุว่า “อย่าพูดเท็จใส่ร้ายผู้อื่น” เพราะมนุษย์จำเป็นต้องดำเนินชีวิตด้วยความสัมพันธ์อาศัยความจริง การบิดเบือนความจริงด้วยการด่วนสรุป นิินทา ใส่ความ มุสา และโอ้อวด ทำให้มนุษย์ตกอยู่ในสถานภาพบาปและอาจนำไปสู่การใช้ความรุนแรงทางกายภาพ

พระบัญญัติประการที่ห้า หมายถึง บัญญัติประการหนึ่งในสิบประการของพระศาสนจักรคาทอลิกที่ระบุว่า “อย่าฆ่าคน” ด้วยพระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นเจ้านายของชีวิตตั้งแต่แรกเริ่มจนวาระสุดท้าย ไม่มีผู้ใดไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อาจอ้างสิทธิที่จะนำความตายมาให้แก่มนุษย์ผู้ไม่มีผิดที่ทรงสร้างไว้ได้โดยตรง

การใช้ความรุนแรง หมายถึง การกระทำใดๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นๆ ทั้งทางร่างกาย วาจา หรือใจ โดยการบังคับ ชูเชื้อ ทำร้ายร่างกาย การทุบตีแล้วเป็นผลให้ผู้อื่นเกิดความทุกข์ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ และก่อให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สินทั้งของตนเองและผู้อื่นโดยผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์

สื่อออนไลน์ หมายถึง สื่อที่ผู้ส่งสารแบ่งปันสาร ซึ่งอยู่ในรูปแบบต่างๆ ไปยังผู้รับสารผ่านเครือข่ายออนไลน์ โดยสามารถโต้ตอบกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร หรือผู้รับสารด้วยกันเอง

การกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ หมายถึง การกลั่นแกล้งกันผ่านโลกไซเบอร์ (Cyber bullying) โดยรูปแบบการรังแกต่างๆ อาทิ การใส่ร้ายป้ายสี การใช้ถ้อยคำหยาบคายต่อว่าผู้อื่น หรือการส่งต่อข้อมูลลับเพื่อทำให้ผู้อื่นเสียหาย ผ่านทางอินเทอร์เน็ตในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการส่งข้อความ คลิปวิดีโอ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้ฝ่ายผู้ที่ถูกระทำรู้สึกอับอาย รู้สึกเจ็บปวดได้รับผลกระทบทางจิตใจ ร่างกายหรือสังคม

การใช้ความรุนแรงบนสื่อออนไลน์ หมายถึง การกระทำใดๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นๆ ทั้งทางร่างกาย วาจา หรือจิตใจ โดยการบังคับ ชูขู่ข่มขู่ สร้างความเสียหาย ผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์เป็นผลให้ผู้อื่นเกิดความทุกข์ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ ก่อให้เกิดความเสียหายทางด้านจิตใจ สังคม และการดำเนินชีวิต

ผู้กระทำ หมายถึง ผู้ที่ใช้สื่อออนไลน์ในการทำให้ผู้อื่นได้รับความอับอาย เสื่อมเสีย หรือได้รับความเสียหายจากการใช้คำพูด การแชร์ภาพหรือวิดีโอ หรือข้อมูลลับ

ผู้ถูกระทำ หมายถึง ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากผู้กระทำที่ใช้สื่อออนไลน์จนได้รับความอับอาย เสื่อมเสีย หรือได้รับความเสียหายจากการใช้คำพูด การแชร์ภาพหรือวิดีโอ หรือข้อมูลลับ

ผู้มีส่วนร่วมในการกระทำ หมายถึง ผู้ที่พบเห็นหรือมีส่วนร่วมในการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถาม (Questionnaires) จำนวน 1 ฉบับ สำหรับเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง มี 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Question หรือ MCQ)

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับ ทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Question หรือ MCQ)

2. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) จำนวน 1 ฉบับ สำหรับเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูล

3. ประเด็นการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) สำหรับใช้ในการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และประเด็นการสนทนากลุ่มตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. นำข้อมูลที่สังเคราะห์ได้มาสร้างเป็นแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และประเด็นการสนทนากลุ่ม
3. นำแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และประเด็นการสนทนากลุ่มที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา
4. นำแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และประเด็นการสนทนากลุ่มที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหา (content validity) ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) แล้วคัดเลือกข้อคำถามในสัมภาษณ์ที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 มาใช้เป็นข้อคำถาม แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้ข้อคำถามที่มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 จำนวน 46 ข้อ
5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2565 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ชั้นปีละ 5 คน รวมจำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามด้วยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (Cronbach, 1984: 126) และได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.892 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์การพิจารณากำหนดไว้คือ 0.7
6. นำแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และประเด็นการสนทนากลุ่มไปใช้เก็บข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ สำหรับการวิเคราะห์ผลที่ได้จากแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลแล้วแปลค่าระดับการพบเห็น/ ประสบการณ์/ การปฏิบัติ โดยการกำหนดเกณฑ์ตามสูตรดังนี้ (บุญใจ ศรีสถิตนรากร, 2545.)

$$\text{สูตร} = (\text{ค่าคะแนนสูงสุด} - \text{ค่าคะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} = (3 - 1) / 3 = 0.66$$

การแปลค่าระดับ	2.34 – 3.00	หมายถึง	อยู่ในระดับ มาก
	1.67 – 2.33	หมายถึง	อยู่ในระดับ ปานกลาง
	1.00 – 1.66	หมายถึง	อยู่ในระดับ น้อย

วิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการโดย การตรวจสอบ ทบทวน ความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้รับ และนำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์และเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ

สถิติที่ใช้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล ใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (percentage: %)
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถาม ใช้ค่าเฉลี่ย (mean: $\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD)
3. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อความบันเทิง อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อการสื่อสาร และการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อสืบค้น อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนลำดับสุดท้าย คือการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อติดตามและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร
2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีการพบเห็น พฤติกรรม และผลกระทบเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงทั่วไปและการใช้ความรุนแรงบนสื่อออนไลน์ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับพระบัญญัติประการที่แปดและพระบัญญัติประการที่ห้า การใช้ความรุนแรงในสังคมทั่วไป และผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ อยู่ในระดับปานกลาง และ การใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียน การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ และการเคารพนับถือชีวิตมนุษย์ อยู่ในระดับน้อย

นักเรียนกลุ่มผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์เป็นการกระทำที่ผิดต่อพระบัญญัติประการที่แปดและพระบัญญัติประการที่ห้า การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์เป็นการทำร้ายความรู้สึกของผู้อื่นที่อาจนำไปสู่การทำร้ายด้านร่างกาย และสภาพจิตใจได้ เมื่อนักเรียนได้พบเห็นหรือเป็นผู้ถูกระทำ นักเรียนจะรู้สึกไม่ชอบ โกรธ เสียใจ อับอาย เสื่อมเสียและอยาก ตอบโต้

แนวทางป้องกันและแก้ไขคือ ปลูกจิตสำนึกที่ดี เริ่มที่ตัวเอง ทำตัวให้ดี เคารพผู้อื่น ยอมรับความแตกต่างของบุคคล ตอบโต้ด้วยวิธีสันติไม่ใช้ความรุนแรง

3. แนวทางป้องกันการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีดังนี้

3.1 ครอบครัว โรงเรียน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการเสริมสร้างแนวความคิดและจิตสำนึกที่ดีแก่นักเรียน ให้รู้เท่าทันในการใช้สื่อสังคมออนไลน์ แยกโลกเสมือนจริงและโลกในความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน ให้นักเรียนตระหนักถึงผลเสียที่เกิดขึ้นจากการใช้ความรุนแรง มีความเข้าใจในกฎระเบียบของกระทรวงและของโรงเรียน สร้างมโนธรรมในการใช้สื่อและรู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และรณรงค์เรื่องการใช้ภาษาและคำพูดที่สุภาพบนสื่อสังคมออนไลน์

3.2 โรงเรียน วัด หรือชุมชน ควรมีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนทดแทนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียน รวมถึงกิจกรรมต่างๆ ที่จะทำให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่ดี และมีกิจกรรมเชิงรุกให้รางวัลหรือกำลังใจแก่นักเรียนที่ประพฤติดีเป็นตัวอย่างแก่บุคคลรอบข้าง

3.3 โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงศักยภาพของตนเอง ติดตามนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ หาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนเหล่านั้นเป็นรายกรณี โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครอง

3.4 โรงเรียนควรมีระบบการดูแลผู้ได้รับผลกระทบจากการใช้สื่อสังคมออนไลน์ทั้งส่วนรวมและรายกรณี เก็บมื่อถือของเด็กในระหว่างวันเพื่อลดการใช้สื่อสังคมออนไลน์ และควรมีการสร้างกลุ่มระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้องเพื่อช่วยเหลือให้คำปรึกษาแก่กัน

3.5 ผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมในการดูแลและแนวทางในการป้องกันการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน

อภิปรายผล

1.การใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อความบันเทิง อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อการสื่อสาร และการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อสืบค้น อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสุดท้ายคือ การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อติดตามและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และมีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ผ่านแพลตฟอร์มต่างๆ โดยเฉพาะ Facebook มากที่สุด รองลงมาคือ Youtube และ Instagram ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด ยังอยู่ในวัยที่ต้องการความบันเทิง สนุกสนาน ตามความสนใจของแต่ละคนที่สามารถเลือกใช้งานได้จากแพลตฟอร์มต่างๆ ได้หลายช่องทาง โดยเฉพาะทาง Facebook ที่สามารถใช้งานได้อย่างหลากหลายทั้งการเป็นผู้รับสารและส่งสารด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ (รินทร์ลภัส เกตุวีระพงศ์: 2564) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ การรู้เท่าทันสื่อ และการตระหนักรู้การกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์ของเยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่ แล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้สื่อสังคมออนไลน์เฟซบุ๊กมากที่สุด มีระยะเวลาในการใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ 3-4 ชั่วโมงต่อวัน

2.ทัศนคติเรื่องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด มีการพบเห็น การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับพระบัญญัติประการที่แปดและพระบัญญัติประการที่ห้า และการใช้ความรุนแรงในสังคมทั่วไป อยู่ในระดับปานกลาง การใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียน และการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ อยู่ในระดับน้อย

การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับพระบัญญัติประการที่แปด “อย่าใส่ความนิทา” และพระบัญญัติประการที่ห้า “อย่าฆ่าคน” สังคมออนไลน์เป็นโลกเสมือนจริงที่นักเรียนส่วนใหญ่ใช้สร้างตัวตนขึ้นมา การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์มีสาเหตุมาจากการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ทำให้นักเรียนไม่ได้รับผลกระทบทางด้านร่างกาย แต่ทำให้เกิดผลกระทบทางด้านจิตใจ ที่นักเรียนพบเห็นในด้านนี้บ่อยอาจเป็นเพราะบุคคลในสื่อสังคมออนไลน์มักจะแสดง

พฤติกรรมการใช้คำหยาบ ด่าทอ หรือสร้างความเข้าใจผิดให้แก่ผู้อื่น ส่งข้อความนินทาเพื่อให้ผู้อื่นเกิดความเสียหายโพสต์ข้อความเพื่อสร้างความเสื่อมเสีย การกดดัน/ขับไล่บางคนออกจากกลุ่มไลน์ เฟซบุ๊ก เพราะไม่เป็นที่ยอมรับของสมาชิก การส่งรูปภาพ วิดีโอ หรืออื่นๆ เพื่อให้ผู้อื่นเสื่อมเสียหรืออับอาย แอบใช้บัญชีสื่อสังคมออนไลน์ของผู้อื่น รวมถึงมีส่วนร่วมในการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของการกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ที่ (สรวงมณฑ์ สิทธิสมาน: 2563) ได้อธิบายความหมายไว้ว่า การรังแกผู้อื่นผ่านทางโลกออนไลน์ โดยการรังแก เป็นได้ทั้งการด่าทอ กล่าวหา ใช้ถ้อยคำเสียดสี ต่อว่าผู้อื่นโดยการกลั่นแกล้งที่เจาะจงบุคคลเป้าหมาย และมีแนวโน้มว่าจะเป็นการรังแกที่ต่อเนื่อง ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวจบ ซึ่งการกระทำนี้ จะเกิดขึ้นได้บ่อยกว่าการกลั่นแกล้งกันทั่วไป เพราะในโลกออนไลน์นั้น ผู้รังแกไม่ได้เผชิญหน้ากับเป้าหมายจริงๆ และสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ซึ่งนักเรียนโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ดเคยพบเห็นเป็นส่วนใหญ่ แต่เป็นผู้กระทำ เป็นผู้ถูกกระทำ หรือมีส่วนร่วมในการกระทำเป็นส่วนน้อย และนักเรียนส่วนใหญ่มองว่าพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ผิดต่อคำสอนของพระศาสนจักรในพระบัญญัติประการที่แปด “อย่าใส่ความนินทา” ได้กล่าวถึงการใช้อุปกรณ์สื่อสารมวลชน ซึ่งรวมไปถึงการสื่อสารออนไลน์ว่า “อุปกรณ์สื่อสารมวลชนทำให้เป็นผู้บริโภคข่าวสาร หรือการแสดงโดยไม่ระวังตัว ผู้ใช้อุปกรณ์สื่อสารจึงต้องฝึกความพอประมาณและระมัดระวังเกี่ยวกับการเข้าถึงอุปกรณ์สื่อสารมวลชน เขาต้องสร้างมโนธรรมที่ชัดเจนและถูกต้องเพื่อจะได้ต้านทานผลร้ายจากอุปกรณ์เหล่านี้ได้ง่ายขึ้น” (คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกข้อ 2493-2499) และในพระบัญญัติประการที่ห้า “อย่าฆ่าคน” ที่สอนถึงผลของการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ทำให้เกิด “*ความโกรธ* คือความปรารถนาจะแก้แค้น” และ “*ความเกลียดชัง* โดยจริงใจเป็นความผิดต่อความรัก การเกลียดชังเพื่อนพ้องเป็นบาป” เมื่อใครคนหนึ่งจงใจต้องการให้เขาได้รับอันตราย” (คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก ข้อ 2297-2298) แม้ นักเรียนจะมีความเข้าใจในพระบัญญัติทั้งสองประการนี้ค่อนข้างน้อยแต่นักเรียนส่วนหนึ่งก็เข้าใจดีว่าการทำร้ายร่างกายหรือจิตใจผู้อื่นก็เหมือนเป็นการฆ่าคน โดยทางอ้อม ซึ่งการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์อาจพัฒนาไปสู่การใช้ความรุนแรงต่อไปได้

การใช้ความรุนแรงในสังคมทั่วไป นักเรียนเคยพบเห็นหรือเคยปฏิบัติการใช้วาจา หรือทำทางให้อีกฝ่ายรู้สึกอับอายหรือเจ็บปวดทางจิตใจ มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ การรังแก กลั่นแกล้ง การปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม การข่มขู่ คุกคาม การใช้กำลังหรืออาวุธต่อสู้ทำร้ายกัน การคุกคามทางเพศ ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ มีความเข้าใจในเรื่องการใช้ความรุนแรงหรือการบูลลี่ ว่าเป็นการตอกย้ำหรือล้อเลียนปมด้อยของผู้อื่นและ ในขณะเดียวกันบุคคลที่มีความโดดเด่นใน

เรื่องต่างๆ ก็กลับกลายเป็นที่อิจฉาของบุคคลอื่นจนนำไปสู่การนินทา ใส่ความซึ่งเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนเคยพบเห็นหรือเคยปฏิบัติในสังคมทั่วไป ที่อยู่นอกเขตโรงเรียน ซึ่งจากประสบการณ์การพบเห็นพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนที่ได้พบเห็นพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงนั้นว่า ได้ส่งผลให้เกิดความสูญเสียจากการกระทำผ่านทางร่างกาย วาจา และการกระทบกระเทือนจิตใจเป็นพฤติกรรมที่ส่งผลให้นักเรียนเกิดทัศนคติด้านลบต่อพฤติกรรมเหล่านี้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ไพรินทร์ ชลไพศาล, สุณีย์ กัลยะจิตร และ ฐาศุภร์ จันประเสริฐ: 2560) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยระบุว่า ความรุนแรงเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความสูญเสียต่อผู้อื่น โดยแบ่งความรุนแรงแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ความรุนแรงทางกาย วาจา และทางจิตใจ

การใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียน นักเรียนมีความเข้าใจว่าพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียนมีความคล้ายคลึงกับการใช้ความรุนแรงในสังคมทั่วไป พบว่านักเรียนเคยพบเห็นการใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีนักเรียนที่เป็นกลุ่มผู้กระทำ ผู้ถูกระทำ หรือผู้มีส่วนร่วมในการกระทำอยู่ในระดับน้อย จะเห็นได้ว่าแม้จะอยู่ในระดับน้อยแต่ก็ยังมีการใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียนเกิดขึ้น ซึ่งทำให้เกิดผลกระทบด้านลบต่อสภาพจิตใจของผู้ถูกระทำ ซึ่งจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียนนั้นอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีผู้กระทำและผู้ถูกระทำอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ทางโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ดมีนโยบายที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมในการป้องกันปัญหา และส่งเสริมพัฒนานักเรียนในด้านการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นอาศัยปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรง จึงส่งผลให้เกิดการใช้ความรุนแรงภายในโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ดในระดับปานกลาง และมีผู้กระทำและผู้ถูกระทำอยู่ในระดับน้อย แต่ก็ยังมีการพบเห็นหรือมีการกระทำกันอยู่บ้าง สอดคล้องกับงานวิจัยของ (ไพรินทร์ ชลไพศาล, สุณีย์ กัลยะจิตร และ ฐาศุภร์ จันประเสริฐ: 2560) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงแล้วพบว่า “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การอบรมเลี้ยงดูภูมิลำเนาสถานศึกษา ตัวแบบจากครอบครัว อิทธิพลจากเพื่อน อิทธิพลจากรุ่นพี่ อิทธิพลของสื่อ การแก้ปัญหาของโรงเรียน การถูกตีตราจากสังคม วัฒนธรรมภายในของสถานศึกษา และช่องว่างของกฎหมาย และปัจจัยภายใน ได้แก่ บุคลิกภาพ การควบคุมตนเองความฉลาดทางอารมณ์ การติดสารเสพติด ทัศนคติต่อความรุนแรง ความกดดัน การป้องกันตนเองและความแค้นจากในอดีต ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความรุนแรงคือการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมจากรุ่นพี่รุ่นน้องและชุดความคิด”

การใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ นักเรียนพบเห็นพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์อยู่ในระดับมาก แต่นักเรียนเป็นผู้กระทำ ผู้ถูกกระทำหรือผู้มีส่วนร่วมในการกระทำอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความรู้เท่าทันและเข้าใจว่าการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์เป็นพฤติกรรมที่ผู้กระทำแสดงออกถึงความไม่พึงพอใจ อิจฉาริษยา ตอกย้ำลักษณะภายนอกของผู้ที่มีปมด้อยต่อผู้ถูกกระทำด้วยการใช้สื่อสังคมออนไลน์เป็นพื้นที่ในการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้เกิดผลกระทบทางด้านจิตใจและความรู้สึกต่อผู้ถูกกระทำด้วยการโพสต์ข้อความ รูปภาพ นิทา ใช้ถ้อยคำรุนแรงหยาบคาย ซึ่งการกระทำบนสื่อสังคมออนไลน์นี้ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางด้านร่างกายทั้งตัวผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (รินทร์ภัส เกตุวิระพงศ์: 2564) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ การรู้เท่าทันสื่อและการตระหนักรู้การกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์ของเยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่ที่ว่า “พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อของเยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่ มีเพียงตัวแปรจำนวนชั่วโมงที่ใช้สื่อสังคมออนไลน์เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์สัมพันธ์กับพฤติกรรมการกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ของเยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่ การรู้เท่าทันสื่อออนไลน์สัมพันธ์กับการตระหนักรู้การกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ของเยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่”

ผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ ที่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียน พระกุมารร้อยเอ็ด ได้รับอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีทัศนคติด้านลบต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนรู้สึกโมโห โกรธ เปื่อ รำคาญใจ รู้สึกเครียด ซบคั่งใจ วิตกกังวล รู้สึกอับอาย ซึมเศร้า พบเห็นผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำการได้รับผลกระทบในการดำเนินชีวิตประจำวัน เมื่อเกิดการตอบโต้กันระหว่างผู้กระทำและถูกกระทำการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์อาจนำไปสู่การใช้ความรุนแรงในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งนำไปสู่พระบัญญัติประการที่ห้า “อย่าฆ่าคน” ซึ่งเป็นการทำให้เกิดความเสียหายทางร่างกายหรือจิตใจ ผ่านทางการใช้วาจา การทำร้ายร่างกาย หรืออื่นๆ ซึ่งพบเห็นเป็นส่วนน้อยที่เกิดขึ้น พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์เริ่มจากใส่ความนิทาและนำไปสู่ความรุนแรง การฆ่าคนไม่ใช่เพียงฆ่าให้ตาย แต่ฆ่าคนโดยคำพูดฆ่าจิตใจ ความมั่นใจของคนอื่น การใช้ความรุนแรงทำให้เรากระทำต่อผู้อื่น คนถูกกระทำอาจเป็นโรคซึมเศร้าจนทำร้ายตนเองได้ จึงเห็นได้ว่าคำสอนเรื่องพระบัญญัติที่ห้า “อย่าฆ่าคน” ไม่ใช่เพียงแต่การทำร้ายร่างกายหรือจิตใจของผู้อื่น แต่ยังสามรถเป็นการทำร้ายร่างกายตนเอง หรือ

เก็บกตความรู้สึกจนส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของตนเองจนกลายเป็นภาวะซึมเศร้าและนำไปสู่การทำร้ายตนเอง ปิดกั้นตนเองจากโลกภายนอก ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลกระทบจากการกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ที่ (ฉันทนา ปาปัดถา และ สถาพร ภูเพ็ชร: 2562) ได้ระบุซึ่งสามารถแบ่งได้ 6 ประเด็นได้แก่ 1) รู้สึกโมโห โกรธ เบื่อ รำคาญ 2) รู้สึกคับข้องใจ วิตกกังวล 3) รู้สึกเครียด 4) รู้สึกอับอาย มีอาการซึมเศร้า 5) มีผลกระทบต่อจิตใจ การใช้ชีวิต และ 6) กลายเป็นคนหนีปัญหา แยกตัวจากสังคม

การเคารพนับถือชีวิตมนุษย์ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ดส่วนใหญ่มักห้าม ตาหนิ ตักเตือน เมื่อพบการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ มีนักเรียนส่วนน้อยที่มีความรู้สึกไม่พอใจ โกรธ เกลียดชัง หรืออยากแก้แค้นจนต้องการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ หรือทำร้ายผู้อื่นโดยการใช้วาจารุนแรงหยาดคาย ดูหมิ่น ดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัว โดยการข่มขู่ ทำลายภาพลักษณ์ผู้อื่นผ่านทาง การสื่อสารบนสังคมออนไลน์ ซึ่งทัศนคติเกี่ยวกับการเคารพนับถือชีวิตมนุษย์เป็นพื้นฐานของนักเรียนที่จะนำไปสู่แนวทางการป้องกันไม่ให้เกิดการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์และเป็นสิ่งที่ดีที่มนุษย์ทุกคนควรกระทำตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกที่สอนเรื่องพระบัญญัติประการที่ห้า “อย่าฆ่าคน” ว่ามนุษย์จะดำรงอยู่อย่างสันติกับผู้อื่นได้นั้นจำเป็นต้องรู้จัก “การเคารพนับถือชีวิตมนุษย์” “เคารพศักดิ์ศรีของมนุษย์” และ “ให้ความเคารพนับถือต่อความบริบูรณ์ของร่างกาย” ซึ่งกิจการเหล่านี้เป็น “การปกป้องสันติภาพ” ด้วยการดำเนินชีวิตโดยปราศจาก “ความโกรธ” และ “ความเกลียดชัง” (คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก ข้อ 2258–2298)

3. แนวทางการป้องกันการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ด

การเสริมสร้างแนวความคิดและจิตสำนึกที่ดีแก่นักเรียน ใช้สื่อสังคมออนไลน์อย่างรู้เท่าทันแยกโลกเสมือนจริงและโลกในความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน ตระหนักถึงผลเสียที่เกิดขึ้น มีมโนธรรมในการใช้สื่อและรณรงค์เรื่องการใช้ภาษาและคำพูดที่สุภาพ สังคมและโลกออนไลน์เป็นสองสิ่งที่ต้องแยกออกจากกันให้ชัดเจน เมื่อใดที่รวมสองสิ่งนี้กลายเป็นสังคมออนไลน์ก็จะทำให้ตัวตนที่แท้จริงถูกปกปิดและสร้างตัวตนเสมือนจริงขึ้นมาในโลกเสมือนจริงสังคมออนไลน์เป็น “ลานพื้นที่สาธารณะ” (พระสมณสาสน์พระคริสตเจ้าทรงพระชนม์, Christus vivit) เป็นพื้นที่ที่คนใช้อย่างอิสระเพื่อกระทำกิจกรรมที่เขาไม่สามารถกระทำได้บนโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งโลกเสมือนจริงนี้ทำให้คนตกอยู่ใน “ภาพลวงตาของการสื่อสาร” (พระสมณสาสน์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน, Fraetelli Tutti) ทำให้คนสูญเสียการติดต่อสื่อสารซึ่งหน้ากับบุคคลอื่น ดังนั้นจึงจำเป็น

ที่จะต้องให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลกระทบทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจของการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นทั้งในโลกแห่งความเป็นจริงและโลกออนไลน์ พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ เป็นพฤติกรรมที่พบเห็นทั่วไปบนสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งเป็นโลกเสมือนจริงที่ผู้คนมักจะสร้างตัวตนขึ้นมาหรือเรียกว่า อวตาร (Avatar) เพื่อปกปิดตัวตนในโลกแห่งความเป็นจริงและกระทำการกิจกรรมต่างๆ บนสื่อสังคมออนไลน์ไม่ปราศจากความกังวลถึงผลกระทบทางด้านร่างกาย ซึ่งพฤติกรรมนี้พบเห็นได้ทั่วไปทั้งในสังคมทั่วไปและสังคมโรงเรียน ในโรงเรียนพระกุมารร้อยเอ็ดก็เช่นกัน แม้ว่าจะเป็นส่วนน้อยแต่ก็เริ่มกระจายไปสู่ระดับชั้นอื่นๆ อีกด้วย การใช้ความรุนแรงโดยทางการใช้คำพูดอาจดูเหมือนเป็นเรื่องปกติทั่วไป ผลกระทบที่จะได้รับขึ้นอยู่กับสภาพจิตใจของผู้ถูกระกระทำ แต่ผู้กระทำนั้นกระทำไปโดยไม่ได้นิ่งถึงสภาพจิตใจของผู้ถูกระกระทำ หรือกระทำไปเพราะความเคยชินและได้รับตัวอย่างมาจากการใช้สื่อสังคมออนไลน์และนำมาใช้ในชีวิตประจำวันโดยไม่ได้ตั้งใจ เพราะมีทัศนคติที่ว่าใครๆ ก็ทำ เป็นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำไปเพราะไม่คิดอะไร แต่กลับไปกระทบกระเทือนสภาพจิตใจของบางคน บางกลุ่มจะได้รับผลกระทบและเกิดเป็นการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ จึงควรแก้ไขที่สาเหตุของการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ที่สำคัญคือ เกิดจากคำพูดทั่วไปในชีวิตประจำวัน การนิทา การใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมต่างๆ ซึ่งกระทบกระเทือนจิตใจของบางคน บางกลุ่ม ซึ่งผิดต่อคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกตามพระบัญญัติประการที่แปด “อย่าใส่ความนิทา” พฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยที่คนส่วนใหญ่ไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบที่ตามมา เพราะไม่ได้มองถึงสภาพจิตใจของอีกฝ่าย บางคนอาจมองว่าเรื่องแค่นี้ คำพูดแค่นี้ใครๆ ก็พูดกันทำไมต้องเก็บไปใส่ใจ ทำไมต้องโกรธ โมโห แต่ความเป็นจริงแล้ว แต่ละคนต่างที่มา สภาพครอบครัวที่แตกต่างกัน สภาพจิตใจ ความรู้สึก ความนึกคดีย่อมแตกต่างกัน ดังนั้นจึงมีคนที่ไม่สามารถรับหรือทนต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเพียงเล็กน้อยได้ ดังนั้นเพื่อที่จะหาแนวทางป้องกันการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ จำเป็นที่จะต้องเข้าใจถึงสาเหตุและสภาพจิตใจของผู้คนที่ได้รับผลกระทบจากพฤติกรรมเหล่านี้

การส่งเสริมการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนทดแทนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียน รวมไปถึงกิจกรรมต่างๆ ที่จะทำให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่ดี และมีกิจกรรมเชิญให้รางวัลหรือกำลังใจแก่นักเรียนที่ประพฤติดีเป็นตัวอย่างแก่บุคคลรอบข้าง การทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น กิจกรรมกลางแจ้ง ดนตรี กีฬา หรือกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจนักเรียนให้ออกจากโลกออนไลน์ สร้างความสัมพันธ์ต่อบุคคลอื่นในโลกแห่งความเป็นจริง มีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนที่ประพฤติดีได้รับรางวัลเป็นตัวอย่างแก่บุคคลรอบข้าง

สร้างวัฒนธรรมในการใช้สื่อและรู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น สร้างกลุ่มระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง เพื่อช่วยเหลือให้คำปรึกษา กัน จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้โดยกลุ่มสาระต่างๆ ภายในโรงเรียน ส่งเสริมกิจกรรมที่เสริมสร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม ทดแทนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียน โรงเรียนและผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมในการหาแนวทางในการป้องกันการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน เก็บมือถือของเด็กในระหว่างวันเพื่อลดการใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งคำสอนของพระสันตะปาปาจากพระสมณสาสน์ทุกคนเป็นพี่น้องกันส่งเสริมให้เกิด “การนั่งฟังบุคคลอื่น และลักษณะท่าทางในการพบปะกัน” ทัศนคติที่เปิดกว้าง ด้วยการยอมรับอีกฝ่ายหนึ่งอย่างใส่ใจ (พระสมณสาสน์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน 42-50)

การส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงศักยภาพของตนเอง ติดตามนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์หาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนเหล่านั้นเป็นรายกรณี โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครอง

พระสมณสาสน์พระคริสตเจ้าทรงพระชนม์ ได้กล่าวไว้ว่า “วัฒนธรรมดิจิทัลที่มีผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อแนวคิดของเรื่องเวลาและสถานที่ในการทำ ความเข้าใจในตัวเอง ความเข้าใจต่อผู้อื่นและโลก ความสามารถในการสื่อสาร เรียนรู้ รับทราบ และมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น หนทางไปสู่ข้อเท็จจริงที่ให้ภาพลักษณ์เหนือการฟังและการอ่านมีอิทธิพลต่อวิถีทางที่ผู้คนเรียนรู้ และการพัฒนาความรู้สึกลึกซึ้งในการพิจารณาวิเคราะห์ของพวกเขา” ดังนั้นนักเรียนจึงควรได้รับการส่งเสริมให้มีพื้นที่ในโลกแห่งความเป็นจริงเพื่อแสดงศักยภาพของตนเอง เป็นกิจกรรมส่วนรวมที่จะเสริมสร้างและพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยการเผชิญหน้ากันอย่างแท้จริงและยังเป็นเครื่องมือในการปรับปรุงพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ของบางคนบางกลุ่ม อาศัยกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นด้วยความร่วมมือ และการสนับสนุนจากกลุ่มผู้ปกครองเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนและนำพวกเขาออกจากโลกออนไลน์กลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงให้มากขึ้น

การมีระบบการดูแลผู้ได้รับผลกระทบจากการใช้อินเทอร์เน็ตทั้งส่วนรวมและรายกรณี สร้างกลุ่มเพื่อช่วยเหลือให้คำปรึกษาแก่กัน โดยปกติแล้วผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งบนโลกโซเชียลมักจะไม่นับบอกผู้ปกครองหรือครูเพราะกลัวการถูกตำหนิหรือลงโทษ หรือกลัวว่าพ่อแม่จะล่วงรู้ความลับส่วนตัวที่น่าอายของตัวเองที่ถูก ส่งต่อทางโลกออนไลน์ ยิ่งไปกว่านั้นในบางครั้ง ผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งยังเกรงว่า ถ้าบอกผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องแล้วอุปกรณ์การสื่อสารของตนเอง เช่น คอมพิวเตอร์หรือโทรศัพท์จะถูกริบไปในช่วงของการรายงานต่อผู้บริหาร สื่อออนไลน์หรืออินเทอร์เน็ตก็อาจใช้เวลาในการติดตามผล (มูลนิธิส่งเสริมสื่อเด็กและเยาวชน: 2561)

ดังนั้นนักเรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในกฎระเบียบของกระทรวงและของโรงเรียน มีการติดตามนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ การหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนเหล่านั้นเป็น รายกรณี ด้วยความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครองเป็นเครื่องมือที่จะทำให้พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ลดลง ดูแลผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงจากสื่อออนไลน์ ผู้ถูกระทำจะต้องได้รับการเยียวยาสภาพจิตใจและร่างกาย เช่นเดียวกันผู้กระทำจำเป็นต้องได้รับการเยียวยาเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดีแต่ปรับเปลี่ยนทัศนคติต่อผู้อื่นด้วยความเห็นอกเห็นใจ

ผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมในการดูแลและแนะแนวทางในการป้องกันการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน พระสมณสาสน์พระคริสตเจ้าทรงพระชนม์ได้กล่าวไว้ว่า “การหมกมุ่นสนใจในโลกเสมือนจริงนำมาซึ่ง “การอพยพย้ายถิ่นทางดิจิทัล” ซึ่งเกี่ยวข้องกับการถอนตัวออกจากครอบครัวของพวกเขาและออกจากคุณค่าทางวัฒนธรรมและศาสนาของพวกเขา การเข้าสู่โลกแห่งความเหงา โดดเดี่ยว และการมโนสร้างเรื่องขึ้นเอง” นั้นแสดงให้เห็นว่าครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการอบรมดูแลบุตรหลานและให้ความสำคัญกับ “ตัวตน” ของพวกเขา หากปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้ว จะทำให้เขาต้องไปสร้าง “ตัวตนใหม่” ในโลกเสมือนจริงทำให้เขาค่อยๆ แยกตนเองออกจากครอบครัวและหมกมุ่นอยู่ในโลกออนไลน์ เพราะฉะนั้น การควบคุมวิธีการดำเนินชีวิตของแต่ละคนนั้นเป็นไปได้ยาก จำเป็นต้องเริ่มต้นที่การอบรมในระดับครอบครัว ซึ่งแต่ละครอบครัวก็มีการอบรมที่แตกต่างกันออกไป นั่นเป็นปัจจัยพื้นฐานที่แต่ละครอบครัวต้องเข้าใจและให้ความสำคัญ การสร้างความคิดใหม่ สร้างความเข้าใจ สร้างจิตสำนึกให้แต่ละคน การให้ความรู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์และแรงจูงใจให้เกิดการรู้เท่าทัน การใช้ภาษาและคำพูดบนสื่อสังคมออนไลน์ก็นับว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานในการสร้างแนวทางป้องกันไม่ให้เกิดการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ที่โรงเรียนสามารถเสริมสร้างพฤติกรรมเหล่านี้ให้แก่นักเรียนเพื่อป้องกันการใช้อินเทอร์เน็ตบนสื่อสังคมออนไลน์

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1. แนวทางป้องกันในระดับโรงเรียน ควรมีการเสริมสร้างแนวความคิดและจิตสำนึกที่ดีแก่นักเรียน ให้รู้เท่าทันการใช้อินเทอร์เน็ต แยกโลกเสมือนจริงและโลกในความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน ให้นักเรียนตระหนักถึงผลเสียที่เกิดขึ้นจากการใช้ความรุนแรง มีความเข้าใจในกฎระเบียบของกระทรวงและของโรงเรียน สร้างมโนธรรมในการใช้สื่อและรู้จักเห็นอกเห็นใจ

ผู้อื่นและรณรงค์เรื่องการใช้ภาษาและคำพูดที่สุภาพบนสื่อสังคมออนไลน์ส่งเสริมการจัดกิจกรรมที่สร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนทดแทนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของนักเรียน รวมถึงกิจกรรมที่จะทำให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่ดี และมีกิจกรรมเชิดชูให้รางวัลหรือกำลังใจแก่นักเรียนที่ประพฤติดีเป็นตัวอย่างแก่บุคคลรอบข้าง

2. แนวทางป้องกันในระดับครอบครัว ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมกับทางโรงเรียนในการส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ ทดแทนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ รวมทั้งติดตามนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ร่วมมือกับทางโรงเรียนหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนเหล่านั้นเป็นรายกรณี

3. แนวทางการป้องกันสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง วัดและชุมชน ควรจัดให้มีระบบดูแลผู้ได้รับผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงบนสื่อสังคมออนไลน์ จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความสัมพันธ์ในระดับวัดและชุมชน เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงการมีส่วนร่วมกับวัด ชุมชน เพื่อลดการใช้สื่อสังคมออนไลน์ที่ไม่เหมาะสม พร้อมกับให้ความร่วมมือกับโรงเรียนและครอบครัวในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้สื่อสังคมออนไลน์

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกคริสตศาสนธรรม. (2019). *คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก*. โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.
- ฉันทนา ปาปัดถา และ สถาพร ภูเพ็ชร. (2562). การสังเคราะห์สาเหตุผลกระทบการป้องกันและการแก้ไขปัญหาการกลั่นแกล้งทางไซเบอร์ในกลุ่มวัยรุ่นไทย. ใน *การประชุมวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ครั้งที่ 11 "วิถีราชมงคลขับเคลื่อนนวัตกรรมเพื่อสร้างสรรค์เศรษฐกิจและสังคม"* (น. 525–541). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล.
- ไพรินทร์ ชลไพศาล, สุณีย์ กัลยะจิตร และ ธฐาศุภร์ จันประเสริฐ. (2560). *โครงการการศึกษานโยบายการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมความรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษา: รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์*. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม.
- ฟรังซิส. (2019). *Christus vivit* [พระคริสตเจ้าทรงพระชนม์]. โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.
- ฟรังซิส. (2020). *Fratelli tutti* [ทุกคนเป็นพี่น้องกัน]. มิตรพัฒนาการพิมพ์.
- มูลนิธิส่งเสริมสื่อเด็กและเยาวชน. (2561). *การกลั่นแกล้งในโลกไซเบอร์ cyberbullying*. นัซชาวัฒน์.

ศุภวัฒน์ จันทรเจริญ, บาทหลวง ดร. พิเชฐ แสงเทียน, บาทหลวง ผศ. ดร. อภิสิทธิ์ กฤษเจริญ,
ผศ. ดร. ลัดดาวรรณ ประสูตรแสงจันทร์

รินทร์ลภัส เกตุวีระพงศ์. (2564). พฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ การรู้เท่าทันสื่อและการ
ตระหนักรู้การกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์ของเยาวชนในจังหวัดเชียงใหม่. *พินเนศวร์*
สาร, 17(2), 143–160.

สรวงมณฑ์ สิทธิสมาน. (2563, 23 สิงหาคม). เมื่อลูกถูก cyberbullying.

<https://www.thipbskids.com>

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs)
ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษา แก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่น
ชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

The Contributions of Catholic Migrant Learning Centers (MLCs) of
the Archdiocese of Bangkok for the Myanmar Migrant Children's
Education in Samut Sakhon Province in Thailand

Rev. Michael Bistis

*คณะมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

บาทหลวง ธีรพล กอบวิทยากุล

*คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

Rev. Michael Bistis

*Faculty of Humanities, Saengtham College.

Rev. Theeraphol Kobvithayakul

*Faculty of Divinity, Saengtham College.

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 18 มิถุนายน 2567

แจ้งแก้ไข 24 กรกฎาคม 2567

ตอบรับบทความ 7 สิงหาคม 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงคุณภาพฉบับนี้มุ่งศึกษาบทบาทด้านการศึกษาของศูนย์การเรียนรู้สำหรับแรงงานข้ามชาติคาทอลิก (Catholic Migrant Learning Centers - MLCs) ซึ่งดำเนินการโดยอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่มีต่อเด็กแรงงานข้ามชาติชาวเมียนมาในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย โดยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับนักเรียน 30 คนจากศูนย์การเรียนรู้สำหรับแรงงานข้ามชาติ 3 แห่ง และการสังเกตการณ์ในชั้นเรียน งานวิจัยนี้ได้รับรู้ถึงความท้าทายสำคัญที่ส่งผลต่อการเข้าถึงและผลลัพธ์ทางการศึกษา ได้แก่ ความไม่มั่นคงในอาชีพของผู้ปกครองแรงงานข้ามชาติ ความยากจน ความไม่สอดคล้องระหว่างอายุของนักเรียนกับระดับชั้น อัตราการออกกลางคันสูง อุปสรรคด้านภาษาและวัฒนธรรม การขาดแคลนงบประมาณ และทรัพยากรการเรียนการสอนที่จำกัดในศูนย์การเรียนรู้ แม้จะเผชิญกับอุปสรรคเหล่านี้ ศูนย์การเรียนรู้สำหรับแรงงานข้ามชาติยังคงมีคุณค่าทางการศึกษาที่สำคัญ ด้วยหลักสูตรแบบองค์รวม ห้องเรียนที่มีอุปกรณ์การเรียนครบถ้วน ความร่วมมือกับกรมการศึกษานอกโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย บริการแนะแนวเป็นระยะ การสนับสนุนด้านสุขภาพ กิจกรรมข้ามวัฒนธรรม และโครงการพัฒนาครู งานวิจัยสรุปด้วยข้อเสนอเชิงยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาโครงสร้าง หน้าที่ และประสิทธิภาพของศูนย์การเรียนรู้สำหรับแรงงานข้ามชาติ โดยมุ่งสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ครอบคลุมและยั่งยืนสำหรับเด็กแรงงานข้ามชาติ

คำสำคัญ : ศูนย์การเรียนรู้สำหรับแรงงานข้ามชาติคาทอลิก; เด็กแรงงานข้ามชาติชาวเมียนมา; อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ; การศึกษาสำหรับแรงงานข้ามชาติ; การเรียนนอกระบบ

Abstract

This qualitative study investigated the educational contributions of the Catholic Migrant Learning Centers (MLCs), operated by the Archdiocese of Bangkok, to Myanmar migrant children in Samut Sakhon province, Thailand. Through semi-structured interviews with 30 students across three migrant learning centers and classroom observations, the research identified key challenges affecting educational access and outcomes. These included migrant parents' unstable employment, poverty, students' age-grade mismatches, high dropout rates, language and cultural barriers, underfunding, and limited teaching resources

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

of the migrant learning centers. Despite these obstacles, the migrant learning centers demonstrated significant educational value through a holistic curriculum, well-equipped classrooms, and partnerships with the Department of Non-Formal Education, periodic counselling services, health support, intercultural activities, and teacher development programs. The study concluded with strategic recommendations to enhance the structure, function, and effectiveness of migrant learning centers, aiming to create inclusive and sustainable learning environments for migrant children.

Keywords : Catholic Migrant Learning Centers; Myanmar Migrant Children; Archdiocese of Bangkok; Migrant Education; Non-formal Learning

Introduction

“No one is a stranger in the Church, for she embraces every nation, race, people, and tongue” (Rev. 7:9). This was stated in the Final Document of the International Congress, “Towards a better pastoral care for Migrants and Refugees in Asia,” held in Bangkok in 2008 which underscores the Catholic Church's mission to serve all, including migrants and refugees. In line with this vision, the Church considers care for migrants an essential aspect of its pastoral and social mission (Pontifical Mission Societies, 2008).

Thailand has long served as a destination for migrants seeking safety, economic opportunity, and better living conditions, particularly from neighbouring countries such as Myanmar, Cambodia, and Laos. As of April 2023, over 2.5 million documented migrants were residing in Thailand, with Myanmar nationals comprising the largest share (Lindgren, 2023). Recent studies indicate that Samut Sakhon Province is home to Thailand’s largest fishing and seafood processing port market, and there are approximately 660,000 migrant workers in Samut Sakhon, 60% of whom are undocumented. Out of these 660,000 migrant workers in the province, 400,000 come from Myanmar. Including undocumented populations,

this number rises significantly. The primary reasons for Myanmar migration include economic hardship, political instability, human rights abuses, and armed conflict.

The Catholic Church in Thailand has played a vital role in bridging this gap. Rooted in the principles of human dignity and the common good, the Church has committed herself to the educational mission among migrants. The Archdiocese of Bangkok, in particular, has established Migrant Learning Centers (MLCs) in Samut Sakhon province, a region with a large Myanmar migrant population. These centers provide non-formal education and support services to children who would otherwise be excluded from mainstream schooling.

Previous studies have found that many migrant families prefer MLCs over Thai public schools due to linguistic and cultural familiarity, affordability, and flexible learning approaches (Wongsaengpaiboon, 2013; UNICEF, 2023). Moreover, the Archdiocese's Social Department has aligned its pastoral mission with national and international frameworks to uphold the rights and dignity of migrant children.

Despite Thailand's recognition of the educational rights of all children under the Convention on the Rights of the Child (CRC), Myanmar migrant children in Samut Sakhon province continue to encounter numerous barriers in accessing quality education. These obstacles include unstable parental employment, poverty, language and cultural differences, and lack of formal recognition of MLCs by state authorities. Furthermore, the operation and sustainability of Catholic MLCs, while impactful, are challenged by underfunding, resource shortages, and limited teacher training opportunities. This study investigated: a) How do Catholic MLCs contribute to the education of Myanmar migrant children in Samut Sakhon Province? b) What are the principal challenges faced by these MLCs and their students? c) What improvements can be made to enhance the MLCs' structure, curriculum, and service delivery to meet the complex needs of migrant children more effectively?

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

Research Objectives

This study is dedicated to achieving the following objectives. First, it aims to present the current educational contributions of Catholic Migrant Learning Centers of the Archdiocese of Bangkok to Myanmar migrant children in Samut Sakhon province of Thailand. Second, it examines the challenges faced by these MLCs in imparting education to the migrant children. Third, it suggests recommendations for better-organized structures, functions, and educational contributions for Catholic MLCs of the Archdiocese of Bangkok.

Literature Review

The literature review discusses previous research on the education of Myanmar migrant children, highlighting both the contributions and challenges faced by MLCs in this context. The literature review also points out how MLCs support academic achievement, psychosocial development, health, and community integration among migrant children and their families. This section also incorporates universal and Thai Catholic Church documents and social doctrines regarding the education of migrant children.

Catholic Church's Stand on Migrant Mission

Grounded in the teachings of Jesus Christ, the Catholic Church maintains a firm commitment to serving migrants across its ministries—pastoral, social, educational, and advocacy. The Catholic Church asserts that public authorities must uphold migrants' rights and dignity (Catechism of the Catholic Church, 2000). Pope Paul VI emphasized that humanity's shared future requires collective effort and solidarity (Populorum Progressio, 1967). Pope Francis further reminds the faithful of their duty to promote inclusion, warning against "the globalization of indifference" (Evangelii Gaudium, 2013). The Church views its ministry among migrants not as charity but as solidarity, consciously standing with the marginalized in their struggle for dignity and belonging (Noddings, 1995).

Catholic Church's Global and Local Commitment to Migrant Education

The Catholic Church globally affirms its commitment to the rights and dignity of migrants, including their educational rights. Papal documents such as *Populorum Progressio* (Pope Paul VI, 1967) and *Evangelii Gaudium* (Pope Francis, 2013) call on the Church to promote integral human development and social inclusion, especially for the marginalized. In the Thai context, the Church's mission includes operating MLCs, offering pastoral and educational services rooted in Catholic social teaching (Pontifical Mission Societies, 2008).

Caritas Thailand, through its branches—the Catholic Office for Emergency Relief and Refugees (COERR) and the National Catholic Commission on Migration (NCCM)—coordinates Catholic responses to migration issues, including education (Westerby, 2023). These organizations align with Vatican directives to ensure that migrant children in Thailand receive education that matches Thai standards (Pope Francis, 2017). This approach is also influenced by Freire's (2000) pedagogy, emphasizing solidarity, empowerment, and the formation of critical consciousness among learners. Catholic institutions, including MLCs, foster moral, intellectual, and social development to cultivate peace and global citizenship (Congregation for Catholic Education, 2013; Catholic Education in Thailand 2022-2023).

Migrant Children's Education in Thailand: Challenges and Barriers

Thailand is an economic powerhouse in Southeast Asia. As its economy develops and wages rise, the demand for migrant labour to fill jobs has grown significantly. The migration of Myanmar nationals to Thailand, particularly in provinces such as Samut Sakhon, has raised significant concerns regarding the education of migrant children. These children typically fall into three categories: (1) those who migrate with their families, (2) unaccompanied minors or those migrating with peers, and (3) children born in Thailand to Myanmar migrant parents (Adhikari et al., 2014). Despite Thailand's legal frameworks guaranteeing education for all children, such as the 1999 National Education Act and its

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

adherence to the Convention on the Rights of the Child (CRC), Myanmar migrant children still face obstacles in accessing quality education.

A key challenge remains their undocumented status. An estimated 1 to 2.5 million migrant workers in Thailand lack legal documentation, directly impacting the educational rights of their children (IOM, 2024). Approximately 140,000 migrant children, or 35% of the migrant child population, are excluded from formal education and are often compelled to engage in labour to support their families (Westerby, 2023). Moreover, widespread societal perceptions view migrants as a threat to national stability, which restricts their integration into the Thai public education system and perpetuates segregation in educational settings.

Poverty among migrant families compounds the challenges. While MLCs such as those operated by the Catholic Church offer free or low-cost tuition, associated costs—uniforms, transportation, school materials—remain unaffordable for many families. Consequently, this economic strain often results in poor school attendance, child malnutrition, or premature entry into the labor market (Asian Research Center for Migration, 2022).

The Status of Catholic Migrant Learning Centers

Catholic MLCs in Samut Sakhon are non-formal educational centers established and managed by the Archdiocese of Bangkok to provide learning opportunities for underprivileged migrant children, focusing on community development and enhancing the quality of life. MLCs, such as those operated by the Archdiocese of Bangkok, have emerged as crucial educational providers for these marginalized children. However, many of these centers lack formal recognition by both Thai and Myanmar educational authorities, limiting the transferability of their curricula and the future educational or vocational prospects of their students (Dowding, 2015). Additionally, societal prejudice influences educational policy and public opinion. A UNICEF survey conducted in Thailand found that only 33% of Thai parents fully supported equal educational rights for

migrant children, preferring instead that these children be taught in separate facilities (Chulalongkorn University & UNICEF Thailand, 2022).

Methodology

This study employed a qualitative research design to explore the educational contributions of Catholic MLCs operated by the Archdiocese of Bangkok, as well as the challenges faced by these institutions and the students they serve (Moser A, 2017). The research was conducted at three MLCs located in Samut Sakhon province: St. Ann Catholic Center for Migrants (ACCM), St. Joachim Catholic Center for Migrants (JCCM), and Marist Center for Migrants (MCM). These centers were selected based on the following criteria. Firstly, all three were officially administered by the Archdiocese of Bangkok. Secondly, they accommodated the largest number of Myanmar migrant students among MLCs under the Archdiocese. At last, they were the oldest MLCs operating in the province.

The study was conducted under the supervision of St. Ann Church, Tha Chin, which oversees the three centers. Most students enrolled in these MLCs are Myanmar migrants or were born in Thailand to Myanmar migrant parents.

Research Participants

The total student population across the three centers during the 2023–2024 academic year was 548 students. Refer to Table 1 below for the breakdown of the student population.

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

Table 1 Number of migrant students and teachers in three MLCS as per their gender

MLCs	Students			Teachers		
	Male	Female	Others	Male	Female	Others
ACCM	106	97		3	7	
JCCM	61	124		1	5	
MCM	75	85		1	5	
Total	242	306		5	17	
Grand Total	548			22		

Note. Office of ACCM, JCCM, and MCM MLCs, March 2024.

Participants for this study were selected using purposive sampling, focusing on individuals who could provide in-depth and relevant insights (Patton, 2002). Participants were chosen based on their communication skills, educational level, and willingness to participate. They represented a range of age groups, genders, and educational levels, consistent with the centers' enrolment. Following this method, thirty students -10 from each MLC – were selected to participate in the research.

Data Collection

The data were collected using semi-structured interviews and classroom observations, conducted between October 2023 and May 2024.

Semi-Structured Interviews

The primary data collection method was semi-structured interviews. Following Heath's (2023) recommendations, open-ended questions were used to elicit detailed responses about students' experiences with the MLCs, the challenges they faced, and the perceived effectiveness of the education they received. Moreover, addressing the educational challenges faced by migrant children can be emotionally sensitive. Semi-structured formats foster rapport and trust, allowing participants to express themselves more openly.

Prior to conducting interviews, the researcher visited each center to establish rapport with participants. Interviews were conducted with the assistance of teachers who served as interpreters due to the researcher's limited proficiency in Thai and Burmese. All interviews were transcribed with the help of interpreters. Responses were later emailed to the researcher for further study.

Classroom Observations

To enhance the insights gained from the interviews, classroom observations were conducted. This approach aimed to examine teaching methodologies, the learning environment, and student engagement. Through classroom observations, the researcher was able to witness teaching styles, learner participation, peer interaction, and the actual learning environment firsthand. This provided valuable insights that interviews alone could not offer. Additionally, the researcher reviewed annual academic activity plans and institutional records supplied by MLC directors, coordinators, and teachers as supplementary observational tools to support the findings.

Data Analysis

Data were coded thematically using inductive coding to identify recurring themes and patterns across interviews and observations. Triangulation of sources (semi-structured interview, classroom observation, document review) ensured data credibility. The collected data were synthesized and categorized to validate and extend understanding of the research questions. All analysis followed ethical standards for confidentiality and informed consent.

Ethical Considerations

This study adhered to established ethical standards for research involving human participants. Verbal and written consent was obtained from all participants. To maintain confidentiality, no identifying information was collected or reported. Sensitive topics, including discrimination and economic hardships of the migrants, negative attitudes towards migrants, and painful memories of past

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

history, were approached with care to protect participants' emotional well-being. All responses were anonymized and securely stored to ensure participant privacy.

Research Findings and Discussion

In alignment with the research objectives, this section systematically presents the key findings derived from the study. The findings further provide a brief historical context of the Catholic MLCs, identify the challenges they currently face, and highlight their key educational contributions to Myanmar migrant children.

The MLCs Administered by the Archdiocese of Bangkok

Guided by the Gospel call to "welcome the stranger," the Archdiocese of Bangkok established ACCM, JCCM, and MCM MLCs for enhancing Myanmar migrant children's education. These MLCs serve as social safety nets by protecting the migrant children from becoming street children, engaging in child labor, or dropping out of school, thereby supporting the protective role of community learning centers. Initiated in 2010 by Fr. Theeraphol Kobvithayakul and his volunteers, these centers serve marginalized Myanmar migrant children, most of whom were born in Thailand and practice Buddhism. The MLCs are funded primarily by the Archdiocese of Bangkok and Caritas Bangkok. Saint Ann Church oversees these MLCs, and the Parish priest manages the finances, directing funds to benefit migrant children. Donations and minimal contributions from parents help support these MLCs.

The vision of these MLCs is to empower migrant children with inclusive, quality education, fostering moral, intellectual, and cultural growth for peaceful integration into Thai society. And the MLCs' mission is to deliver non-formal, value-based education addressing academic, emotional, and social needs while advocating for child rights, health, and family engagement.

Table 2 Number of migrant students in three MLCS as per their age group

Age Group of the students	ACCM	JCCM	MCM	Total
3-5 years old	12	33	5	50
6-8 years old	38	65	33	136
9-12 years old	97	58	70	225
13-15 years old	47	27	44	118
16-18 years old	9	2	8	19
Total	203	185	160	548

Note. Office of ACCM, JCCM, and MCM MLCs, March 2024.

The total number of enrolled students across the three MLCs is 548. In terms of age distribution, students aged 3–5 represent 9.1% of the population, those aged 6–8 account for 24.8%, students aged 9–12 make up the majority at 41.0%, those aged 13–15 comprise 21.5%, and students aged 16–18 represent 3.5%. The gender ratio is as follows: 44.2% male and 55.8% female. This data indicates that most children fall within the late childhood and early adolescence age groups. Additionally, it is important to note that the teacher-student ratio is around 1:25, which exceeds the optimal level.

Saint Ann Catholic Centre for Migrants (ACCM)

The ACCM, founded in 2010 under the Archdiocese of Bangkok, serves as a key educational institution for migrant children in Bang Ya Phraek, Tha Chalom, Tha Chin, in the Mueang Samut Sakhon district of Samut Sakhon Province. By offering daily classes to over 200 students, conducting family outreach through home visits, and maintaining a stable teaching staff with extensive experience in migrant education, the center effectively addresses barriers to schooling and fosters an inclusive, supportive learning environment. The reports of the ACCM states that, since its inception, it has educated 415 children, many of whom are migrant children from Myanmar. The success of ACCM has also inspired the

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้พลัดถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้พลัดถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

establishment of two additional centers, thereby expanding educational access and improving the quality of life for migrant children in the region.

Marist Center for Migrants (MCM)

The MCM, established in 2011 under the Archdiocese of Bangkok, operates in the Mahachai district of Samut Sakhon Province. It addresses the educational and social needs of Myanmar migrant children, particularly in Khong Khru and Mahachai districts. The center offers Thai language instruction, healthcare education, moral development, and life skills training. Its team includes experienced teachers, volunteers, and religious sisters from the Congregation of St. Joseph of the Apparition, supported by staff from both Thailand and Myanmar. Approximately 160 students attend the MCM each day.

The information about the Catholic MLCs is explained in Figure 1 below.

Information about Three Catholic MLCs

Characteristic	ACCM	MCM	JCCM
 Foundation Year	2010	2011	2013
 Location	Bang Ya Phraek, The Chalom, The Chai	Khong Khru, Mahachai district	Ban Ua Arthorn, Soi Tha Chin
 Administered By	Archdiocese of Bangkok	Archdiocese of Bangkok	Archdiocese of Bangkok
 Daily Attendance	200	160	185
 Key Activities	Language classes, family outreach	Thai language, healthcare, life skills	Anti-trafficking, child protection
 Staffing	Religious nuns, Teachers, and Volunteers	Religious nuns, Teachers, and Volunteers	Religious nuns, Teachers, and Volunteers

Figure 1 Information about the MLCs administered by the Archdiocese of Bangkok

Saint Joachim Catholic Center for Migrants (JCCM)

Founded in 2013 by Caritas Bangkok and currently administered by the Archdiocese of Bangkok, the JCCM is situated in Ban Ua Arthorn, Soi Tha Chin, Mueang Samut Sakhon District, Samut Sakhon Province. Formerly known as the Catholic Commission for Human Development, the center continues the mission by promoting anti-human trafficking awareness, child protection, and livelihood

development. Currently administered by Dominican Sisters from the Philippines, teachers and volunteers from Thailand and Myanmar, JCCM serves approximately 185 migrant children daily, comprising both Myanmar-born and Thai-born students. In addition to educational activities, JCCM provides transportation services for students, ensuring safe access to learning opportunities and fostering a nurturing and secure environment.

Table 3 Number of migrant students in three MLCS as per the grades in which they study

Grades of the students	ACCM	JCCM	MCM	Total
Kindergarten	95	110	45	250
Elementary Level (Grades 1-3)	83	68	91	242
Elementary Level (Grades 4-6)	25	7	22	54
Lower Secondary (Grades 7-9)	0	0	2	2
Total	203	185	160	548

Note. Office of ACCM, JCCM, and MCM MLCs, March 2024.

The table indicates grade-level enrolment as follows: Kindergarten has 250 students (45.6%), Elementary grades 1–3 have 242 students (44.2%), Elementary grades 4–6 have 54 students (9.8%), and Lower Secondary grades 7–9 have two students (0.4%). Statistical summaries demonstrate a high concentration of primary-aged learners, with marked challenges in progression beyond Grade 6. These results depict a significant drop in enrolment after the primary level, highlighting the need for continuity in the curriculum and improved pathways to higher education.

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

Educational Contributions of Catholic MLCs of the Archdiocese of Bangkok

This section presents the major educational contributions of ACCM, JCCM, and MCM MLCs in the areas of creating academic and career opportunities, overall childhood development, student welfare and health promotion, integration of family and cultural aspects, and teacher professional development. The results of the findings show that the MLCs contribute significantly not only to academic growth but also to psychosocial development, health, and community bonding.

Academic and Career Advancement Opportunities

The non-formal educational curriculum provided at the MLCs covers Thai, Burmese, English, Mathematics, Science, Computer Science, Arts, Physical Education, language development programs, and subjects related to living skills and ethics. They also provide modern teaching facilities, including smart TVs, computers, projectors, Sigkha Asia Mobile Library Service, textbooks and notebooks, and mini libraries to enhance learning effectiveness. MLCs collaborate with Thailand's Department of Non-formal Education to facilitate pathways for higher education and employment for students.

Holistic Child Development

MLCs deliver periodical counselling and therapy services focused on healing trauma and promoting emotional well-being. They try to maintain a safe and supportive learning environment for migrant children. MLCs are vital for the holistic development of migrant children, addressing not only their academic needs but also their safety, well-being, and cultural integration.

Student Welfare and Health Promotion

The MLCs provide daily nutritious meals along with hygiene care practices. They conduct regular health education sessions that address hygiene, communicable diseases, and natural family planning. They distribute essential items such as soap, toothpaste, and toothbrushes during home visits, especially to improve the poor living conditions of many migrant families. Through

collaborations with healthcare providers, including St. Louis Hospital, public and private healthcare centers, they also facilitate access to free medical check-ups and medications periodically.

Family and Community Engagement

The MLCs offer educational programs in Thai, English, and Computer Science for Myanmar migrant parents. They promote active parental involvement through regular home visits conducted by teachers and volunteers. The initiatives taken by the MLCs improve community awareness and practices about child protection and lawful working conditions and help migrant children flourish academically, socially, and emotionally.

Cultural Integration and Intercultural Awareness

The celebration of major religious and cultural festivals, such as Buddhist Lent Day, Christmas, the annual church feast of Saint Ann, Children's Day, Teachers' Day, Father's Day, Mother's Day, the Loy Krathong Festival, the Waso Robe Offering Ceremony, and the Kathina Robe Offering Ceremony, aim to promote intercultural understanding and harmony among students and the local community.

Teacher Professional Development

The Social Department of the Archdiocese of Bangkok regularly provides training for teachers in various areas such as pedagogy, the Church's social doctrine, ethical education, family counselling, and group therapy. The Parish Priest of St. Ann Church, who is also the director of the MLCs, provides the teachers with annual input sessions and orientation programs on ethics and morality. This training aims to enhance teaching effectiveness and transform the MLCs into faith communities that contribute to creating a more humane, just, and caring world (Oldenski, 1997).

Challenges Faced by the MLCs

This section presents the key challenges faced by the Catholic MLCs in Samut Sakhon and the students they serve, as identified through interviews and

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

classroom observations. Eight primary challenges consistently highlighted show that while many children benefit from MLCs, systemic, economic, and social barriers jeopardize their access to and continuity in education.

Unstable Employment of Migrant Parents

Students' education is frequently disrupted by the transient employment patterns of their parents. Unstable work conditions often lead to family relocation, preventing children from completing the academic year or gaining proficiency in Thai or Burmese language instruction. The study shows that job instability in parents leads to psychological stress in some children, resulting in behavioral issues and academic challenges. Frequent absences or relocations negatively affect their emotional well-being and school performance.

Age–Grade Mismatches

Disparities between students' ages and academic levels were noted in all three centers. Many older students were placed in lower grades due to a previous lack of access to education, which affected classroom dynamics and created social discomfort among peers. Older students placed in younger grades due to interrupted schooling often experience embarrassment, social isolation, and a misalignment of learning levels. These factors can lead to disengagement and bullying.

Poverty and Economic Strain

While tuition at MLCs is minimal or free, supplementary costs—including uniforms, transportation, and school supplies—remain prohibitive for many families. Economic hardship often results in irregular attendance, malnutrition, or early dropout, especially when children are expected to contribute to household income. As a result, some children choose to enter the labor market after or before completing their studies, and others also follow their parents, move to other areas, or return to their own countries.

Language and Cultural Barriers

Language remains a persistent challenge. While the MLCs use Thai and Burmese as mediums of instruction, students often speak diverse dialects. Teachers, especially those unfamiliar with the students' native languages or cultural contexts, reported difficulty in delivering lessons effectively. The shortage of bilingual teachers is also leading to academic struggles.

Some native teachers expressed that language and cultural differences affect understanding between teachers and students.

High Dropout Rates

Although the state stipulates that every student has the right to attend school, not all schools accept migrant children, especially in urban areas like Samut Sakhon, except the MLCs. Upon completing their time at the MLCs, many students do not pursue further education. Instead, they follow their parents into informal labor sectors, such as fisheries or factory work, due to financial constraints or lack of formal recognition of their academic credentials. Thus, high dropout rates lead to lower education completion levels, restricting access to better jobs and economic opportunities, which perpetuates a cycle of poverty.

Unrecognized Status of MLCs

According to research done by the Save the Children International Organization, the registration of MLCs is based only on national security considerations. Sometimes, the local government may need to be made aware of the curriculum taught in the MLCs, leading to confusion in the education system (Dowding, 2015). Some MLCs have yet to be incorporated into the Thai education system. Most of the education courses offered by MLC need to be recognized by the Thai or Myanmar government.

Insufficient Teaching Materials

Compared to formal Thai public schools, the MLCs often lack up-to-date textbooks, educational technology, and enrichment resources. This gap directly affects the quality of instruction and student engagement. Although the MLCs

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

have core curriculum textbooks, research indicates they find difficulties in providing supplementary learning materials. During crises, such as COVID-19, MLCs faced significant challenges in transitioning to online or hybrid learning due to their limited digital infrastructure and resources.

Limited Institutional Funding

A constrained budget was frequently cited as a critical issue. Funding shortages limit the number of teachers, classroom facilities, and teaching materials available. This can lead to a significant turnover of staff and directly impact the quality of education, as teachers may lack subject content knowledge. MLCs struggle to increase their capacity due to funding shortages, despite a strong demand for their services.

Recommendations for Better-Organized Structures, Functions, Educational Contributions for Catholic MLCs of the Archdiocese of Bangkok

The research findings offer practical recommendations to policymakers, religious organizations, NGOs, and educational planners on strengthening migrant education frameworks. This aligns with global goals such as the United Nations Sustainable Development Goal 4 (Quality Education), ensuring that no child—irrespective of nationality or legal status—is left behind (Gutierrez et. al., 2024). Based on the study’s findings, the following recommendations are proposed to enhance the structure, operation, and educational impact of the Catholic MLCs in Samut Sakhon. These suggestions are organized into four thematic areas: financial sustainability, development of a better learning environment, community engagement, and pastoral strategy.

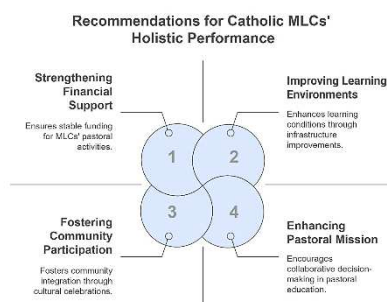

Figure 2 Recommendations to enhance the holistic performance of Catholic MLCs

Strengthening Financial and Institutional Support

The MLCs need to establish partnerships with local and international organizations—including Church-based networks, NGOs, and educational institutions—to secure consistent financial support for the MLCs' mission. The study advocates for partial government recognition and integration of MLCs into national non-formal education policy to access public resources and teacher development programs. MLCs are recommended to offer competitive stipends and benefits to attract and retain qualified teachers and volunteers committed to long-term service in non-formal education settings.

Improving Access and Learning Environments

To have better learning environments, the MLCs need to increase investment in infrastructure by expanding classroom space, improving sanitation facilities, and providing adequate teaching materials and technology (e.g., smart TVs, computers, and projectors). Development of tailored, age-appropriate curricula to address disparities in student age and academic level, promoting differentiated instruction and inclusive learning, is the need of the time. The study also suggests expanding outreach efforts to raise awareness among migrant families about enrolment procedures, educational rights, and the benefits of continuous learning.

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

Fostering Community Participation and Cultural Integration

The study encourages deeper collaboration with parents through regular home visits, bilingual workshops, and community-based learning programs, enhancing family engagement in students' education. Promotion of intercultural events and shared celebrations that foster solidarity among migrant and host communities, in line with Catholic values of unity in diversity, would enhance the migrant community participation in learning. There is a need for training educators and volunteers of the MLCs in cultural competency to enhance the inclusion of migrant cultures in teaching methods. The MLCs are recommended to establish exchange programs between Thailand and Myanmar to enhance mutual understanding of educational and social conditions, involving clergy, educators, and youth leaders.

Enhancing the Pastoral and Pedagogical Mission

The study recommends the implementation of the Archdiocese of Bangkok's socio-pastoral action plan in their MLCs with active involvement from clergy, religious communities, and lay partners. The study also suggests embracing a synodal model of educational ministry, emphasizing co-responsibility and participation by migrant families and students in planning and decision-making processes. The mission of the MLCs reflects the Catholic Church's emphasis on synodality—walking with the marginalized rather than hierarchically serving them (Pope Francis, 2013). The study highly recommends incorporating dialogical teaching approaches, inspired by Paulo Freire, to facilitate reflective, trauma-informed learning that centers students' lived experiences and voices (Freire, 2001).

Conclusion

MLCs in Thailand play a crucial role in providing educational opportunities for Myanmar migrant children who might otherwise be excluded from the formal education system. This study underscores the indispensable role of Catholic MLCs

in Samut Sakhon, operated by the Archdiocese of Bangkok, as critical agents of educational justice for Myanmar migrant children in Thailand. The study holds significant value in the field of migrant education and Catholic pastoral mission in Thailand and highlights the vital contributions of Catholic MLCs, in addressing the educational needs of Myanmar migrant children. Despite facing numerous challenges—including poverty, legal uncertainty, language barriers, and limited resources—these centers have created inclusive, compassionate, and culturally responsive learning environments that serve as lifelines for vulnerable migrant families. Through non-formal education rooted in Catholic social teaching, the MLCs foster not only academic development but also the holistic formation of students, encompassing their moral, emotional, and spiritual well-being. This mission reflects the Church’s broader commitment to human dignity and solidarity.

This research contributes by providing empirical evidence on how these Catholic MLCs are effectively bridging the educational gap for these children. To sustain and strengthen this mission, the study also recommends a collaborative, multi-level response. This includes increased financial investment, policy support, community engagement, and integration of dialogical and intercultural pedagogies. The findings also emphasize the need for strategic investment in teacher training, curriculum advancement, and formal recognition of MLCs to ensure sustainable educational futures for migrant children. With ecclesiastical, national, and international support, the MLCs can continue to serve as transformative spaces of hope, learning, and dignity for migrant children, ensuring that no child is left behind, regardless of nationality, legal status, or economic condition.

By integrating empirical findings with evidence-based recommendations and suggestions, this research study not only enriches scholarly understanding but also outlines a roadmap for potential action. This research work also investigates how MLCs, despite their challenges, can foster educational resilience,

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้พลัดถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้พลัดถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

innovation, and inclusivity in under-resourced contexts. This study highlights the need for continued research to establish standardized curricula, accreditation frameworks, and cross-border cooperation between Thai and Myanmar authorities. Such efforts would enhance the formal recognition of migrant education and ensure continuity for migrant children. Strengthening these areas will not only empower Catholic MLCs in Samut Sakhon but also support the development of inclusive and sustainable educational systems for migrant communities across Thailand and beyond.

References

- Adhikari, R., Jampaklay, A., Chamrathirong, A., Richter, K., Pattaravanich, U., & Vapattanawong, P. (2014). The impact of parental migration on the mental health of children left behind. *Journal of Immigrant and Minority Health*, 16(5), 781-789. <https://doi.org/10.1007/s10903-013-9809-5>
- Asian Research Center for Migration. (2022). *Investing in a global future: A situational analysis of migrant children's education in Thailand*. Institute of Asian Studies, Chulalongkorn University. <https://www.unicef.org/thailand/media/9886/file/Investing%20in%20a%20Global%20Future%20-%20Full%20Research%20Report%20EN.pdf>
- Barber, S., & Sciortino, R. (2024). *Thailand migration report 2024*. United Nations Network on Migration in Thailand.
- Dovetail Editorial Team. (2023, February 5). What is a semi-structured interview? *Dovetail*. <https://dovetail.com/research/semi-structured-interview/>
- Dowding, L. (2014). *Pathways to a better future: A review of education for migrant children in Thailand*. Save the Children International, World Education. <https://resourcecentre.savethechildren.net/document/pathways-better-future-review-education-migrant-children-thailand>

- Francis. (2013, November 24). *Evangelii gaudium* (The joy of the gospel). Vatican.
https://www.vatican.va/content/francesco/en/apost_exhortations/documents/papa-francesco_esortazione-ap_20131124_evangelii-gaudium.html
- Freire, P. (2000). *Pedagogy of the oppressed* (30th anniversary ed.). Continuum International Publishing Group.
- John Paul II. (1983). *Code of canon law*. Law Society of America.
- John Paul II. (2000). *Catechism of the Catholic Church*. United States Conference of Catholic Bishops.
- Lindgren, D. (2023, December 12). Encouraging regular migration from Myanmar to Thailand. *Rapid Asia*. <https://rapid-asia.com/news/encouraging-regular-migration>
- Martínez Gutiérrez, R., Lucas Bravo, G., Jiménez Bernardino, E., & Padilla De la Rosa, D. (2024). Perspective chapter: SDG 4, educational strategy and awareness for social innovation in sustainable development. *IntechOpen*.
<https://doi.org/10.5772/intechopen.1005252>
- McLaughlin, D. (2008). Educating together in Catholic schools: A shared mission between consecrated persons and the lay faithful. *Journal of Catholic School Studies*, 80(2), 37-53.
- Moser, A., & Korstjens, I. (2017). Series: Practical guidance to qualitative research. Part 1: Introduction. *European Journal of General Practice*, 23(1), 271-273. <https://doi.org/10.1080/13814788.2017.1375093>
- Nel, N. (2018). *Philosophy of education* (4th ed.). Routledge.
- Oldenski, T. (1997). *Liberation theology and critical pedagogy in today's Catholic schools: Social justice in action*. Garland Publishing.
- Patton, M. Q. (2002). *Qualitative research and evaluation methods* (3rd ed.). Sage Publications.
- Paul VI. (1967). *Populorum progressio*. Catholic Truth Society.

การมีส่วนร่วมของศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพย้ายถิ่นคาทอลิก (MLCs) ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ สำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กผู้อพยพย้ายถิ่นชาวเมียนมา ในจังหวัดสมุทรสาคร ประเทศไทย

Pontifical Mission Societies. (2008, November 20). ASIA/THAILAND - "Towards a better pastoral care for migrants and refugees in Asia": The final document of the first Asian congress. *Agenzia Fides*.

https://www.fides.org/en/news/19374-ASIA_THAILAND

Salmon, A., Thanwai, S. A., & Wongsangpaiboon, H. (2013, April). *In school, in society: Early childhood development in Myanmar migrant communities in Thailand*. VSO International.

https://www.vsointernational.org/sites/default/files/in-school-in-society-early-childhood-development-in-myanmar-migrant-communities-in-thailand_tcm76-39034.pdf

Tyrosvoutis, G. (2023, August). *Migrant learning center registration in Thailand: The policy landscape and ways forward*. UNICEF Thailand.

<https://www.unicef.org/thailand/reports/make-learning-count>

Westerby, R. (2023, July 12). ICMC's member in Thailand continues long-term support for refugees and migrants. *ICMC International Catholic Migration Commission*. <https://www.icmc.net/2023/07/12/icmcs-member-in-thailand>

Wetchawut. (2024, November 22). Vision and mission of Thai Catholic education. *Catholic Education Council of Thailand*. <https://www.catholic-education.or.th/edct/index.php/keiyw-kab-spha-kar-suksa/wisay-thasn-laea-phanth-kickar-suksa-khathxlik-thiy>

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา
เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

The Development Learning Activities in the Parables of Jesus
Taught By 4 MAT Teaching Approach and Cognitive Coaching
Technique to Development of Analytical Thinking Abilities for
Seventh Grade Students

จินตนา กิจแก้ว

* ศีษศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ดร. ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย

* คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Chintana Kitkaew

* Master of Education, Curriculum and Instruction,

Faculty of Education, Silpakorn University

Dr. Siriwan Vanichwatanavorachai

* Faculty of Education, Silpakorn University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 19 มิถุนายน 2566

แจ้งแก้ไข 8 สิงหาคม 2566

ตอบรับบทความ 11 สิงหาคม 2566

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ 2) ศึกษาความสามารถในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนนักบุญเปโตร อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มห้องเรียน (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัด การเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา 2) แบบประเมินความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และการทดสอบค่าที (t-test) แบบ dependent ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ มีพัฒนาการอยู่ในระดับมากที่สุด และ 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT; เทคนิคการโค้ชทางปัญญา ; ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ; อุปมาของพระเยซูเจ้า

Abstract

The purposes of this study were : 1) to compare learning achievement of seventh grade students before and after studying with 4 MAT teaching approach and Cognitive Coaching technique to development of analytical thinking abilities. 2) Study the analytical thinking abilities before and after studying with 4 MAT teaching approach and Cognitive Coaching technique. 3) to study the satisfaction of the students learning by 4 MAT teaching approach and Cognitive technique

model. The samples were selected from grade 7 students in the second semester academic year 2563 from SAINT PETER School, Sampran District Nakhonpathom. 30 cases. The research tools consisted of: 1) the lesson plans on 4 MAT teaching approach and Cognitive Coaching technique Activities approach. 2) analytical thinking abilities tests. And 3) satisfaction survey of students towards learning. The mean scores and standard deviation were calculated to determine whether the mean score of the pre-test and post-test were significantly different by t-test for dependent. The results were as follows: 1) The learning achievement of seventh grade students after studying with 4 MAT teaching approach and cognitive coaching technique were higher than before the instruction were statistically significant at .05 level. 2) The analytical thinking abilities after studying were at the highest level and 3) The satisfaction of the students who learning by 4 MAT teaching approach and Cognitive Coaching technique was at the highest level.

Keywords : 4 MAT Teacher Approach ; Cognitive Coaching technique ; Analytical Thinking Abilities ; Parables of Jesus

บทนำ

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน โลกของเรามีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โดยจะเห็นได้จากความก้าวหน้าจากเทคโนโลยีและสารสนเทศ การเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ค่านิยม การเมือง การปกครอง การศึกษา ฯลฯ ซึ่งจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เหล่านี้ ได้ส่งผลกระทบต่อสิ่งต่างๆ หลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบกับโลกและการใช้ชีวิตของมนุษย์ ทำให้มนุษย์จำเป็นต้องมีการตั้งรับและพร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องของการศึกษาซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นและเป็นพื้นฐานของการปลูกฝังคุณลักษณะที่ดี ค่านิยม และการใช้ชีวิต โดยควรเริ่มต้นจากบรรดาเด็กๆ และเยาวชน พวกเขาจะต้องพร้อมที่สามารถจะตั้งรับกับความท้าทายจากกระแสโลกนี้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ 2560 - 2564) ที่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ประเทศไทยจำเป็นต้องมีการเตรียมพร้อมคนในยุคศตวรรษที่ 21 ที่จะต้องเตรียมความพร้อมทั้งในด้านกำลังคนและในด้านการเสริมสร้างศักยภาพของประชากรในทุกช่วงวัย พัฒนาบุคคลให้

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เหมาะสมตามแต่ละช่วงวัย ปลุกฝังและหล่อหลอมให้เด็กและเยาวชนไทยมีค่านิยมที่ดีตามบรรทัดฐานทางสังคม เป็นคนดี มีสุขภาวะที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย มีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคมส่วนรวม และต้องได้รับการพัฒนาทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและมีทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ในแต่ละช่วงวัยตามความเหมาะสม เช่น เด็กในวัยเรียน วัยรุ่นควรได้รับการพัฒนาทักษะโดยเฉพาะทักษะทางการคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีทักษะในการทำงาน และการใช้ทักษะชีวิตที่พร้อมจะเข้าสู่ตลาดแรงงาน

จากสภาพต่างๆ ในปัจจุบันที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะพบได้ว่า มนุษย์นั้นจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ ทักษะของการคิด เพื่อช่วยให้ดำเนินชีวิตได้อย่างดี ท่ามกลางปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม มีภาวะของการคิดวิเคราะห์ และตัดสินใจในการกระทำสิ่งต่างๆ ซึ่งการตัดสินใจที่ดีนั้นจะต้องอาศัยความสามารถในการคิดเป็นพื้นฐาน (ทิสนา แหมมณี, 2540) ดังนั้น จะเห็นได้ว่าทักษะการคิดวิเคราะห์ เป็นเรื่องที่สำคัญ และจะต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน แต่ถ้าหากเรามองจากสถานการณ์ในปัจจุบัน เรากลับพบว่า ผู้เรียนมีภาวะของการใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์ที่น้อยลง ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยที่มาจากผลการประเมินจากคะแนน PISA 2016 (โปรแกรมประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากล (Programme for International Student Assessment หรือ PISA) ที่เน้นการวัดทักษะการวิเคราะห์มากกว่าการท่องจำ โดยการทดสอบได้นำตัวชี้วัดนั้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนเพื่อค้นหาว่าสถานการณ์การคิดวิเคราะห์และการมีจิตสาธารณะของเด็กไทยเป็นอย่างไร และมีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อความคิดวิเคราะห์ของเด็ก ในหัวข้อ “ความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์ และการมีจิตสาธารณะ เพื่อพัฒนาศักยภาพการเป็นคนดีคนเก่งของนักเรียนไทย” (ปั๋งปอนด์ รักอำนวยกิจ และยศวีร์ สายฟ้า, 2559) ซึ่งผลการวิจัย พบว่า นักเรียนไทยมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์อยู่ในระดับที่ต่ำมาก แม้ว่าจะมีการประเมินผลการเรียนในโรงเรียนอย่างเข้มข้น ระดับการคิดวิเคราะห์แปรผกผันกับเกรดเฉลี่ย แสดงถึงการไม่บรรลุวัตถุประสงค์ทางการเรียนการสอนด้านการคิดวิเคราะห์ หรือการวัดผลการคิดวิเคราะห์ ในโรงเรียนอาจไม่มีประสิทธิภาพ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ดังนั้น แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนนั้น จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ

การจัดการศึกษาที่เสริมสร้างกระบวนการคิดวิเคราะห์จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาและทำให้เด็กและเยาวชนในสังคมได้เป็นคนดี มีความรู้ควบคู่ไปกับการมีคุณธรรม มีคุณธรรมจริยธรรมในการดำเนินชีวิตคิดได้ วิเคราะห์เป็นผ่านทางการเรียนการสอนเกี่ยวกับคริสต์ศาสนา โดยจากในสมณกระทรวงการศึกษาคาทอลิก (2538) ในข้อที่ 29 ได้ให้ความหมายของการสอนแบบคาทอลิก ดังนี้ การให้การศึกษาอบรม ต้องมาจากการก่อให้เกิดการพัฒนาคนจากภายใน โรงเรียนต้องช่วยสร้างอิสรภาพจากภาวะปิดกั้นใดๆ เพื่อให้เขาเจริญขึ้นเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ การศึกษาจึงไม่ได้จำกัดอยู่ที่การถ่ายทอดความรู้ แต่รวมถึงการฝึกอบรม และจัดการเรียนการสอนแบบคาทอลิกจะต้องมีการนำเอาคุณค่าพระวรสาร ศีลธรรม คุณธรรมจริยธรรม จัดเข้าอยู่ในการเรียนการสอนในทุกรายวิชา และทุกกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้ไตร่ตรอง ซึมซับ และหล่อหลอมพวกเขาให้เป็นคนดีมีคุณธรรม เช่นเดียวกับฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่เล็งเห็นและตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของคุณธรรมจริยธรรม จึงได้จัดให้มีการสอนวิชาคริสต์ศาสนาขึ้นภายในโรงเรียนในเครือคาทอลิกโดยจัดให้อยู่ในรายวิชาเพิ่มเติม ทั้งนี้ ก็เพื่อบ่มบ่มให้นักเรียนได้เรียนรู้ข้อคำสอนของพระเยซูเจ้า ศาสดาของศาสนาคริสต์จากในพระคัมภีร์ไบเบิล และเรื่องราวต่างๆ ที่พระเยซูเจ้าได้เทศน์สอน อัครอัครต่างๆ การรักษา รวมไปถึงอุปมาของพระเยซูเจ้า ที่ให้ข้อคิดและคุณธรรมต่างๆ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันซึ่งเรื่องราวต่างๆ ที่จัดสอนนั้นล้วนแต่มีคุณค่าทางคุณธรรมจริยธรรมทั้งสิ้น

จากการศึกษาแนวทางจากเอกสาร งานวิจัยต่างๆ และจากการสัมภาษณ์ครูที่สอนวิชาคริสต์ศาสนา พบว่า ควรมีการปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้นักเรียนได้คิดและวิเคราะห์มากขึ้น เพิ่มกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้คิดและเรียนรู้ผ่านทางการทำกิจกรรมในทุกๆ ขั้นตอน การจัดการสอนแบบ 4 MAT จึงเป็นการเรียนรู้อีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้ทักษะการคิด วิเคราะห์ อย่างชัดเจน ผ่านทางการแบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 แบบ เน้นถึงความถนัดของผู้เรียนและส่งเสริมความถนัดของผู้เรียนนั้น และจัดกิจกรรมจะต้องส่งเสริมการใช้สมอง 2 ซีกอย่างสมดุลกัน ที่จะส่งผลให้การเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิด และใช้สมองทั้ง 2 ซีกมากขึ้น อย่างมีประสิทธิภาพ และเทคนิคการจัดการเรียนรู้อีกรูปแบบหนึ่ง ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ได้ดียิ่งขึ้น คือ

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพราะการโค้ชทางปัญญานั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการทางความคิดเพื่อการเติบโต (Growth mindset) มีทักษะกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีทักษะการคิดขั้นสูง การคิดวิเคราะห์ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีวินัยในการเรียนรู้กำกับตนเอง มีทักษะในการประเมิน ปรับปรุง และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่จำเป็นอย่างมากในโลกอนาคต (วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒนาผล. (2562) ดังนั้น การโค้ชจึงเป็นบทบาทที่สำคัญอีกบทบาทหนึ่งของผู้สอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการคิดและการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มตามศักยภาพ เป็นการช่วยทำให้ผู้เรียนเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้มีทักษะในการเรียนรู้ อันเป็นทักษะจำเป็นที่ผู้เรียนทุกคนจำเป็นต้องมีในโลกปัจจุบันและอนาคต โดยผู้วิจัยได้เลือกกระบวนการโค้ชมาใช้ คือ กระบวนการโค้ชเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งเป็นการดึงศักยภาพของผู้เรียนออกมาเพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะใช้กระบวนการที่มีประสิทธิภาพ 6 ขั้นตอน ได้แก่ การให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ การใช้พลังคำถาม การประเมินผู้เรียน การให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างสร้างสรรค์ การให้ข้อมูลเพื่อต่อยอดและการถอดบทเรียน โดยการโค้ชลักษณะดังกล่าวจะช่วยทำหน้าที่ในการเพียงแค่ชี้แนะผู้เรียนให้เกิดการคิด วิเคราะห์ เรียนรู้ และพัฒนาตนเอง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาคริสต์ศาสนา ได้มองเห็นถึงสภาพปัญหาและการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ จึงมีความสนใจที่จะนำการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า มาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์จากเรื่องราวของพระเยซูเจ้าให้นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยคาดว่าผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาคริสต์ศาสนาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์

2. เพื่อศึกษาความสามารถในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์
- 3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญาสูงกว่าก่อนเรียน
2. ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา อยู่ในระดับมากขึ้นไป
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญาอยู่ในระดับมากขึ้นไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบความคิดสำหรับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการศึกษาจากแนวคิดของนักการศึกษาต่างๆ ดังนี้

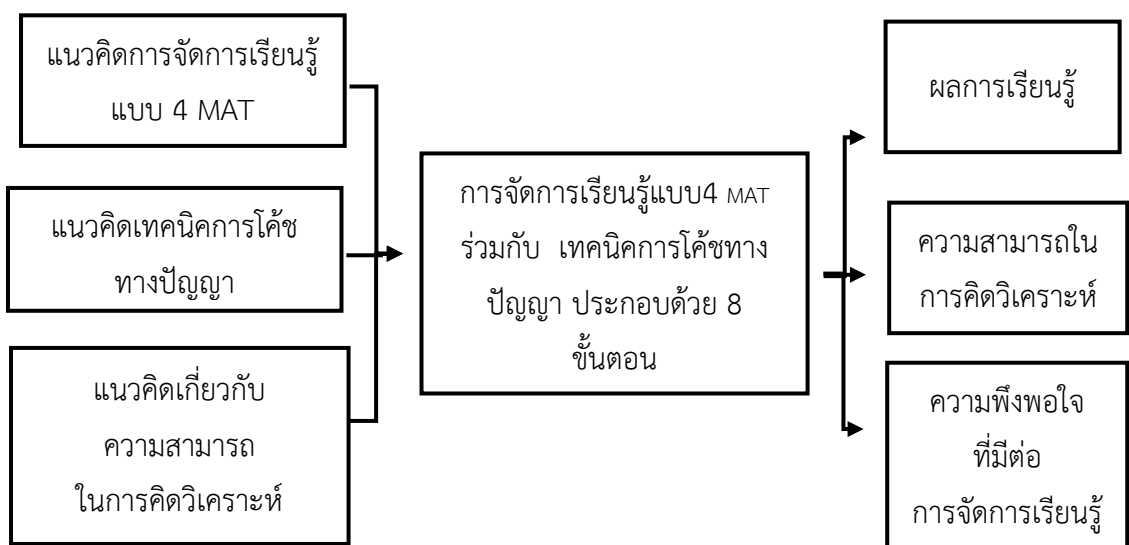
1. การจัดการเรียนรู้ แบบ 4 MAT โดยศึกษาจากเอกสารของ แมคคาร์ธี และคณะ (2542) เจริญ พาณิช (2544) ดุษฎี มัชฌิมากิโร (2553) สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2554) ซึ่งได้รายละเอียดและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ดังนี้ 1) ขั้นสร้างคุณค่าและประสบการณ์ของสิ่งที่เรียน 2) ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ 3) ขั้นปรับปรุงประสบการณ์เป็น

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ความคิดรวบยอด 4) ขั้นพัฒนาความคิดรวบยอด 5) ขั้นลงมือปฏิบัติจากกรอบความคิดที่กำหนด 6) ขั้นสร้างชิ้นงานเพื่อสะท้อนความเป็นตนเอง 7) ขั้นวิเคราะห์คุณค่าและการประยุกต์ใช้ และ 8) ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรียนรู้กับผู้อื่น

2. แนวคิดการโค้ชทางปัญญา โดยศึกษาจากเอกสารของ จอห์น ไวท์มอร์ส (1992) อเล็กซานเดอร์ (2010) วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา (2562) ซึ่งได้รายละเอียดและขั้นตอนของเทคนิคการโค้ชทางปัญญา ดังนี้ 1) การให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ 2) การใช้พลังคำถาม 3) การประเมินผู้เรียน 4) การให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างสร้างสรรค์ 5) การให้ข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ต่อยอด และ 6) การถอดบทเรียน

3. แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการคิดวิเคราะห์ โดยศึกษาจากเอกสารของ Bloom. (1957) สุวิทย์ มูลคำ (2547) และ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2549) ซึ่งได้รายละเอียดและขั้นตอนของความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ดังนี้ 1. การวิเคราะห์เนื้อหา 2.การคิดวิเคราะห์ความสัมพันธ์ และ 3.การคิดวิเคราะห์หลักการ

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้กระบวนการวิจัยแบบก่อนการทดลอง หนึ่งกลุ่มสอบก่อนและหลัง (The One Group Pretest-Posttest Design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนันทบุณยเปโตร อำเภอ สามพราน จังหวัด นครปฐม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 225 คน โดยมีสถานะการเรียนรู้และผลการเรียนรู้วิชาคริสต์ศาสนาไม่แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ของโรงเรียนนันทบุณยเปโตร อำเภอสามพราน จังหวัด นครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มห้องเรียน (Cluster Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น (Independent variable) คือ

การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา

ตัวแปรตาม (Dependent variables) คือ

- 1) ผลการเรียนรู้ เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า
- 2) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์
- 3) ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนา
ความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง
อุปมาของพระเยซูเจ้า จำนวน 9 แผน ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งได้ค่าดัชนีความ
(IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 9 แผน อยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้อง
โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 8 ขั้นตอนและรายละเอียด ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างคุณค่าและประสบการณ์และสร้างเป้าหมายในสิ่งที่เรียน

โดยในขั้นตอนนี้ ครูผู้สอนจะทำการเตรียมเรื่องราวของอุปมาของพระเยซูเจ้า ให้
นักเรียน โดยอาจจะมาในรูปแบบของข้อความ วิดีทัศน์ คลิปวิดีโอ ภาพยนตร์สั้น หรือ การ์ตูน
เพื่อนำเสนอเรื่องราวให้นักเรียนได้ทำการศึกษา และเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดย
จากในขั้นตอนนี้จะมีการสอดแทรกและให้ข้อมูลเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ ครูตั้งประเด็นเป้
หมายถึงเรื่องราวหรือเนื้อหาที่จะต้องเรียนรู้ และตั้งคำถามเพื่อเปิดประเด็นในการสนทนา

ขั้นที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์กับความจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

โดยนักเรียนแต่ละคนวิเคราะห์ถึงสิ่งที่ได้ศึกษาเรื่องราวอุปมาของพระเยซูเจ้าที่ครู
เตรียมไว้ ในขั้นตอนนี้จะใช้พลังของคำถาม เพื่อดึงความรู้ และประสบการณ์ของนักเรียน โดย
ครูผู้สอนจะเตรียมคำถามเพื่อถามนักเรียนและเพื่อชักจูงให้นักเรียนได้เกิดการคิด วิเคราะห์
ปัญหา หรือมวลประสบการณ์พร้อมทั้ง ตอบคำถามในสิ่งที่ครูตั้งประเด็นไว้ และสนทนากับครู
และเพื่อนนักเรียน ซึ่งสิ่งนี้จะสะท้อนว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นปรับประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอดและทางเลือกในการปฏิบัติ

ในขั้นตอนนี้ครูอาจให้นักเรียนแบ่งกลุ่มคละความสามารถหรือจับคู่กัน แล้วอภิปราย
แบ่งปันความคิดที่ได้จากการสนทนากันภายในกลุ่ม และสรุปความคิดประเด็นต่างๆ ที่สมาชิกได้
ทำการอภิปราย ซึ่งถือเป็นการประเมินผู้เรียนจากการลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนาความคิดรวบยอด

ในขั้นตอนนี้ เป็นขั้นที่นักเรียนจะได้ทำการวิเคราะห์เชื่อมโยง จากเรื่องราวที่
ทำการศึกษา กับเป้าหมาย และสิ่งที่ได้รับการสนทนาแล้วขยายความคิดให้กว้างและลึกซึ้ง
มากขึ้น และให้ข้อมูลเพิ่มเติมย้อนกลับให้กับนักเรียนอย่างสร้างสรรค์

ขั้นที่ 5 ขั้นลงมือปฏิบัติจากกรอบความคิดที่กำหนด

ในขั้นตอนนี้ครูให้นักเรียนทดลองทำกิจกรรม แบบฝึกหัด หรือ แบบทดสอบ และสรุปผลจากการทำกิจกรรม หรือแบบฝึกหัดนั้น ให้มีความถูกต้องและชัดเจน และครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามสิ่งที่สงสัยก่อนที่จะสร้างชิ้นงาน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และต่อยอดในการจัดทำชิ้นงานในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 6 ขั้นสร้างชิ้นงานเพื่อสะท้อนความเป็นตนเอง ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ สร้างสรรค์ผลงาน หรือชิ้นงาน จากการสร้างกรอบความคิด ให้ออกมาในรูปแบบของรูปธรรมตามความถนัดของตนเอง

ขั้นที่ 7 ขั้นวิเคราะห์คุณค่า วิธีการและการประยุกต์ใช้ ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่นักเรียนแต่ละคนจะได้วิเคราะห์ชิ้นงาน และฝึกการแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ ชื่นชม ยอมรับและปรับปรุงชิ้นงานของตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งครูสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเพิ่มเติม และทำการถอดบทเรียน เพื่อให้นักเรียนจะได้ทำการวิเคราะห์ผล คุณค่า ข้อคิดที่ได้รับ วิเคราะห์คุณค่าถึงคุณธรรม หรือข้อคิดที่ได้รับที่ได้จากอุปมาของพระเยซูเจ้า หรือจากการฟังอภิปรายออกมาในรูปแบบของ และนำสิ่งที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ขั้นที่ 8 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์เรียนรู้กับผู้อื่น ในขั้นตอนนี้ครูอาจให้ผู้เรียนได้ถอดบทเรียนและนำเสนอผลงานให้ผู้อื่นได้เห็นโดยอาจจะเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต เพื่อรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ครูสามารถให้ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อต่อยอดการเรียนรู้จากในช่วงนี้ได้ ซึ่งการถอดบทเรียนนี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง กระบวนการคิดให้ดีขึ้น เช่น “....หนูเคยเจอเหตุการณ์เหมือนกับอุปมาเรื่องลูกล้างผลาญ และลูกที่คิดว่าตนทำดีแล้ว พอหนูได้เรียนรู้ และนำมาเทียบกับตัวหนู มันทำให้หนูคิดว่าบางทีเราอาจจะทำตัวเหมือนกับลูกคนเล็กที่ดื้อกับพ่อแม่ บางครั้งดื้อมาก จนหนูเองคิดว่าพ่อกับแม่ต้องโกรธหนูแน่ๆ แต่กลับกัน พ่อกับแม่ให้อภัยหนู ไม่ว่าหนูเลย หนูจึงคิดว่าจะดื้อกับพ่อแม่ให้น้อยลง จะเชื่อฟังท่านมากขึ้น.....”

3.2) แบบทดสอบผลการเรียนรู้ เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ 40 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 50 นาที ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) โดยค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ที่ .39 และมีค่าความเชื่อมั่น KR-20 ทั้งฉบับ เท่ากับ 0.86

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3.3) แบบประเมินความสามารถในการคิดวิเคราะห์ เป็นแบบทดสอบชนิดปลายเปิด แบบการตอบคำถามแบบอัตนัย จำนวน 15 ข้อ ข้อละ 4 คะแนน ด้านละ 5 ข้อ รวมเป็น 60 คะแนน ซึ่งใช้ทดสอบหลังจากการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ อยู่ที่ .96

3.4) แบบประเมินความพึงพอใจ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert Five Rating Scale) จำนวน 25 ข้อ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง ในภาพรวมทั้งฉบับอยู่ที่ 0.98 โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ

4. การดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลอง ทั้งหมด 12 ชั่วโมง คาบเรียนละ 50 นาที ซึ่งมีรายละเอียดในการดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. . ผู้วิจัยชี้แจงขั้นตอนการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ให้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลก่อนการเรียนรู้ (Pre-test) เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า จำนวน 40 ข้อ เป็นข้อสอบแบบปรนัย
2. ดำเนินการทดลองจัดการเรียนรู้โดยใช้การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้
3. นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post -test) และแบบประเมินความสามารถในการคิดวิเคราะห์ แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ
4. หลังการทดลอง ผู้วิจัยได้ให้ผู้เรียนประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา และหลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูล ในด้านแบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และความพึงพอใจมาดำเนินการวิเคราะห์และรายงานผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D	t-test	Sig.
ก่อนการจัดการเรียนรู้	30	40	21.03	3.02	-27.38	.000
หลังการจัดการเรียนรู้	30	40	35.13	1.92		

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการเรียนรู้ หลังการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยในข้อ ที่ 1 โดยมีคะแนนผลการเรียนรู้หลังเรียนรู้นี้ได้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 35.13 ,S.D = 1.92 ซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 21.03 ,S.D = 3.02

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาศักยภาพในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนรู้อยู่ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การทดสอบ ความสามารถใน การคิดวิเคราะห์	N	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D	เกณฑ์อยู่ในระดับตาม เกณฑ์ในภาพรวม
วิเคราะห์เนื้อหา	5	20	18.11	1.19	ดีมาก
วิเคราะห์ ความสัมพันธ์	5	20	17.60	1.06	ดีมาก
วิเคราะห์หลักการ	5	20	17.42	1.12	ดีมาก
ผลการวิเคราะห์ ในภาพรวม	15	60	53.13	1.52	ดีมาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ของนักเรียนกลุ่มทดลอง เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการคิดวิเคราะห์ซึ่งมีพัฒนาการอยู่ในระดับมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อ ที่ 2 โดยมีคะแนนความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ได้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 53.13 ,S.D = 1.52

ตอนที่ 3 ผลการสรุปความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา

ข้อที่	ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D	ระดับความ คิดเห็น	อันดับ ที่
	ภาพรวมด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.71	0.60	มากที่สุด	3
	ภาพรวมด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	4.73	0.60	มากที่สุด	2
	ภาพรวมด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการ เรียนรู้	4.78	0.49	มากที่สุด	1
	โดยภาพรวมทั้ง 3 ด้าน	4.74	0.56	มากที่สุด	

จากตารางที่ 3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการ คิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการ เรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ในภาพรวม ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.74$, S.D. = 0.56) โดยเรียงตามลำดับ ดังนี้ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับเห็นด้วย มากที่สุด ($\bar{X} = 4.78$, S.D. = 0.49) รองลงมา คือ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย ระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.73$, S.D. = 0.60) ด้านกิจกรรม การเรียนรู้ ค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.71$, S.D. = 0.60)

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนา
ความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญาสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 1 คือ หลังการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญาสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของพระมหาก้องนภา สิงห์สร (2560) ที่ได้ศึกษาเรื่องผลการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม หลังการทดลองอยู่ในระดับสูง

2. ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา อยู่ในระดับมากขึ้นไป โดยมีคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 2 คือ หลังการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิชัย วงษ์ใหญ่ และ มาร์ต พัฒนาผล. (2562) ที่กล่าวไว้ว่า การโค้ชจะช่วยให้ทักษะให้กับนักเรียนโดยเน้นให้ใช้วิธีการเรียนรู้ของตนเองเป็นลักษณะของการเรียนรู้ส่วนบุคคล การโค้ชจะช่วยให้พัฒนาตนเองด้วยวิธีการที่สอดคล้องกับธรรมชาติและระดับความสามารถของผู้เรียน พัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้องและเกิดการเรียนรู้เต็มตามศักยภาพ

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา อยู่ในระดับมากขึ้นไป ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 3 คือ การเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนเห็นด้วยในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเป็นรายด้าน พบว่า

มีระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเรียงตามลำดับ ได้แก่ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ มีผลการเรียนรู้ หลังจากการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา ก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

2. การพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หลังจากการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกหัด พบว่า มีพัฒนาการ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 53.70 จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับเทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ มีผลการประเมินด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 25 ข้อ โดยที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ในหัวข้อเนื้อหาของกิจกรรม เหมาะกับระดับความรู้ความสามารถของนักเรียน ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ในหัวข้อ ทำให้นักเรียนอยากที่จะมีส่วนร่วมกับการทำกิจกรรมมากขึ้น,

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนา
ความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

นักเรียนนำความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ
จากการเรียนรู้ในหัวข้อ นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และส่งเสริม
พัฒนาความสามารถในการคิดได้มากขึ้นตามลำดับ

โดยภาพรวม นักเรียนมีความพึงพอใจทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

เพื่อให้สามารถนำการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาไป
ใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทาง
ปัญญา พบว่าผู้เรียนบางคนยังไม่เข้าใจในกระบวนการ ทำให้ไม่ราบรื่นมากนัก และทำให้ผู้เรียน
ยังไม่เกิดทักษะของการคิดเท่าที่ควร ดังนั้น ครูผู้สอนต้องให้เวลากับผู้เรียน ใจเย็น และอธิบาย
ขั้นตอนกระบวนการอย่างละเอียด ค่อยๆ ปรับวิธีการ และต้องคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจใน
ขั้นตอนอย่างดีก่อน โดยอาจจะใช้เวลาในการเรียนครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เพื่อดำเนินกิจกรรม
อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เวลาเพียงพอต่อการทำความเข้าใจ

2. จากผลการวิจัยพบว่าครูผู้สอนจะต้องมีการเตรียมพร้อมในหลายๆ ด้าน มีความ
ชำนาญในเนื้อหาที่จะสอน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านลำดับขั้นตอนในการสอน สื่อที่ใช้ในการสอน
ควรมีการอธิบายจุดประสงค์ และขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมอย่างละเอียดก่อนการสอน ฝึกการ
ตั้งคำถามและใช้พลังของการถามคำถาม เพื่อดึงดูดและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะตอบ
กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นต่างๆ เพื่อให้การสอนเป็นไปอย่างดีตามกระบวนการ

3. จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอน
อย่างดีและมีความสุข เพราะในบางขั้นตอนผู้เรียนจะมีอิสระ และมีโอกาสในการแสดง
ความคิดเห็น การออกแบบชิ้นงานในรูปแบบของตนเอง ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องคอยควบคุมและ
ระมัดระวังการแสดงออกนั้นๆ อย่างดี และคอยให้คำแนะนำที่ถูกต้องกับผู้เรียนต่อไป

4. จากการวิจัยพบว่า ผู้เรียนได้ใช้เวลาในบางขั้นตอนค่อนข้างมาก โดยเฉพาะในช่วง
เวลาของการแบ่งปัน และในการทำชิ้นงาน ครูผู้สอนจึงต้องระมัดระวังในการใช้เวลา คอย
ควบคุมและกำกับเวลาในแต่ละขั้นตอนอย่างดี เพื่อให้กระบวนการในขั้นตอนต่างๆ ทำได้อย่างดี
และครบถ้วน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาต่อไป ดังนี้

1. ควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา ไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการคิดขั้นสูงในลักษณะอื่นต่อไป เช่น ความสามารถในการคิดแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ เป็นต้น

2. ควรมีการจัดทำและพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญา เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หรือ ความคิดในขั้นสูงในลักษณะอื่นต่อไป

3. ควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาไปใช้ในการเรียนการสอนแบบออนไลน์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (2549). 2549 ปีแห่งการปฏิรูปการเรียนการสอน. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. บริษัท สยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด (มหาชน).

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2549). การคิดเชิงวิเคราะห์ (พิมพ์ครั้งที่ 5). ชัคเชสมิเดีย.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564). สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). ยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับ เทคนิคการโค้ชทางปัญญาเรื่อง อุปมาของพระเยซูเจ้า เพื่อพัฒนา
ความสามารถในการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- ดวงจันทร์ วรคามิน, ปังปอนด์ รักอำนวยกิจ, และ ยศวีร์ สายฟ้า. (2559). การศึกษาความสามารถ
ด้านการคิดวิเคราะห์และการมีจิตสาธารณะเพื่อพัฒนาศักยภาพการเป็นคนดี คนเก่งของ
นักเรียนไทย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ดุขภูมิ มัชฌิมานิโร. (2553). การสอนให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ความรู้: ทฤษฎีสรคณิคม. วารสาร
บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 7(32), 3.
- ทิตนา แคมมณี และคณะ. (2540). ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบวนการคิด. สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี.
- ทิตนา แคมมณี. (2556). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 17). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี, ศรีนคร วิริยะสินันท์, พิมพ์นัฐ เดชะคุปต์, นวลจิตต์ เขวกีรติพงศ์, ศิริชัย กาญ
จนวาสี, และ ปัทมศิริ ธีรานุรักษ์. (2544). วิทยาการด้านการคิด. สถาบันพัฒนาคุณภาพ
วิชาการ.
- เจียร พาณิข. (2544). 4 MAT: การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติการ
เรียนรู้ของผู้เรียน. มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- เจียร พาณิข. (2545). การจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนรู้ของผู้เรียน
(พิมพ์ครั้งที่ 2). สุวีริยาสาส์น.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2558). วิจัยวิทยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 7). ศูนย์วิจัยและพัฒนาทางการศึกษา.
ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
ราชบัณฑิตยสถาน. (2558). พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ร่วมสมัย. เจียฮั่ว.
- วัชร เล่าเรียนดี. (2556). ศาสตร์การนิเทศการสอนและการโค้ช การพัฒนาวิชาชีพ: ทฤษฎีกลยุทธ์
สู่การปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 12). โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนาม
จันทร์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒนาผล. (2558). การโค้ชเพื่อการรู้คิด Cognitive Coaching (พิมพ์ครั้งที่
ที่ 5). จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒนาผล. (2562). การโค้ชเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียน. จรัสสินทวงศ์การ
พิมพ์.
- ศิริรัตน์ ศิริวรรณ. (2561). เจาะลึก Coaching & Coaching Competency คู่มือการโค้ช
มาตรฐานสากล. สานอักษร พรินต์.

- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์. (2558). *การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21*. ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิค พรินติ้ง.
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และ วรรัตน์ วรรณเลิศลักษณ์. (2544). *การจัดการเรียนรู้ตามแนวปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน*. ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิค พรินติ้ง.
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์, วิภา ญ ระนอง, พองจันทร์ สุขยิ่ง, ปัญญา สังข์ภิรมย์, ศรีลักษณ์ มาโกมล, จันท์เพ็ญ ชุมคช, และ พิวัสสา นภารัตน์. (2545). *การจัดกระบวนการเรียนรู้: เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. อักษรเจริญทัศน์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2547). *ครบเครื่องเรื่องการคิด* (พิมพ์ครั้งที่ 3). ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2548). *กลยุทธ์การสอนคิดวิเคราะห์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- เสงี่ยม โตรัตน์. (2546). *การสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์*. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 67(82), 28.
- Alexander, G. (2010). Behavioral coaching – the GROW model. In J. Passmore (Ed.), *Excellence in coaching: The industry guide* (2nd ed., pp. 83-95). Kogan Page.
- Applewhite, P. B. (1965). *Organizational behavior*. Prentice-Hall.
- Bloom, B. S. (Ed.). (1956). *Taxonomy of educational objectives: Handbook I: Cognitive domain*. David McKay Company.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. McGraw-Hill.
- McCarthy, B. (1990). Using the 4MAT system to bring learning styles to schools. *Educational Leadership*, 48(2), 31-37.
- Morse, N. C. (1953). *Satisfactions in the white-collar job*. University of Michigan Press.
- Whitmore, J. (2009). *Coaching for performance: Growing human potential and purpose-The principles and practice of coaching and leadership* (4th ed.). Nicholas Brealey Publishing.

ศึกษาองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน
Study the Components of 21st Century Administrative Skills
of School Administrators

บาทหลวง เด่น ช่วยสุข

*ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ดร. บุญมี ก่อบุญ

*คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ดร. พรเทพ เสถียรนพเก้า

*คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

Rev. Den Chuaisuk

*Master of Education in Educational Administration and Development,

Faculty of Education, Sakon Nakhon Rajabhat University

Dr. Boonmee Koboon

*Faculty of Education, Sakon Nakhon Rajabhat University

Dr. Pornthep Steannoppakao

*Faculty of Education, Sakon Nakhon Rajabhat University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 4 สิงหาคม 2567

แจ้งแก้ไข 2 กันยายน 2567

ตอบรับบทความ 3 กันยายน 2567

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำนวน 10 แหล่ง เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ ตารางสังเคราะห์องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน สถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่และร้อยละ 2) การประเมินความเหมาะสมองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) ทักษะการสื่อสาร (2) ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (3) ทักษะมนุษยสัมพันธ์ และ (4) ทักษะความคิดสร้างสรรค์ โดยทุกองค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : ทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21; ทักษะการสื่อสาร; ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล; ทักษะมนุษยสัมพันธ์; ทักษะความคิดสร้างสรรค์

Abstract

The purpose of this research article is to study the components of 21st century administrative skills of school administrators by conducting the following two steps:

1) Studying relevant documents and research from ten sources. The instrument used is a synthesis table detailing the components of 21st century administrative skills for school administrators, along with statistics such as frequency and percentage.

2) Evaluating the suitability of 21st century administrative skills components for school administrators, focusing on a panel of five experts. The instrument used is a 5-point Likert scale questionnaire, with statistics such as mean and standard deviation employed.

The result of this research is as follows: 1) The components of 21st century administrative skills for school administrators consist of four elements: (1) Communication Skills; (2) Digital Technology Skills; (3) Human Relations Skills; and (4) Creative Thinking Skills. The all components were found to be highly appropriate.

Keywords : The 21st Century Administrative Skills; Communication Skills; Digital Technology Skills; Human Relations Skills; Creative Thinking Skills

บทนำ

สังคมในยุคปัจจุบันและสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศมีแนวโน้มที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีความซับซ้อนและหลากหลายมิติ ส่งผลต่ออนาคตการพัฒนาประเทศอย่างมาก การวางรากฐานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบจึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยต้องมุ่งเน้นการพัฒนาและยกระดับคนในทุกมิติและทุกช่วงวัยให้มีคุณภาพ มีหลักคิดที่ถูกต้อง มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 และมีนิสัยรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต (แผนยุทธศาสตร์ชาติ, 2561) การจัดการศึกษาให้มีคุณภาพและทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ สถานศึกษาในฐานะองค์การหลักในการจัดการศึกษา ต้องพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษาให้มีทักษะในศตวรรษที่ 21 และปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วนี้ อีกทั้ง ให้ความสำคัญกับคุณภาพและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ (นุจรี แก้วบริบัติ และอุไร สุทธิแย้ม, 2566) แต่การที่บุคลากรในสถานศึกษาจะมีทักษะในศตวรรษที่ 21 ได้ ผู้บริหารโรงเรียนมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาบุคลากรและจำเป็นต้องมีทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21

ทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน คือ ความสามารถของผู้บริหารในการดำเนินงานและจัดการกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยทักษะนี้รวมถึงการใช้ความรู้ ความชำนาญ สติปัญญา และเทคนิควิธีการบริหารที่เหมาะสม ผู้บริหารต้องผสมผสานทั้งศาสตร์และศิลป์ในการบริหารจัดการ ใช้ทรัพยากรบุคคลและอื่น ๆ อย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลและได้รับการยอมรับจากผู้อื่น และเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีที่สุด (นิภาพร รอดไพบูลย์, 2565) ในการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ โดยต้องมีคุณลักษณะที่โดดเด่น มีความรู้เชิงทฤษฎี ทักษะ บทบาทหน้าที่ คุณธรรมและประสบการณ์ เพื่อนำพาสถานศึกษาให้ประสบความสำเร็จและทันสมัยกับการเปลี่ยนแปลงของโลก (ชัยยนต์ เพาพาน, 2559) ผู้บริหารต้องคิดหายุทธศาสตร์ใหม่ ๆ ในการบริหารจัดการ ปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงาน และใส่ใจในศาสตร์การสอนที่เหมาะสม รวมถึงการพัฒนาทักษะใหม่ ๆ ให้กับครู ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เทียบเท่าระดับสากล และช่วยให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข (สมหมาย อ้าดอนกลอย, 2556)

การพัฒนาการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 นั้น จำเป็นที่จะต้องทราบถึงองค์ประกอบให้ชัดเจนเพื่อจะได้เป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาอย่างตรงประเด็น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงศึกษาองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน เพื่อนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง พัฒนางาน และพัฒนาบุคลากร อีกทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการบริหารงานที่เหมาะสมของผู้บริหารโรงเรียน และเพื่อนำไปใช้ในการวางแผน ปรับปรุงและพัฒนาประสิทธิผลของสถานศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์

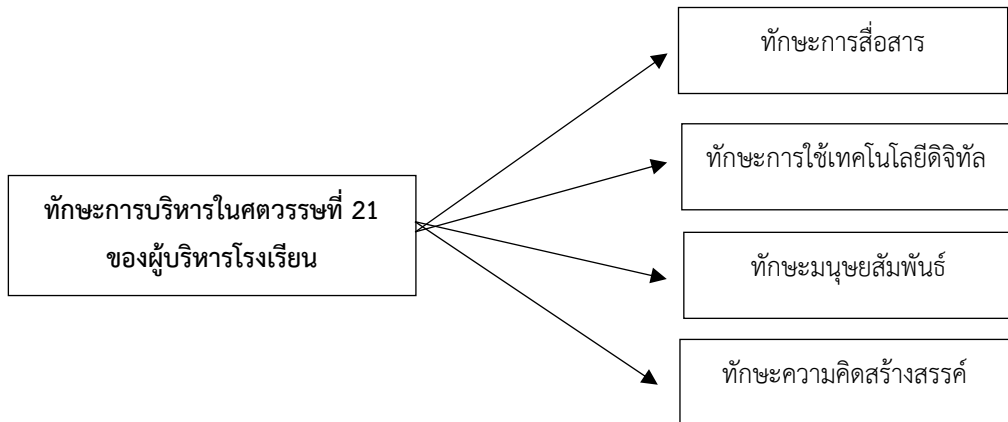
เพื่อศึกษาองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมและสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดของนักวิชาการ ได้แก่ พิทักษ์ กลิ่นบำรุง (2559); บุญส่ง กรุงขาลี (2561); ปัทมา ประทุมสุวรรณ

ศึกษารอบองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน

(2562); พรพิมล แก้วอุทัศน์ (2563); กอบเกียรติ กาญจนเทพ (2564); นิภาพร รอดไพบุลย์ (2565); ปริฉัตร เกิดสวัสดิ์ (2566); นุจรีย์ แก้วบริบัติ (2566); Katz (1995); Joshi (2012) สามารถสร้างเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งขอบเขตในการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร วิเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1 แหล่งข้อมูล ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร วิเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 10 แหล่ง เพื่อสังเคราะห์องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการสังเคราะห์องค์ประกอบของทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน คือ แบบสังเคราะห์เอกสาร

1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการแจกแจงความถี่จากหลายแหล่งข้อมูล โดยใช้แบบสังเคราะห์เอกสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน โดยการวิเคราะห์หาความถี่ และร้อยละ

1.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ และร้อยละ

2. การประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน

2.1 กลุ่มเป้าหมาย

ผู้วิจัยนำองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ที่ได้จากการสังเคราะห์เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบ โดยผู้ทรงคุณวุฒิมีคุณสมบัติ ดังนี้

- 1) อาจารย์ผู้สอนในระดับอุดมศึกษา มีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาเอก ทางด้านการศึกษาและมีประสบการณ์ทำงาน ไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 1 คน
- 2) ผู้บริหารโรงเรียนปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงเรียน สังกัดองค์กรสังฆมณฑลท่าแร่-หนองแสง มีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาโทและมีประสบการณ์ทำงานไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 2 คน
- 3) ครู ผู้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าฝ่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาและบุคลากรในโรงเรียน สังกัดองค์กรสังฆมณฑลท่าแร่-หนองแสง มีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีและมีประสบการณ์ทำงาน ไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 2 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบของทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน คือ แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนประยุกต์ตามแนวทางของ Likert (Likert Five's Rating Scale) และ บุญชม ศรีสะอาด (2553) ซึ่งได้กำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยวิธีการนำองค์ประกอบที่ได้จากการสังเคราะห์ในขั้นตอนที่ 1 เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบ

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และให้ความหมายของค่าเฉลี่ยเป็นรายชื่อผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

4.51-5.00 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก

2.51-3.50 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ผู้บริหารโรงเรียน มีความเหมาะสม อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่มีความเหมาะสม

2.5 สถิติที่ใช้ในการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1) ผลการศึกษาองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของนักวิชาการและนักวิจัย จำนวน 10 แห่ง โดยการแจกแจงความถี่ที่มีค่าเท่ากับหรือมากกว่าร้อยละ 50 ขึ้นไปของความถี่ทั้งหมด โดยแสดงดังตาราง 1

ตาราง 1 การสังเคราะห์องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน

แหล่งข้อมูล	พิทักษ์ กลิ่นบำรุง (2559)	บุญส่ง งามชาติ (2561)	ปัทมา ประทุมสุวรรณ (2562)	พรพิมล แก้วทัศน์ (2563)	กอบเกียรติ กาญจนเทพ (2564)	นิภาพร รอดไพฑูรย์ (2566)	ปรีดิตร เกิดสวัสดิ์ (2566)	นุสรีย์ แก้วบริบูรณ์ (2566)	Katz (1995)	Joshi (2012)	ความถี่	ร้อยละ	องค์ประกอบที่คัดสรร
1. ทักษะการสื่อสาร	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	9	90	✓
2. ทักษะการตัดสินใจ	✓		✓	✓						✓	4	40	
3. ทักษะด้านการตัดสินใจผลสัมฤทธิ์		✓									1	10	
4. ทักษะการทำงาน	✓										1	10	
5. ทักษะการทำงานเป็นทีม		✓	✓		✓		✓				4	40	
6. ทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม	✓										1	10	
7. ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	✓	✓	✓		✓	✓		✓			6	60	✓
8. ทักษะมนุษยสัมพันธ์		✓		✓		✓		✓	✓		5	50	✓
9. ทักษะด้านการแก้ปัญหา		✓	✓								2	20	
10. ทักษะความคิดสร้างสรรค์		✓			✓	✓	✓	✓			5	50	✓
11. ทักษะด้านคุณธรรมและจริยธรรม		✓				✓				✓	3	30	
12. ทักษะการกระตุ้นจิตใจ			✓								1	10	
13. ทักษะด้านเทคนิค				✓					✓		2	20	
14. ทักษะด้านความคิดรวบยอด				✓					✓		2	20	
15. ทักษะด้านการวินิจฉัย				✓							1	10	
16. ทักษะด้านการบริหารเวลา				✓						✓	2	20	
17. ทักษะด้านสังคมและวัฒนธรรม					✓						1	10	
18. ทักษะด้านวิสัยทัศน์						✓	✓				2	20	
19. ทักษะทางการบริหาร										✓	1	10	
20. ทักษะความเข้าใจในด้านพฤติกรรม										✓	1	10	
21. ทักษะภาวะผู้นำ										✓	1	10	
22. ทักษะการบริหารความเครียด										✓	1	10	
23. ทักษะด้านการสร้างสรรค์นวัตกรรม										✓	1	10	
รวม	5	8	6	7	6	6	4	4	3	9			

ศึกษาองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน

จากตาราง 1 การสังเคราะห์องค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ความถี่ตั้งแต่ 5 ขึ้นไป หรือร้อยละ 50 เพื่อคัดสรรองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน สรุปได้ว่า องค์ประกอบของทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทักษะการสื่อสาร มีความถี่ เท่ากับ 9 คิดเป็นร้อยละ 90 2) ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล มีความถี่ เท่ากับ 6 คิดเป็นร้อยละ 60 3) ทักษะมนุษยสัมพันธ์ มีความถี่ เท่ากับ 5 คิดเป็นร้อยละ 50 และ 4) ทักษะความคิดสร้างสรรค์ มีความถี่ เท่ากับ 5 คิดเป็นร้อยละ 50

ตาราง 2 ผลการประเมินความเหมาะสมองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน

องค์ประกอบ	การตรวจวัดระดับความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิ (N=5)		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ทักษะการสื่อสาร	5	0.00	มากที่สุด
2. ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	5	0.00	มากที่สุด
3. ทักษะมนุษยสัมพันธ์	5	0.00	มากที่สุด
4. ทักษะความคิดสร้างสรรค์	5	0.00	มากที่สุด
ภาพรวม	5	0.00	มากที่สุด

จากตาราง 2 สรุปได้ว่าความเหมาะสมองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน โดยภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ทักษะมนุษยสัมพันธ์ และทักษะความคิดสร้างสรรค์ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.00

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ทักษะที่สำคัญประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร มีความถี่เท่ากับ 9 คิดเป็นร้อยละ 90 ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล มีความถี่เท่ากับ 6 คิดเป็น

ร้อยละ 60 ทักษะมนุษยสัมพันธ์ มีความถี่เท่ากับ 5 คิดเป็นร้อยละ 50 และทักษะความคิดสร้างสรรค์ มีความถี่เท่ากับ 5 คิดเป็นร้อยละ 50 สามารถอภิปรายได้ดังนี้

ทักษะการสื่อสาร: การสื่อสารเป็นทักษะที่สำคัญในทุกยุคทุกสมัย โดยเฉพาะในยุคดิจิทัล ที่การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและผ่านช่องทางดิจิทัลมีบทบาทสำคัญ ผู้บริหารที่มีทักษะการสื่อสารที่ดีจะสามารถสื่อสารกับทีมงาน นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดความเข้าใจตรงกันและสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับงานวิจัยของนิภาพร รอดไพบุลย์ (2565) ที่เน้นความสำคัญของทักษะการสื่อสารในการบริหารจัดการสถานศึกษา ผู้บริหารที่มีทักษะการสื่อสารที่ดีสามารถสร้างความเข้าใจและความร่วมมือกับบุคลากร นักเรียน และผู้ปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานของพรพิมล แก้วอุทิศน์ (2563, หน้า 8) ที่กล่าวว่า การสื่อสารที่ดีคือการที่ผู้บริหารสามารถถ่ายทอดความคิดและรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง สามารถเจรจา ตอรอง ชี้แนะ หรือให้คำแนะนำเพื่อให้เกิดผลดีในการปฏิบัติงาน นำเสนอในที่สาธารณะ อย่างมีอาชีพ และประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานได้อย่างเหมาะสม

ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล: ในศตวรรษที่ 21 เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในทุกด้าน ของการศึกษา ผู้บริหารที่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลจะสามารถนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการ และสื่อสารข้อมูลไปยังกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะนี้ รวมถึงการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ การจัดการปัญหา การพัฒนาหลักสูตร และการสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญส่ง กรุงชาลี (2561, หน้า 7) ที่กล่าวว่าทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลคือความชำนาญในการเลือกใช้และปรับใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในสถานศึกษา ตลอดจนการสั่งการที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพโดยใช้เทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับจุฬาลักษณ์ ชราศรี (2559, หน้า 32) ที่กล่าวว่าทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นกระบวนการบริหารจัดการฐานข้อมูลและระบบสื่อสารอย่างแม่นยำและรวดเร็ว เพื่อใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง

ทักษะมนุษยสัมพันธ์: การสร้างและรักษาความสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้างเป็นสิ่งสำคัญในการบริหารงาน ผู้บริหารที่มีทักษะมนุษยสัมพันธ์ที่ดีจะสามารถสร้างความร่วมมือและสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีในการทำงาน ส่งผลให้ทีมงานมีความสุขและมีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญส่ง กรุงชาลี (2561, หน้า 7) ที่กล่าวว่าทักษะมนุษยสัมพันธ์คือ

ความชำนาญในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคลากรภายในโรงเรียน และการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับไกรศร เจียมทอง (2561, หน้า 9) ที่กล่าวว่า ทักษะมนุษยสัมพันธ์คือความสามารถในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น โดยเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคล

ทักษะความคิดสร้างสรรค์:ความคิดสร้างสรรค์เป็นทักษะที่ช่วยให้ผู้บริหารสามารถคิดนอกกรอบและหาวิธีการใหม่ ๆ ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาการศึกษา ผู้บริหารที่มีความคิดสร้างสรรค์จะสามารถสร้างสรรค์โปรแกรมและกิจกรรมใหม่ ๆ ที่ตอบสนองความต้องการของนักเรียนและชุมชนได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญส่ง กรุงชาติ (2561, หน้า 6) ที่กล่าวว่าทักษะความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถในการวิเคราะห์นโยบายและนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับมณฑาทิพย์ นามนุ (2561, หน้า 17) ที่กล่าวว่าทักษะความคิดสร้างสรรค์คือกระบวนการทางสมองในการแปลความหมายข้อมูลอย่างเป็นระบบ สามารถคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีการใหม่ และกระตุ้นให้บุคลากรริเริ่มความคิดใหม่ ๆ ในการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์

ผลการศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบทักษะเหล่านี้ช่วยให้ผู้วิจัยมองเห็นว่าผู้บริหารในศตวรรษที่ 21 ควรมีคุณสมบัติและทักษะที่หลากหลายเพื่อให้สามารถรับมือกับความท้าทายและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในยุคปัจจุบัน

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบทักษะการบริหารงานในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ทักษะการสื่อสาร ทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ทักษะมนุษยสัมพันธ์ และทักษะความคิดสร้างสรรค์ ตามลำดับ ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการศึกษาขององค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนทราบว่า 4 องค์ประกอบเป็นแนวทางการพัฒนาตนเอง ในการจัดการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน จากผลการศึกษาทุกองค์ประกอบมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด เป็นองค์ประกอบที่มีความสอดคล้องและเป็นแนวทางในการพัฒนาของผู้บริหารโรงเรียน นำมาปฏิบัติให้สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา เพื่อส่งผลดีต่อประสิทธิผลของสถานศึกษา
2. หน่วยงานต้นสังกัดสามารถนำผลการศึกษา来帮助ในการวางแผนพัฒนาบุคลากร ส่งเสริมให้ผู้บริหารทุกคนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง อาจจัดกิจกรรมอบรม สัมมนา หรือโครงการพัฒนาต่างๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับองค์ประกอบทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารโรงเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสถานศึกษาในเชิงลึก
2. ควรศึกษาปัจจัยอื่นที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนบริหารจัดการ และการพัฒนาโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับบริบทและสถานการณ์ของโรงเรียนในยุคปัจจุบัน

เอกสารอ้างอิง

- กอบเกียรติ กาญจนเทพ. (2564). *ทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ 3.1]. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ไกรสร เจียมทอง. (2561). *ทักษะของผู้บริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา 32* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ 3.1]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

- จุฬาลักษณ์ ชราศรี. (2559). *สภาพการบริหารจัดการเทคโนโลยีดิจิทัลในโรงเรียนวัดโพธิ์ทอง สำนักงานเขตจอมทอง สังกัดกรุงเทพมหานคร* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ชัยยนต์ เพาพาน. (2559). ผู้บริหารสถานศึกษายุคใหม่ในศตวรรษที่ 21. ใน *เอกสารประกอบการประชุมวิชาการระดับชาติครุศาสตร์ ครั้งที่ 1 การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นสู่ประชาคมอาเซียน: ทิศทางใหม่ในศตวรรษที่ 21*. มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์.
- นิภาพร รอดไพบูลย์. (2565). *ทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสระแก้ว* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นุจรี แก้วบริบัติ และ อุไร สุทธิแย้ม. (2566). ทักษะการบริหารงานในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของครูกลุ่มโรงเรียนรัตนโกสินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. *วารสารการบริหาร การปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น*, 7(2), 127–146.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). สุวีริยาสาส์น.
- บุญส่ง กรุงขาลี. (2561). *ทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ปัทมพร พงษ์เพชร. (2561). *ทักษะผู้บริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 ที่ส่งผลต่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ฉะเชิงเทรา เขต 2* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- ปัทมา ประทุมสุวรรณ. (2562). *ทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 2* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.

- ปรีฉัตร เกิดสวัสดิ์. (2566). ทักษะการบริหารงานในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทรา. *วารสารสหวิทยาการวิจัยและวิชาการ*, 3(1), 689–700.
- พรพิมล แก้วอุทัย. (2563). ทักษะการบริหารในศตวรรษที่ 21 ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- พิทักษ์ กลิ่นบำรุง. (2559). การศึกษาคูณลักษณะและแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กำแพงเพชร เขต 1 [วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- มณฑาทิพย์ นามนุ. (2561). ทักษะของผู้บริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561–2580). (2561, 13 ตุลาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*, 135(82ก), 1.
- สมหมาย อ่ำดอนกลอย. (2556). บทบาทผู้บริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 7(1), 1–7.
- Joshi, M. (2012). *Administration skills*.
<http://www.sterrenstages.nept/manager/files/books/administration-skills.pdf>
- Katz, R. L. (1995). Skills of an effective administrator. *Harvard Business Review*, 33(1), 31–42.

ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

Results Of Learning Management In English By Using
Learning Based On The 5E Through Simulation Of
Pratomsaksa 4th Students

งามพรรณ เล็กเปี่ยม

*ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้
วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

ดร. สุธาพร พงษ์พิชญ์

*วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

ดร. สุปจน์ เกิดสุวรรณ

*วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Ngamphan Lekpiam

*Master of Education Program in Curriculum and Learning Management,
College of Educational Innovation, St. John's University

Dr. Sudaporn Pongpisanu

*College of Educational Innovation, St. John's University

Dr. Supot Keardsuwan

*College of Educational Innovation, St. John's University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 5 เมษายน 2566

แจ้งแก้ไข 19 พฤษภาคม 2566

ตอบรับบทความ 26 พฤษภาคม 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นงานวิจัยประเภททดลอง มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ (2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลองสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสารสาสน์วิเทศมีนบุรี กลุ่มทดลอง ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 27คน และกลุ่มควบคุม ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 จำนวน 27คน เป็นการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง จำนวน 4 แผน และ แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ในภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่า t-test แบบ dependent และ independent ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบใช้วิธีการสอนแบบใช้คู่มือครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้ 5E; ภาพจำลอง; ภาษาอังกฤษ

Abstract

The purpose of the research is to: 1) compare the pre-learning and post-learning abilities to use grammar in English using ordinary learning management for pratomsuksa 4th students , and 2) compare the pre-test and post-test ability in using English grammar. Through the 5E learning management plans, simulate with pratomsuksa 4th . The sample group in this study was pratomsuksa 4th students of Sarasas Witaed Minburi School. The experimental group consisted of 27 students in Grade 4/2, and the control group consisted of 27 students in Grade

4/3, randomized using a classroom as a random unit. The tools used in this research consisted of 5E learning management plans through simulations, 4 plans, and a learning assessment test in English. The statistics used for analysis were percentage, mean, standard deviation, and dependent and independent t-tests. The results are that: 1) The learning outcomes of students who learned through the 5E management plan simulations were higher at the .01 level of statistical significance than those of students who learned through the teacher's manual. 2) The English learning outcomes of pratomsuksa 4th students obtained from pre-test and post-test using 5E learning management plans through the simulation were significantly higher than before the study at the 0.1 level, and the English learning outcomes of the pratomsuksa 4th students obtained from the pre-test and post-test using a learning management method using a teacher's manual method had no statistical significance at the .05 level.

Keywords : 5E learning management; simulation; English language

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก จึงทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในทุกๆด้านไม่ว่าจะเป็น ในด้านของสังคม ธุรกิจ วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ดังนั้นในปัจจุบันประชาชนสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างไร้ขีดจำกัดผ่านการใช้เทคโนโลยีอย่างล้ำสมัยและไร้พรมแดน การติดต่อสื่อสารเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะช่วยให้ประชาชนหรือมนุษย์เกิดความเข้าใจในสิ่งที่สื่อสารระหว่างบุคคล ดังนั้นในด้านการศึกษาก็ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ โดยจะมีการเน้นผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการนำความรู้และมีความพร้อมที่จะปรับตัวเข้ากับยุคสมัยศตวรรษที่ 21

การจัดกระบวนการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นั้นได้กล่าวไว้ว่าภาษาอังกฤษอยู่ในหมวดของวิชาภาษาต่างประเทศ ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษา สื่อสาร และการประกอบอาชีพในอนาคต การทำ ความรู้ ความเข้าใจในวิสัยทัศน์ ทศนะคติ และวัฒนธรรมของคนต่างสัญชาติ และตระหนักถึงความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจในความแตกต่างของ

วัฒนธรรม ประเพณี และสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างดี และมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงแค่ให้ผู้เรียนใช้ในการสื่อสารเพียงเท่านั้น แต่ยังมุ่งเน้นในด้านเจตคติที่ดีต่อภาษาอีกด้วย และมุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาทักษะในด้าน การการเขียน การอ่าน การฟัง การสะกดคำ และที่สำคัญคือการประยุกต์ใช้

กระทรวงการศึกษาศึกษาธิการจึงได้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนาและ ปรับปรุงหลักสูตรทางการศึกษา รวมทั้งการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาการใช้ หลักของภาษาตามหลักไวยากรณ์ ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญของการ เรียนภาษาทุกภาษา เพื่อนำไปใช้ในการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ถูกต้อง ในปัจจุบันนี้ ข้อสอบ วิชาภาษาอังกฤษ เช่น TOEFL และ IELTS แต่ละทักษะนั้น ผู้สอบจะต้องมีพื้นฐานทางด้าน ไวยากรณ์ที่ดี มิฉะนั้นจะทำให้ผลสอบออกมาไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ ครูผู้สอนยังมีบทบาท สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ เป็นอย่างมาก เพราะครูต้องเข้าใจหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็น อย่างดี เข้าใจปัญหาของนักเรียน ไทยในการเรียนไวยากรณ์ และมีความสามารถในการถ่ายทอด ให้นักเรียนเข้าใจหลักไวยากรณ์อย่าง รวดเร็ว ง่าย ไม่เบื่อ และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง แม่นยำ (วิไล กระบือ, 2551)

รายวิชาดังกล่าวเป็นวิชาบังคับของหลักสูตร ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานสำหรับการเรียนในวิชา ทักษะ ทางภาษาอังกฤษอื่นๆ ในหลักสูตร โดยเฉพาะวิชา การเขียนเบื้องต้น แต่เนื่องจาก นักศึกษาไม่เข้าใจ และไม่สามารถจดจำความหมายและความสำคัญไวยากรณ์แต่ละชนิดได้ ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้ ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับความหมายและสถานการณ์ นักศึกษาไม่สามารถผลิตภาษา และสื่อความไปยังผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะขาด ความรู้และทักษะการเลือกใช้โครงสร้าง ทางภาษา เช่น นักศึกษาเปิดพจนานุกรม และเลือกใช้ เพื่อเขียนสร้างประโยค แต่นักศึกษาไม่เข้าใจ เรื่องหน้าที่ของคำ (parts of speech) จึง เรียงลำดับคำในประโยคภาษาอังกฤษแบบการเขียน ประโยคภาษาไทย ทำให้ความหมายใน ประโยคนั้นผิดพลาด ไม่อาจสื่อความได้ (ดวงจันทร์ สินโพธิ์ 28 มิถุนายน 2556, สัมภาษณ์)

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนักเรียนขาดทักษะในการสื่อสารในภาษาอังกฤษ ซึ่งมี องค์ประกอบมากมาย ทั้งในด้านทักษะด้านคำศัพท์ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะพื้นฐาน คือความรู้ในด้านของคำศัพท์พื้นฐานที่ค่อนข้างน้อยจึงทำให้เกิดความลำบากในการเข้าใจและ ไม่สามารถที่จะสื่อสารได้ (ธีรวิรา ปลาตะเพียนทอง 2562)ได้กล่าวว่า ปัญหาเหล่านี้ เกิดขึ้นจาก การที่นักเรียนแปลไม่ออก เขียนไม่ได้ ไม่รู้คำศัพท์ อ่านภาษาอังกฤษไม่ออก ฉะนั้น ครูผู้สอนควร ให้ความสำคัญในการหาวิธีในการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ที่เหมาะสมมาใช้ เพื่อให้ ผู้เรียน

ได้พัฒนาความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น ครูผู้สอนในโรงเรียนจึงต้องมีการพัฒนาการเรียนการสอนให้นักเรียนได้รับความรู้ และนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง จะทำให้ ปัญหาที่เกิดจากการที่นักเรียนไม่รู้คำศัพท์ ไม่เข้าใจความหมาย ฟังไม่เข้าใจ หมดไปหรือให้เกิดความ ยากน้อยที่สุด ซึ่งเมื่อผู้เรียนจำคำศัพท์ไม่ได้จะส่งผลกระทบไปยังทักษะในด้านอื่น ซึ่ง กุสุมา เสนาค (2555: 3) พบว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับความหมาย คำศัพท์แคบมากและจำความหมายภาษาอังกฤษไม่ได้ ดังนั้นปัญหาที่ตามมาคือผู้เรียนไม่สามารถใช้คำที่เหมาะสมในการ เขียนเพื่อสื่อความหมายได้

การใช้หลักการเรียนรู้โดยผ่านภาพจำลองนั้น จัดว่าเป็นตัวเลือกหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนที่วิธีหนึ่ง ในปัจจุบันโลกออนไลน์ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากและจากการสำรวจผู้เรียนส่วนใหญ่จะให้ความสนใจในการดูวิดีโอ ภาพยนตร์ บทเพลง ซึ่งจะเห็นได้ชัดว่าหากผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านทางการมอง การปฏิบัติ หรือการสังเกตผ่านสิ่งที่เห็นได้บ่อยๆนั้นจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ไวและสามารถเข้าใจได้ง่าย การใช้หลักการเรียนรู้โดยผ่านภาพจำลองคือการที่ผู้สอนสร้างหรือให้ผู้เรียนได้เห็นถึงภาพจำลองของสถานการณ์จริงไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่านหรือแม้แต่การปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนมีผลการเรียนที่ดีขึ้นและไวกว่านักเรียนปกติที่เรียนตามคาบการเรียนการสอนแบบปกติ

การจะแก้ปัญหานี้ได้ การจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักการ 5E ผ่านการเรียนการสอนโดยการจัดการสอนตามลำดับร่วมด้วยการจัดการเรียนการสอนโดยผ่านภาพจำลอง และสร้างกิจกรรมที่หลากหลาย และเป็นสิ่งกระตุ้น โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษา และวิธีการเรียนรู้ในภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและประถมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (5 E) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้ามีความสนใจในการนำเอาเทคนิคการสอนโดยใช้หลักการ 5E (**The 5E of Inquiry-Based Learning**) มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบ 5E นั้นเป็นการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถค้นพบความรู้หรือเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่เดิม หาแนวทางแก้ปัญหาได้ตัวเอง แล้วนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน กระบวนการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสวงหาและศึกษาค้นคว้า ลงมือปฏิบัติเพื่อสร้างองค์ความรู้ของตนเอง การเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ใน 5 ขั้นตอนนี้ เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้อำนวยการความสะดวกในการสนับสนุนให้ผู้เรียนแสดงบทของตนเองให้เต็มที่เพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (จันทร์เพ็ญ อัมพรวัฒนพงศ์ : 2560)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงสนใจและต้องการที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้หลักการเรียนรู้ 5E ซึ่งเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนกล้าที่จะสืบค้นด้วยตัวเองและมีครูผู้สอนเป็นผู้อธิบายและให้แนวความคิดเพื่อที่ผู้เรียนจะได้นำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสาร

จากความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ และสภาพการจัดการเรียนรู้วิชาเคมีที่ยังเป็นปัญหาอยู่มากและยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร รวมทั้งลักษณะของแนวคิด เรื่องสมดุลเคมีที่มีแนวคิดส่วนใหญ่เป็นนามธรรมทำให้ยากต่อการทำความเข้าใจของนักเรียน ซึ่ง ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับปัญหาของผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาเคมีที่พบว่านักเรียนไม่ชอบเรียนวิชา เคมี เนื่องจากนักเรียนเห็นว่าเนื้อหาวิชาเคมีเป็นเนื้อหาที่ยากต่อการทำความเข้าใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึง สนใจที่จะศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ (5E) ที่มีต่อแบบจำลองทางความคิด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเคมี และความพึงพอใจของนักเรียน ผู้วิจัยคาดหวังว่านักเรียนจะสามารถสร้าง แบบจำลองทางความคิดด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดเรื่อง สมดุลเคมีซึ่งเป็น แนวคิดพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนแนวคิดอื่น ๆ ในขั้นสูงต่อไป มีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนวิชาเคมีที่สูงขึ้น และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ รวมถึงเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับครูผู้สอนในการปรับปรุง และพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนการรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ (5E) ในเนื้อหาวิชา เคมีเรื่องสมดุลเคมีและเนื้อหาอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนในการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลองสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นประโยชน์แก่บุคลากรในหมวดภาษาอังกฤษในการพัฒนาการเรียนการสอนในภาษาอังกฤษ

ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สมมติฐาน

1. ผลการเรียนรู้ในภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการใช้การเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง เพื่อส่งเสริมหลักการใช่วิยาการณ์สูงกว่าการเรียนรู้ตามปกติ
2. ผลการเรียนรู้ในภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการใช้การเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของงานวิจัย

ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย : นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสารสาสน์วิเทศ มีนบุรี จำนวน 5 ห้อง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย : นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสารสาสน์วิเทศ มีนบุรี กลุ่มทดลองได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 27 คน และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 (กลุ่มควบคุม) จำนวน 27 คน เป็นการสุ่มอย่างง่าย (Random) โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

ด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลอง
ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลอง

คำนิยามศัพท์

1. **หลักการเรียนรู้ 5E** หมายถึง การจัดการเรียนการสอน โดยให้นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้หรือองค์ความรู้ด้วยตัวเอง โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ครูผู้สอนเป็นเพียงผู้คอยแนะนำและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (5E) มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement) เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้สถานการณ์หรือกิจกรรมบางอย่างที่น่าสนใจ โดยผู้สอนใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจอยากเรียนรู้ในหัวข้อนั้น

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจและค้นหา (Exploration) เป็นการทำความเข้าใจในประเด็นที่สนใจจะศึกษาแล้ววางแผนดำเนินการสำรวจตรวจสอบ ผ่านการปฏิบัติการทดลองด้วยตนเองเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 3 ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explanation) เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจตรวจสอบแล้วมาวิเคราะห์ แปรผล สรุปผล และนำเสนอผลที่ได้ในรูปแบบต่างๆ

ขั้นที่ 4 ขั้นขยายความรู้ (Elaboration) เป็นการนำความรู้ที่สร้างขึ้นไปเชื่อมโยง กับความรู้เดิมหรือข้อสรุปที่ได้ไปใช้อธิบายเหตุการณ์อื่นๆ

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล (Evaluation) เป็นการประเมินการเรียนรู้ด้วยกิจกรรม สร้างแบบจำลองทางความคิด เพื่อประเมินว่านักเรียนมีความรู้อะไรบ้าง อย่างไร และมากน้อยเพียงใด

2. ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ หมายถึง การศึกษากฎเกณฑ์ของภาษา ซึ่งรวมถึง เสียง คำศัพท์ ประโยค และส่วนประกอบอื่นๆ เช่น การประสมคำ และการตีความ คำว่าไวยากรณ์ยังหมายถึงคุณลักษณะเชิงนามธรรมของตำราที่นำเสนอกฎเหล่านี้ด้วย

3. การสอนโดยใช้คู่มือครู หมายถึง การสอนที่มีหนังสือ ตำรา เอกสารแนะนำ หรือเป็นสื่อที่ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติควบคุมไปกับการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีเนื้อหาสาระสั้นๆ ที่ผู้อ่านสามารถนำไปปฏิบัติได้ทันที จนบรรลุตามเป้าหมาย

4. การเรียนแบบปกติ หมายถึง การเรียนการสอนที่มุ่งเน้นครูเป็นศูนย์กลาง(Teacher - Center) โดยใช้การสอนแบบบรรยาย ถามตอบ โดยการเรียนรู้แบบปกตินั้นจะมีทั้งหมด 3 ขั้นตอน 1). ขั้นนำ 2). ขั้นสอน และ 3). ขั้นตอนของการสรุปและประเมินผล

5. การเรียนรู้ผ่านภาพจำลอง ภาพจำลองหรือแบบจำลองนั้นเป็นกระบวนการหรือกลยุทธ์ที่จะช่วยสนับสนุนความคิด เสริมความเข้าใจโดยการใช้การมองเห็น การสังเกต และการจำใน สิ่งที่เป็นแบบจำลอง อีกทั้งยังช่วยให้เกิดความเข้าใจในองค์ประกอบของสิ่งนั้นๆที่เราสร้างแบบจำลอง หรือภาพจำลองมาแทน

6. ความสามารถในการใช้หลักไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้รูปประโยคในภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตรงตาม Tense และสามารถนำไปสื่อสารได้อย่างถูกต้องทั้งรูปประโยค

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมทั้งสิ้น 8 คาบ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้หลักการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้ผ่านภาพจำลอง ตามหลักการเรียนรู้แบบ 5E ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสารสาสน์วิเทศมีนบุรี ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 ห้อง นักเรียนทั้งหมด 139 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสารสาสน์วิเทศมีนบุรี กลุ่มทดลอง ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 27 คน และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 (กลุ่มควบคุม) เป็นการสุ่มอย่างง่าย (Random) โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่จะใช้ในการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นการจัดการเรียนรู้แบบผ่านภาพจำลองและการเรียนรู้แบบ 5E จำนวน 4 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 8 คาบ

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นการจัดการเรียนรู้แบบใช้คู่มือครู จำนวน 4 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 8 คาบ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2.1 แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้เครื่องมือ

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.การสร้างและหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้แบบ ผ่านภาพจำลองและการเรียนรู้แบบ 5E เพื่อการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มที่ 1 มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์ของการเรียนรู้ ขอบเขต เนื้อหาสาระ การวัดและประเมินผล ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) และหลักสูตรสถานศึกษา

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบ ผ่านภาพจำลองและการเรียนรู้แบบ 5E

1.3 กำหนดเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ บทความ วิดีโอ สื่อสำเร็จรูป ของวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.4 กำหนดโครงสร้างของการจัดการเรียนรู้แบบผ่านภาพจำลองและการเรียนรู้แบบ 5E ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แผนที่/ เรื่อง	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	จุดประสงค์	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อ/ แหล่งการ เรียนรู้	การวัดและ ประเมินผล	เวลา เรียน
1.Past Simple Tense	ต 1.1 ป. 4/1,2,3 ต 1.2 ป. 4/1,2,4,5 ต 1.3 ป.4/1,3 ต 2.1 ป.4/1 ต 2.2 ป.4/1,2 ต 4.1ป.4/1 ต 4.2 ป.4/1	-นักเรียน สามารถ บอกถึง ความหมาย ของ Past Simple Tense ได้ -นักเรียน สามารถ แต่ง ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการไวยากรณ์	การจัดการเรียนรู้ ผ่านภาพจำลอง โดย ใช้การสอนแบบ 5E มี 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1.ขั้นสร้างความ สนใจ 2.สำรวจและค้นหา 3. อธิบายและลง ข้อสรุป 4.ขยายความรู้ 5.ประเมิน *หมายเหตุ : คาบเรียนที่ 1 ทดสอบก่อนเรียนรู้ ผ่านภาพจำลอง	-Powerpoint เรื่อง Past Simple Tense -VDO จำลอง เรื่อง Past Simple Tense -แบบทดสอบ ใบความรู้	ตรวจจาก แบบทดสอบ และใบงาน	2 คาบ

ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2. Present Continuous Tense	ต 1.1 ป. 4/1,2,3 ต 1.2 ป. 4/1,2,4,5 ต 1.3 ป. 4/1,3 ต 2.1 ป. 4/1 ต 2.2 ป. 4/1,2 ต 4.1ป. 4/1 ต 4.2 ป. 4/1	-นักเรียนสามารถบอกถึง ความหมายของ Present Continuous Tense ได้ -นักเรียนสามารถ แต่งประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการใช้	การจัดการ เรียนรู้ผ่าน ภาพจำลอง โดยใช้การ สอนแบบ 5E มี 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1.ขั้นสร้าง ความสนใจ 2.สำรวจและ ค้นหา 3. อธิบาย และลง ข้อสรุป 4.ขยาย ความรู้ 5.ประเมิน	-Powerpoint เรื่อง Present Continuous Tense -VDO จำลอง เรื่อง Present Continuous Tense -แบบทดสอบ ใบความรู้	ตรวจจาก แบบทดสอบ และใบงาน	2 คาบ
3. Present Simple Tense	ต 1.1 ป. 4/1,2,3 ต 1.2 ป. 4/1,2,4,5 ต 1.3 ป. 4/1,3 ต 2.1 ป. 4/1 ต 2.2 ป. 4/1,2 ต 4.1ป. 4/1 ต 4.2 ป. 4/1	-นักเรียนสามารถบอกถึง ความหมายของ Present Simple Tense ได้ -นักเรียนสามารถ แต่งประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการใช้	การจัดการ เรียนรู้ผ่าน ภาพจำลอง โดยใช้การ สอนแบบ 5E มี 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1.ขั้นสร้าง ความสนใจ 2.สำรวจและ ค้นหา 3. อธิบาย และลง ข้อสรุป 4.ขยาย ความรู้ 5.ประเมิน	-Powerpoint เรื่อง Present Simple Tense -VDO จำลอง เรื่อง Present Simple Tense -แบบทดสอบ ใบความรู้	ตรวจจาก แบบทดสอบ และใบงาน	2 คาบ

4. Past Continuous Tense	ต 1.1 ป. 4/1,2,3 ต 1.2 ป. 4/1,2,4,5 ต 1.3 ป. 4/1,3 ต 2.1 ป.4/1 ต 2.2 ป. 4/1,2 ต 4.1ป.4/1 ต 4.2 ป.4/1	-นักเรียนสามารถบอกถึง ความหมาย ของ Present Continuous Tense ได้ -นักเรียนสามารถแต่งประโยคได้ถูกต้องตามหลักการใช้	การจัดการเรียนรู้ผ่านภาพจำลอง โดยใช้การสอนแบบ 5E มี 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1.ขั้นสร้างความสนใจ 2.สำรวจและค้นหา 3. อธิบายและลงข้อสรุป 4.ขยายความรู้ 5.ประเมิน	-Powerpoint เรื่อง Present Continuous Tense -VDO จำลอง เรื่อง Present Continuous Tense -แบบทดสอบ ใบความรู้	ตรวจจากแบบทดสอบและใบงาน	2คาบ
--------------------------	---	--	---	---	--------------------------------	------

1.5 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แบบผ่านภาพจำลองและการเรียนรู้แบบ 5E จำนวน 5 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ50นาที โดยทำการทดสอบก่อนเรียน 1 คาบ และทำการทดสอบหลังเรียนจำนวน 1 คาบ รวม 10 คาบ ซึ่งประกอบด้วยการจัดการเรียนการสอนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นสร้างความสนใจ

- 1.นักเรียนทำกิจกรรมกล่าวทักทาย เพื่อนและคุณครูในชั้นเรียน โดยครูจะจับฉลากลุ่มนักเรียนจำนวน 5คน เพื่อเป็นคนเริ่มกล่าวบทสนทนาที่ตนเองแต่งประโยค
- 2.นักเรียนและครูร่วมกันสนทนาและเล่าสู่กันฟังเกี่ยวกับชีวิตประจำวันโดยสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษและมีการสื่อสารถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
- 3.ครูชี้แจงเกี่ยวกับหัวข้อ หรือเรื่องที่จะเรียนในคาบนั้นๆ

ขั้นสำรวจและค้นหา

- 1.นักเรียนเปิดหนังสือลองทำความเข้าใจเกี่ยวกับหัวข้อที่จะเรียนด้วยตัวเอง โดยครูมีสื่อการสอนมาให้ดูแต่ครูจะยังไม่มีการอธิบาย
- 2.นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดจากสิ่งที่ตัวเองเห็นต่อเพื่อนร่วมชั้น ว่าเข้าใจถูกต้องตรงกันหรือไม่
- 3.นักเรียนได้รับชม VDO จำลองการใช้Tense นั้นๆที่ครูผู้สอนเตรียมมาให้ชม พร้อมรับฟังการอธิบายเพิ่มเติมจากครูผู้สอน
- 4.นักเรียนทำแบบฝึกหัดในใบความรู้ และแบบฝึกหัดในหนังสือ

อธิบายและลงข้อสรุป

- 1.นักเรียนช่วยกันเฉลยและแลกเปลี่ยนความคิดและสรุป โดยจะมีครูเป็นผู้อธิบายว่าจุดใดผิด และผิดเพราะเหตุใด

ขยายความรู้

- 1.ตัวแทนนักเรียนออกมาสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในคาบเรียนนั้นๆ

ประเมิน

- 1.ครูสุ่มนักเรียนโดยใช้วงล้อเพื่อสุ่มตัวแทนออกมาตอบคำถามเพื่อเป็นการทดสอบ เพื่อประเมินความเข้าใจ
2. การสร้างและการหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้แบบคู่มือครูเพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มการทดลองที่ 2
3. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 3.1 ศึกษาหลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ การวัดการประเมินผล ของกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสารสาสน์วิเทศมีนบุรี
 - 3.2 ศึกษาเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่องหลักการใช้ภาษา เพื่อสร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบโดยแบ่งจุดประสงค์เป็น 4 ด้าน ได้แก่ ความจำ ความรู้ ความเข้าใจ และการวิเคราะห์
 - 3.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ

3.4 สร้างแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และแบบอัตนัย 10 ข้อ ให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้

3.5 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบ

ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้ตรวจสอบจะมีทั้งหมด 3 ท่าน ได้แก่

1. ด้านหลักสูตร : รศ ดร.ชุตินา วัฒนศิริ
2. ด้านการสอนภาษาอังกฤษ : Mr.Allan Magbunag Acle
3. ด้านการวัดและประเมินผล : ผศ.ดร.สุกัญญา บุญศรี

คุณภาพของแบบทดสอบ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พิจารณาความสอดคล้องของสถานการณ์ที่กำหนดให้กับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน
+1	ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของหน่วยการเรียนรู้
0	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์ของหน่วยการเรียนรู้
-1	ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของหน่วยการเรียนรู้

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item Objective Congruence)ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3.6 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศมีนบุรี จำนวน 25 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและเรียนเรื่อง หลักการใช้ Tenseแต่ละTense ไปแล้วเพื่อทดสอบคุณภาพแบบทดสอบ

3.7 นำผลการทำแบบทดสอบมาหาความยากง่าย (p) และหาอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบแต่ละข้อ โดยนำกระดาษมาหาคะแนน ถ้าถูก ให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดให้ 0 คะแนน หลังจากนั้นรวบรวมคะแนนแล้วนำไปลงโปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อสอบ ได้ค่าความยากง่าย (p)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้หลักการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้ผ่านภาพจำลอง ตามหลักการเรียนรู้แบบ 5E ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอน ดังนี้

1. สุ่มกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศมีนบุรี จำนวน 2 ห้อง จาก 5 ห้อง ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบง่าย แล้วนำมาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 1 ห้อง และ กลุ่มทดลอง ที่ 2 จำนวน 2 ห้อง จำนวนห้องละ 27 คน

2. การทดลองเริ่มทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักเรียน ทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยสอนกลุ่มละ 8 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ใช้เนื้อหาที่เหมือนกัน และระยะเวลาเท่ากันทั้ง 2 กลุ่ม

3. ทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีวัดและประเมินผลการเรียนรู้

4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อวัดทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน และหลังเรียน

5. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยกลุ่มที่ 1 จัดการเรียนรู้ผ่านภาพจำลองโดยใช้หลักการเรียนรู้ 5E และกลุ่มที่ 2 จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

6. ทำการทดสอบหลังการเรียนกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในคาบเรียนที่ 8 โดยใช้แบบทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างใช้การเรียนรู้แบบ ผ่านภาพจำลองโดยใช้หลักการเรียนรู้ 5E และ การเรียนรู้ตามคู่มือครู

7. ตรวจสอบผลการทดสอบ รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแบบสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำผลการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคถูกต้องตามหลักการใช้ไวยากรณ์ ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ดังนี้

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถแต่งประโยค

และสามารถใช้ได้ถูกตามหลักไวยากรณ์ ของกลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนรู้แบบผ่านภาพจำลอง โดยใช้หลักการเรียนรู้ 5E และกลุ่มที่ 2 จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู โดยใช้ t-test for Independent Samples

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถแต่งประโยค และสามารถใช้ได้ถูกตามหลักไวยากรณ์ ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ t-test for Independent Samples

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ สถิติวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น.103)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

โดย $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนน
 N แทน จำนวนทั้งหมด

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น.106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน กำลังสองของคะแนนผลรวม
 n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

1.3 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง IOC : Index of objective Congruence (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น.64) จากสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดย กำหนดคะแนนของผู้เชี่ยวชาญเป็น +1 หรือ 0 หรือ -1 ดังนี้มีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำนวณจากสูตร KR – 20 ของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (สุทัศน์ ขุนเทียน, 2012)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right)$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อคำถามของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของคนที่ตอบถูกในแต่ละข้อ

q แทน สัดส่วนของคนที่ไม่ตอบผิดในแต่ละข้อ

s^2 แทน ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

2.3 การหาค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ จากตารางสำเร็จ จุง เทห์ ฟาน (Chung the Fan 1952: 1-32)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบ5E ผ่านภาพจำลอง กับกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครูโดยใช้ T-test Independent ในการคำนวณโดยใช้โปรแกรมแบบสำเร็จรูป

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียน และการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง และวิธีการสอนแบบใช้คู่มือครู โดยใช้ T-test dependent ในการคำนวณโดยใช้โปรแกรมแบบสำเร็จรูป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{x}$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
Σx	แทน ผลรวมของคะแนน
N	แทน จำนวนทั้งหมด
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Σx^2	แทน ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
$(\Sigma x)^2$	แทน กำลังสองของคะแนนผลรวม
n	แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด
P	แทน ร้อยละ
f	แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงร้อยละ
N	แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด
r_{tt}	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

n	แทน จำนวนข้อคำถามของแบบทดสอบ
p	แทน สัดส่วนของคนที่ตอบถูกในแต่ละข้อ
q	แทน สัดส่วนของคนที่ไม่ตอบผิดในแต่ละข้อ
S^2	แทน ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบ 5E ผ่านภาพจำลอง กับกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง และวิธีการสอนแบบใช้คู่มือครู

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัย ดังนี้

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบ 5E ผ่านภาพจำลอง กับกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครู

เมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบ 5E ผ่านภาพจำลอง กับกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ T-test Independent ในรูปแบบ Difference Score ได้ผลดังที่แสดงในตาราง 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบ 5E ผ่านภาพจำลองกับกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครู

การทดสอบ	N	$\bar{x}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	27	28.56	2.792	4.988
กลุ่มควบคุม	27	23.30	4.713	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบ 5E ผ่านภาพจำลอง มีค่า 28.56 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ได้จากการจัดการเรียนรู้แบบคู่มือครูมีค่า 23.30 แสดงว่า ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง และวิธีการสอนแบบใช้คู่มือครู

เมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง และวิธีการสอนแบบใช้คู่มือครู และนำผลมาวิเคราะห์โดยใช้ t-test for dependent Samples ปรากฏดังตารางที่ 4.2 และ 4.3

ตารางที่ 4.2 ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง

- การเสนอตารางผลการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง

การทดสอบ	N	$\bar{x}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	27	25.89	3.766	4.094
หลังเรียน	27	28.22	1.888	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.2 พบว่าการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.89 และ 28.22 ตามลำดับ สรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น

ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.3 ผลการเรียนรู้ ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบใช้คู่มือครู

การทดสอบ	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	27	22.44	5.700	1.834	.078*
หลังเรียน	27	23.30	4.713		

* ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.3 พบว่าการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการจัดการเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.44 และ 23.30 ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบใช้วิธีการสอนแบบใช้คู่มือครูหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศ มีนบุรีครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนของการจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบใช้วิธีการสอนแบบใช้คู่มือครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบประเด็นที่ควรนำอภิปรายผล ดังนี้

1. การศึกษาผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู พบว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการจัดการสอนด้วยวิธีการสอนแบบ 5E ผ่านภาพจำลอง สามารถเพิ่มผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจาก การจัดการเรียนรู้แบบ 5E นั้น เป็นการเรียนรู้ที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางโดยมีครูเป็นผู้ให้คำอธิบายเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยได้ใช้ภาพจำลองมาเป็นเครื่องมือในการผสมผสานในการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้แบบ 5E นั้น จะมีขั้นตอนหลักๆอยู่ 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1.ขั้นสร้างความสนใจ โดยจะมีครูผู้สอนเป็นผู้กระตุ้นความสนใจให้นักเรียนก่อน เพื่อให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ 2. สำรวจและค้นหา นักเรียนจะได้ศึกษาผ่านทางภาพจำลองด้วยตัวเองและค้นหาถึงจุดสำคัญของการเรียนรู้ในหน่วยต่างๆ 3. การอธิบายและลงข้อสรุป นักเรียนจะต้องลงข้อสรุปข้อมูลความรู้ที่ได้รับในการเรียนรู้ผ่านภาพจำลอง เพื่อนำมาอธิบายและสรุปผลโดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำเพิ่มเติม 4.การขยายความรู้ นักเรียนจะต้องวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ที่ได้เรียนรู้มาเชื่อมโยงกับสถานการณ์จริงเพื่อเป็นการทำให้เกิดความรู้กว้างขึ้น 5.ประเมิน จะมีครูเป็นผู้สร้างประโยคคำถามนำความรู้เพื่อประเมินผลว่านักเรียนได้รับความรู้ะไรบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อับดุลละอะ อุมาร (2560) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบสืบเสาะหาความรู้ (5E) มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีเรื่องสมดุลเคมี ก่อนการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 11.06 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.94 (คะแนนเต็ม 30 คะแนน) และคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีเรื่องสมดุลเคมี หลังการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 18.84 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.04 (คะแนนเต็ม 30 คะแนน) เมื่อเปรียบเทียบคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ พบว่านักเรียนที่ได้รับ การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีเรื่องสมดุลเคมีหลังได้รับ การจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ (5Es) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน 100 เป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมให้ผู้เรียน ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตัวเอง กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดข้อคำถามหรือข้อสงสัย เกิดความคิด และแสวงหาคำตอบหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเองโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และสามารถ

นำมาประมวลคำตอบหรือข้อสรุปด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง และเกิดการเรียนรู้มากขึ้น

2. จากการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบใช้วิธีการสอนแบบใช้คู่มือครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง นั้นสามารถเพิ่มผลการจัดการเรียนรู้ในภาษาอังกฤษได้ดีกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อาจเป็นเพราะการจัดกันเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง เป็นการจัดการเรียนการสอนที่นักเรียนได้ปฏิบัติและวิเคราะห์ด้วยตัวเอง นักเรียนจึงมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

จิณฺฐชนก บุญส่ง (2561) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียน ด้วยชุดการสอนตามกระบวนการเรียนแบบสืบเสาะหาความรู้ เรื่อง งานและพลังงาน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการเรียนด้วยชุดการสอนนี้ สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นการเรียนการสอนที่ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้และมีส่วนร่วมในการเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนเป็นผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรหาวิธีการสอนที่หลากหลายในการทำภาพจำลอง เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อในการคิด วิเคราะห์สังเกต และเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วม
2. ผู้สอนควรที่จะจัดสรรเวลาในการจัดการเรียนรู้ให้ดีกว่านี้เพื่อทุกขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ได้มีความต่อเนื่องและทุกขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้สำเร็จได้ภายใน 1-2 คาบ เพื่อให้จบตามเวลาที่กำหนดตรงตามแผนการจัดการเรียนรู้
3. ผู้สอนควรมีความคิดสร้างสรรค์ในการคิดคำถามเพื่อนำนักเรียนไปสู่คำถามเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและวิเคราะห์คำถาม เพื่อนำนักเรียนไปสู่คำตอบได้อย่างเร็วขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย
2. ควรมีการจัดการเรียนรู้แบบ 5E ผ่านภาพจำลอง ไปใช้กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5-6 เพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). *แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ. 2555 - 2559*. [http://www.edu.ru.ac.th/coved/pdf/big_plan/แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ%20ฉบับที่%2011%20\(พ.ศ.%202555-2559\).pdf](http://www.edu.ru.ac.th/coved/pdf/big_plan/แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ%20ฉบับที่%2011%20(พ.ศ.%202555-2559).pdf)
- กาโสม หมดเด้น และ นิสกร จารุมณ. (2560). ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านไวยากรณ์กับทักษะการอ่านและการเขียน. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 14(2), 33-46. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jhnu/article/view/115784>
- จันทร์เพ็ญ อัมพรพัฒน์พงศ์. (2560). *ผลของการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (5 E's) ที่มีต่อผลการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ เรื่องพืชและสัตว์น้ำรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]*. วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้.
- จินตนา เกิดลายทอง. (2536). *การใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จินตนา สุขจานันท์. (2551). *การเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ*. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ขุภาพร วจนะคัมภีร์. (2556). *ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน [สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2545). *เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8-15 (พิมพ์ครั้งที่ 20)*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้ 5E ผ่านภาพจำลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

- ทิวต์ มณีโชติ. (2549). *เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ด้วยแฟ้มผลงาน*. สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ทิตนา แคมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 14). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยชนก บุญส่ง. (2561). *ชุดการสอนตามกระบวนการเรียนแบบสืบเสาะหาความรู้ เรื่อง งานและพลังงาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ธีรวิภา ปลายะเพียรทอง และ ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล. (2562). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนโดยใช้เทคนิคช่วยจำร่วมกับสมุดภาพคำศัพท์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลนครปฐม* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นันทมนัส รอดทัศน. (2554). *การจัดทำคู่มือจัดกิจกรรมพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน* [สารนิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
<https://ir.swu.ac.th/search?spc.page=1&query=การจัดทำคู่มือจัดกิจกรรมพัฒนาความมีวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่%206%20%09โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน%20>
- นิภาวรรณ นาวารัตน์ และ ณัฐนา ลิขรัตนรักษ์. (2562). *การพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบเน้นภาระงานร่วมกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี* [วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/handle/123456789/2614>
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน*. เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป เมเนจเม้นท์.
- แพรวไหม คำดวง และ ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล. (2562). *การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร*. *วารสารรัชต์ภาคย์*, 13(31), 179-194.
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/RJPJ/article/view/226013>
- ไพศาล วรคำ. (2558). *การวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 7). ตักสิลาการพิมพ์.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. (2551). *เทคนิคการสอน*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- วรางคนา คำอัน. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ไม่ได้ดีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิไล กระปือ. (2551). การพัฒนาระบบเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้และทักษะภาษาอังกฤษ: ไวยากรณ์. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุพรรณิ อาศัยราช และ นันทวี วงษ์เสถียร. (2557). การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนภาษาอังกฤษ. ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตตา พูลสุขเสริม. (2560). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์โดยการจัดการเรียนรู้ แบบเชิงรุก (Active Learning) ของผู้เรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยอาชีวศึกษาสันติราษฎร์ ในพระอุปถัมภ์ฯ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ไม่ได้ดีพิมพ์]. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสันติราษฎร์ ในพระอุปถัมภ์ฯ.
- อับดุลเลาะ อุมาร์, ณัฐินี โมพันธ์, อาฟีฟ ลาเต๊ะ, และ อูสมาน สารี. (2562). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ (5Es) เรื่องสมมูลเคมี ที่มีต่อแบบจำลองทางความคิด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 30(1), 182–194. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/edupsu/article/view/186899>
- Jati, I. P., Saukah, A., & Suryati, N. (2019). Teaching using YouTube tutorial video to improve students' speaking skills. *Jurnal Pendidikan Humaniora*, 7(3), 101-116. <https://journal.um.ac.id/index.php/jph/article/view/12610>
- Maulida, R. D., & A. P. (2018). *Improving students' speaking skill in English for interview by using simulation video* [Undergraduate thesis, Bale Bandung University]. University Repository.
- Muico, E. J. (2021). *YouTube video utilization to enhance the students' grammatical competence* [Conference paper]. ResearchGate. <https://www.researchgate.net/publication/356830596>

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้
แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
The Development of Mathematic Achievement on Multiplication
Using Inquiry Cycle (5E) with Songs For Secondary 2

ภาณพงศ์ หมายมี

- * ศีษศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้
วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

ดร. สุดาพร พงษ์พิษณุ

- * วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Panupong Miamee

- * Master of Education Program in Curriculum and Learning Management,
College of Educational Innovation, St. John's University

Dr. Sudaporn Pongpisanu

- * College of Educational Innovation, Saint John's University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ	7 เมษายน 2566
แจ้งแก้ไข	11 พฤษภาคม 2566
ตอบรับบทความ	26 พฤษภาคม 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1). เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการคูณของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ 2). เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลศิขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 138 คน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 5 โรงเรียนอนุบาลศิขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ประเภท ประกอบด้วย 1). แผนการจัดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนโดยการใช้เพลง ร่วมกับการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) จำนวน 2 เพลง จำนวนแผน 5 แผน รวม 20 ชั่วโมง เพลงที่ใช้สอนประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นเพลงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของแผนจัดการเรียนรู้แต่ละแผน ซึ่งผู้วิจัย แต่งเองเป็นเพลงสั้น ๆ เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ทำนองสนุกสนาน ความยาวเพลงประมาณ 4 นาที คำนวนหาค่า IOC อยู่ในช่วง 0.6-1.0 และได้ค่าเฉลี่ยของค่า IOC ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เท่ากับ เท่ากับ 0.8 2). แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การคูณ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ หาค่าเฉลี่ยความยากง่ายเท่ากับ 0.50 ค่าเฉลี่ยอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.46 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.90 3). แบบวัดความพึงพอใจในการเรียนคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 1 ฉบับ จำนวน 10 ข้อ ซึ่งเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คำนวนหาค่า IOC อยู่ในช่วง 0.60-1.00 ได้ค่าเฉลี่ยของค่า IOC ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เท่ากับ เท่ากับ 0.80 และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และการทดสอบสมมติฐานที่

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน มีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังจากรับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ เมื่อคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ อยู่ในระดับดีมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E); การสอนโดยใช้เพลงประกอบ; การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์

Abstract

The objective of this research was twofold. First, it aimed to compare the learning outcomes of students regarding multiplication before and after implementing the 5E inquiry-based learning approach with the use of songs. Second, it aimed to study the satisfaction in learning mathematics among students after being taught using the 5E inquiry-based learning approach with the use of songs. The population for this research consisted of 138 second-grade students from Anubansikhoraphum School in Surin province. The sample group consisted of 30 students from Grade 2, Class 5 of Anubansikhoraphum School in Surin province. The research utilized three types of instruments. The first instrument was the lesson plan for teaching multiplication in Grade 2, utilizing the 5E inquiry-based learning approach with two songs, consisting of five plans, totaling 20 hours. The songs used for teaching were short songs composed by the researcher, suitable for the students' level, enjoyable, and approximately four minutes long. The calculated Index of Consistency (IOC) value ranged from 0.6 to 1.0, with an average IOC value of 0.8 as rated by three experts. The second instrument was a multiple-choice test measuring the learning outcomes of second-grade students regarding multiplication. The test consisted of 20 items, and the average difficulty index was 0.50, the average discriminative power was 0.46, and the reliability coefficient was 0.90. The third instrument was a satisfaction questionnaire in learning mathematics developed by the researcher. It contained 10 items, rated on a 5-point Likert scale. The calculated IOC value

ranged from 0.60 to 1.00, with an average IOC value of 0.80 as rated by three experts. Statistical analysis included frequency distribution, mean, percentage, and hypothesis testing.

The research findings revealed that the sample group of 30 students demonstrated significant improvement in learning outcomes in mathematics after receiving the 5E inquiry-based learning approach with the use of songs. The post-test scores were significantly higher than the pre-test scores at a statistical significance level of .05. Furthermore, the students' satisfaction with learning mathematics was rated as very high, with an average score of 3.84.

Keywords : The inquiry cycle (5E) learning package; Songs for learning; Improvement in mathematics learning outcomes

บทนำ

คณิตศาสตร์มีความสำคัญต่อชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน สังคมปัจจุบัน ความรู้เกี่ยวกับคณิตศาสตร์ก็ยิ่งเพิ่มความสำคัญมากขึ้น เพราะสภาพทางสังคมในปัจจุบัน เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ความก้าวหน้าทาง วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารข้อมูลต่างๆ สามารถทำได้อย่างรวดเร็วและไม่มี ข้อจำกัด การพัฒนาคุณภาพของมนุษย์ วิทยาการสาขาวิชาต่างๆ เช่น วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ ตลอดจนความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ต้องอาศัยความรู้ทางด้าน คณิตศาสตร์ ความสำคัญของวิชาคณิตศาสตร์จึงถือได้ว่าเป็นวิชาพื้นฐานในการศึกษาวิชาต่างๆ หลาย สาขา การสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ รวมทั้งการแก้ปัญหาทั้งในชีวิตประจำวันและด้านอื่นๆ ก็ ต้องอาศัยคณิตศาสตร์เป็น พื้นฐานทั้งสิ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560 ได้มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เป็น มนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มี จิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็น พลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบ

ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ ซึ่งสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์คาดหวังว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้ ทักษะ และ กระบวนการทางคณิตศาสตร์ไปใช้ในการแก้ปัญหา การดำเนินชีวิต และศึกษาต่อ การมีเหตุผล มีเจตคติที่ดีต่อคณิตศาสตร์ พัฒนาการคิดอย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์ และคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสำคัญกับชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอันมาก เช่น การดู เวลา การคาดคะเนระยะทางการซื้อขาย การกำหนดรายรับรายจ่ายในครอบครัว การเล่นเกม การ ตัดสินใจ นอกจากนี้คณิตศาสตร์ยังเป็นเครื่องมือที่ปลูกฝังให้ผู้เรียนมีทัศนคติ และความสามารถทาง สมอง เช่น เป็นคนช่างสังเกต รู้จักคิดอย่างมีเหตุผล แสดงความคิดออกมาอย่างเป็นระเบียบและ ชัดเจน ตลอดจนความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหา (พิสมัย ศรีอำไพ, 2554)

จากสภาพปัญหาที่สำคัญที่สุด คือการเริ่มต้นเรียนเรื่องการคูณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งนักเรียนยังไม่สามารถเรียนรู้ความหมายของการคูณ ผู้วิจัยจึงหาหลักการในการจำที่เพิ่มเติมมาจากการท่องจำด้วยปากเปล่าเปลี่ยนเป็นการใช้เพลงประกอบในเรื่องการคูณสำหรับวิชาคณิตศาสตร์ เป็นวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2560 นั้นวิชาคณิตศาสตร์ได้มีจัดการเรียนการสอนใน โรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศเพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้มีทักษะที่จำเป็นของผู้เรียน ด้วยความสำคัญดังกล่าว การสอนวิชาคณิตศาสตร์นั้นเพียง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเนื้อหา หลักของคณิตศาสตร์เท่านั้นยังไม่เพียงพอ แต่ผู้สอน จำเป็นต้องสอนให้ผู้เรียนได้เห็นคุณค่าและเกิดทักษะในการคิดคำนวณ รวมถึงปัจจัยแวดล้อม ในด้านต่าง ๆ ด้วย ตั้งแต่การเรียนการสอนในโรงเรียน เพื่อที่จะสามารถนำไปต่อยอด ดังนั้นการเรียนการสอนคณิตศาสตร์จำเป็นต้องเน้นการ พัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการแก้ปัญหา (บริษัทเซ็นส์แมธ ไมนด์ จำกัด, 2557) อย่างไรก็ตามในอดีตจึงถึงปัจจุบันก็ยังพบปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียน เช่น รูปแบบการสอน ด้านการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนเป็นสิ่งรอบตัวผู้เรียนที่มีความสำคัญในการ ส่งเสริมการเรียนรู้ และเจตคติต่อวิชาวิชาคณิตศาสตร์ สิ่งรอบตัวเหล่านี้

ประกอบด้วย พฤติกรรมผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และสภาพแวดล้อม (สุจินต์ วิศวธีรานนท์, 2556) จากสภาพการเรียนการสอนวิชาทางด้านคณิตศาสตร์ในปัจจุบัน พบว่าการเรียนการสอนวิชาทางด้านคณิตศาสตร์ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร วัตถุประสงค์ของการสอบระดับเขตการศึกษา ทำให้คณะผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญใน จัดการการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ที่สอนในโรงเรียนเป็นสำคัญ จึงได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่เพิ่มรูปแบบการสอนร่วมกับเพลงประกอบ ว่านักเรียนมีความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษาให้เกิดผลดีแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจ และเพื่อตอบโจทย์ความต้องการในการศึกษาต่อไป

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันมีการพัฒนาที่หลากหลาย ซึ่งการเรียนรู้แบบสืบ (5E) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ใช้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ (constructivism) ใช้เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนจะต้องสืบค้น เสาะหา สืบค้นตรวจสอบ และค้นคว้าด้วยวิธีต่าง ๆ จนทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและเกิดการรับรู้ความรู้นั้นอย่างมีความหมาย จึงจะสามารถสร้าง องค์ความรู้ของนักเรียนเอง และเก็บเป็นข้อมูลไว้ในสมองได้อย่างยาวนาน สามารถนำมาใช้ได้เมื่อมี สถานการณ์ใด ๆ มาเผชิญหน้า (นริญญา, 2554) และเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์เรื่องการคูณ น่าจะเหมาะแก่การ จัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ทั้งนี้เพราะเนื้อหาดังกล่าวเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อนในการ วิเคราะห์สถานการณ์เพื่อแก้ปัญหา และเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันซึ่งต้องอาศัยการ วิเคราะห์และตัดสินใจจากสถานการณ์ต่าง ๆ เนื่องจากในชีวิตจริงจะต้องเผชิญความไม่แน่นอนหลาย อย่างซึ่งต้องพยากรณ์และเตรียมความพร้อมที่จะรับมือกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตลอดจนนำความรู้และ ทักษะต่าง ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์และนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นอื่นต่อไป (วิติยา ปิตตังนา โพธิ์, 2555)

อนึ่งการสอนโดยใช้เพลงประกอบ ความสำคัญของเพลงและดนตรีในการเรียนรู้จากแนวคิดของ Gardner (1993) ที่ว่าด้วยเรื่องทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple

Intelligences) Gardner เสนอแนวคิดที่ว่า สติปัญญาของมนุษย์มีหลายด้านที่มีความสำคัญเท่าเทียมกันขึ้นอยู่กับว่าใครจะโดดเด่นในด้านไหน บ้างแล้วแต่ละด้านผสมผสานกันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละคนไปซึ่งแนวคิดด้านที่สืว่าด้วย เรื่องของปัญญาด้านดนตรี คือความสามารถในการซึมซับ และเข้าถึงสุนทรียะทางดนตรี ทั้งการ ได้ยิน การรับรู้ การจดจำ การร้องเพลงและการแต่งเพลง ดนตรีเป็นหนึ่งวิธีการที่สามารถนำไปใช้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านเพลงได้ เพราะเพลงช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่าง สร้างสรรค์ เนื่องจากผู้เรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่ตึงเครียด ช่วยลดความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น ระหว่างเรียน สามารถเรียนรู้สูตรคูณจากเพลง เกิดความสนใจในการเรียน ทำให้จำสูตรคูณได้มากยิ่งขึ้น ขึ้นอีกทั้งเพลงยังสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านปัญญาด้านเจตคติ (เกวรินทร์ สุขเกตุ, 2550)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ สืบเสาะ (5E) เข้ามาในการเรียนการสอน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า มีนักเรียนได้คะแนนทักษะการคิดวิเคราะห์ เรื่อง ความน่าจะเป็น ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 80.5 (พิมสิริ แก้วศรีหา, 2554) การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่องการหาพื้นที่โดยใช้ กระดาษตารางร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการเรียนการสอนตามแผนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 (จิรภา นุชทองม่วง, 2558) ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้กระบวนการสืบเสาะ (5E) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า แผนการ จัดการเรียนรู้อธิบายคณิตศาสตร์ เรื่องความน่าจะเป็น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กระบวนการสืบ เสาะ (5E) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องความน่าจะเป็น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 65.93 (พวง พิศ นาไชโย, 2550) ผลการใช้วิธีสอนแบบสืบเสาะเน้นผังรูปตัววีที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบสืบเสาะหาความรู้เน้นผังรูปตัววีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 (พิมัย พานโฮม, 2551) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการวิเคราะห์และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะ และกิจกรรม การเรียนรู้ตามปกติ เรื่อง ความน่าจะเป็น

เป็น พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.67 และนักเรียนที่เรียนโดยกิจกรรมการ เรียนรู้แบบ สืบเสาะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และมีเจตคติต่อวิชา คณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ทาง สถิติที่ระดับ .05 (สิริกุล อินพานิช, 2550) จากความสำคัญ หลักการ และเหตุผลดังกล่าว ผู้ ศึกษาค้นคว้าในฐานะครูผู้สอนคณิตศาสตร์ได้ตระหนักถึงปัญหาเกี่ยวกับการสอนวิชา คณิตศาสตร์ จึงมีความสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ โดย ใช้การ จัดการเรียนรู้แบบสืบ (5E) และการใช้เพลงประกอบการสอน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลศีขรภูมิ เพื่อใช้เป็น แนวทางในการประกอบการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ในโอกาสต่อไป อันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้นอีกด้วย

จากข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ผู้วิจัย มีความเห็นว่าการเรียนรู้เรื่องการคูณร่วมกับ เพลงประกอบน่าจะส่งเสริมความรู้ ด้านความจำและความพึงพอใจของนักเรียนเพราะ การใช้เพลงในการจัดการกิจกรรมการเรียน การสอนโดยใช้เพลงสามารถช่วยทำให้ผู้เรียนจดจำ เนื้อหาเรื่องการคูณได้ดีขึ้น และบรรยากาศในการเรียนสนุกสนานขึ้น ผู้เรียนน่าจะรู้สึกผ่อนคลาย ซึ่งจะนำมาซึ่งความพึงพอใจในการเรียน ผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะใช้เพลงในการ พัฒนาการเรียนรู้เรื่องการคูณและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน อนุบาลศีขรภูมิ การสอนการคูณโดยใช้เพลงประกอบน่าจะทำให้เกิดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ประสิทธิภาพตามที่คาดหวังได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการคูณของนักเรียนก่อนและหลังการ จัดจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังการสอนโดยใช้การ จัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ

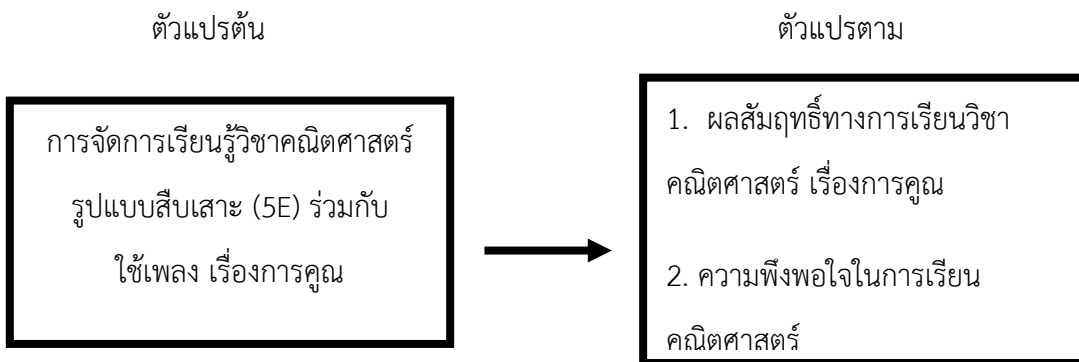
การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E)
ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สมมติฐานการวิจัย

1. การเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบมีผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนรู้สูงขึ้น
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลศิขรภูมิ มีความพึงพอใจในการเรียน เรื่อง การคูณ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ อยู่ในระดับมาก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัยต่างๆ ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์รูปแบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลง เรื่องการคูณ ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้กำหนดเป็นกรอบแนวคิด ไว้ดังนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การใช้เพลงเพื่อส่งเสริมความรู้เรื่องการคูณ วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ปรับปรุง 2560 หลักสูตรสถานศึกษาโดยศึกษาขอบข่ายของสาระการ เรียนรู้คณิตศาสตร์ ในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E)

1.2 ศึกษาทฤษฎีหลักการงานวิจัยและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนด้วยการใช้เพลงประกอบ

1.3 ศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการคูณที่นำไปใช้ในการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติ

1.4 นำเนื้อหาและเพลงที่คัดเลือกไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ตรวจสอบข้อมูลสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องการคูณ วิชาคณิตศาสตร์ ด้วยการใช้ เพลงจำนวน 5 แผน รวม 20 ชั่วโมง โดยเลือกวิธีการสอนความเหมาะสม โดยแต่ละแผนมี ดังนี้

เรื่องที่ 1 ความหมายของการคูณ จำนวน 2 ชม.

เรื่องที่ 2 การคูณจำนวนที่มีหนึ่งหลักกับจำนวนที่มีหนึ่งหลัก จำนวน 4 ชม.

เรื่องที่ 3 การคูณจำนวนที่มีหนึ่งหลักกับจำนวนที่มีสองหลัก จำนวน 5 ชม.

เรื่องที่ 4 โจทย์ปัญหาการคูณ จำนวน 5 ชม.

เรื่องที่ 5 การสร้างโจทย์ปัญหาการคูณ จำนวน 4 ชม.

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความ ถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

1.8 นำคะแนนที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิไปคำนวณหาค่า IOC อยู่ในช่วง 0.6-1.0 (พรณี ลีกิจวัฒน์, 2558) และได้ค่าเฉลี่ยของค่า IOC ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เท่ากับ 0.8

1.9 เตรียมนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการคูณ วิชาคณิตศาสตร์ เป็น แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาหลักและการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เทคนิคการ เขียนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิธีการใช้แบบทดสอบจากหนังสือ เอกสาร และ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เรื่องการคูณ วิชา คณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E)
ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการคูณ วิชาคณิตศาสตร์ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการคูณ วิชาคณิตศาสตร์ไปให้ อาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณาความถูกต้องและความเหมาะสม

2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการคูณ วิชาคณิตศาสตร์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ หาคณาภาพ เกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยหาค่าดัชนี ความสอดคล้องของข้อคำถาม และจุดประสงค์ (IOC) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบ

2.5 นำคะแนนที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิไปคำนวณหาค่า IOC อยู่ในช่วง 0.6-1.0 (พรรณี สิกิวัฒน์, 2558) และได้ค่าเฉลี่ยของค่า IOC ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เท่ากับ 1.00

2.6 นำข้อสอบไปทดสอบเพื่อหา ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความ เชื่อมั่น จึงได้ทำการปรับปรุงก่อนนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจริง

2.7 ผลที่ได้จากการนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หาค่าเฉลี่ยความยากง่ายเท่ากับ 0.50 ค่าเฉลี่ยอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.46 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.90

2.8 ปรับปรุงข้อสอบบางข้อให้เหมาะสมยิ่งขึ้นเช่น การใช้ภาษา การเรียงลำดับ ข้อสอบก่อนนำแบบทดสอบไปใช้วัดความสามารถในด้านความรู้เรื่องการคูณ วิชาคณิตศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่าง ภายหลังการเรียน

2.9 หาค่า t-test เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. แบบวัดความพึงพอใจในการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ มีวิธีการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการ เรียน คณิตศาสตร์ เรื่องการคูณเพื่อแนวทางในการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ

3.2 สร้างแบบวัดความพึงพอใจเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจการเรียน คณิตศาสตร์ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ให้ผู้ตอบประเมิน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3.3 นำแบบวัดความพึงพอใจไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณาความถูกต้องและ ความเหมาะสม

3.4 นำแบบวัดความพึงพอใจไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน หาคณาภาพเกี่ยวกับ ความ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม และ จุดประสงค์ (IOC)

3.5 นำคะแนนที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิไปคำนวณหาค่า IOC อยู่ในช่วง 0.60-1.00 (พรรณี สิกิวัฒน์, 2558) และได้ค่าเฉลี่ยของค่า IOC ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เท่ากับ 0.80

3.6 ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การทดสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	30	8.07	1.17	24.07*
หลังเรียน	30	16.83	1.98	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง พบว่า แบบทดสอบชนิดปรนัย จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 8.07 คะแนน และ 16.83 คะแนน ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.17 และ 1.98 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจในการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลง

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E)
 ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ข้อที่	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1.ผู้สอนมีการเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า	4.20	0.61	ดี
2.ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา	3.47	0.73	ปานกลาง
3.ผู้สอนให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการคิดวิเคราะห์ แปลผลและสรุปผล	4.00	0.74	ดี
4.ผู้สอนมีการตั้งคำถามให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบได้ด้วยตนเอง	3.90	0.80	ดี
5.ผู้สอนให้คำแนะนำและรับฟังความคิดเห็นผู้เรียน	3.83	0.75	ดี
6.ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้	3.93	0.78	ดี
7.ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น	4.00	0.74	ดี
8.ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันได้	3.70	0.84	ดี
9.ผู้เรียนรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม	3.67	0.66	ดี
10.ผู้เรียนมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงานกลุ่ม	3.73	0.87	ดี
ค่าเฉลี่ยรวม	3.84	0.75	ดี

จากตารางพบว่า การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลง จำนวนนักเรียน 30 คน ของแบบวัดความพึงพอใจทางการเรียนคณิตศาสตร์ จำนวน 10 ข้อ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) อยู่ในระดับดีโดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.84 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดสามอันดับแรก คือ ผู้สอนมีการเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า โดยมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 4.20 ผู้สอนให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการคิดวิเคราะห์ แปลผลและสรุปผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และผู้เรียนมี ส่วนร่วมในการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และ

พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจน้อยที่สุดสามอันดับสุดท้าย คือผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 ผู้เรียนรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 และผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันได้ มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.70 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ที่มีค่ามากที่สุดมีค่าเท่ากับ 0.87 คือผู้เรียนมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงาน กลุ่ม ลำดับต่อมาคือ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันได้ มีค่า 0.84 ผู้สอนมีการตั้งคำถามให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบได้ด้วยตนเอง มีค่า 0.80 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1.จากการศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (สุภาพรณ์ อ้วนอง, 2564) การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) 5 ขั้น ที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ เรื่อง พีระมิด กรวย และทรงกลม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ อยู่ในระดับดีมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พุลทวี, ธิปปา ตันติชูเวช, พัทธราภา 2564) การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจ ต่อการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เรื่องการหักเหของแสง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับ การใช้สถานการณ์จำลอง เรื่องการหักเหของแสง อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลงประกอบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1. จากการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการคูณ โดยจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ร่วมกับการใช้เพลง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) อยู่ในระดับดีมาก

2. ควรวิจัยทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากยิ่งขึ้น และหารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สนใจไปพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงยิ่งขึ้นไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)*. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *ตัวชี้วัดและหลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เกรวรินทร์ สุขเกตุ. (2550). *การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ไม่ได้ดีพิมพ์]*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิรภา นุชทองม่วง. (2558). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องการหาพื้นที่โดยใช้กระดานตะปูร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (5E) ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสว่างวิทยา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ไม่ได้ดีพิมพ์]*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทีปกา พูลทวี และ พัชรภา ดันติสุขเวช. (2564). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ (5E) ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เรื่องการหักเหของแสง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารศาสตร์การศึกษาและการพัฒนามนุษย์, 5(2), 52-65.*
<https://kuojs.lib.ku.ac.th/index.php/jehds/article/view/4623>
- บริษัทเซ็นส์แมธ ไมนด์ จำกัด. (2557). *โจทย์ปัญหา. Happy Learning Center SENSE Math* ฉลาดอย่างมีรอยยิ้ม. <http://www.sensemeth.com>
- พรรณี ลีกิจวัฒน์. (2558). *วิธีการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

- พวงพิศ นาไชโย. (2550). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เรื่องความน่าจะเป็น โดยใช้กระบวนการสืบเสาะขั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิมลศิริ แก้วศรีหา, วัลลภา อารีรัตน์, และ อรุณศรี อึ้งประเสริฐ. (2554). การศึกษากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบสืบเสาะ (5E) ที่เน้นทักษะการคิดวิเคราะห์เรื่องความน่าจะเป็นขั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พิสมัย พานโฮม. (2551). ผลการใช้วิธีการสอนแบบสืบเสาะเน้นผังรูปตัววีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- วิติยา ปิตตังนาโพธิ์. (2555). กระบวนการเรียนรู้เพื่อฝ่าวิกฤติความท้าทายในอนาคต. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 35(2), 1-6. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/EDKKUJ/article/view/49954>
- วิภาดา ธีรมย์, พิสมัย ศรีอำไพ, และ นิภาพร ชุตินันต์. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องเวลา ความสามารถในการคิดวิเคราะห์และความรู้สึกเชิงจำนวน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ. วารสารการบริหารและพัฒนา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 3(3), 98-110. https://so02.tci-thaijo.org/index.php/admin_develop_journal/article/view/12179
- สิริกุล อินพานิช. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ตามปกติ เรื่องความน่าจะเป็น [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุจินต์ วิศวธีรานนท์. (2556). การจัดการสภาพแวดล้อมในห้องเรียนและห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุภาภรณ์ อ้วนอง, กฤษณะ โสขุมมา, และ สมวงษ์ แปลงประสพโชค. (2564). การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะ 5 ขั้น ที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ เรื่อง พีระมิด กรวย และทรงกลม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- Gardner, H. (1993). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences*. Basic Books.

แนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์
Guidelines to Enhance Personnel Retention in
Princess Ubolratana School

วิลานี กล้าณรงค์การ

* ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ

ดร. พัชรวิพรรณ กิจมี

* คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ

Wilanee Klanrongkan

* Master of Education, Education Administration,

Faculty of Education, Far Eastern University

Dr. Patchareewan Kijmee

* Faculty of Education, Far Eastern University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 19 กรกฎาคม 2566

แจ้งแก้ไข 23 สิงหาคม 2566

ตอบรับบทความ 30 สิงหาคม 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์และ 2) เพื่อหาแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ครูในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์จำนวน 10 คน และ ผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียนในเครือข่าย 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างและแบบบันทึกการสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยมีดังนี้

ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ พบว่า 1) สาเหตุที่บุคลากรยังคงปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ มีจำนวน 8 ข้อ ดังนี้ 1) โรงเรียนมีบรรยากาศในการทำงานที่ดี 2) ครูเป็นอาชีพที่น่าภูมิใจ 3) โรงเรียนอยู่ใกล้บ้านสะดวกในการเดินทางมาทำงาน 4) ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี 5) มีการให้ทุนกับนักเรียนที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนและให้ทุนการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นในสถาบันอื่น โดยบรรจุเข้าทำงานในโรงเรียนหลังจากสำเร็จการศึกษา 6) โรงเรียนมีทุนการศึกษาต่อให้กับบุคลากรเพื่อพัฒนาตนเอง 7) โรงเรียนมีการจ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนที่บุคลากรพึงพอใจ และ 8) บุคลากรในโรงเรียนได้รับมอบงานตรงตามสาขาที่สำเร็จการศึกษา และ 2) แนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์พบว่า มี จำนวน 5 ประการ ดังนี้ 1) การสร้างวัฒนธรรมความช่วยเหลือเกื้อกูลแบ่งปันในโรงเรียน 2) การจัดโครงการพัฒนาบุคลากรด้านสติปัญญาและจิตวิญญาณในโรงเรียน 3) การจัดกิจกรรมสร้างเสริมการทำงานเป็นทีมในโรงเรียน 4) การจัดให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการบริหารโรงเรียน และ 5) การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่บุคลากรในโรงเรียน

คำสำคัญ : การเสริมสร้าง; การคงอยู่ของบุคลากร; โรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์

Abstract

The objective of this research is to 1) study the opinions regarding the retention of staff in Princess Ubolratana School and 2) to find ways to enhance

staff retention in the school. The target groups include 10 teachers in Princess Ubolratana School and 7 experts, consisting of school directors within the Saint Paul De Chatres . The research tools used are interviews and interview recordings. The data were analyzed through content analysis. The research findings are as follows: Regarding the study of opinions on staff retention in Princess Ubolratana School, it was found that there are 8 reasons why staff continue to work in the school. They are as follows. 1) The school has a good working atmosphere. 2) Being a teacher is a profession to be proud of. 3) The school is conveniently located near their homes. 4) Superiors serve as good role models. 5) The school provides scholarships for students studying at the school and supports further education at higher levels in other institutions, with the condition that they work in the school after completing their studies. 6) The school provides scholarships for staff to develop themselves. 7) The school provides salaries and benefits that staff are satisfied with. 8) Staff in the school work in the field that they have graduated in. Regarding the search for ways to enhance staff retention in Princess Ubolratana School, it was found that the experts provide 5 suggestions: 1) Creating a culture of assistance and support in the school. 2) Organizing projects to enhance intellectual and spiritual development of staff in the school. 3) Organizing activities to build camaraderie and teamwork in the school. 4) Involving staff in school administration. 5) Providing appropriate welfare benefits for staff in the school.

Keywords : Enhance; Personnel Retention; Princess Ubolratana School

บทนำ

ในการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพื่อให้เกิดประสิทธิผลตามมาตรฐานการศึกษานั้น มีปัจจัยที่สำคัญต่อการจัดการการศึกษามากที่สุดคือ ครู เพราะบุคลากรเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักเรียน หน้าที่การอบรมสั่งสอน ให้ความรู้แก่นักเรียน หากครูมีความรู้ความสามารถ มีความสุข มีความพึงพอใจในการทำงาน มีกำลังใจในการทำงาน มีความมั่นคงในหน้าที่ที่จะตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างดี โดยเฉพาะหากมีการคงอยู่ในการทำงานที่ยาวนานต่อเนื่อง ก็จะทำให้เกิดการพัฒนาตนเอง ช่วยคิดและพัฒนาให้โรงเรียนเจริญก้าวหน้าต่อไป ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ได้รับความรู้และทักษะตามหลักสูตร

ดังนั้น การบริหารบุคคลที่มีประสิทธิภาพ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ได้มาซึ่งครูดี มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรม โดยจะสามารถดึงดูด อารมณ์รักษาและพัฒนาครู เพื่อทำงานในโรงเรียนต่อไป (พรเทพพิสุทธวิธานิชย์, 2561, 1) การคงอยู่หรือการอารมณ์รักษา หมายถึง ความพยายามในการรักษาบุคลากรตั้งแต่แรกเข้ามาเป็นสมาชิกให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและยาวนาน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อรักษาครูที่ดี มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในการทำงาน ส่งเสริม สนับสนุน ให้ครูปฏิบัติงานเต็มกำลังความสามารถที่มีอยู่ มีสุขภาพจิตและกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีความรู้สึกมั่นคงในการปฏิบัติงาน สร้างความสัมพันธ์และความผูกพันในการทำงานร่วมกัน (นงนุช วงษ์สุวรรณ, 2550, 210) นอกจากนี้ ดนัย เทียนพุฒิ (2543) ได้กล่าวว่า การที่จะทำให้ครูมีความพึงพอใจในการทำงานเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับครูคงอยู่จะต้องอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ มาสนับสนุน โดยมีแผนการปฏิบัติการและระบบรองรับ ได้แก่ การบริหารค่าจ้างที่มีความเป็นธรรม การบริหารสวัสดิการอื่น ๆ เช่น สวัสดิการด้านสุขภาพ ความปลอดภัยในการทำงาน ความก้าวหน้าในอาชีพ ระบบการเลื่อนตำแหน่ง ระบบการประเมินผลการปฏิบัติงาน เป็นต้น

โรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ ตั้งอยู่ในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ เป็นโรงเรียนเอกชน เปิดทำการเรียนการสอนมาเป็นเวลา 27 ปี บริหารงานโดยคณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาของเยาวชนในชนบทที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา มีฐานะยากจน ครอบครัวแตกแยกเด็กกำพร้าที่ถูกทอดทิ้ง ได้รับผลกระทบจากโรคเอดส์ เด็กที่ติดเชื้อ HIV./เอดส์ในกระแสเลือด ถูกล่วงละเมิดอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการประกอบ

อาชีพที่ไม่พึงประสงค์ และเด็กที่ยังอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีทางศาล เป็นเด็กทั้งชาวไทยภูเขา และชาวไทยพื้นราบในภาคเหนือและที่อื่นตามความจำเป็นของปัญหา ประกอบด้วยเด็ก หลากหลายชนชาติพันธุ์ ได้แก่ ลีซู ปกาเกอญอ อาข่า ลาหู่ ม้ง ดราอั้ง ไทยใหญ่ ปะโอ ละว้า จีนฮ่อ คะฉิ่นกะเหรี่ยงแดง และพื้นราบ ทางโรงเรียนมีผู้อำนวยการ จำนวน 1 คน ครู จำนวน 24 คน และมีนักเรียนจำนวน 250 คน ปัญหาที่พบ คือ ครูลาออก ในระหว่างปี พ.ศ. 2562-2565 จำนวน 14 คน(โรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์, 2565) โดยมีเหตุผลการลาออก คือ กลับไปอยู่ดูแลครอบครัว และไปประกอบอาชีพใหม่ ปัญหาเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา จึงทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับการเรียนรู้อย่างเต็มความสามารถและเต็มศักยภาพ ทำให้ครูที่ยังคงอยู่ในการปฏิบัติงานต้องรับภาระเพิ่มนอกจากจะมีปัญหาครูลาออกแล้ว ทางโรงเรียนยังมีปัญหาอีกส่วนหนึ่งที่เป็นผลกระทบจากนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐ ตลอดจนงบประมาณที่รัฐสนับสนุนให้แก่โรงเรียนเอกชนมีจำนวนไม่เพียงพอ ในขณะที่รัฐยังมีสวัสดิการที่ดีให้กับข้าราชการ ซึ่งครอบคลุมไปถึงครอบครัวของข้าราชการอีกด้วย (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2554, 52) โรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ จึงมีความจำเป็นต้องธำรงรักษาบุคลากรให้คงอยู่ในโรงเรียน เพื่อทำให้ผู้ปกครองเกิดความไว้วางใจ ในการส่งบุตรหลานเข้ามารับการศึกษา

จากเหตุผลดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ เพื่อนำไปเป็นข้อมูลไปใช้ในการบริหารจัดการบุคลากรในโรงเรียนเพื่อให้ครูคงอยู่ในโรงเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์
2. เพื่อหาแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์
ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียน
เจ้าฟ้าอุบลรัตน์

กลุ่มเป้าหมาย

ผู้ศึกษาใช้กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ครูในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกการสัมภาษณ์เกี่ยวกับ
สาเหตุที่ทำให้บุคลากรยังคงปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำการศึกษาเกี่ยวกับการคงอยู่/การดำรงรักษาบุคลากร เพื่อเป็นข้อมูลในการ
สร้างคำถามในการสัมภาษณ์
2. ผู้วิจัยสร้างข้อแบบสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการคงอยู่ของ
บุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์
3. ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ฉบับร่าง เสนออาจารย์ที่ปรึกษา
เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์
4. ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ
ของอาจารย์ที่ปรึกษา และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายอื่น จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบ
ความเข้าใจและนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพาร์อิสเทอร์น เพื่อนำส่ง
ผู้อำนวยการโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ พร้อมแบบแบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกการสัมภาษณ์
เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยยื่นหนังสือขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ เพื่อขออนุญาตกลุ่มเป้าหมายในการนัดสัมภาษณ์ ตั้งแต่วันที่ 25 มีนาคม ถึงวันที่ 10 เมษายน 2566

3. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายที่ 1 จำนวน 10 คน ตามเวลานัดหมายโดยผู้ศึกษาทำการจดบันทึกด้วยตนเอง พร้อมทั้งขออนุญาตกลุ่มเป้าหมายเพื่อบันทึกเสียงการสัมภาษณ์

4. ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอเชิงพรรณนา

ขั้นตอนที่ 2 การหาแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเพื่อหาแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ ดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย

ผู้วิจัยใช้กลุ่มเป้าหมายกลุ่มที่ 2 ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 คน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญสีลม ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสเซเวียร์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสเซเวียร์คอนแวนต์ ผู้อำนวยการโรงเรียนมารดานฤมล ผู้อำนวยการโรงเรียน อัสสัมชัญลพบุรี และผู้บริหาร ฝ่ายบุคคล โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกการสัมภาษณ์ เพื่อสัมภาษณ์เกี่ยวกับการหาแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างแบบสัมภาษณ์ และผ่านการตรวจสอบโดยเหมาะสม ทำการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายที่ 2 เพื่อหาแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพาร์อิสเทอร์น เพื่อนำส่งผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญสีลม ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสเซเวียร์คอนแวนต์ ผู้อำนวยการโรงเรียนมารดานฤมล ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญลพบุรี และผู้บริหารฝ่ายบุคคล โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์พร้อมแนบบันทึกการสัมภาษณ์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยยื่นหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลให้กับผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญสีลม ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสเซเวียร์คอนแวนต์ ผู้อำนวยการโรงเรียนมารดานฤมล ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญลพบุรี และผู้บริหาร ฝ่ายบุคคล โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์เพื่อขออนุญาตกลุ่มเป้าหมายในการนัดสัมภาษณ์ ตั้งแต่วันที่ 5-29 มิถุนายน 2566
3. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายที่ 2 จำนวน 7 คน ตามเวลานัดหมายโดยผู้วิจัยทำการจดบันทึกด้วยตนเอง พร้อมทั้งขออนุญาตกลุ่มเป้าหมายเพื่อบันทึกเสียงการสัมภาษณ์
4. ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาและนำเสนอเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ พบว่า 1) สาเหตุที่บุคลากรยังคงปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ มีจำนวน 8 ข้อ ดังนี้ 1) โรงเรียนมีบรรยากาศในการทำงานที่ดี 2) ครูเป็นอาชีพที่น่าภูมิใจ 3) โรงเรียนอยู่ใกล้บ้านสะดวกในการเดินทางมาทำงาน 4) ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี 5) มีการให้ทุนกับนักเรียนที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนและให้ ทุนการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นในสถาบันอื่น โดยบรรจุเข้าทำงานในโรงเรียนหลังจากสำเร็จการศึกษา 6) โรงเรียนมีทุนการศึกษาต่อให้กับบุคลากรเพื่อพัฒนาตนเอง 7) โรงเรียนมีการจ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนที่บุคลากรพึงพอใจ และ 8) บุคลากรในโรงเรียนได้มอบงานบุคลากรตรงตามสาขาที่สำเร็จการศึกษา

2. แนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์พบว่า มีจำนวน 5 ประการ ดังนี้ 1) การสร้างวัฒนธรรมความช่วยเหลือเกื้อกูลแบ่งปันในโรงเรียน 2) การจัดโครงการพัฒนาบุคลากรด้านสติปัญญาและจิตวิญญาณในโรงเรียน 3) การจัดกิจกรรมสร้างเสริมการทำงานเป็นทีมในโรงเรียน 4) การจัดให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการบริหารโรงเรียน และ 5) การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่บุคลากรในโรงเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเรื่องแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ มีประเด็นน่าสนใจนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ พบว่าสาเหตุที่บุคลากรยังคงปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ มีจำนวน 8 ข้อ คือ 1) สถานศึกษามีบรรยากาศในการทำงานที่ดี 2) ครูเป็นอาชีพที่น่าภูมิใจ 3) โรงเรียนอยู่ใกล้บ้านสะดวกในการเดินทางมาทำงาน 4) ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี 5) โรงเรียนมีการให้ทุนบุคลากรภายนอกเข้ามาศึกษาต่อและบรรจุเข้าทำงานในโรงเรียนหลังจากสำเร็จการศึกษา

6) โรงเรียนมีทุนการศึกษาต่อให้กับบุคลากรเพื่อพัฒนาตนเอง 7) โรงเรียนมีการจ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนที่บุคลากรพึงพอใจ และ 8) บุคลากรในโรงเรียนได้ทำงานตรงตามสาขาที่สำเร็จการศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ที่ยังคงปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนคือ ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศในการทำงาน การที่ทำงานอยู่ใกล้บ้าน การที่มีผู้บริหารที่ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี การมีทุนการศึกษาต่อให้กับบุคลากรในการพัฒนาตนเอง รวมทั้งการมีค่าตอบแทนที่มีความเหมาะสมจึงทำให้ครูที่ยังคงปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนไม่มีความคิดที่จะลาออกและมีความตั้งใจปฏิบัติงานในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ต่อไป สอดคล้องกับ Mathis & Jackson (2008, อ้างถึงใน พรเทพ พิสุทธีวาทินชัย, 2561) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่สนับสนุนให้บุคคลได้ปฏิบัติงานได้อย่างมีความสุขหากบุคคลมีความพึงพอใจที่จะปฏิบัติงาน ก็ไม่คิดที่จะลาออกและตั้งใจที่จะปฏิบัติงานในหน่วยงานนั้นตลอดไป โดยความพึงพอใจในงานที่จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นได้กระทำในสิ่งที่ต้องการ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภชัย รุ่งเจริญสุขศรี (2558) ที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การพัฒนาความก้าวหน้าในสายอาชีพและความพึงพอใจในสวัสดิการพนักงานส่งผลต่อความจงรักภักดีของพนักงานระดับปฏิบัติการของบริษัทเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ความผูกพันในองค์กรมีผลต่อความจงรักภักดีของพนักงานระดับปฏิบัติการของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร การพัฒนาความก้าวหน้าในสายอาชีพมีผลต่อความจงรักภักดีของพนักงานระดับปฏิบัติการของบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร และความพึงพอใจในสวัสดิการพนักงานมีผลต่อความจงรักภักดีของพนักงานระดับปฏิบัติการของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

2. แนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์พบว่า ดังนี้

- 1) การสร้างวัฒนธรรมความช่วยเหลือเกื้อกูลแบ่งปันในโรงเรียน
- 2) การจัดโครงการเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านสติปัญญาและจิตวิญญาณในโรงเรียน
- 3) การจัดกิจกรรมสร้างสายสัมพันธ์ไมตรีและการทำงานเป็นทีมในโรงเรียน
- 4) การจัดให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการเป็นส่วนหนึ่งในการบริหารโรงเรียน และ
- 5) การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่บุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่า การที่ผู้บริหารสถานศึกษาจะทำการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์นั้น จะต้องคำนึงถึงความต้องการของบุคลากรในแง่ของการได้รับการดูแลทางด้านสุขภาพ ความปลอดภัย รวมถึงการมองเห็นความสำคัญในการให้บุคลากรมีการพัฒนาตนเอง การสร้างความรักและความผูกพันระหว่าง

บุคลากรในโรงเรียน และที่สำคัญที่สุดคือ การให้ค่าตอบแทนที่มีความเป็นธรรมและสวัสดิการที่เหมาะสม สอดคล้องกับแนวคิดของธงชัย สันติวงษ์ (2539) ที่กล่าวว่า หากบุคลากรในองค์กรได้รับแรงจูงใจในการปฏิบัติงานให้เขาเหล่านั้นได้บรรลุความต้องการที่ตั้งไว้ก็จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน บรรลุเป้าหมายของงาน และเป้าหมายขององค์กรได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฆาริน เกียรติเวช (2560) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเอกชนขนาดเล็ก จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเอกชนขนาดเล็ก จังหวัดเชียงใหม่ มีจำนวน 4 ปัจจัย ซึ่งเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย ดังนี้ 1) ปัจจัยด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร 2) ปัจจัยด้านบรรยากาศและสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา 3) ปัจจัยด้านการจ่ายค่าตอบแทนและรางวัลจูงใจและ 4) ปัจจัยด้านความผูกพันต่อสถานศึกษา มีเพียง 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านการจ่ายค่าตอบแทนและรางวัลจูงใจ และปัจจัยด้านบรรยากาศและสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาที่สามารถพยากรณ์การคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเอกชนขนาดเล็กจังหวัดเชียงใหม่ ได้ร้อยละ 77 และร้อยละ 73.40 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยด้านภาวะผู้นำของผู้บริหารและปัจจัยด้านความผูกพันต่อสถานศึกษา ไม่สามารถนำไปใช้พยากรณ์การคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเอกชนขนาดเล็กได้

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยมาใช้

ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ มี จำนวน 5 แนวทาง ดังนี้ 1) การสร้างวัฒนธรรมความช่วยเหลือเกื้อกูลแบ่งปันในโรงเรียน 2) การจัดโครงการเพื่อพัฒนาบุคลากรด้านสติปัญญาและจิตวิญญาณในโรงเรียน 3) การจัดกิจกรรมสร้างสายสัมพันธ์ไมตรีและการทำงานเป็นทีมในโรงเรียน 4) การจัดให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการเป็นส่วนหนึ่งในการบริหารโรงเรียน และ 5) การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่บุคลากรในโรงเรียน โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

1.1 โรงเรียนควรสนับสนุนให้มีการปรับสภาพการทำงานที่เหมาะสม มีอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย

1.2 โรงเรียนเปิดโอกาสให้ครูได้มีการจัดกิจกรรมร่วมกัน นั่งทำงานร่วมกันมีเวลาแบ่งปันความรู้แบ่งปันชีวิตจิตใจ มีเวลาสำหรับปรึกษาหารือการในด้านการจัดการเรียนการสอน สังสรรค์ สนทนา ได้ผ่อนคลายจากการทำงาน เพื่อว่าครูไม่รู้สึกเหนื่อยล้าจนเกินไป

1.3 โรงเรียนควรมีการยกย่องชมเชยและให้เกียรติครูที่มีผลการปฏิบัติงานดี และสนับสนุนให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนปฏิบัติการให้มากขึ้น เพื่อให้ครูรู้สึกว่าคุณค่า มีความสำคัญต่อองค์กร

1.4 โรงเรียนควรนำแนวทางการเสริมสร้างการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ ลงสู่การปฏิบัติในปีการศึกษาต่อไป และเมื่อครบ 1 ปีการศึกษา ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการติดตามผลการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ เพื่อนำไปพัฒนาโรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์อย่างต่อเนื่อง

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 สถานศึกษาควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการติดตามผลการคงอยู่ของบุคลากรในสถานศึกษา เพื่อนำไปพัฒนาสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง

2.2 สถานศึกษาควรมีการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการแก้ปัญหาหรือลดความแตกต่างด้านค่าตอบแทนและสวัสดิการของครูภาครัฐและเอกชน

เอกสารอ้างอิง

- เกรียงศักดิ์ เขียวยิ่ง. (2550). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์*. บริษัท รุ่งเรืองรัตน์พรินติ้ง จำกัด.
- เข็มจิรา กุลขำ, ชีระพงษ์ สมเขาใหญ่, และ กษมา ศรีสุวรรณ. (2565). การธำรงรักษาบุคลากรที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรในโรงเรียนนานาชาติภาคใต้. *วารสารพุทธสังคมวิทยาปริทรรศน์*, 7(2), 53-68.
- ฆาริน เกียรติเวช. (2560). *ปัจจัยที่จะส่งผลต่อการคงอยู่ของบุคลากรในโรงเรียนเอกชนขนาดเล็ก จังหวัดเชียงใหม่* [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น.
- จตุรงค์ ศรีวังสุวรรณ. (2558). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์*. สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

- จอมพงศ์ มงคลวนิช. (2556). *การบริหารองค์การและบุคลากรทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำเนียร จวงตระกูล. (2563). *การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์: ทฤษฎีและการปฏิบัติ*. บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- दनัย เทียนพุฒิ. (2543). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์ในทศวรรษหน้า*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2539). *การบริหารงานบุคคล*. ไทยวัฒนาพานิช.
- นงนุช วงษ์สุวรรณ. (2550). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์*. จามจุรีโปรดักส์.
- นิศาชล ภูมิพื้นผล. (2559, 13 กุมภาพันธ์). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคงอยู่ของพนักงาน: กรณีศึกษา บริษัทเดลแมกซ์ แมชชีนเอนรี จำกัด*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. <https://research.rmutt.ac.th/2018/02/13/ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ-13/>
- พรเทพ พิสุทธีวานิชย์. (2561). *ปัจจัยการคงอยู่ของครูชาวต่างประเทศในโรงเรียนเอกชน [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]*. มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น.
- โรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์. (2565). *รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปีการศึกษา 2565*. โรงเรียนเจ้าฟ้าอุบลรัตน์.
- ศุภชัย รุ่งเจริญสุขศรี. (2558). *การศึกษาความผูกพันในองค์กรการพัฒนาความก้าวหน้าในสายอาชีพและความพึงพอใจในสวัสดิการพนักงาน ส่งผลต่อความจงรักภักดีของพนักงานระดับปฏิบัติการของบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]*. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2554). *แผนยุทธศาสตร์การส่งเสริมการศึกษาเอกชน*. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา.

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสาร
ด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

The Effect of Using Storyboard on the Development of
Communication Competence in Reading and Writing Health Sciences
of Saint Louis College Students

ศราวุธ มั่งสูงเนิน

*สำนักวิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

ดร. นารีรัตน์ กิตติอาษา

*คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเซาท์อีสต์บางกอก

ผศ. นุชนาฏ วัฒนศิริ

*สำนักวิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

Charito R. Cruz

*สำนักวิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

วราภรณ์ ดวงพระทัย

*สำนักวิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

Sarawut Mungsoongnern

*School of General Education, Saint Louis College

Dr. Nareerat Kitiarsa

*Faculty of Liberal Arts, Southeast Bangkok University

Asst. Prof. Nootchanart Wattanasiri

*School of General Education, Saint Louis College

Charito R. Cruz

*School of General Education, Saint Louis College

Waraporn Duangprathai

*School of General Education, Saint Louis College

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 27 มกราคม 2568

แจ้งแก้ไข 17 กุมภาพันธ์ 2568

ตอบรับบทความ 24 กุมภาพันธ์ 2568

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

บทคัดย่อ

งานวิจัยศึกษาผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบทักษะการอ่านและการเขียนของนักศึกษาก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (2) ศึกษาสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษาหลังการใช้สตอรี่บอร์ด และ (3) ประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาจำนวน 120 คน ที่ได้รับการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบความรู้การอ่านและการเขียน แบบวัดสมรรถนะการสื่อสารด้านการอ่าน และการเขียนโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กัน (Paired Samples t-test) เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้สตอรี่บอร์ด ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะการเขียนและการอ่านก่อนและหลังการใช้สตอรี่บอร์ดของนักศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษายังมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดในระดับสูง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสตอรี่บอร์ดเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ

คำสำคัญ : สตอรี่บอร์ด; สมรรถนะการสื่อสาร; วิทยาศาสตร์สุขภาพ

Abstract

This study examines the effect of using storyboards on the development of health science communication competence among students at Saint Louis College. The research aims to (1) compare students' reading and writing skills before and after learning with storyboards, (2) assess students' communication

competence in health science reading and writing after using storyboards, and (3) evaluate students' satisfaction with learning through storyboards.

The sample consisted of 120 students selected through purposive selection. The research instruments included a reading and writing knowledge test, a communication competence assessment for reading and writing using storyboards, and a student satisfaction questionnaire regarding the use of storyboards in teaching.

Data were analyzed using descriptive statistics, including mean and standard deviation, and a paired samples t-test to compare pre- and post-intervention results. The findings revealed that students' reading and writing competence significantly improved after using storyboards, with statistical significance at the .05 level. Additionally, students reported a high level of satisfaction with learning through storyboards, indicating that storyboards are an effective tool for enhancing health science communication competence.

Keywords : Storyboard; Communication competence; Health science

บทนำ

ในปัจจุบัน การสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพมีความสำคัญอย่างยิ่งในระดับโลก เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการเผยแพร่ข้อมูลทางสุขภาพที่ถูกต้องและทันเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ เช่น COVID-19 องค์การอนามัยโลก (WHO, 2022) ได้เน้นย้ำถึงบทบาทของการสื่อสารสุขภาพที่มีประสิทธิภาพในการลดความเข้าใจผิด สร้างความตระหนักรู้ และส่งเสริมพฤติกรรมสุขภาพที่เหมาะสม

ในระดับประเทศ ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพผ่านนโยบายและยุทธศาสตร์ระดับชาติ โดยรัฐบาลได้กำหนดแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2566–2580 ในประเด็นที่ 13 ว่าด้วยการเสริมสร้างให้คนไทยมีสุขภาพที่ดี โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาสื่อที่ส่งเสริมความรู้ด้าน

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

สุขภาพ และการเผยแพร่องค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์สุขภาพอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ การปฏิรูปการศึกษายังมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมทักษะการสื่อสารเชิงสุขภาพให้แก่บุคลากรทางการแพทย์และนักศึกษาที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้ข้อมูลด้านสุขภาพแก่ประชาชน

ในระดับพื้นที่ ความสามารถในการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพส่งผลกระทบโดยตรงต่อเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชุมชนที่เข้าถึงข้อมูลได้จำกัด การให้ข้อมูลที่ผิดพลาดหรือไม่ครบถ้วนสามารถส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในระบบสาธารณสุขและการตัดสินใจเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพของประชาชนได้ (ปรีชา โอภาสสวัสดิ์ และยอดชาย สุวรรณวงศ์, 2564) นอกจากนี้ การเมืองและนโยบายท้องถิ่นยังมีบทบาทในการกำหนดแนวทางการเผยแพร่ข้อมูลด้านสุขภาพ เช่น การส่งเสริมโครงการให้ความรู้ด้านสุขภาพในโรงเรียนและชุมชน หรือการพัฒนาศูนย์ข้อมูลสุขภาพที่เข้าถึงได้ง่ายสำหรับประชาชน (ประสงค์ รัชมิยุงทอง และยอดชาย สุวรรณวงศ์, 2566)

ดังนั้น การสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพที่มีประสิทธิภาพในทุกระดับจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเสริมสร้างสุขภาพของประชาชน ลดความเหลื่อมล้ำทางสุขภาพ และเพิ่มความเชื่อมั่นในระบบสาธารณสุขของประเทศ

การพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาทางการแพทย์และวิทยาศาสตร์สุขภาพ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพไม่เพียงแต่ช่วยในการแลกเปลี่ยนความรู้และข้อมูล แต่ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยในการดูแลและรักษาผู้ป่วยได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามการพัฒนาทักษะการสื่อสารเหล่านี้เป็นความท้าทายสำหรับนักศึกษาและครูผู้สอน

การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการสื่อสารให้นักศึกษาโดยส่วนใหญ่ ยังคงประสบปัญหาในการนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติจริง โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเดิมนั้นยังคงยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง โดยการใช้ครูเป็นศูนย์กลางในการถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้เรียน โดยผู้เรียนมีหน้าที่รับสารเพียงอย่างเดียวหรือ Passive Learning ทำให้นักศึกษาต้องท่องจำเนื้อหาต่างๆ เพื่อนำไปใช้สำหรับการสอบ (สุทธนันท์ กัลละและขวัญตา ภูริวิทยาธิระ, 2559) ซึ่งวิธีการนี้ส่งผลให้เกิดปัญหาทำให้นักศึกษาขาดการพัฒนาทักษะในการประยุกต์ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ดังนั้นเพื่อให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้นผู้สอนจะต้องออกแบบการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง เพื่อให้สร้างองค์ความรู้ และสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง ตลอดจนในการประกอบอาชีพในอนาคต

การทำสตอรี่บอร์ด (Storyboard) เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ผ่านสายตา และเป็นการทำให้นามธรรมกลายเป็นรูปธรรม สตอรี่บอร์ดมีหลายรูปแบบ ถูกนำมาใช้เมื่อผู้เขียนต้องการนำเสนอความคิดออกมาให้เข้าใจง่าย ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายเพราะทำให้เห็นภาพรวมของข้อมูลชัดเจน สามารถสร้างทั้งความสนุกและทำให้เข้าใจได้ในเวลาเดียวกัน หลักการสร้างสตอรี่บอร์ดไม่มีข้อกำหนดที่ตายตัวขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ใช้ แต่จำเป็นต้องมีองค์ประกอบของข้อมูลและการดำเนินเรื่องไปในทิศทางเดียวกัน ในแต่ละช่องของรูปภาพต้องมีคำหรือข้อความสั้นๆกำกับไว้เสมอ และเมื่อนำมาเชื่อมโยงกันจะเกิดเป็นข้อความหรือเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ สตอรี่บอร์ดมีประโยชน์ต่อการนำเสนอเนื้อหาที่ซับซ้อนหรือข้อมูลที่เป็นนามธรรมให้ออกมาเป็นรูปภาพ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาในเรื่องนั้น ๆ และง่ายต่อการอ่าน และเขียน (Essley, 2010)

วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษา ได้เห็นความสำคัญของการใช้สตอรี่บอร์ดในการเรียนการสอน เพื่อตอบสนองความต้องการในการพัฒนาทักษะการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นศึกษาผลของการใช้สตอรี่บอร์ดที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในอนาคต ผู้วิจัยจึงได้นำสตอรี่บอร์ด (Storyboard) มาประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพื่อศึกษาผลการพัฒนาสมรรถนะการอ่านและการเขียน ตลอดจนความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) โดยผลการศึกษาที่ได้ จะถูกนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้านภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านและการเขียนของนักศึกษาก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์
2. เพื่อศึกษาสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษากายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

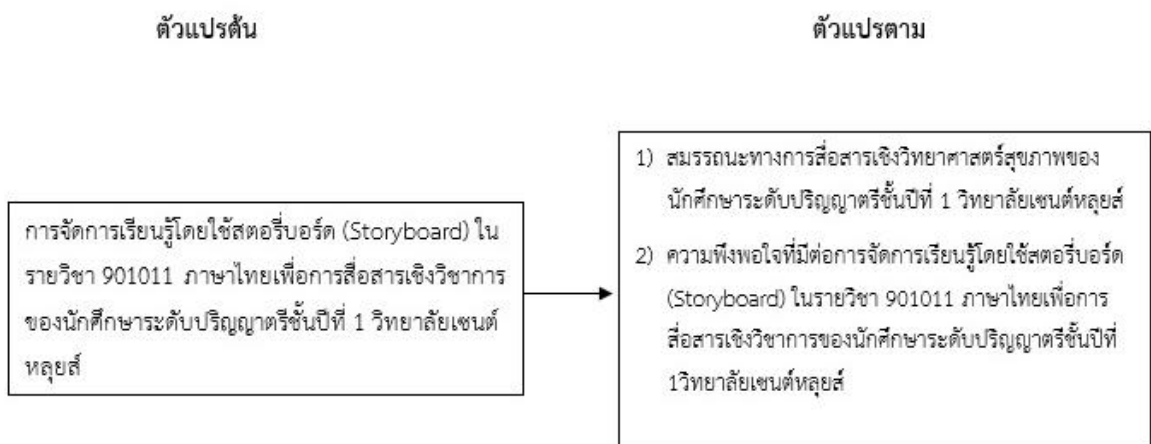
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard)

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียน ของนักศึกษาภายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเชิงวิชาการอยู่ในระดับมาก

กรอบแนวคิดการวิจัย

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ถูกนำมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างแพร่หลาย มีการนำเสนอเรื่องราวโดยใช้รูปภาพจัดเรียงลำดับลงบนช่องตาราง เพื่อเปลี่ยนสิ่งที่เป็นามธรรมให้กลายเป็นรูปธรรม หรือเปลี่ยนข้อความเป็รูปภาพเพื่อให้่ายต่อการเรียนรู้

2 วิทยาศาสตร์สุขภาพ การศึกษา วิจัย และการนำความรู้ดังกล่าวมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาสุขภาพ รักษาโรค และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำงานของร่างกายมนุษย์

3 สมรรถนะการสื่อสาร (Communicative Competence) ความสามารถรับรู้ รับฟัง ตีความ และส่งสารด้วยภาษา ทั้งวจนภาษา และอวัจนภาษา โดยใช้กระบวนการคิด ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ ความเข้าใจ ในระบบคุณค่า การแก้ปัญหาร่วมกันผ่านกลวิธีการสื่อสาร อย่างฉลาดรู้ สร้างสรรค์ มีพลัง โดยคำนึงถึงความรับผิดชอบต่องสังคม

4 ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลต่อหน่วยงานซึ่งอาจเป็ความรู้สึกในทางบวก ทางเป็นกลาง หรือทางลบ ความรู้สึกเหล่านี้มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ กล่าวคือ หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางบวกการปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพสูงแต่หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางลบการปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพต่ำ

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเชิงวิชาการ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 120 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเชิงวิชาการ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 สมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

2.2.2 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเชิงวิชาการ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย นักศึกษาระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยเซนต์หลุยส์ จำนวน 220 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเชิงวิชาการ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 120 คน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ มีขั้นตอนการดำเนินการแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการพัฒนา และสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้เครื่องมือจำนวน 4 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 แผนการจัดการเรียนรู้ มีวิธีการพัฒนาเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน และการประเมินผล

2. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ขึ้นเตรียมการสอน และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) จำนวน 4 ครั้ง ระยะเวลา 12 ชั่วโมง ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด แนวคิดหลัก การวัดและประเมินผล แหล่งการเรียนรู้และสื่อต่าง ๆ

3. นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ (Index of item – Objective Congruence: IOC) พบว่า ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ตลอดจนนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจาก ผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขเพื่อไปทดลองใช้ในขั้นตอนที่ 2

ชุดที่ 2 แบบทดสอบทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับทฤษฎี การวัดผล ประเมินผลการสร้างข้อสอบ วิเคราะห์จุดประสงค์และเนื้อหา และศึกษาเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องสร้างแบบทดสอบทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย จำนวน 30 ข้อ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก

2. นำแบบทดสอบทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย ที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ (Index of item – Objective Congruence: IOC) พบว่า ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ตลอดจนนำข้อเสนอนี้มาปรับปรุงแก้ไข

3. นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขเพื่อไปทดลองใช้ในขั้นตอนที่ 2

ชุดที่ 3 แบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียน ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและคู่มือที่เกี่ยวข้องกับแบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียน จากงานวิจัยและศึกษาเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างแบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียน โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ กำหนด 2 ด้าน ได้แก่ 1) ทักษะการอ่าน จำนวน 7 ข้อ 2) ทักษะการเขียน จำนวน 8 ข้อลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต

3. นำแบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียน โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความ

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

สอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ (Index of item – Objective Congruence: IOC) พบว่า ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ตลอดจนนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียน โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการไปทดลองใช้ในขั้นตอนที่ 2 ต่อไป

ชุดที่ 4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการผู้วิจัยดำเนินการตามมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและคู่มือที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ ทฤษฎีวิธีการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการจากงานวิจัยและศึกษาเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง

2. สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ จำนวน 12 ข้อ ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ท

3. นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ (Index of item – Objective Congruence: IOC) พบว่า ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ตลอดจนนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ ไปทดลองใช้ในขั้นตอนที่ 2 ต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการทดลองใช้ในขั้นตอนการวิจัยนี้เป็นการทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ ภาคต้นปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. นำแบบทดสอบทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย ไปทดสอบก่อนเรียน ตรวจให้คะแนนและเก็บบันทึกคะแนนไว้ และวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบทั้งฉบับ พบว่า ค่าเฉลี่ยดัชนีความยาก มีค่าเท่ากับ 0.48 มีการปรับข้อสอบที่ง่ายเกินไป 3 ข้อ ค่าเฉลี่ยค่าอำนาจจำแนก มีค่าเท่ากับ 0.34 มีการปรับข้อสอบที่ค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า 0.20 จำนวน 6 ข้อ ในการใช้ภาษาของข้อคำถาม ตัวเลือก และตัวลวงให้ดีขึ้น และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร Kuder – Richardson 20 (KR - 20) มีค่าเท่ากับ 0.38

2. นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่สร้างขึ้น ไปทดลองใช้ ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 4 สัปดาห์ 12 ชั่วโมง โดยในระหว่างการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมคะแนน จากการประเมินผลงานกลุ่ม การประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงานกลุ่ม การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้ไว้สำหรับการปรับปรุงไว้

3. นำแบบทดสอบทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย ไปทดสอบหลังเรียน ชุดเดียวกับทดสอบก่อนเรียนแต่ทำการสลับข้อ ตรวจให้คะแนนและเก็บบันทึกคะแนนไว้

4. ทดลองใช้แบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียน และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach เท่ากับ 0.90

5. ทดลองใช้แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจทั้งฉบับ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach เท่ากับ 0.90

6. สรุปผลการทดลองใช้และนำข้อมูลที่ได้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไปในขั้นตอนที่ 3

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการนำผลการวิจัยไปใช้ ในขั้นตอนการวิจัยนี้เป็นการดำเนินการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างตามรูปแบบการวิจัยแบบ One Group Pretest - Posttest Design ร่วมกับการวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ ภาคต้น ปีการศึกษา 2566 จำนวน 130 คน โดยใช้วิธีการเลือก แบบเจาะจง (Purposive Selection)

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยวิเคราะห์ปัญหาการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard)
2. ปฐมนิเทศ ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยให้กลุ่มเป้าหมายทราบ และอธิบาย ถึงบทบาทหน้าที่ของกลุ่มเป้าหมายและผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard)
4. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) โดยใช้แบบบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ทุกครั้งหลังการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอน
5. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ และแบบบันทึกการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) วิเคราะห์เพื่อหาข้อเสนอแนะเป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรม การเรียนรู้ให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น
6. เมื่อเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ และทำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ และแบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย แล้วนำข้อมูลไปวิเคราะห์
7. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากคะแนนแบบทดสอบทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย และแบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทย รวมทั้งแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในรายวิชา วิชา 901011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางวิชาการ วิเคราะห์ด้วย

วิธีการทางสถิติ และรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ และการบันทึกบันทึกผลการเรียนรู้เกี่ยวกับการ จัดการเรียนรู้มาวิเคราะห์ ประมวลผลในรูปความเรียง

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมเกี่ยวกับการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ หนังสือรับรองเลขที่ E.010/2566 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2566

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 3 ชุด คือ 1.แบบทดสอบทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย 2.แบบวัดสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สู่สภาพด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) 3.แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ใช้คำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 184) ดังนี้ 4.50 – 5.00 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 3.50 – 4.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก 2.50 – 3.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง 1.50 – 2.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย 1.00 – 1.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุดผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามโดยศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และมีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของมาตรวัด (Content Validity) ผ่านการพิจารณาจากข้อคำถามผู้เชี่ยวชาญ 3 คน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item–Objective Congruence: IOC) ระหว่าง 0.67 –1.00

2. นำแบบวัดไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบ ความเที่ยง (Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาด้วยสูตรของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) เท่ากับ 0.88

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิง
วิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

วิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมข้อมูลมาจากกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรมทางสถิติสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลและมีขั้นตอนในการวิเคราะห์โดยนำข้อมูลจากแบบประเมินที่ได้เก็บรวบรวมมาจำแนกเปลี่ยนข้อมูลเป็นรหัสตัวเลข (Code) แล้วป้อนข้อมูลลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ประกอบด้วย ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ t-test

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบทักษะการอ่านและการเขียนของนักศึกษาก่อน และหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ ดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ทักษะการอ่านและการเขียนก่อนและหลังการใช้สตอรี่บอร์ด Paired Samples Test
(N=120)

ประเด็น	ระยะเวลา	ค่าเฉลี่ย (10 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t - test	sig.
1.ทักษะการเขียน	ก่อน	9.10	2.15	-2.72	0.01*
	หลัง	9.72	1.97		
2.ทักษะการอ่าน	ก่อน	9.78	2.25	-3.95	0.00*
	หลัง	10.50	1.47		

*p<.05

จากข้อมูลตารางที่ 1 พบว่า ทักษะการอ่านและการเขียนของนักศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. สมรรถนะการสื่อสารของนักศึกษาภายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ดังตารางที่ 2 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2 สมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยภายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) (N=120)

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. นักศึกษาสามารถจับใจความสำคัญของการอ่านได้ดีขึ้น	3.96	0.70	มาก
2. นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้อย่างกระชับ	3.87	0.73	มาก
3. นักศึกษาแปลความหมายได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น	3.73	0.77	มาก
4. นักศึกษาสามารถประเมินความน่าเชื่อถือของข้อความที่อ่านได้	3.96	0.77	มาก
5. นักศึกษาสามารถจดจำส่วนการเขียนและคำศัพท์จากข้อความที่อ่าน	3.81	0.73	มาก
6. โดยรวมแล้วทักษะการอ่านของนักศึกษาดีขึ้นภายหลังการเขียนบท Script	3.90	0.77	มาก
7. โดยรวมแล้วทักษะการอ่านของนักศึกษาดีขึ้นภายหลังการเขียน Storyboard	3.81	0.74	มาก
8. นักศึกษาเขียนได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	3.65	0.74	มาก
9. นักศึกษาสามารถเลือกใช้คำได้อย่างเหมาะสม และสุภาพ	3.92	0.79	มาก
10. นักศึกษาสามารถใช้ภาษาเขียนที่สละสลวยได้4ขึ้น	3.85	0.65	มาก
11. นักศึกษาสามารถสื่อสารข้อมูลโดยภาพรวมของเนื้อหาให้ทีมงานได้เข้าใจขึ้น	3.94	0.71	มาก
12. นักศึกษาสามารถเขียนเล่าเรื่องลำดับการดำเนินเรื่องได้ชัดเจนขึ้น	3.90	0.67	มาก
13. โดยรวมแล้วทักษะการเขียนของนักศึกษาดีขึ้นภายหลังการเขียน บท Script	3.77	0.70	มาก
14. โดยรวมแล้วทักษะการเขียนของนักศึกษาดีขึ้นภายหลังการเขียน Storyboard	3.80	0.70	มาก
15. นักศึกษาสามารถเลือกใช้ขนาดและมุมกล้องภาพได้เหมาะสมกับการเขียน	3.89	0.72	มาก
รวมทั้งหมด	3.85	0.60	มาก

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

การแปลผลค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์ ดังนี้

- 4.50 – 5.00 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.50 – 4.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
- 2.50 – 3.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.50 – 2.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
- 1.00 – 1.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า สมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยภายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) โดย

ภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 เมื่อพิจารณารายข้อ 3 ลำดับสูงสุด ลำดับที่ 1 ได้แก่ สามารถจับใจความสำคัญของการอ่านได้ดีขึ้น และสามารถประเมินความน่าเชื่อถือของข้อความที่อ่านได้ (ค่าเฉลี่ย 3.96) ลำดับที่ 2 คือ สามารถสื่อสารข้อมูลโดยภาพรวมของเนื้อหาให้ทีมงานได้เข้าใจขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.94) และลำดับที่ 3 คือ สามารถเลือกใช้คำได้อย่างเหมาะสมและสุภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.92)

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ดังตารางที่ 3 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) (N=120)

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดที่ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาสมรรถนะทางภาษาของตนเอง	3.94	0.86	มาก
2. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดที่ช่วยกระตุ้นความสนใจของนักศึกษาต่อการเรียน	3.92	1.01	มาก
3. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดที่ช่วยสร้างทักษะการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพ	3.98	0.88	มาก
4. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดซึ่งสามารถส่งเสริมทักษะการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพ	4.00	0.86	มาก
5. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการอ่านเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพที่ดี	3.87	0.96	มาก
6. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพได้ดีขึ้น	3.90	0.97	มาก
7. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพไปใช้ในชีวิตจริงได้	3.96	0.99	มาก
8. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดที่เปิดโอกาสให้ได้ลงมือเรียนรู้ด้วยตนเอง	3.96	0.97	มาก
9. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดซึ่งมุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติจริงกว่าทฤษฎี	3.91	1.07	มาก
10. นักศึกษารู้สึกพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด ในรายวิชา 901-011 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเชิงวิชาการในภาพรวม	3.90	1.04	มาก
รวมทั้งหมด	3.93	0.96	มาก

การแปลผลค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์ ดังนี้

- 4.50 – 5.00 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.50 – 4.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
- 2.50 – 3.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.50 – 2.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
- 1.00 – 1.49 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard)

โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 เมื่อพิจารณารายข้อ 3 ลำดับสูงสุด ลำดับที่ 1 คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดซึ่งสามารถส่งเสริมทักษะการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพ (ค่าเฉลี่ย 4.00) ลำดับที่ 2 คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดที่ช่วยสร้างทักษะการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.98) และลำดับที่ 3 ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพไปใช้ในชีวิตจริงได้ และ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ดที่เปิดโอกาสให้ได้ลงมือเรียนรู้ด้วยตนเอง (ค่าเฉลี่ย 3.96)

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลจากการศึกษาตามวัตถุประสงค์พบว่า ทักษะการเขียนของนักศึกษามีการพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของทักษะการเขียนเพิ่มขึ้นจาก 9.10 ก่อนใช้สตอรี่บอร์ดเป็น 9.72 หลังใช้สตอรี่บอร์ด การใช้สตอรี่บอร์ดช่วยให้การเขียนมีความชัดเจนและเป็นระบบมากขึ้น และทักษะการอ่านของนักศึกษามีการพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของทักษะการอ่านเพิ่มขึ้นจาก 9.78 ก่อนใช้สตอรี่บอร์ดเป็น 10.50 หลังใช้สตอรี่บอร์ด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rana Said Ahmed (2021) ทำการวิจัยเรื่อง Using Storyboard for Enhancing EFL Writing Skills of Primary Stage Students และ งานวิจัยของ Putri, Rahmi Anggia (2019) ทำการวิจัยเรื่อง Teaching reading by using storyboard to improve students' reading comprehension of narrative text

2. ผลการศึกษาสมรรถนะทางการสื่อสารเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยภายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มีการพัฒนาในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสตอรี่บอร์ด (Storyboard) เป็นกระบวนการที่ผสมผสานกันทั้งการคิด การวาดภาพ การระบายสี แล้วจึงลงมือเขียน อ่าน และฟัง นอกจากนี้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) จำลองโครงสร้างการเล่าเรื่องอย่างมีจุดหมาย ช่วยให้ผู้เรียนฝึกการเล่าเรื่องอย่างมีจุดมุ่งหมาย มีโครงเรื่องตัวละคร ฉาก บทพูดและอารมณ์ที่ชัดเจน กระบวนการนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการเรียบเรียงคำพูด ฝึกการใช้ภาษาที่สื่อความหมาย ทำให้สมรรถนะการใช้ภาษาทางการสื่อสารของผู้เรียนดีขึ้น

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) พบว่านักศึกษามีระดับความพึงพอใจกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ภาพรวมอยู่ในระดับมากทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าการทำสตอรี่บอร์ด (Storyboard) เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผ่านสายตา และเป็นการทำให้นามธรรมกลายเป็นรูปธรรม สตอรี่บอร์ดมีหลายรูปแบบ ถูกนำมาใช้เมื่อผู้เขียนต้องการนำเสนอความคิดออกมาให้เข้าใจง่าย ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายเพราะทำให้เห็นภาพรวมของข้อมูลชัดเจน สามารถสร้างทั้งความสนุกและทำให้เข้าใจได้ในเวลาเดียวกัน (Essley, 2010)

จากการศึกษาพบว่า ภายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ มีการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับระดับสมรรถนะทางการสื่อสารของนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับมาก โดยมีระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ในภาพรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. มีการนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษา
2. ควรมีการให้คำแนะนำและอบรม หรืออบรมเชิงปฏิบัติการให้แก่ผู้สอนในเรื่องการใช้สตอรี่บอร์ดในการสอน เพื่อให้ผู้สอนมีความเข้าใจและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ควรนำสตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่เป็นผลงานจากการเรียนรู้นำไปผลิตเป็นสื่อเพื่อเผยแพร่ ข้อมูลความรู้ และส่งเสริมความเข้าใจด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพแก่ประชาชนทั่วไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการใช้สตอรี่บอร์ด โดยมีการบูรณาการการจัดการเรียนรู้แบบต่างๆ เช่น การเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐาน การเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นต้น

ผลของการใช้สตอรี่บอร์ด (Storyboard) ที่มีต่อการพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสารด้านการอ่านและการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์สุขภาพของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์

2. ควรมีการศึกษาประสิทธิภาพของการใช้สตอรี่บอร์ดกับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ เช่นผู้เรียนที่มีปัญหาการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีสมาธิสั้น ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือการมองเห็น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

ปรีชา โอภาสสวัสดิ์ และ ยอดชาย สุวรรณวงษ์. (2564). รูปแบบการสื่อสารความเสี่ยงสุขภาพในการรับมือภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขของชุมชนในจังหวัดสระบุรี กรณีสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019. *วารสารสถาบันป้องกันควบคุมโรคเขตเมือง*, 6(2), 232–249. <https://he01.tci-thaijo.org/index.php/iudcj/article/view/254101>

ประสงค์ รัชมียูทอง และ ยอดชาย สุวรรณวงษ์. (2566). การพัฒนารูปแบบการจัดการเครือข่ายชุมชนเพื่อเสริมสร้างการมีส่วนร่วมด้านการสื่อสารความเสี่ยงสุขภาพของชุมชนรอยต่อชายขอบจังหวัดสระบุรี. *วารสารการแพทย์โรงพยาบาลศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์*, 38(1), 187–199. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/MJSSBH/article/view/261818>

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2566). *แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2566–2580) (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม)*. สำนักนายกรัฐมนตรี.

สุทธนันท์ กัลลกะ และ ขวัญตา ภูริวิทยาธิระ. (2559). การพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษในนักศึกษาพยาบาล. *Ramathibodi Nursing Journal*, 22(2), 123–133.

Ahmed, R. S. (2021). Using storyboard for enhancing EFL writing skills of primary stage students. *Journal of The Faculty of Education-Mansoura University*, 116(3), 3–20. <https://dx.doi.org/10.21608/maed.2021.235823>

Best, J. W. (1981). *Research in education* (4th ed.). Prentice Hall.

Essley, R. (2010, April 21). What are storyboards?: Visual tools for differentiating reading & writing instruction. *Scholastic*. <http://www.scholastic.com/teachers/articles/teaching-content/what-are-storyboards/>

Putri, R. A. (2019). *Teaching reading by using storyboard to improve students' reading comprehension of narrative text* [Diploma thesis, Sunan Gunung Djati State Islamic University Bandung].

<https://digilib.uinsgd.ac.id/id/eprint/25528>

World Health Organization. (2022). *Risk communication and community engagement (RCCE) action plan guidance: COVID-19 preparedness and response*. [https://www.who.int/publications/i/item/risk-communication-and-community-engagement-\(rcce\)-action-plan-guidance](https://www.who.int/publications/i/item/risk-communication-and-community-engagement-(rcce)-action-plan-guidance)

Yunus, M. M., & Chien, C. H. (2016). The use of mind mapping strategy in Malaysian University English test (MUET) writing. *Creative Education*, 7(4), 619–629. <https://doi.org/10.4236/ce.2016.74064>

การใช้วิถีพุทธในการจัดการกับความยากในการเสวนาทางศาสนา:
กรณีศึกษาของ ทีฆนิกาย และ มัชฌิมนิกาย
Buddhist Way of Dealing with Difficult Interreligious Dialogue:
A Study of the Dighanikaya and Majjhimanikaya

Dr. Le Ngoc Bich Ly

*สาขาวิชาสันติศึกษา วิทยาลัยนานาชาติ

มหาวิทยาลัยพายัพ (วิทยาเขตแม่คาว)

Department of Peace Studies, International College,

Payap University (Mae Khao Campus)

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 25 กรกฎาคม 2566

แจ้งแก้ไข 25 สิงหาคม 2566

ตอบรับบทความ 1 กันยายน 2566

บทคัดย่อ

การเสวนาระหว่างศาสนาหรือการเผชิญหน้ากันระหว่างคนที่มีหรือแนวคิดด้านศาสนาที่แตกต่างกันนั้นมีประวัติศาสตร์มายาวนาน อย่างไรก็ตามการเสวนาระหว่างศาสนาสมัยใหม่ได้เริ่มต้นในฝั่งตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประชุมของรัฐสภาโลกในเมืองชิคาโก ปี ค.ศ.1893 และการขับเคลื่อนด้านเอกสัมพันธ์อย่างรวดเร็วของคริสเตียนในศตวรรษที่ 20 การเสวนาระหว่างศาสนาได้รับการยอมรับว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญเพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งและสร้างสันติภาพในสังคมพหุนิยม อย่างไรก็ตาม ในการเสวนามีอุปสรรคและข้อจำกัดหลายประการ ซึ่งนักวิชาการหลายท่านพยายามนำเสนอหลักการที่จะควรทำและไม่ควรทำเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาในการเสวนา อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่า การหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ใช่คำตอบที่ยั่งยืน ดังนั้นจึงเสนอว่าผู้เสวนาจำเป็นต้องมีการอบรมทักษะการสนทนาเพื่อจัดการกับปัญหาในการเสวนา น่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้ลดความจำกัดในการเสวนาได้ ซึ่งก็ยังขาดวรรณกรรมด้านทักษะการสนทนาอยู่ ฉะนั้นงานวิจัยฉบับนี้จะมีส่วนช่วยสำหรับช่องว่างนี้ การมองเข้าไปในปัญญาของพระพุทธเจ้าตามแบบดั้งเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพิจารณาที่ขนิณายและมัชฌิมนิยายของหลักธรรมบาลีของชาวพุทธผ่านการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา เพื่อดึงเอาวิธีการที่พระพุทธเจ้าได้จัดการกับความยากของการเสวนาทางศาสนาอย่างมีประสิทธิภาพ วัตถุประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้คือเพื่อระบุประเด็นของบทสนทนาที่ยากที่พระพุทธเจ้าเผชิญ และวิธีการสื่อสารที่พระพุทธเจ้าใช้ในการจัดการบทสนทนาเหล่านั้น เพื่อลดปัญหาและเพิ่มประโยชน์สูงสุดให้กับทุกคน ผลของการศึกษานี้จะช่วยทำให้การปฏิบัติด้านการเสวนาทางศาสนาดีขึ้นและขับเคลื่อนต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ : การเสวนาทางศาสนา; ทักษะการสนทนา; พระพุทธเจ้า; พระสูตรตันตปิฎก

Abstract

Interreligious dialogue, or the encounter between people of different religions or worldviews, has a long history. However, modern interreligious dialogue movement started in the West, specifically the 1893 World's Parliament of Religion in Chicago, and accelerated with Christian ecumenical movements in the twentieth century. Interreligious dialogue has been viewed as an important tool for conflict resolution and building a peaceful pluralistic society. However,

its practice has faced several obstacles and limitations. Scholars have tried to propose principles on dos and don'ts to avoid problems in dialogue. The author argues that avoiding problems might not be a sustainable solution and proposes that dialogue participants need dialogue skills training to deal with problems in dialogue. There is a lack of literature on dialogue skills. This paper contributes to this gap by looking into the wisdom of the Buddhist tradition. It particularly examines the *Dighanikaya* and *Majjhimanikaya* of the Buddhist Pali Canon through a qualitative content analysis method to draw out methods of how the Buddha deals with difficult interreligious dialogues effectively. The objectives of this study are to identify types of difficult dialogue encountered by the Buddha and what communication methods the Buddha uses to handle those dialogues in order to minimize problems and maximize benefits for all. This study hopes to enhance modern interreligious dialogue practice and move it forward into the future.

Keywords: Interreligious Dialogue; Dialogue Skills; Buddha; Suttapitaka

1. Introduction

Modern interreligious dialogue has over a century-long development. Scholars trace its origin to the World Parliament of Religions in Chicago in 1893. It accelerated with Christian ecumenical movements in the twentieth century (Swidler, 2014b, pp. 379-380). Interreligious dialogue has been recognized as an important tool for building a peaceful pluralistic society (Swidler, 2000; Merdjanova and Brodeur, 2009). However, its practice has not been easy but full

of problems and challenges. For example, studies of Buddhist-Christian dialogue around the world show that this dialogue has faced various problems such as misunderstanding, weariness, skepticism, rejection for fear of losing one's religious identity, incompatibility of the belief system, one-sided motivation for dialogue (Fleming, 2002; Humbertclaude, 1970; Ingram & Streng, 1986; Lai & Bruck, 2001; Pieris, 1988). Similarly Muslim-Christian dialogue such as that in the United States experiences problems such as high tensions in confrontational dialogues or doctrinal debates; participants' being tired of the superficiality of a safe kind of dialogue that stops at the exchange of religious information; suspicion of being proselytized, avoidance for fear of conflict, and being tired of talks, and so on (Smith, 2007, pp. 64–65). Consequently, interreligious dialogue in most places is maintained as an activity of a small circle of the religious elite mostly male elite.

Some scholars and practitioners of interreligious dialogue have tried to minimize problems by proposing principles on dos and don'ts that dialogue participants should observe such as no confrontation, no debate, no superior truth claim, no negative criticism, and no proselytization (King, 2014, p.18; Suwanbubbha, 2004, pp. 157–158; Swidler, 2014a, pp. 39–67). These principles aim to avoid or prevent problems in dialogue. However, avoiding problems is not a sustainable solution. This paper proposes that dialogue skills are needed to overcome obstacles in dialogue. There is a lack of literature on dialogue skills. Therefore, the purpose of this paper is to explore some insights into how to deal with difficult dialogues by learning from the Buddha's dialogue skills in the Buddhist Pali Canon, particularly the two collections of the *Suttapitaka*: *Dighanikaya* (Collection of Long Discourses) (D) and *Majjhimanikaya* (Collection of Middle Length Discourses) (M).

The *Suttapitaka* is a rich source of interreligious dialogue. The Buddha is described as a dialogue expert. He skillfully communicates and transforms many of his dialogue partners including those who view him as rival and enemy into positive attitudes. For forty-five years of dialogue, he accumulated and passed

down many of his dialogue insights to his disciples. Therefore, his wisdom and experience are valuable for learning and enhancing the work of interreligious dialogue for peacebuilding in our time. Particularly this study addresses two questions:

- 1) What kinds of difficult dialogue does the Buddha encounter?
- 2) How does the Buddha deal with problems arising in those dialogues?

The objectives of this study are to identify types of difficult dialogue encountered by the Buddha and what communication methods the Buddha uses to handle those dialogues in order to minimize problems and maximize benefits for all.

2. Defining Interreligious Dialogue

Over a long period of theorization and practice, scholars have tried to clarify the meaning of interreligious dialogue. As a result, the concept has received various definitions from broad to narrow ones. For example, the Pontifical Council for Interreligious Dialogue has a broad definition of dialogue. Dialogue is defined as “a way of living” that includes all aspects of life where people from different religions live and work together and go through all events of human life (Borrmans, 1990, pp. 28–30). The *Dialogue Resource Manual for Catholics in Asia* lists four forms of dialogue: (1) dialogue of life as the above, (2) dialogue of works or cooperation between different religions for solving social problem and advancing human welfare, (3) dialogue of experts or dialogue of theological exchange, and (4) dialogue of religious experience where religious people experience rituals, values, and practices of another religious tradition (Chia, 2001, p.36). In contrast to those broad ways of understanding dialogue, Lynn A. de Silva (1919-82), a Methodist pastor who was key in dialogue between Christianity and Buddhism in Sri Lanka, has a narrow definition of interreligious dialogue as follows:

Dialogue is not a pleasant conversation, nor a controversy nor a negotiation nor an argument. Dialogue is a discussion, verbal or written, in a sincere effort to reach mutual understanding. It is an earnest effort to

appreciate the truth in the other's convictions together with an unequivocal articulation of one's own convictions (L. A. de Silva, 1966, p.i).

In this study, based on the nature of the Buddha's dialogues with people of other faiths, interreligious dialogue is defined as “‘verbal communication’ between the Buddha and people of other religious views and worldviews for various purposes in which the Buddha uses his religious view to address the issues raised” (Le, 2023, pp. 7-8). Based on the Pali Canon, people come to him for various purposes such as political consultation, settling doctrinal disputes, clarifying rumors or accusations, seeking truth, and so on. In this sense, this study has a broad understanding of dialogue purpose as compared to the popular scholarly understanding which restricts dialogue purpose to “a mutual exchange” between “equals” (Swidler, 2000, p.9; Merdjanova & Brodeur, 2009, p.15).

3. The Buddha's Attitudes toward the Religious Others in the Pali Canon

Studies of the Buddha's attitudes toward other religions in the Pali Canon have been few and can be grouped into three groups. The first group includes studies that frame the Buddha's attitudes towards other religions according to the Western Christian paradigm or the three truth models: exclusivism, inclusivism, and pluralism. They place the Buddha's attitudes from exclusivism to somewhere between inclusivism and pluralism. For instance, Richard P. Hayes argues for the Buddha's exclusivist attitude toward other religions because the Buddha views Nibbana (the Buddhist highest stage of liberation) and the Noble Eightfold Path as the only one ultimate goal and method of attaining it (Hayes, 1991). In contrast, J. Abraham Velez de Cea asserts that the Buddha has a pluralistic inclusivism perspective rather than an exclusive one. The Buddha recognizes different teachings of other religions as long as they are compatible with the Dhamma and the Noble Eightfold Path. The Buddha only excludes specific teachings rather than the whole tradition (de Cea, 2013). The

limitation of this first approach is that it is restricted to doctrinal aspect and ignores practical issues such as dialogue skills.

The second group includes those writings that explore the positive values of Buddhism that promote interreligious dialogue such as “deep listening”, respect for different views, non-argumentative attitude, non-dogmatism, rationality, tolerance, openness, and loving kindness (P. de Silva, 2009; Jayatilleke, 1987; Sek, 2017). Though some of the values can be considered as dialogue skills such as “deep listening”, “rationality”, this area of dialogue skills has not been well studied.

The third group of literature has a pragmatic view of the Buddha’s attitude toward other religions. For example, Elizabeth J. Harris argues that the Buddha of the Pali Canon has five different faces in response to the religious others: respectful debate, teaching ideas that opposed those taught by others, ridicule of the ‘other’, subordination of the ‘other, and appropriation of the ‘other’ (Harris, 2013). In Harris’ description, Buddha of the Pali Canon appears as superior to his dialogue partner. Toshiichi Endo explains that the Buddha of the early Buddhist source is not an ordinary person in eye of the Buddhists who compiled the scripture. They viewed him as an ideal human being and attributed more excellent qualities to him in the process of developing the scripture because they considered this way as the most sincere and affective to pay homage to the Buddha (Endo, 2002, pp. 6–10). However, it does not mean that the Buddha’s excellent qualities has no validity. According to Stephen J. Laumakis, though basic facts of the historical Buddha’s life are “really quite few”, the number of his followers after his death and the durability of his teachings reveal that he was among few human beings who could leave such impact and legacy (Laumakis, 2008, pp. 5–8). Historically, the Buddha lived in a challenging and demanding intellectual environment where different religious leaders and philosophers tried to assert their own truth claim and compete with each other through philosophical debates (Laumakis, 2008, pp.7–9). It is not difficult to imagine how

sharp the Buddha's intellect and communication skills were when he was able to encounter all those people and successfully established his teaching and community. The Pali Canon is the oldest and most complete record of those powerful and difficult dialogues.

In the eye of some modern dialogue scholars, the Buddha might not be seen as a role model for interreligious dialogue because he appears superior to his dialogue partner in virtue, wisdom, and communication skills. There is a view that dialogue should be between "equals" in knowledge of their traditions and so on because such equality facilitates two-way communication (Swidler, 2014a, pp. 23–24, 49). However, in reality, interreligious dialogue can take place in any form and any context. People enter into dialogue for various purposes rather than only one purpose (for exchanging religious ideas and mutual understanding as proposed by many scholars), and people are not always equal in knowledge, virtue, and skills. In my opinion, the gaps in virtue, wisdom, and communication skills between dialogue participants are good space for learning and transformation in dialogue. According to Buddhism, it is advisable to meet a noble person who is equal or superior in virtue and wisdom because it helps a person learn and improve oneself (*Dhammapada* 61). Two-way communication can take place in this asymmetrical situation as long as both are respectful to each other and respect the equal opportunity and space for expressing ideas respectfully and being understood. The Buddhist dialogue narratives display this principle of communication.

Moreover, it is helpful to think of interreligious dialogue effectiveness in terms of dialogue skill. Dialogue skill is something that can be learned and mastered to tackle problems in dialogue. Therefore, it is relevant and worth to learn from the Buddha's dialogue skill to enrich our dialogue competency in modern time. Modern dialogue literature has been predominated with regulating people's truth position and attitudes in dialogue to avoid problems while missing out what skills to develop to deal with those problems. This is the gap that this

study fills in by exploring the Buddha's communication methods in dealing with difficult interreligious dialogues.

4. The Buddha, His Dialogue Context, and Dialogue Partners

According to the Theravada tradition, The Buddha was born in 623 B.C.E. and passed away in 543 B.C.E. at the age of eighty. His name is Siddhartha Gautama. He was son of the ruling prince named Suddhodana in a small state called Sakka at the foot of the Himalayas which covered part of southern Nepal and part of Uttarpradesh of India. The word "Buddha" is an appellative title meaning "the Enlightened One." The Mahayanists call him Sakyamuni Buddha. Western scholars refer to him as the Buddha or Gautama the Buddha. Queen Maya gave birth to Prince Siddhartha under a tree in Lumbini Park while she was travelling to the city of her parents, Devadaha. She passed away seven days after his birth. Prince Siddhartha belonged to the warrior caste (Pali: *kattiyas*; Sanskrit: *kshatriya*). At the age of 29, he saw the four sights: an old person, a sick person, a corpse, and a recluse. He was awakened with the reality of suffering and the way for liberation. He left his royal life and went to practice several religious ways including self-mortification for six years, but none satisfied him. He decided to find his own way. Under the Bodhi tree after 49 days and nights, he got supreme enlightenment. He became a Buddha. For the next forty-five years, he preached this excellent way of liberation from suffering or the Dhamma to all people without discrimination. He established a community of practice including *bhikkhu* (ordained male monks), *bhikkhuni* (ordained female monks), laymen and laywomen. Many got enlightened as the Buddha did (Chandra-ngarm, 1999, pp. 35–41).

During the Buddha's time in ancient India, religious teachers of different religions could freely move around, investigate and challenge each other's religious view through reasons and persuasion without any bloodshed, riots, or rebellion between adherents of different religious groups. The public benefited

much from those religious disputants and theorists because they sharpened the intellect and deepened the people's thought. It was a golden time of religious tolerance and intellectual freedom. It was called "culture of the mind" (de Zoysa, 1955, pp. 3–4). At the Buddha's time, there existed various and opposite schools of thoughts who debated with one another on various topics ranging from moral to metaphysical, and religious issues (Akira, 1990, p. 17; Jayatilleke, 1963, pp. 115–116). The *Brahmajala Sutta* (D I 1) lists 62 wrong views about the nature of the self and the world.

One of the Buddha's major dialogue partners is the *brahmin* group who believed in a caste system and the *Vedas*. For them, the society was divided into four castes: the *brahmins* or priestly class; the *kattiyas* or the ruling class; the *vessas* or the merchants and agriculturalists; and the *suddas* or the menials and serfs. There were also others outside of those four castes and seen as lower than the *suddas* (Bodhi, 2005, pp. 112–113). The *brahmins* believed they were superior to the rest. The Buddha belonged to the second caste, the *kattiyas*. Though, according to this system, the *brahmin*'s prescribed role was to be priests or religious profession, they had various professions ranging from religious priests to government officials, and householders who lived on different trades.

The second major dialogue partner of the Buddha was the ascetics called *ajivakas* or *parivajakas* [homeless ones or ones who have gone forth]. John Snelling identified five main sects: (1) the *Ajivakas* founded by Makkhali Gosala who taught that all people would eventually move toward perfection; (2) the *Lokayatas* (the Materialists) founded by Ajita Keshakambalin, a contemporary of the Buddha, who taught that both the fool and the wise will perish when they die so people should seek maximum pleasures when living; (3) the Sceptics who did not believe that truth was utterly attainable. These people wriggled like eels to every question raised to them; (4) the Jains who practiced extreme austerity for believing that it would lead them to liberation. (5) The fifth group was the Buddha and his practice community (Snelling, 1991, pp. 15–16).

The next group that the Buddha often encountered was the political and army leaders (M II 85, 86, 90). This group admired the Buddha for his virtue and wisdom. They sought the Buddha's advice and knowledge on both political and religious issues. Next were clan people (*Anguttaranikaya* 3.65; 4.193), householders (D III 31; MN II 54, 55), and robber (MN II 86). All these groups of people were the dialogue counterparts of the Buddha as recorded in the *Suttapikta*.

5. Research Methodology

This study used a qualitative content analysis (QCA) approach to study the Buddhist narratives of dialogue between the Buddha and people of other faiths in the two collections - *Dighanikaya* and *Majjhimanikaya*. QCA is “a method for systematically describing the meaning of qualitative material” that requires some degree of interpretation. It is best suited for describing the selected aspects of the material guided by the research questions (Schreier, 2012, pp. 1–9). This method was suitable for this study because the study only focused on some aspects of the dialogue narratives, namely the difficult types of dialogue, and the communication methods that the Buddha applied in the dialogues. The study did not aim to give a comprehensive understanding of the Buddha's dialogues that might include other aspects such as the context, the audience, the content, and so on. The expected outcome of the study is a systematic understanding of (1) various types of difficult interreligious dialogue, (2) the Buddha's communication methods in dealing with problems in dialogue. This study does not cover source criticism of the Pali Canon because this is beyond the scope of this paper. In this paper, the Buddha is analyzed as he is described in the text.

6. Types of Difficult Interreligious Dialogue Encountered by the Buddha

From the two collections, *Dighanikaya* and *Majjhimanikaya*, this study found five types of difficult interreligious dialogue. These types are considered as difficult

because they involve sensitive issues such as politics, violent conflict, doctrinal debate and criticism, and negative emotions. If these things are not well handled, they can lead to violent conflicts and other negative consequences.

6.1 Giving political advice and resolving violent conflicts

The first difficult type of interreligious dialogue is dialogue that involves politics and violent conflicts. There are three dialogues found for this type (D I 5; D II 16 (Chapter 1); M II 86). In *Kutadanta Sutta* (D I 5), the Brahmin Kutadanta wants to make a big sacrifice with hundreds of animals ready to be killed. He wants to consult with the Buddha on how to make a successful sacrifice. This dialogue is challenging for the Buddha because he has to negotiate between his principle of no-harm to all living beings and the brahmin's bloody sacrificial system. In *Mahaparinibbana Sutta* (D II 16), Chapter 1, King Ajatasattu of Magadha wants to invade and destroy the *Vajjians*, a neighboring clan. He sends his prime minister to seek advice from the Buddha to know whether or not he should do it. The king trusts that the Buddha would never speak untruth. This dialogue involves potential harm towards other human beings, the *Vajjian* clan and a challenge to the Buddha's principle of no harm and honesty. How to resolve the potential violent conflict and give the king a true and satisfactory answer without violating the Buddha's moral principles. In the dialogue in *Angulimala Sutta* (M II 86), the Buddha intentionally passes by the place of the cruel robber, Angulimala who then runs after the Buddha to kill him. The Buddha has a dialogue with the robber while both are running. Finally, the robber is awakened, throws his weapons away, and gets ordained as a monk. Because of Angulimala's numerous committed murders, he is sought by the king and people for punishment. The Buddha has to resolve the next violence through a dialogue with the king. As a result, Angulimala escapes the punishment. However, due to his past evil deeds, Angulimala is attacked by people with stick and stone on his way to collect alms food. The Buddha comforts him with a teaching which liberates him from

suffering. All the dialogues above involve different types of power, cultural power (brahmin sacrificial system), political power (the king), and evil power of violence and suffering (Angulimala's violent behavior and suffering). Many violent conflicts of our time have a religious dimension and involve the above powers. According to modern peace theories, religious leaders play a significant role in conflict resolution. Providing moral guidance and support for political powers is one of the tasks (Appleby, 2000, p.211). How a religious leader can dialogue with various groups to resolve conflict in a good way is a difficult question. The Buddha could provide some insight into this question.

6.2 Defending one's own religious truth and position against rumor, misunderstanding, and criticism

The second type of difficult dialogue is the one in which the Buddha has to defend his own religious teachings and position against rumor, misunderstanding, and criticism. There are six dialogues of this type found by the study. The Buddhist path was born amidst several competing truth claims of other religious groups during the Buddha's time. The Buddha had to present his new religious path and teachings in dialogue with those groups of people. The Buddhist path had its unique training and experiences which were not easy to be comprehended by the outsiders. Therefore, there are narratives about misunderstanding of the Buddha's teachings by the outsiders (D I 8; M II 55; M II 71, 90) and even the insiders as in the case of his disciple Sunakkhatta (D III 24). For example, there is rumor that Buddha discredits all forms of asceticism which was popularly practiced at that time (D I 8) and that he consumes animal meat which has been intentionally killed for him (M II 55). His practice of seclusion and avoiding metaphysical questions and debates is also attacked as cowardice and incapability of public speaking (D III 25). There are also conflicting rumors that the Buddha declares to be all-knowing (M II 71) and that he declares that no recluse or brahmin is all-knowing (M II 90). Occasionally there are people who approach

the Buddha to ask for clarification. Such rumors are dangerous because they might harm the Buddha's reputation, his teachings, and community. They could potentially provoke religious conflicts and violence. Discrediting rumors with the truth is not an easy task if a person does not know well one's own tradition, and how to explain truth that the other can be satisfied.

6.3 Settling doctrinal disputes, and doubts

Beside the above difficult dialogue types, the Buddha also encounters another type of difficult dialogue in which he is sought by the religious others to settle doctrinal disputes and doubts about other religious teachers and teachings. The study found 5 dialogues of this type which can be classified into two sub-types. The first sub-type is the dialogue in which the religious others have disputes among themselves on competing teachings within their own tradition, and they are unable to convince each other about their own doctrinal stance. As a result, they go to the Buddha as an external authority to settle the dispute (D I 13; M II 98). The challenge of this type of dialogue is that the person who plays the role of the external source of knowledge must not only understand well the tradition in dispute but also know beyond this tradition in order to give a well-grounded and reasonable answer. Additionally, giving judgment of another religious teaching is also a sensitive issue because it might provoke offence and negative reactions. Therefore, in this case, the Buddha has to overcome two challenges: knowledge competency and communication skills in order to minimize negative consequences.

The other sub-type of this dialogue includes conversations in which the religious others doubt various truth claims and the claimed spiritual achievements of different religious figures of the time. As a result, they seek the Buddha's answer on the issue whether or not these religious teachers have spoken the truth (D II 16 (Chapter 5), M I 30; M II 79). This type of dialogue is more challenging than the previous one. There are at least two potential dangers to judge truth claims and

achievement of religious leaders of other religious traditions: (1) A negative judgment of truth claims and of the claimed spiritual achievement of other religious leaders might provoke negative reactions, hatred, and even violent conflicts from those religious leaders and their own communities; and (2) if the Buddha gives a quick answer that other religions are wrong and his own religion is right and superior, he would be suspected and viewed as self-exalted and biased toward other religions. Therefore, this type of dialogue is deadly dangerous and difficult to handle.

6.4 Criticizing the beliefs and practices of other religions that the Buddha views as baseless and unprofitable for the wellbeing and happiness of the believers

The fourth type of difficult interreligious dialogue is the one in which the Buddha criticizes the understanding or beliefs of other religions that he views as wrong or unprofitable for the wellbeing and happiness of the believers. This study found 13 dialogues of this type. These dialogues can be divided into two groups. In the first group (D I 9; D II 16 (Chapter 4); M I 7; M II 74, 80, 96; M III 152), the religious others such as *brahmins*, ascetic wanderers, and disciples of other religious sects come to see the Buddha, present their religious belief, and invite the Buddha's opinion on it.

In the second group of dialogue (D I 9, 12; D III 24, 31; M I 14; M II 79; M III 101), the Buddha actively approaches other religious groups or individuals to question and criticize their beliefs and practices which he views as baseless and unprofitable for them. This type of dialogue is difficult because it is sensitive and provocative. By criticizing the teachings and practices of other religious groups, the Buddha could be accused as arrogant and interfering into another religion's internal issues. This could provoke anger, hatred, and violence toward the Buddha. However, if the Buddha knows clearly from his enlightened knowledge that their teachings are wrong and unprofitable for their wellbeing but keeps silent

or compromised for avoiding trouble, he could be seen as lack of compassion and a coward. Therefore, how to criticize the unsound teachings of others in a way that can minimize problems and maximize benefits for all is a challenging task. In today's time, it is even more challenging to do this because dialogue of truth criticism and persuasion is viewed as obsolete, unappealing, and even violator of dialogue code of conduct (Smith, 2007, pp. 64–66, 86). I argue that forbidding and avoidance of truth persuasion and truth criticism in dialogue is not the solution. The better way is how to present truth and criticize truth is a way that enlightens and benefits people.

6.5 Facing aggression, hostility, insults, and challenge to debate

The final type of difficult interreligious dialogue that the Buddha encounters is the one that involves disrespect, aggressive attitudes, insults, hostility, and the challenge to debate from his dialogue partners. This study found 14 dialogues of this type from the two collections. The Buddha's dialogue partners can be divided into three groups. The first group includes the *Brahmins* who claim their superior caste status and ultimate religious truth (D I 3, 4; M II 93, 95, 99, 100). They believed they were superior to the rest (the ruling class, the working class, and the serving class). In the dialogue narratives, some young Brahmins show disrespect and have insulting words toward the Buddha in the dialogue because the Buddha is from a lower class.

The second group includes the ascetic wanderers who are described as lovers of noises and debates (D I 9; M I 18). According to the narratives, due to the Buddha's principles of seclusion and avoidance of debate, he is sometimes ridiculed as cowardice and lack of public speaking skill (D III 25). Some others have hostile attitude toward the Buddha due to their misunderstanding the Buddha's teaching (M II 75).

The third group of people that the Buddha encounters are the *Niganthas* or the Jains who view the Buddha as a rival and occasionally plan to trap the

Buddha in a debate to insult and defeat him (D III 24; M I 35, 36; M II 56, 58). Indeed, these situations are extremely challenging to deal with. In modern interreligious dialogue, these negative emotions are seen as tough problems to be avoided.

Whether or not and to which extent these dialogue narratives are real events is beyond the scope of this paper. My interest is to know how the Buddha handles all these dialogue problems as narrated in the scripture. What communication methods can be drawn from these dialogue narratives? The following section will present some insights I have found from these narratives.

7 The Buddha's Communication Methods in Handling Difficult Interreligious Dialogues

In this section, I will present four communication methods that the Buddha uses in the above dialogues. These findings are preliminary rather than final because there are other methods that are not included.

7.1 Speaking truth in a concrete wholesome framework

For the Buddha, truth must be understood in its wholesome framework with concrete criteria to be verified and experienced by the listener. 'Wholesome' means that this truth is conducive to the moral well-being, happiness, and peace for the many. According to the dialogue narratives, the Buddha often constructs truth framework and criteria based on his own excellent experience of enlightenment before he gives any conclusion to a question of truth. In this study, the Buddha uses this principle when he responds to political issues, settles religious disputes, and debates with others. For example, in *Mahaparinibbana Sutta* (D II 16), Chapter 1, when the king's minister asks the Buddha whether or not the king should invade the *Vajjians*, the Buddha does not answer it immediately but provides concrete wholesome criteria to evaluate the issue in

question through his conversation with his disciple, the Venerable Ananda, in front of the minister. The Buddha lists seven principles for a thriving people:

- 1) Have frequent public assemblies
- 2) Have harmony in their public affairs
- 3) Respect ancient traditions and their authority
- 4) Respect, honor the elders, and listen to their words
- 5) Not take wives and daughters of others illegally and forcibly.
- 6) Preserve native traditions and spiritual practices in the country and abroad
- 7) Rightly protect, defend and support *Arahants* (enlightened persons) to live peacefully in the land. (*the author's summary of the text (The Long Discourses of the Buddha: A Translation of the Digha Nikaya, 1987, pp. 231–232)*).

The Buddha asks Venerable Ananda to confirm if the *Vajjians* have kept these seven principles. After Venerable Ananda has confirmed it, the Buddha says to the minister that as long as the *Vajjians* keep these seven principles, they will not decline but prosper. The Buddha limits his answer to this point and lets the king's minister make his own decision. As a result, the violence war is prevented. The Buddha's answer is based on the cause-and-effect principle rather than on his own personal influence. It means whether the *Vajjians* thrive or decline depending on their own moral deeds rather than on any external will or power. This method of giving advice to politicians is wise because it provides a good moral framework for reflection and freedom for the other to make a decision. In our today world, there are cases of violent conflicts involving religion as a causing factor. Some religious leaders contribute to making conflict rather than peace by speaking prejudice and hatred towards other religious groups because they are driven by fear of losing their religious and cultural power. Therefore, being able to speak truth in its concrete wholesome framework and lead politicians to moral reasoning is a good lesson learned from the Buddha.

7.2 Being sincere and brave to speak truth both pleasant and unpleasant out of compassion, with good purpose, in due season, and appropriate for the level of the listener

Another method used by the Buddha is being sincere and brave to speak both pleasant and unpleasant truth out of compassion, with good purpose, in due time, and appropriate for the level of the listener. The Buddha's sincerity and bravery are seen clearly in his being alone speaking out reasonable criticisms against the caste system, the baseless absolute truth claims and unprofitable practices of the religious others. However, being sincere and brave is not sufficient for speaking truth. If truth is spoken at the wrong time or in the wrong place, it may lead to more negative consequences than positive ones. Speaking truth must go with conditions.

In *Abhaya-Raja-Kumara Sutta* (M II 58), the Buddha gives four principles of his speaking truth both pleasant and unpleasant: (1) Is it true and fact? (2) Is it relevant to the purpose; (3) Is it spoken in due season; and (4) Is it spoken out of compassion. The Buddha only speaks truth when it satisfies the above conditions. In *Bhayabherava Sutta* (M I 4), verse 21, the Buddha declares his purpose of existence in the world is “for the welfare and happiness of many”, “for the good, welfare, and happiness of gods and humans.” Concretely the Buddha's purpose is to help people live a happy moral life when they are in the world and to achieve absolute liberation from suffering by practicing the Noble Eightfold Path. In *Samyuttanikaya* 42.7, *Desana (aka Khettupama) Sutta*, the Buddha states that though he has one message of liberation, he discerns what to teach according to each individual's capacity and need. Those principles help the Buddha focus on his purpose and skillfully lead the conversation away from discussing things which finally does not go anywhere nor bring any benefit. This can help explain why he rejects answering metaphysical questions (D I 9; M I 18) because they are irrelevant and unprofitable for liberation from suffering. Out of compassion for the others' welfare and happiness, he is not afraid of trouble to criticize their teachings and

practices which he perceives as groundless and unprofitable (D I 9, 12; D III 24, 31; M I 14; M II 79; M III101).

Today, some dialogue scholars recognize the importance of having a clear and good purpose for dialogue in order to be productive and sustainable (Cilliers, 2002; Smith, 2007; Smock, 2002). However, whether or not unpleasant truth such as religious differences and criticizing the other's belief should be discussed in dialogue is still a debate among scholars. Several scholars argue that both similarities and differences need to be examined in dialogue (Abu-Nimer, 2002, p. 22–23; Ochs, 2015, p.509). Buddhism contributes to this conversation that both pleasant and unpleasant truth should be spoken for the welfare, happiness, and peace of the many when it satisfies certain conditions including being true, fact, originated from compassionate heart, with good purpose, appropriate for the listener, and communicated in due season.

7.3 Tranquility of mind in the face of praises and criticisms

According to the Buddha's teaching in the *Brahmajala Sutta* (D I 1), verses 1.5 and 1.6, the Buddha advises his disciples to remain tranquil when other people praise or insult their teacher, the teaching, and the order of monks. Because if they run after either one by feeling excited or angry, they will not be able to see whether what people have said is true or not. The right attitude is to clearly discern the truth as it is, whether it is true or untrue, correct or incorrect. Based on this pure understanding, the disciples would confirm or reject it. With this tranquility, the Buddha is able to avoid the trap of being arrogant and biased when being trusted and praised by others. In heated debates, he is able to see the problem in his opponent's argument and eventually turn the situation upside down. This is the principle that the Buddha embodies when he is challenged to debate and when he faces attitudes of hostility, disrespect, insult, and aggression from his dialogue partners.

In today's interreligious dialogue, there has not been any guideline on how to deal with pleasant and unpleasant truth in dialogue. The Buddhist way of training the attitude of tranquility toward both types of truth can open a new way for future dialogue to move forward. If this attitude is well cultivated, dialogue participants will be well-equipped to encounter any challenges in dialogue.

7.4 Being attentive in listening to acquire a clear understanding before responding to the other, and being patient in explaining the truth

The fourth method that the Buddha uses in his dialogue is attentive listening and careful understanding before responding and being patient in explaining the truth. According to the dialogue narratives, the Buddha always listens to the other's view carefully and clarifies it when necessary. Sometimes he asks for confirmation from the other if his understanding is correct to the third time. For example, in *Ambattha Sutta* (D I 3), in the face of the rude behavior and insulting words from the young *brahmin* Ambattha in front of a group of *brahmins*, the Buddha calmly asks the young *brahmin* to explain the reason why he has acted that way. In *Tevijja Sutta* (D I 13), two *brahmins* debate with each other about whose view is correct and they go to the Buddha to settle the dispute. The Buddha carefully listens to their story, then he confirms with them if his understanding of their view is correct three times before he responds to it. Being attentive in listening in order to get the right understanding of the other's view does not only show respect to the other but also helps oneself know well how to respond correctly to the problem.

Besides being attentive in listening, the Buddha is very patient to clarify and explain his view step by step and in various ways until the other is satisfied. For example, in *Upali Sutta* (M II 56), the *Niganthas* made several attempts to trap and defeat the Buddha in a debate. One time, they send their most intelligent and influential layman leader named Upali to debate with the Buddha

on the doctrine of action and its consequences (*kamma* in Buddhism). Before proceeding the dialogue, the Buddha has a condition that the discussion must be based on reality. Upali agrees. The Buddha starts to use a daily life story and logical questions for Upali to answer. Upali contradicts his view. But he intentionally plays the stubborn person to learn more wisdom from the Buddha. the Buddha is patient to use different examples to expose the wrong view. Finally, Upali praises the Buddha and converts.

Today more interreligious dialogue scholars are aware and promoting deep listening and understanding in dialogue (Clapsis, 2016; P. de Silva, 2009; Gross, 2005; King, 2014). Padmasiri de Silva and Emmanuel Clapsis believe that listening alone has transformative power (Clapsis, 2016, p.11; Padmasiri de Silva, 2009, pp. 40–41). For the Buddhist case, attentive listening is important for getting the correct understanding of the other's view before responding to it. Being patient, knowledgeable, and skillful in explaining truth to satisfy the other's intellectual quest is also a key to transforming the other's attitudes from negative to positive.

8 Conclusion

In conclusion, with the purpose of searching for good ways to deal with difficult interreligious dialogue from the ancient Buddhist wisdom, particularly the Buddha's dialogue experience in the *Dighanikaya* and the *Majjhimanikaya*, this study has found five groups of difficult dialogue ranging from dialogues that involve politics and conflict resolution to those that involve defending one's religious doctrine, settling doctrinal disputes, criticizing other's religious beliefs and practices and dealing with aggression, hostility, insults and challenge to debate. These five types show that interreligious dialogue at the Buddha's time was an open space for people to freely express their thoughts, attitudes, and behaviors as they develop naturally during the dialogue. It was a golden time of religious tolerance and intellectual freedom (de Zoysa, 1955, pp. 3–4). In contrast,

in modern time, such a culture is missing when religions have been colored with layers of sensitive issues such as politics, colonialism, cultural and religious imperialism, etc. Consequently, each religious person carries with himself or herself a big burden of the past and multiple barriers to overcome in order to have a genuine dialogue. Additionally, most people are not well-trained to deal with and transform problems in dialogue. Therefore, this study proposes that for a peaceful future and more effective interaction between people of different religions, dialogue skill training must be made available for people wherever the life condition allows. Religions can provide rich resources for dialogue skills education. The Buddha's four communication methods for dealing with difficult dialogue is an example of this type of resource. Future research can focus on exploring dialogue skills and best practices in other religious traditions to enrich the resources of dialogue skill development.

Abbreviations

D Dighanikaya

M Majjhimanikaya

References

- Abu-Nimer, M. (2002). The miracles of transformation through interfaith dialogue. In Smock, D. R. (Ed.), *Interfaith dialogue and peacebuilding* (pp. 15-32). United States Institute of Peace Press.
- Akira, H. (1990). *A history of Indian Buddhism from Sakyamuni to early Mahayana* (P. Groner, Ed. & Trans.). University of Hawaii Press.
- Appleby, R. S. (2000). *The ambivalence of the sacred: Religion, violence, and reconciliation*. Rowman & Littlefield Publishers.
- Bodhi, B. (2005). *In the Buddha's words: An anthology of discourses from the Pali Canon*. Wisdom Publications.
- Bormans, M. (1990). *Pontifical Council for Interreligious Dialogue: Guidelines for dialogue between Christians and Muslims* (R. M. Speight, Trans.). Paulist Press.
- Chandra-ngarm, S. (1999). *Buddhism and Thai people*. Mahamakut Buddhist University: Lan Na Campus.
- Chia, E. (2001). *Dialogue resource manual for Catholics in Asia*. FABC-OEIA.
- Cilliers, J. (2002). Building bridges for interfaith dialogue. In Smock, D. R. (Ed.), *Interfaith dialogue and peacebuilding* (pp. 47–60). United States Institute of Peace Press.
- Clapsis, E. (2016). The dynamics of interreligious dialogue. *Greek Orthodox Theological Review*, 61(3–4), 7–29.
- de Cea, J. A. V. (2013). *The Buddha and religious diversity*. Routledge.
- de Silva, L. A. (1966). *Why can't I save myself? The Christian answer in relation to Buddhist thought*. Dialogue Publications No. 1. Wesley Press.
- de Silva, P. (2009). Transformative dialogue & contemplative traditions: A Buddhist perspective. In Falvey, J. L., May, J., Pizzuto, V., & de Silva, P. (Eds.), *Buddhist-Christian dialogue: Four papers from the Parliament of the World's Religions* (pp. 37-41). Uni-verity Press.

- de Zoysa, A. P. (1955). *Indian culture in the days of the Buddha*. M.D. Gunasena & Co., Ltd.
- Endo, T. (2002). *Buddha in Theravada Buddhism: A study of the concept of Buddha in the Pali commentaries* (2nd ed.). Global Graphics & Printing (Pvt) Ltd.
- Fleming, K. (2002). *Asian Christian theologian in dialogue with Buddhism*. Peter Lang AG, European Academic Publishers.
- Gross, R. M. (2005). The international Buddhist-Christian theological encounter: Twenty years of dialogue. *Buddhist-Christian Studies*, 25, 3–7.
- Harris, E. J. (2013). Buddhism and the religious other. In Cheetham, D., Pratt, D., & Thomas, D. (Eds.), *Understanding interreligious relations* (pp. 88–117). Oxford University Press.
- Hayes, R. P. (1991). Gotama Buddha and religious pluralism. *Journal of Religious Pluralism*, 1, 65–96.
- Humbertclaude, P. (1970). *Practical directives for dialogue*. In *Towards the meeting with Buddhism, volume II* (pp. 77–113). Ancora.
- Ingram, P. O., & Streng, F. J. (1986). Religious dialogue in the twentieth century: Issues, approaches, and possibilities. In Ingram, P. O., & Streng, F. J. (Eds.), *Buddhist-Christian dialogue: Mutual renewal and transformation* (pp. 1–11). University of Hawaii Press.
- Jayatilke, K. N. (1963). *Early Buddhist theory of knowledge*. George Alien & Unwin Ltd. <https://archive.org/details/in.ernet.dli.2015.49733>
- Jayatilke, K. N. (1987). *The Buddhist attitude to other religions*. The Buddhist Publication Foundation.
- King, S. B. (2014). Buddhist-Christian dialogue: Looking back, looking ahead, and listening ever more deeply. *Buddhist-Christian Studies*, 34, 7–23. <http://www.jstor.org/stable/24801348>
- Lai, W., & von Bruck, M. (2001). *Christianity and Buddhism: A multicultural history of their dialogue* (P. Jestice, Trans.). Orbis Books.

- Laumakis, S. J. (2008). *An introduction to Buddhist philosophy*. Cambridge University Press.
- Le, N. B. L. (2023). Buddhist approaches towards effective interreligious dialogue: A study of the Anguttara Nikaya. *Religion and Social Communication*, 21(1), 5–28.
- Merdjanova, I., & Brodeur, P. (2009). *Religion as a conversation starter: Interreligious dialogue for peacebuilding in the Balkans*. Continuum International Publishing Group.
- Ochs, P. (2015). The possibilities and limits of inter-religious dialogue. In Omer, A., Appleby, R. S., & Little, D. (Eds.), *The Oxford handbook of religion, conflict, and peacebuilding* (pp. 488–515). Oxford University Press.
- Pieris, A. (1988). *Love meets wisdom: A Christian experience of Buddhism*. Orbis Books.
- Schreier, M. (2012). *Qualitative content analysis in practice*. SAGE Publications Ltd.
- Sek, P. (2017). Buddhist perspectives on interfaith relations. *Journal of Buddhist Education and Research*, 3(1), 19–23. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jber/article/view/243049>
- Smith, J. I. (2007). *Muslims, Christians, and the challenge of interfaith dialogue*. Oxford University Press.
- Smock, D. R. (2002). *Interfaith dialogue and peacebuilding*. United States Institute of Peace Press.
- Snelling, J. (1991). *The Buddhist handbook: A complete guide to Buddhist schools, teaching, practice, and history*. Inner Traditions International, Ltd.
- Suwanbubbha, P. (2004). Interreligious dialogue: Old liquor in standard new bottle. *Prajna Vihara*, 5(1), 155–166.
- Swidler, L. (2000). The age of global dialogue. *Prajna Vihara*, 1(2), 3–35.

Swidler, L. (2014a). *Dialogue for interreligious understanding: Strategies for the transformation of culture-shaping institutions*. Palgrave MacMillan.

Swidler, L. (2014b). Editorial: Sorting out meanings: “Religion,” “spiritual,” “interreligious,” “interfaith,” etc. *Journal of Ecumenical Studies*, 49(3), 373–383.

Walshe, M. (Trans.). (1987). *The long discourses of the Buddha: A translation of the Digha Nikaya*. Wisdom Publications.

บทบาทของวัฒนธรรมในสถาปัตยกรรมสื่อภายใต้ทฤษฎีความลื่นไหล

The Role of culture in media architecture under Flow Theory

Li Gengrui

*ศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการศิลปกรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

ศ. ดร. พิชัย สดภิบาล

*คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Li Gengrui

*Doctor of Fine Arts, Art Management Program,

Faculty of Fine and Applied Arts, Bangkok Thonburi University

Prof. Dr. Pichai Sodhiban

*Faculty of Fine and Applied Arts, Bangkok Thonburi University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 6 มิถุนายน 2566

แจ้งแก้ไข 4 กรกฎาคม 2566

ตอบรับบทความ 31 กรกฎาคม 2566

บทคัดย่อ

สถาปัตยกรรมสื่อเป็นสถานการณ์ทางศิลปะแบบใหม่ที่รวมสื่อดิจิทัลเข้ากับเปลือกอาคารในเขตเมือง บทความนี้ได้กล่าวถึงอิทธิพลของทฤษฎีความลื่นไหลที่มีต่อการรับรู้วัฒนธรรม เทคโนโลยี และสุนทรียศาสตร์ของผู้เยี่ยมชม ในระหว่างการพัฒนาสื่อดิจิทัลในศิลปะสถาปัตยกรรม โดยทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลเชิงประจักษ์ที่เก็บรวบรวมผ่านการตรวจสอบ ทั้งนี้เพื่อสำรวจอิทธิพลของปัจจัยทางวัฒนธรรม เทคนิค และสุนทรียศาสตร์ ที่มีต่อการออกแบบ การนำไปใช้ และการยอมรับของผู้เยี่ยมชมโครงการสถาปัตยกรรมสื่อ โดยใช้วิธีการเชิงคุณภาพในการวิเคราะห์ความถี่ของคำที่ได้จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวและการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผลการศึกษาพบว่า คุณค่าทางวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียศาสตร์ มีบทบาทสำคัญในการสร้างสถาปัตยกรรมสื่อ ในแง่ของการรับรู้ของผู้เยี่ยมชมและประสบการณ์ทางจิตวิทยา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์ประกอบสื่อดิจิทัลของศิลปะสถาปัตยกรรมที่มีความพึงพอใจของผู้เข้าชมภายใต้อิทธิพลของทฤษฎีความลื่นไหล นอกจากนี้ บทความนี้ทำการอภิปรายนัยยะของข้อค้นพบเหล่านี้สำหรับการวิจัยและการปฏิบัติในด้านสถาปัตยกรรมสื่อในอนาคต โดยเน้นถึงความจำเป็นในการสร้างวิธีการที่เหมาะสมและมีความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรมในการออกแบบและการดำเนินโครงการสถาปัตยกรรมสื่อ

คำสำคัญ : สถาปัตยกรรมสื่อ; การรับรู้ของนักท่องเที่ยว; ทฤษฎีความลื่นไหล; วัฒนธรรม

Abstract

Media architecture is an emerging art situation that combines digital media with urban building facades. This paper discusses the role of cultural, technological and aesthetic elements in the development of digital media in architectural art. Based on a review of relevant literature and empirical data collected through investigation, this paper explores the influence of cultural, technical and aesthetic factors on the design, implementation and visitor acceptance of media architectural projects by using qualitative methods of word frequency analysis through tourist interviews and expert interviews. The study found that cultural values, traditions and aesthetics play a key role in shaping

media architecture in terms of visitor perception and psychological experience. In particular, the impact of the digital media components of architectural art on visitor satisfaction under the mediating influence of flow theory, the paper concludes by discussing the implications of these findings for future research and practice in the field of media architecture, highlighting the need for a more nuanced and culturally sensitive approach to the design and implementation of media architecture projects.

Keywords : Media architecture; Tourist perception; Flow Theory; culture

บทนำ

การพัฒนาและความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสื่อดิจิทัลมีส่วนอย่างมากในการส่งเสริมสถาปัตยกรรมสื่อ ซึ่งเป็นการรวมสื่อดิจิทัลเข้ากับพื้นที่สาธารณะ และได้กลายเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของภูมิทัศน์ในพื้นที่เขตเมือง (Wu Li'an, Tan Si Hui & Wang Zhenyu, 2023) สถาปัตยกรรมสื่อเป็นพื้นที่แห่งประสบการณ์ใหม่และเป็นศิลปะสาธารณะในรูปแบบใหม่นับตั้งแต่มีการเปิดตัวแนวคิดสื่อบนอาคารอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 2009 พื้นที่สาธารณะของเมืองก็เติบโตขึ้นท่ามกลางแหล่งท่องเที่ยวการค้า นอกจากนี้ การพัฒนาสภาพแวดล้อมการค้าได้ปรับตัวให้เข้ากับเทรนด์นี้ ผ่านการผสมผสานระหว่างสถาปัตยกรรมและสื่อดิจิทัล ซึ่งส่งผลให้กิจกรรมท่องเที่ยวกลางคืนที่มีการใช้ศิลปะแสง เช่น เทศกาลแสง การติดตั้งไฟเชิงโต้ตอบสำหรับการฉายภาพบนอาคารสถาปัตยกรรมและการแสดงแสงบนงานสถาปัตยกรรม และศิลปะสื่อดิจิทัลของเปลือกอาคารเป็นสิ่งที่ผู้คนพบได้ทั้งในชีวิตจริงและบนสื่อสังคมออนไลน์ และได้กลายเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตยามค่ำคืนของเขตเมือง เนื่องจากผู้คนชื่นชอบการดื่มด่ำกับทัศนศิลป์ของเปลือกอาคารกันมากขึ้น จึงทำให้สถาปัตยกรรมสื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วไปสู่เศรษฐกิจกลางคืน

ในฐานะส่วนสำคัญของฉากกลางคืนในเมือง สื่อดิจิทัลของศิลปะสถาปัตยกรรมมีบทบาทอย่างมากในการส่งเสริมการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจของเมือง การส่งข้อมูล และเป็นฉากกลางคืนที่แตกต่างไม่เหมือนใคร ด้วยแสง เสียง ไฟฟ้า การฉายภาพ จอภาพขนาดใหญ่ และเทคโนโลยีดิจิทัลอื่น ๆ ผสมผสานกับศิลปะสื่อดิจิทัล การออกแบบทางสถาปัตยกรรม ศิลปะพื้นที่สาธารณะ การออกแบบแสง และวิชาชีพอื่น ๆ ได้ช่วยเพิ่มสีสันที่สดใสให้กับ

สถาปัตยกรรมในเมือง และเป็นสื่อกลางสำหรับการผสมผสานศิลปะและวัฒนธรรมเข้ากับพื้นที่สาธารณะอย่างชาญฉลาด อีกทั้งยังเป็นการตีความที่เติมเต็มซึ่งกันและกัน และการบูรณาการแนวคิดทางศิลปะและวิธีการทางเทคนิคได้อย่างสมบูรณ์แบบ ซึ่งถือเป็นการกระตุ้นการพัฒนาภูมิทัศน์กลางคืนของเมืองในปัจจุบัน การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสื่อดิจิทัลในสถาปัตยกรรมได้ขยายจากหน้าจอธรรมดาและการฉายภาพบนพื้นผิวไปเป็นการติดตั้งสื่อเชิงโต้ตอบที่มีซับซ้อนยิ่งขึ้นและมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของเมืองและผู้อยู่อาศัย ด้วยการเติบโตที่เพิ่มขึ้นของเทคโนโลยีสื่อดิจิทัล สถาปัตยกรรมสื่อจึงมีหน้าที่หลักในการใช้เทคโนโลยีสื่อดิจิทัลเพื่อเผยแพร่ความหมายแฝงและจิตวิญญาณทางวัฒนธรรมของการออกแบบภูมิทัศน์สถาปัตยกรรมในเมือง (Deng Simin. 2019) ประสบการณ์ที่ลื่นไหลจึงได้กลายมาเป็นทิศทางสำคัญในการศึกษาวิจัยสถาปัตยกรรมสื่อ

ด้วยการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสื่อดิจิทัล ทฤษฎีความลื่นไหลจึงค่อย ๆ กลายเป็นส่วนสำคัญของสถาปัตยกรรมสื่อและด้วยการเติบโตที่เพิ่มขึ้นของเทคโนโลยีสื่อดิจิทัล สถาปัตยกรรมสื่อจึงไม่ได้มีเพียงการจัดแสง ภาพ และการฉายภาพธรรมดา ๆ อีกต่อไป แต่เริ่มมีการนำรูปแบบการแสดงออกและวิธีการทางเทคนิคที่ซับซ้อนมากขึ้นมาใช้ เช่น สถาปัตยกรรมสื่อแบบโต้ตอบดังนั้นการศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อทำการสำรวจสื่อดิจิทัลศิลปะสถาปัตยกรรมที่ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบการรับรู้ของนักท่องเที่ยวภายใต้ทฤษฎีความลื่นไหล

ประสบการณ์ที่ลื่นไหลมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วในหลาย ๆ ด้าน ตามความก้าวหน้าของการพัฒนาเทคโนโลยีการโต้ตอบที่สมจริง เช่น เทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือน (VR) ซึ่งทำให้ผู้เยี่ยมชมได้รับประสบการณ์การโต้ตอบที่สมจริง เทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือนแตกต่างจากวิธีการรับชมแบบดั้งเดิม เนื่องจากเทคโนโลยีนี้ช่วยให้ผู้เยี่ยมชมสามารถสำรวจเนื้อหาในรูปแบบใหม่ และยกระดับประสบการณ์สู่อีกขั้นหนึ่ง นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือนเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงพิพิธภัณฑ์ได้มากขึ้น (Li and Zhou, 2016) ประสบการณ์ที่ลื่นไหลที่ได้จากการใช้เทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือน และวิธีการอื่น ๆ จะช่วยให้ผู้เยี่ยมชมมีความเข้าใจในเนื้อหานั้นได้ดียิ่งขึ้น และมีแนวโน้มที่จะแนะนำให้ผู้อื่นเข้าชมนิทรรศการนั้นด้วย (Han & Cui, 2021) ดังนั้นการศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อทำการสำรวจศิลปะสื่อดิจิทัลบนสถาปัตยกรรม โดยมุ่งเน้นศึกษาองค์ประกอบการรับรู้ของนักท่องเที่ยวภายใต้ทฤษฎีความลื่นไหล

ปัญหาการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความสำคัญของคุณลักษณะของการพัฒนาของสถาปัตยกรรมสื่อ และอิทธิพลของวัฒนธรรม เทคโนโลยี และสุนทรียศาสตร์ ที่มีต่อความพึงพอใจในทฤษฎีความลื่นไหล โดยคำถามการวิจัยมีดังนี้

- 1) สำรององค์ประกอบของการรับรู้ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสื่อสถาปัตยกรรมในการท่องเที่ยวข้ามค่านิยม
- 2) สื่อดิจิทัลศิลปะสถาปัตยกรรมจีนมีการพัฒนาและคุณลักษณะเป็นอย่างไร
- 3) องค์ประกอบทางวัฒนธรรม เทคโนโลยี และสุนทรียศาสตร์ภายใต้ทฤษฎีความลื่นไหล ก่อให้เกิดประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างไร

วัตถุประสงค์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความสำคัญของคุณลักษณะของการพัฒนาของสถาปัตยกรรมสื่อ และอิทธิพลของวัฒนธรรม เทคโนโลยี และสุนทรียศาสตร์ ที่มีต่อความพึงพอใจในทฤษฎีความลื่นไหล โดยคำถามการวิจัยมีดังนี้

- 1) สำรององค์ประกอบของการรับรู้ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสื่อสถาปัตยกรรมในการท่องเที่ยวข้ามค่านิยม
- 2) สื่อดิจิทัลศิลปะสถาปัตยกรรมจีนมีการพัฒนาและคุณลักษณะเป็นอย่างไร
- 3) องค์ประกอบทางวัฒนธรรม เทคโนโลยี และสุนทรียศาสตร์ภายใต้ทฤษฎีความลื่นไหล ก่อให้เกิดประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างไร

ขอบเขตการวิจัย

ในบทความนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามถูกเลือกตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา และค้นหาผู้ที่ มี “ประสบการณ์กับปรากฏการณ์ที่ศึกษา” (Kruger & Stones, 1981) ผู้ตอบแบบสอบถามเหล่านี้เป็นหน่วยหลักในการวิเคราะห์ (Bless et al., 2006) โดยใช้วิธีการสุ่มแบบพิจารณา หรือที่เรียกว่า การสุ่มตัวอย่างตามวัตถุประสงค์หรือการสุ่มอย่างเป็นทางการ เป็นเทคนิค การสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น ซึ่งกลุ่มเป้าหมายของสมาชิกกลุ่มตัวอย่างคือ นักท่องเที่ยวที่เคยเยี่ยมชมโครงการก่อสร้างสื่อในเมืองอู่ฮั่น สำหรับการสัมภาษณ์ในระยะที่ 1 ขนาดตัวอย่างคือผู้เข้าชมจำนวน 50 คน โดยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างตามวัตถุประสงค์เพื่อเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัยบนพื้นฐานของความพร้อมและความเต็มใจที่จะเข้าร่วมในการศึกษานี้ ทั้งนี้เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการรับรู้ของสถาปัตยกรรมสื่อหลังการเยี่ยมชม

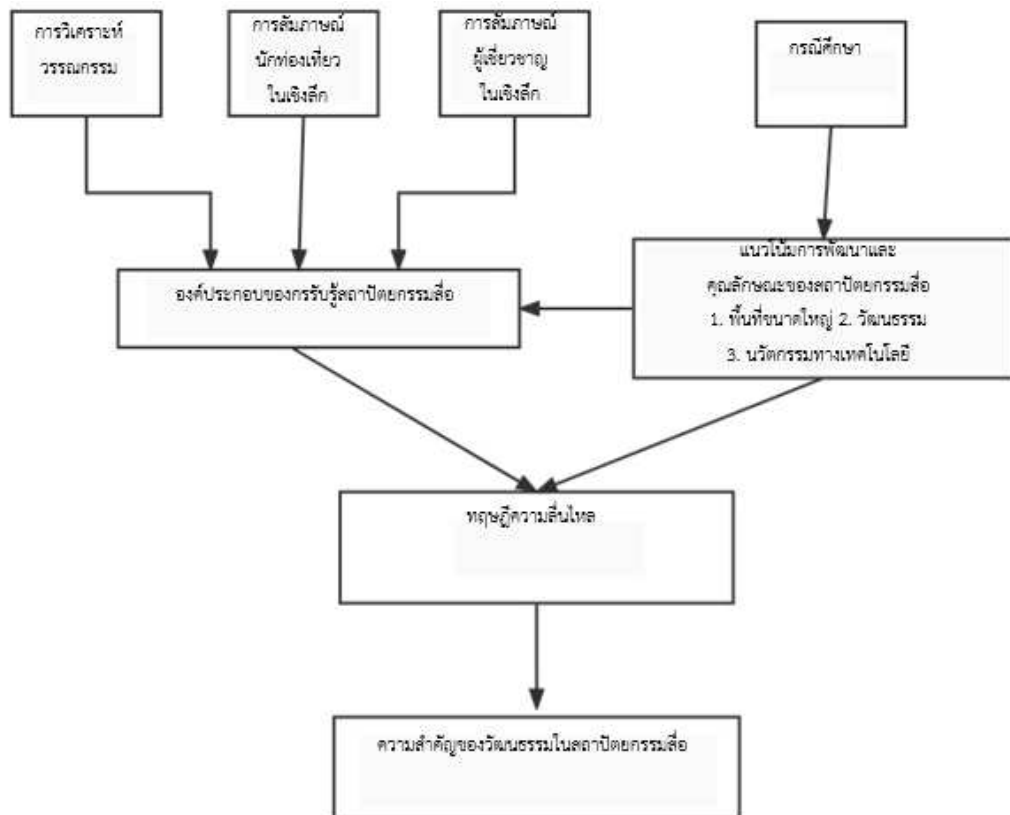
บทบาทของวัฒนธรรมในสถาปัตยกรรมสื่อภายใต้ทฤษฎีความสิ้นไหล

ในระยะที่ 2 การศึกษานี้ได้ทำการสัมภาษณ์แบบกึ่งเปิดกับผู้เชี่ยวชาญ โดยคำถามหลักในด้านการออกแบบคือคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกที่ดื่มด่ำและหลักการออกแบบสถาปัตยกรรมสื่อ ฯลฯ โดยมุ่งสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจากสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมความร่วมมือและสำรวจคุณค่าทางวัฒนธรรมและสุนทรียศาสตร์ (Wiethoff et al., 2021)

ตารางที่ 1 กรณีศึกษารายละเอียดของสื่อดิจิทัลบนสถาปัตยกรรมในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน

สถานที่	กรณีศึกษา	ประเภท
จัตุรัสกลางถนนคนเดินอู่ฮั่นเจียงฮั่น		จอภาพ 3 มิติ
ถนนอู่ฮั่นออปติคัลวิลเลจ - การฉายภาพโบสถ์โกโตโมของอิตาลี		ศิลปะการฉายภาพบนสถาปัตยกรรม (แผนที่ 3 มิติ)
หอกระเรียนเหลียงอู่ฮั่น		ศิลปะภาพจำลองดิจิทัลเสมือนจริงแบบความเป็นจริงขยาย
การแสดงแสงสี 25 กิโลเมตรตามแนวชายฝั่งแม่น้ำอู่ฮั่น-แยงซี		การแสดงแสง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปที่ 1 กรอบการวิจัย

การทบทวนวรรณกรรม

ความหมายและคุณลักษณะของสถาปัตยกรรมสื่อ

สถาปัตยกรรมสื่อเป็นสถาปัตยกรรมประเภทใหม่ที่มีการผสมผสานเทคโนโลยีสื่อดิจิทัลและการออกแบบสถาปัตยกรรมเข้าด้วยกัน เพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งข้อมูลหลายรูปแบบและการแสดงออกในพื้นที่สาธารณะ ดังนั้น สถาปัตยกรรมสื่อจึงไม่ได้มีความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกหรือการตกแต่งอาคารเท่านั้น แต่ยังช่วยเติมพลังและควมมีชีวิตชีวาให้กับพื้นที่ในเมืองผ่านเทคโนโลยีสื่อดิจิทัลด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสื่อดิจิทัลและความสนใจที่เพิ่มขึ้นในการสร้างสภาพแวดล้อมในเมืองแบบโต้ตอบตามคำค้น สื่อบนอาคารจึงมีทั้งแบบคงที่

บทบาทของวัฒนธรรมในสถาปัตยกรรมสื่อภายใต้ทฤษฎีความสั่นไหว

แบบโต้ตอบ ฯลฯ และแต่ละประเภทต่างก็มีการออกแบบและข้อกำหนดทางเทคนิคที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง สถาปัตยกรรมสื่อ หมายถึง การรวมรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมเข้ากับองค์ประกอบสื่อตั้งแต่แบบคงที่ไปจนถึงแบบพลวัต (ไดนามิก) เพื่อมอบประสบการณ์ทางกายภาพผสมผสานเข้ากับประสบการณ์ทางดิจิทัลอย่างไม่เหมือนใคร สถาปัตยกรรมสื่อ่นั้นมีความสามารถในการเปลี่ยนองค์ประกอบสถาปัตยกรรมแบบคงที่เป็นองค์ประกอบแบบพลวัตและแบบโต้ตอบ เพื่อถ่ายทอดข้อมูลและบอกเล่าเรื่องราว ตลอดจนความสามารถในการสร้างสภาพแวดล้อมอันน่าดื่มด่ำที่สามารถดึงดูดผู้ใช้และสร้างประสบการณ์เชิงพื้นที่ในรูปแบบใหม่ ตัวอย่างเช่น เทศกาลแสงเมืองลียง Lyon Festival of Lights (ฝรั่งเศส) และ Vivid Sydney (ออสเตรเลีย) ได้สร้างฉากยามค่ำที่อันงดงามยิ่งขึ้นให้กับเมือง ซึ่งที่ผ่านมามีนักวิชาการบางคนเสนอให้ทำการแสดงแสงจากพื้นที่ของเปลือกอาคาร สถาปัตยกรรมสื่อยุคแรกถูกสร้างขึ้นเป็นงานศิลปะที่ผสมผสานเทคโนโลยีแหล่งกำเนิดแสงและศิลปะสาธารณะ ซึ่งเทคโนโลยีวีซวลเอฟเฟกต์ที่มีประสิทธิภาพและสวยงามทำให้นักออกแบบแสงมีแรงบันดาลใจมากขึ้นในการสร้างอาคารที่สามารถใช้เป็สื่อ โดยการบูรณาการสื่อเข้ากับเปลือกของอาคารในเมือง โดยอาคารแห่งแรกที่มีการสร้างเปลือกอาคารให้เป็นสื่อคือพิพิธภัณฑ์ศิลปะเมืองกราช ประเทศออสเตรเลีย (2003)

รูปที่ 2 พิพิธภัณฑ์ศิลปะเมืองกราช ประเทศออสเตรเลีย

ในกรณีศึกษาทั้ง 4 กรณี ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน ที่กล่าวข้างต้น ใช้เทคโนโลยีที่แตกต่างกันดังนี้

1. การแสดงผล: เทคโนโลยีการแสดงผลแบบฟิกเซล ซึ่งใช้เทคโนโลยีแอลอีดี หรือเทคโนโลยีจอแสดงผลอื่น ๆ เช่น ทีเอฟที แอลซีดีพลาสมา เทคโนโลยีนี้ทำให้สามารถใช้เปลือกอาคารเป็นจอแสดงผลขนาดใหญ่ เช่น ตอแสดงผลสามมิติในย่านจัตุรัสกลางถนนคนเดินอุ๋ฮั่นเจียงฮั่น ลักษณะเด่น: ใช้หน้าจอ 3 มิติเพื่อแสดงเนื้อหาที่หลากหลายและสมบูรณ์ สามารถสร้างสีสันให้บรรยากาศตื่นเต้นเร้าใจ เต็มไปด้วยสีสันและแอคชั่น

2. การฉายภาพ: เทคโนโลยีฉายภาพใช้เปลือกอาคารเป็นจอฉายภาพ โดยเครื่องฉายตั้งอยู่บนอาคารอื่น โดยอาศัยกระบวนการฉายภาพเคลื่อนไหวดิจิทัล 3 มิติที่ออกแบบโดยใช้ลักษณะโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมของตัวอาคารและเปลือกอาคาร ผ่านเทคโนโลยีการฉายภาพกลางแจ้ง เช่น การฉายภาพทางสถาปัตยกรรมโบสถ์โดโมของอิตาลี (แผนที่สามมิติ) ริมถนนในอุ๋ฮั่นออปติกส์วัลเลย์ ลักษณะเด่น: ใช้เทคโนโลยีแผนที่ 3 มิติเพื่อสร้างเอฟเฟกต์ภาพที่น่าประทับใจ สะท้อนความงามของสถาปัตยกรรมอิตาลีและผสมผสานองค์ประกอบของวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างลงตัว

3. ความเป็นจริงเสมือน: ใช้เทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือนและเทคนิคอื่น ๆ เช่น หอกระเรียนเหลืองอุ๋ฮั่น ลักษณะเด่น: ใช้ศิลปะภาพจำลองดิจิทัลเสมือนจริงแบบความเป็นจริงขยาย (XR Virtual) เพื่อเปลี่ยนหอกระเรียนเหลืองให้เป็นสีบนเปลือกอาคาร เพื่อสร้างประสบการณ์ที่สมจริงและน่าดึงดูดสำหรับผู้เข้าชม

4. การแสดงแสง: เทคนิคการสร้างภาพเคลื่อนไหวที่ใช้เส้นตารางของหน้าต่างที่มีอยู่ในอาคาร ตัวอย่างเช่น การแสดงแสงสี 25 กิโลเมตรตามแนวชายฝั่งแม่น้ำอุ๋ฮั่น-แยงซี ลักษณะเด่น: ใช้เทคโนโลยีแสงเพื่อสร้างเอฟเฟกต์ภาพที่งดงามบนแม่น้ำแยงซี แสดงความงดงามของทิวทัศน์ท้องถิ่นและสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมและสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ผ่านแสงไฟจากภายนอกอาคารริมแม่น้ำแยงซีอย่างมีสีสันและมีชีวิตชีวา

รูปที่ 3 กรณีศึกษาของการใช้เทคโนโลยีรูปแบบต่าง ๆ ในเมืองอุ๋ฮั่น ประเทศจีน

โดยรวมแล้ว ทั้ง 4 กรณี (รูปที่ 3) มีการใช้เทคนิคและแนวทางที่แตกต่างกันในการสร้างสีบนเปลือกอาคาร แต่ก็มีความคล้ายคลึงกันในแง่ของเป้าหมายการออกแบบ ซึ่งก็คือ เพื่อเพิ่ม

ประสบการณ์ที่สิ้นไหลให้กับผู้เข้าชมโดยสะท้อนถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นและสุนทรียภาพ ผ่านเนื้อหาที่หลากหลาย

องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและเทคโนโลยีในสถาปัตยกรรมสื่อ

“สื่อคือข้อมูล” และแม้ว่าสื่อจะมีความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างอิสระกับผู้คน แต่ในทางกลับกัน ก็จะมีผลกระทบ อย่างมากต่อการรับรู้ของผู้คน (McLuhan & Fiore, 1967) ซึ่งทฤษฎีนี้สะท้อนให้เห็นอย่างเต็มที่ในสถาปัตยกรรมสื่อ นอกจากนี้ เนื่องจากวัฒนธรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาสถาปัตยกรรมสื่อ (Lin Na & Zhang Xiangwei, 2022) จึงถือได้ว่าสถาปัตยกรรมสื่อเป็นเครื่องมือในการสร้างประสบการณ์และการแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบใหม่ ๆ ในพื้นที่สาธารณะ (Zhao Huasen & Chen Yan, 2019) และเป็นโอกาสในการผสมผสานสุนทรียภาพและการใช้งานของสถาปัตยกรรมเข้ากับความคิดสร้างสรรค์และการแสดงออกผ่านสื่อดิจิทัล โดยสามารถฝังคุณค่าทางวัฒนธรรม ประเพณี และแนวปฏิบัติเข้ากับการออกแบบอาคารสื่อ ทั้งนี้เพื่อสร้างพื้นที่ที่มีเอกลักษณ์และมีความหมาย ที่สามารถสะท้อนถึงอัตลักษณ์ของชุมชน (Xiong Ju. 2017) โดยการมองว่าสื่อแบบใหม่นี้เป็นวัฒนธรรมใหม่ของการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และสถาปัตยกรรม ตัวอย่างเช่น งานครบรอบหนึ่งร้อยปีสถาปัตยกรรม Fritz Schumacher ใน HAW Campus ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่ามีารแสดงออก ถึงวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์บนตัวอาคาร และนอกจากคุณสมบัติของวัสดุแล้ว พื้นที่ทางสถาปัตยกรรมยังมีความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมอย่างมาก อีกทั้งยังมีบรรยากาศของสภาพแวดล้อมอันเกิดจากการใช้งานโดยมนุษย์ เป็นเวลานาน

องค์ประกอบทางวัฒนธรรมของสถาปัตยกรรมสื่อ นั้นมีความสัมพันธ์อย่างมากกับความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์แบบใหม่ระหว่างผู้คน เทคโนโลยี และพื้นที่สาธารณะซึ่งการใช้เทคโนโลยีสื่อ ทำให้สถาปัตยกรรมสื่อเป็นการสื่อสารและการสร้างปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบใหม่ระหว่างบุคคลและสภาพแวดล้อมในเมือง นอกจากนี้ยังสามารถใช้เป็นพื้นที่สำหรับการแสดงออกทางศิลปะ การแสดงความคิดเห็นทางสังคม การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และการส่งเสริมความรู้สึกของชุมชนและอัตลักษณ์ในพื้นที่ในเมือง (Thomas, TS, Schielke, 2021) โดยมุ่งเน้นไปที่พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ประเด็นทางสังคม การสื่อสารทางการเมือง และนิเวศวิทยา และอาคารสื่อยังสามารถใช้เพื่อส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมและเป็นสื่อกลางสำหรับการแลกเปลี่ยนทางการศึกษาและวัฒนธรรม ดังนั้นจึงมีส่วนในการอนุรักษ์ และเผยแพร่คุณค่าและความรู้ทางวัฒนธรรม

การผสมผสานวัฒนธรรมและกิจกรรมการท่องเที่ยวมาคำนึงเข้ากับความหมายแฝงทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ในสถาปัตยกรรมสื่อสามารถก่อให้เกิดประโยชน์ทางสังคมและ

เศรษฐกิจได้ โดยจะช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ส่งเสริมความรู้สึกของชุมชน และสร้างความรู้สึกของสถานที่ที่ดึงดูดการลงทุนและส่งเสริมเศรษฐกิจท้องถิ่น (Massimo Giovanardi, 2013) ดังนั้น อาคารสื่อจึงสามารถใช้เพื่อสนับสนุนงานกิจกรรมและกิจกรรมทางวัฒนธรรม และเป็นเวทีสำหรับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการแสดงออกถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ในขณะเดียวกัน การพัฒนาอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีการจำลองเสมือนจริงก็ช่วยส่งเสริมการพัฒนาการใช้สถาปัตยกรรมเป็นสื่อ และด้วยการเติบโตที่เพิ่มขึ้นของเทคโนโลยีสื่อดิจิทัล ทำให้ประสบการณ์ที่สิ้นไหลได้กลายเป็นหนึ่งในประเด็นสำคัญของการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมสื่อ ทั้งนี้เนื่องจาก รูปแบบของประสบการณ์ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่การรับชมจากระยะไกลอีกต่อไป แต่ปัจจุบันสามารถใช้รูปแบบการแสดงออกร่วมกับวิธีการทางเทคนิคที่ซับซ้อนมากขึ้น ตัวอย่างเช่น มีการนำอุปกรณ์โต้ตอบ เทคโนโลยีความเป็นจริงเสริม และเทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือน มาใช้เลือกอาคารสื่อกันมากขึ้น (Haeusler, 2009; Schielke & Ma, 2021) ซึ่งหมายความว่า สถาปัตยกรรมสื่อต้องอาศัยการใช้เทคโนโลยีสื่อต่าง ๆ เพื่อสร้างประสบการณ์เชิงพื้นที่ที่แตกต่างจากการออกแบบสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้มาเยือน เพิ่มการมีส่วนร่วม (Halskov & Nielsen, 2015) และด้วยการผนวกเทคโนโลยีการจำลองเสมือนจริงเข้าด้วยกัน ทำให้อาคารสื่อสามารถนำเสนอเอฟเฟกต์ภาพที่เหมือนจริง สร้างประสบการณ์ที่สมจริง และสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์แบบโต้ตอบได้กับผู้ใช้ผ่านการโต้ตอบและการแสดงความคิดเห็น ซึ่งจะช่วยสร้างประสบการณ์ที่สิ้นไหล (Chen Zhuo, 2017) การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีนี้ไม่เพียงแต่สร้างความเป็นไปได้ในการออกแบบและนวัตกรรมใหม่ ๆ ในการสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมสื่อ แต่ยังเป็นวิธีการออกแบบเพื่อการมีส่วนร่วม ในลักษณะที่หลากหลายยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเพิ่มการแสดงผลและความสามารถในการโต้ตอบและของสถาปัตยกรรมสื่อ (Wiethoff et al., 2021)

อิทธิพลของผู้เยี่ยมชมในทฤษฎีความสิ้นไหลของสถาปัตยกรรมสื่อ

ทฤษฎีความสิ้นไหลเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงภาวะที่ดื่มด่ำอย่างสมบูรณ์และการจดจ่อในกิจกรรมที่มักนำไปสู่ความเพลิดเพลินและความพึงพอใจ ซึ่งการประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสิ้นไหลในสถาปัตยกรรมสื่อมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดภาวะที่ดื่มด่ำในหมู่ผู้ใช้หรือผู้ชมเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมและความพึงพอใจ ทฤษฎีนี้อธิบายว่าผู้คนมีส่วนร่วมในกิจกรรมประจำวันบางอย่างอย่างไร และสามารถแยกแยะการรับรู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง และเข้าสู่ภาวะที่ดื่มด่ำได้อย่างไร โดยจากมุมมองของ “ทฤษฎีความสิ้นไหล” ของนักจิตวิทยา Mihaly Csikszentmihalyi สถาปัตยกรรมสื่อถูกมองว่าเป็นแพลตฟอร์มที่สามารถสร้างประสบการณ์ที่ดื่มด่ำและดึงดูดผู้คนได้ ตัวอย่างเช่น Fatah gen.

Schieck (2013) ได้สำรวจความหมายทางสังคมและความหมายเชิงพื้นที่ของสถาปัตยกรรมสื่อ ในขณะที่ McQuire (2008) ได้กล่าวถึงบทบาทของสถาปัตยกรรมสื่อในการสร้างพื้นที่สาธารณะในเมือง ซึ่งการศึกษาเหล่านี้ให้ข้อมูลเชิงลึกที่มีค่าเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้และผลกระทบของสถาปัตยกรรมสื่อ นอกจากนี้ นักวิจัยหลายท่านได้สำรวจแง่มุมต่าง ๆ ของทฤษฎีนี้ เช่น นัยทางสังคม บทบาทในการสร้างพื้นที่สาธารณะ และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่สร้างขึ้น

นักวิชาการหลายท่านได้ให้คำนิยามของ “ภาวะดื่มด่ำ” และวิธีการวัดภาวะดื่มด่ำที่แตกต่างกัน ซึ่งนักวิชาการที่ศึกษาทฤษฎีภาวะดื่มด่ำส่วนใหญ่นั้นเป็นนักวิชาการในสาขาจิตวิทยา การตลาด ระบบสารสนเทศและการจัดการการศึกษา และประสบการณ์การท่องเที่ยว โดยนักจิตวิทยา นักวิชาการด้านระบบสารสนเทศ และนักวิชาการด้านการจัดการศึกษา มักจะตีความว่า “ประสบการณ์ที่สิ้นไหล” เป็น “ประสบการณ์ที่ดื่มด่ำ” ตัวอย่างเช่น Liu Yan et al. (2016) พบว่า ในประสบการณ์ของผู้ใช้เว็บไซต์ท่องเที่ยว ประสบการณ์ที่ดื่มด่ำเป็นปัจจัยสำคัญเบื้องต้นของความตั้งใจซื้อสินค้า ในบริบทของการบริโภคการท่องเที่ยวผ่านระบบออนไลน์ มีรายงานที่ยืนยันว่าประสบการณ์ที่ดื่มด่ำของผู้ใช้บริษัทนำเที่ยวออนไลน์มีผลกระทบในทางบวกต่อความพึงพอใจและความตั้งใจในการบริโภค ตัวอย่างเช่น Song Mengmeng et al. (2019) พบว่าประสบการณ์ที่ดื่มด่ำส่งผลต่อพฤติกรรมการซื้อในชุมชนเสมือนจริงของแบรนด์ต่าง ๆ นอกจากนี้ นักวิชาการพบว่าประสบการณ์ที่ดื่มด่ำในกิจกรรมการท่องเที่ยวมีผลกระทบในทางบวกต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (Ayazlar, Yuksel, & Atila, 2018) และความภักดีของนักท่องเที่ยว (Meng & Han, 2019) และประสบการณ์ที่ดื่มด่ำของผู้ใช้การท่องเที่ยวเสมือนจริงมีผลกระทบในทางบวกต่อความตั้งใจในการใช้งานต่อเนื่อง (Melo et al., 2022) ซึ่ง Eko Harry Pratisto, et al. (2022) ได้ให้คำแนะนำที่ครอบคลุมเกี่ยวกับเทคโนโลยีการสร้างความดื่มด่ำ (immersive technology) ในภาคการท่องเที่ยวโดยการวิเคราะห์ผลงานวิชาการโดยระบุการใช้เทคโนโลยีการสร้างความดื่มด่ำในสถานที่จริงในปัจจุบันและความท้าทายที่อาจเกิดขึ้น โดยกล่าวว่าในอนาคตผู้ให้บริการด้านการเดินทางอาจพิจารณาใช้เทคโนโลยีการสร้างความดื่มด่ำเพื่อส่งเสริมจุดหมายปลายทางของการเดินทางและสร้างระบบสนับสนุนเพื่อประโยชน์สูงสุดของการสร้างประสบการณ์อันดื่มด่ำ ซึ่งโดยรวมแล้วการปรับแต่งประสบการณ์จะส่งผลในทางบวกต่อความพึงพอใจและความภักดีของผู้เยี่ยมชมด้วยการสร้างประสบการณ์เชิงบวก มีส่วนร่วม และน่าจดจำให้กับผู้เยี่ยมชม

แม้ว่าสถาปัตยกรรมสื่อจะได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ยังมีช่องว่างในการใช้ทฤษฎีความสิ้นไหลในด้านนี้ และแม้ว่างานวิจัยบางฉบับที่ทำการศึกษากี่ยวข้องกับแนวคิดสถาปัตยกรรมสื่อเพื่อสร้างความดื่มด่ำหรือการมีส่วนร่วม (Halskov and Nielsen, 2015) แต่มี

งานวิจัยเพียงไม่กี่ฉบับที่ใช้ทฤษฎีความสิ้นไหลเป็นแนวทางในการออกแบบและประเมินเปลือกอาคารสื่ออย่างชัดเจน ดังนั้น บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อเติมเต็มช่องว่างนี้โดยการสำรวจว่าทฤษฎีความสิ้นไหลสามารถปรับปรุงการออกแบบสถาปัตยกรรมสื่อและมีผลกระทบอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เทคโนโลยีดิจิทัลที่สามารถนำเสนอวัฒนธรรมในการออกแบบผิวอาคารสื่อผ่านประสบการณ์ส่วนบุคคลที่สิ้นไหลผ่านการเล่นเกมให้กับผู้ใช้ นอกจากนี้ ได้มีการนำเสนอกรอบการออกแบบเปลือกอาคารสื่อตามทฤษฎีความสิ้นไหล โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มความเต็มคำ การมีส่วนร่วม และประสบการณ์ของผู้ใช้ในทางบวก (Faiola et al., 2013) ซึ่งโดยรวมพบว่าการใช้ทฤษฎีความสิ้นไหลในการออกแบบและประเมินสถาปัตยกรรมสื่อสามารถปรับปรุงประสบการณ์ของผู้ใช้ ระดับการมีส่วนร่วม และผลกระทบทางสังคมได้ และมีการติดตั้งสื่อเหล่านี้ในพื้นที่สาธารณะอย่างแพร่หลายมากขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้ วิธีการที่มุ่งเน้นความสิ้นไหลโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลล่าสุด ส่งผลให้สถาปัตยกรรมสื่อสามารถดึงดูดผู้ชมได้อย่างแท้จริง และสร้างพื้นที่เมืองที่ดียิ่งขึ้น (Hunnicke et al., 2004) ด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ประสบการณ์การไหลเวียนของผู้คนเกี่ยวกับอาคารสื่อดีขึ้นอย่างมาก เราสามารถตั้งตารางความก้าวหน้าที่สูงขึ้นในด้านนี้ (Sherry, J. L., 2004) และด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ผู้คนจึงมีประสบการณ์ที่สิ้นไหลมากยิ่งขึ้นจากอาคารสื่อ และยังคงมีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง (Sherry, J. L., 2004) อย่างไรก็ตาม ในอนาคตจำเป็นต้องมีการศึกษาจุดสมดุลของการประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสิ้นไหล การออกแบบเชิงโต้ตอบ และสถาปัตยกรรมสื่อ หรือกล่าวได้ว่าการใช้ทฤษฎีความสิ้นไหลสามารถปรับปรุงการออกแบบเปลือกอาคารสื่อและผลกระทบได้โดยการสร้างประสบการณ์ที่ดื่มด่ำและการมีส่วนร่วมผ่านเทคโนโลยีดิจิทัลและการออกแบบโดยมุ่งเน้นความสิ้นไหลยังสามารถดึงดูดผู้ชมและสร้างพื้นที่ในเชิงบวกและเมื่อเทคโนโลยีมีความก้าวหน้ายิ่งขึ้น ผู้คนก็จะยิ่งได้รับประสบการณ์ที่สิ้นไหลยิ่งขึ้น

ช่องว่างการวิจัยและทิศทางในอนาคต

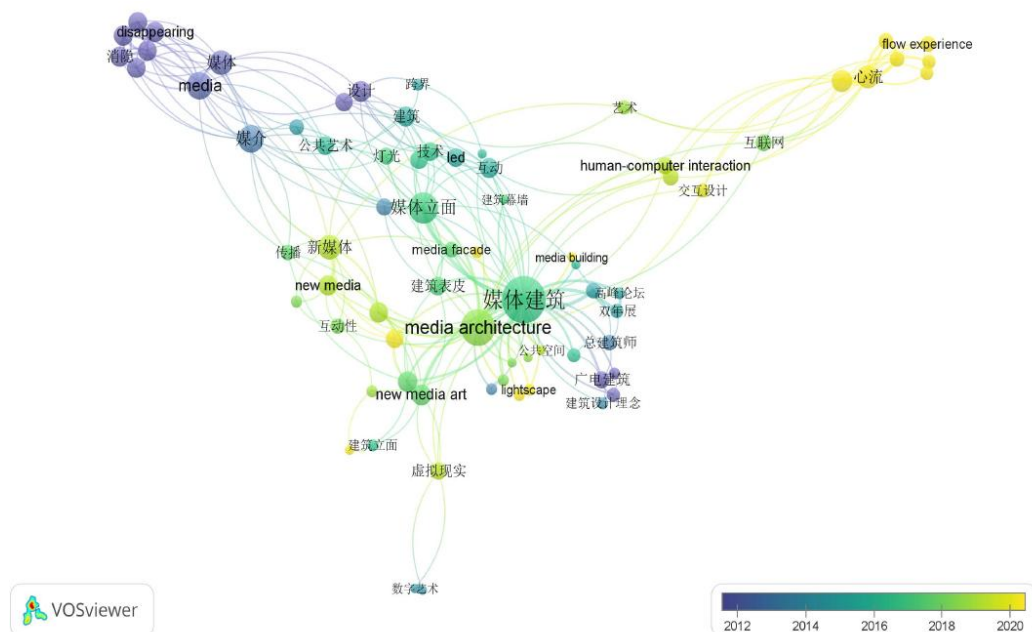
แม้ว่าวรรณกรรมเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมสื่อจะมีการเติบโตเพิ่มขึ้นมากในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา แต่ส่วนใหญ่เป็นบทความในสาขาวิศวกรรมและเทคโนโลยี และยังมีช่องว่างอย่างมากในการศึกษาผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรม

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกแบบ การนำไปใช้และการประเมินโครงการสถาปัตยกรรมสื่อในบริบทที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม งานวิจัยเกี่ยวกับ

บทบาทของวัฒนธรรมในสถาปัตยกรรมสื่อภายใต้ทฤษฎีความลื่นไหล

สถาปัตยกรรมสื่อบนพื้นฐานของทฤษฎีความลื่นไหลนั้นเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นหลังจากปี ค.ศ. 2020 เท่านั้น (รูปที่ 4)

นอกจากนี้ จำเป็นต้องทำการสำรวจศักยภาพของสถาปัตยกรรมสื่อ เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและความร่วมมือระหว่างชุมชนต่าง ๆ และเพื่อจัดการกับผลกระทบของเทคโนโลยีเหล่านี้ที่มีต่อจริยธรรมและสังคม และจำเป็นต้องศึกษาว่าการใช้เทคโนโลยีและวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ บนพื้นฐานของทฤษฎีความลื่นไหล มีความสำคัญอย่างไรต่อการสร้างประสบการณ์โดยใช้สถาปัตยกรรมสื่อ

รูปที่ 4 ความสัมพันธ์ของสถาปัตยกรรมสื่อตามทฤษฎีความลื่นไหล

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยของการศึกษานี้มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีฐานรากและมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมสื่อ (Walker, D., & Myrick, F., 2006) การศึกษานี้ใช้แบบแผนการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการวิจัยเชิงสำรวจในเชิงลึก ซึ่งในสาขาสถาปัตยกรรมสื่อที่กำลังเติบโตนี้ วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพจะสามารถให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการผสมสถาปัตยกรรมสื่อในตอนกลางคืน นอกจากนี้ยังส่งเสริมอิทธิพลทางวัฒนธรรมต่อสถาปัตยกรรมสื่อ ซึ่งทำขึ้นผ่านการวิเคราะห์ความถี่ของคำและการเข้ารหัสของบันทึกการสัมภาษณ์ ร่วมกับการวิเคราะห์กรณีศึกษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ครอบคลุมเกี่ยวกับหัวข้อนี้ หลังจากนั้น จึงทำการตรวจสอบสามเส้ากับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวแบบกึ่งมีโครงสร้าง การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการวิเคราะห์กรณีศึกษาที่เลือกเพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลการวิจัยมีความน่าเชื่อถืออย่างแท้จริง

การรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยทำโดยใช้วิธีสัมภาษณ์ด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยในการศึกษานี้ ได้ทำการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง แบบ “ตัวต่อตัว” กับนักท่องเที่ยวจำนวน 40 คน เพื่อทำความเข้าใจกระบวนการสร้างและลักษณะของคุณค่าประสบการณ์การท่องเที่ยวยามค่ำคืนประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อสำรวจองค์ประกอบการรับรู้ของสถาปัตยกรรมสื่อ การสัมภาษณ์จัดทำขึ้นตั้งแต่วันที่ 10 เมษายน ถึงวันที่ 26 เมษายน ค.ศ. 2023 ซึ่งโดยส่วนใหญ่ทำขึ้นในพื้นที่ของกรณีศึกษาอาคารสื่อ 4 แห่ง ในเมืองอู่ฮั่น ประเทศจีน เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ให้สัมภาษณ์ได้ชมการฉายแสงและนิทรรศการอื่น ๆ ของอาคารสื่อ จากนั้นจึงใช้ ซอฟต์แวร์ nvivo12 เพื่อวิเคราะห์ความถี่ของคำในบันทึกการสัมภาษณ์

2. การสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้เชี่ยวชาญ 3 คน เพื่อกำหนดคุณลักษณะ ปัจจัยแห่งความสำเร็จ และแนวโน้มการพัฒนาอาคารสื่อในประเทศจีนในอนาคต และขอให้ผู้เชี่ยวชาญจัดอันดับคำสำคัญทั้งหมดที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

3. วิเคราะห์กรณีศึกษาเพื่อหาองค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมสื่อ ทำการตรวจสอบแบบสามเส้าโดยการรวมเนื้อหาที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวเข้าด้วยกัน และกำหนดปัจจัยและคุณลักษณะที่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญ

การวิเคราะห์ข้อมูล

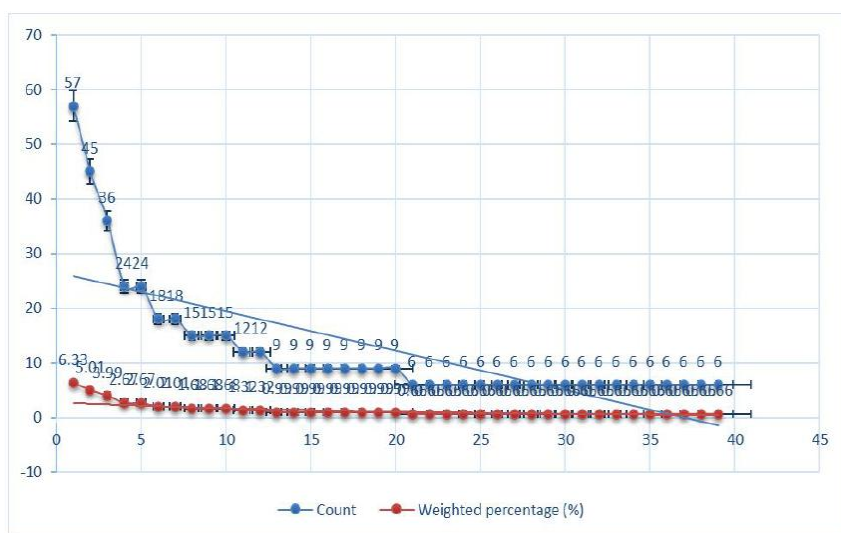
1. วิเคราะห์ความถี่คำในบันทึกการสัมภาษณ์โดยใช้ซอฟต์แวร์ nvivo12

2. วิเคราะห์กรณีศึกษา ผ่านการตีความกรณีต่าง ๆ ทำความเข้าใจคุณลักษณะและแนวโน้มการพัฒนาของสถาปัตยกรรมสื่อ

3. วิเคราะห์ประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจของสถาปัตยกรรมสื่อภายใต้ทฤษฎีความต็มด้าจากมุมมองของวัฒนธรรม

อภิปรายผลการวิจัย

เนื่องจากคำในบันทึกการสัมภาษณ์มีความถี่สูง โดยมีคำคุณศัพท์ 146 คำที่เกี่ยวข้องกับสถาปัตยกรรมสื่อ ไม่รวมคำสรรพนามที่ไม่มีประโยชน์ เช่น มี (there) และ เป็น (is) ดังนั้นเราจึงเลือกคำ 40 อันดับแรกที่มีอัตราการซ้ำสูงเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ จากการใช้ทฤษฎีฐานราก ผลของการวิจัยเชิงคุณภาพแสดงให้เห็นว่าทฤษฎีเกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ วัฒนธรรม และภาวะต็มด้า ซึ่งพบได้ในบันทึกการสัมภาษณ์ผู้เยี่ยมชม มีบทบาทสำคัญในการออกแบบและการนำสถาปัตยกรรมสื่อไปใช้ โดยผู้เยี่ยมชมได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการสะท้อน มรดกทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์เฉพาะของภูมิภาคในการออกแบบอาคารสื่อ และยังเน้นย้ำถึงความสำคัญขององค์ประกอบที่มีลักษณะเชิงโต้ตอบและสร้างสรรค์ในโครงการสถาปัตยกรรมสื่อ (Caldwell & Foth, 2014)

รูปที่ 5 การวิเคราะห์ความถี่ของคำ

รูปที่ 6 แผนที่แบบกลุ่มเมฆของคำ (cloud map)

คำที่พบบ่อยที่สุดคือ “สวยงาม (beautiful)” และ “ดื่มด่ำ (immersive)” ซึ่งบ่งบอกว่าความดึงดูดใจทางสุนทรียภาพและประสบการณ์ที่ชวนดื่มด่ำเป็นส่วนสำคัญของสถาปัตยกรรมสื่อ นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึง “วัฒนธรรม (culture)” และ “ประวัติศาสตร์ (history)” บ่อยครั้ง ซึ่งเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการสะท้อนอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของภูมิภาคในการออกแบบอาคารสื่อ โดยจากการวิเคราะห์ความถี่ของคำในการศึกษานี้พบที่มีการกล่าวถึง “วัฒนธรรม (culture)” และ “ประวัติศาสตร์ (history)” ถึง 36 ครั้ง และ 24 ครั้ง ตามลำดับ ซึ่งทั้งสองคำนี้มีสาระสำคัญและความหมายแฝงที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นจึงสามารถรวมเป็นเนื้อหาเดียวได้ และกล่าวได้ว่าวัฒนธรรมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด นอกจากนี้ยังมีการเน้นย้ำถึงความสำคัญของการสะท้อนอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของภูมิภาคในการออกแบบอาคารสื่อ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการผสมผสานองค์ประกอบทางวัฒนธรรมเข้ากับอาคารสื่อสามารถเพิ่มความเกี่ยวข้องและความน่าสนใจของพื้นที่ให้กับผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นได้ ซึ่งการทำเช่นนั้นจะทำให้สามารถใช้อาคารสื่อเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรม พร้อมทั้งช่วยในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของภูมิภาค คำว่า “สวยงาม (beautiful)” และ “ดื่มด่ำ (immersive)” เป็นคำที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยใช้บ่อยที่สุดในการอธิบายสถาปัตยกรรมสื่อ โดยมีการกล่าวซ้ำถึง 57 ครั้งและ 45 ครั้งตามลำดับ ซึ่งผลที่ได้ชี้ให้เห็นว่าความดึงดูดทางสุนทรียศาสตร์และประสบการณ์ที่น่าดื่มด่ำเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสถาปัตยกรรมสื่อที่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่ดึงดูดสายตาและดื่มด่ำจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้คนและสร้างความประทับใจไม่รู้ลืม ส่งผลให้เกิดการรับรู้ในเชิงบวกต่อพื้นที่ (Sun Yujie, 2021)

ตารางที่ 2 ข้อมูลความถี่ของคำ

คำ	จำนวน	ร้อยละถ่วงน้ำหนัก (%)	คำที่คล้ายคลึง
สวยงาม	57	6.33	สวยงาม ดี
ดื่มด่ำ	45	5.01	ความดื่มด่ำ ดื่มด่ำ ประสบการณ์
วัฒนธรรม	36	3.99	ทางวัฒนธรรม วัฒนธรรม
ประวัติศาสตร์	24	2.67	เชิงประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์
เทคโนโลยี	24	2.67	ทางเทคโนโลยี เทคโนโลยี
โบราณ	18	2.01	โบราณ
บรรยากาศ	18	2.01	บรรยากาศ
กลางคืน	15	1.68	กลางคืน
ประสาทสัมผัส	15	1.68	ประสาทสัมผัส
เรื่องราว	15	1.68	เรื่องราวต่างๆ เรื่องราว
ตะลึง	12	1.32	ตะลึง น่าตะลึง
น่าประทับใจ	12	1.32	น่าประทับใจ
กิจกรรม	9	0.99	กิจกรรม
วิบวับ	9	0.99	วิบวับ
แสง	9	0.99	แสง แสงสว่าง
การแสดง	9	0.99	การแสดง การแสดงต่างๆ
ดั้งเดิม	9	0.99	ดั้งเดิม แบบดั้งเดิม
มีเอกลักษณ์	9	0.99	มีเอกลักษณ์
ชม	9	0.99	ชม
สดใสมีชีวิตชีวา	9	0.99	สดใสมีชีวิตชีวา
น่าอัศจรรย์	6	0.66	น่าอัศจรรย์
ศิลปะ	6	0.66	ศิลปะ
ดีกว่า	6	0.66	ดีกว่า

ใหญ่โต	6	0.66	ใหญ่โต
อาคาร	6	0.66	อาคาร อาคารต่างๆ
สี	6	0.66	สี
ความคิด สร้างสรรค์	6	0.66	ความคิดสร้างสรรค์
สะสม	6	0.66	สะสม
สภาพแวดล้อม	6	0.66	สภาพแวดล้อม
ภาพยนตร์	6	0.66	ภาพยนตร์
อันผู้	6	0.66	อันผู้
บูรณาการ	6	0.66	บูรณาการ
เชิงโต้ตอบ	6	0.66	เชิงโต้ตอบ
น่าสนใจ	6	0.66	น่าสนใจ
ภูมิทัศน์	6	0.66	ภูมิทัศน์
ท้องถิ่น	6	0.66	ท้องถิ่น
ดนตรี	6	0.66	ดนตรี
ตำนาน	6	0.66	ตำนาน
สถานที่	6	0.66	สถานที่ สถานที่ต่างๆ

คำอื่นๆ ที่พบบ่อยครั้ง ได้แก่ “เทคโนโลยี (technology)” “บรรยากาศ (atmosphere)” และ “ความรู้สึก (feel)” ซึ่งบ่งชี้ว่าเทคโนโลยีเป็นส่วนสำคัญของสถาปัตยกรรมสื่อที่ช่วยเพิ่มบรรยากาศโดยรวมและประสบการณ์ทางประสาทสัมผัส นอกจากนี้ การบูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับการออกแบบอาคารสื่อสามารถสร้างพื้นที่สร้างสรรค์และมีพลวัตที่สามารถดึงดูดผู้เยี่ยมชมและส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์และการมีส่วนร่วมได้ ผลการศึกษานี้จึงมีความหมายต่อการออกแบบและการดำเนินโครงการอาคารสื่อ โดยในการสร้างสื่ออาคารที่ประสบความสำเร็จ สถาปนิกและนักออกแบบควรคำนึงถึงความสวยงามและความน่าดึงดูด ประสบการณ์ที่ดื่มด่ำ อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม และความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของพื้นที่ นอกจากนี้ การบูรณาการเทคโนโลยียังช่วยเพิ่มบรรยากาศโดยรวมและประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสของพื้นที่ ทำให้สภาพแวดล้อมน่าดึงดูดและมีลักษณะเชิงโต้ตอบที่ดียิ่งขึ้น

ประการที่สอง “เทคโนโลยี (technology)” และ “บรรยากาศ (atmosphere)” เป็นอีกองค์ประกอบ ที่สำคัญ ๆ ซึ่งบ่งชี้ว่าเทคโนโลยีขั้นสูงและการสร้างบรรยากาศหรืออารมณ์ที่เฉพาะเจาะจงก็เป็นปัจจัยสำคัญในสถาปัตยกรรมสื่อเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึงการใช้แสงและสีเพื่อสร้างบรรยากาศที่โดดเด่นและสดใสอีกด้วย

จากการวิเคราะห์ความถี่ของคำพบว่า “เทคโนโลยี” เป็นองค์ประกอบสำคัญของการออกแบบสถาปัตยกรรมสื่อ ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่น่าแปลกใจเนื่องจากอาคารสื่อมักจะมีเทคโนโลยีขั้นสูง เช่น จอภาพดิจิทัล สิ่งติดตั้งเชิงโต้ตอบ และระบบไฟแอลอีดี เพื่อสร้างประสบการณ์ภาพที่น่าดึงดูดและมีชีวิตชีวา อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าการใช้เทคโนโลยีไม่ใช่จุดประสงค์เดียวของสถาปัตยกรรมสื่อ แต่ควรใช้เทคโนโลยีเพื่อปรับปรุงและเสริมสร้างสภาพแวดล้อมในเมืองและปรับปรุงคุณภาพชีวิตของชาวเมือง อีกหนึ่งองค์ประกอบที่สำคัญอีกที่พบในการวิเคราะห์ความถี่ของคำคือ “บรรยากาศ” ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการสร้างบรรยากาศหรืออารมณ์ผ่านอาคารสื่อก็เป็นส่วนสำคัญของการออกแบบเช่นกัน ซึ่งอาจรวมถึงการใช้แสงและสีเพื่อสร้างบรรยากาศพิเศษ หรือใช้ภาพเสียงเพื่อเพิ่มประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสโดยรวม ซึ่งการสร้างบรรยากาศที่ชวนดื่มด่ำไม่เหมือนใคร ทำให้อาคารสื่อสามารถเปลี่ยนพื้นที่ในเมืองและมอบประสบการณ์ที่สนุกสนานและน่าจดจำยิ่งขึ้นให้กับชาวเมืองและผู้เยี่ยมชม

ที่น่าสนใจคือ การอ้างอิงถึง “วิวทิวทัศน์ยามค่ำคืนค่าคืน (night view)” เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของรูปลักษณ์ของอาคารสื่อในช่วงกลางคืน และวิธีที่ช่วยเสริมภูมิทัศน์ของเมืองในยามค่ำคืนค่าคืน นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึง “ความน่าตกตะลึง” และ “ความตื่นตาตื่นใจ” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสถาปัตยกรรมสื่อมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อผู้คนและสร้างความประทับใจไม่รู้ลืมได้อย่างไร

ในการวิเคราะห์ด้วยซอฟต์แวร์ NVivo พบว่า คำว่า “กลางคืน” เป็นคำที่พบได้บ่อยครั้ง ซึ่งเน้นย้ำถึงความสำคัญของการพิจารณาผลกระทบของสถาปัตยกรรมสื่อที่มีต่อภาพทิวทัศน์ของเมืองในยามค่ำคืนค่าคืน ซึ่งผลที่ได้นี้แสดงให้เห็นว่านักออกแบบและสถาปนิกจำเป็นต้องพิจารณาการจัดแสงและภาพในอาคารสื่อต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงลักษณะยามค่ำคืนค่าคืนของเมือง ยิ่งไปกว่านั้น การกล่าวถึง “ความน่าตกตะลึง” และ “ความตื่นตาตื่นใจ” แสดงให้เห็นว่าสถาปัตยกรรมสื่อมีศักยภาพในการกระตุ้นการตอบสนองทางอารมณ์ จึงเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบเมือง ซึ่งผลที่ได้นี้แสดงให้เห็นว่านักออกแบบจำเป็นต้องพิจารณาถึงผลกระทบทางอารมณ์ของสถาปัตยกรรมสื่อที่มีต่อบุคคลและชุมชน อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า การใช้คำว่า ความน่าตกตะลึงและความตื่นตาตื่นใจไม่ควรส่งผลกระทบต่อองค์ประกอบสำคัญอื่น ๆ เช่น การสะท้อนเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและบริบททางประวัติศาสตร์ของพื้นที่

แต่นักออกแบบควรพยายามสร้างสมดุลระหว่างองค์ประกอบเหล่านี้ เพื่อสร้างสถาปัตยกรรมสื่อที่น่าดึงดูดและสามารถสร้างผลกระทบทางอารมณ์ และสามารถสะท้อนถึงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์

นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึงองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น “ดั้งเดิม” “มีเอกลักษณ์” “ศิลปะ” “สถานที่” และ “ดนตรี” ซึ่งเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการสะท้อนมรดกทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์เฉพาะของภูมิภาคในการออกแบบอาคารสื่อ

องค์ประกอบเพิ่มเติมเหล่านี้ เช่น “ดั้งเดิม” “มีเอกลักษณ์” “ศิลปะ” “สถานที่” และ “ดนตรี” ชี้ให้เห็นว่าสถาปัตยกรรมสื่อสามารถใช้เป็นพื้นที่สำหรับการแสดงและรักษาเอกลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมของภูมิภาคได้ ดังนั้น การผสมผสานองค์ประกอบเหล่านี้เข้ากับการออกแบบอาคารสื่อจึงสามารถใช้เป็นวิธีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการมีส่วนร่วมของชุมชน

นอกจากนี้ การให้ความสำคัญกับ “ความสามารถในการโต้ตอบ” และ “ความคิดสร้างสรรค์” ยังเน้นย้ำถึงความสำคัญของการสร้างโครงการสถาปัตยกรรมสื่อแบบมีส่วนร่วมและเป็นนวัตกรรมใหม่ที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมและเพิ่มประสบการณ์โดยรวมให้กับผู้ชม และแนวโน้มในการพัฒนาไปสู่การโต้ตอบและความคิดสร้างสรรค์นี้ยังสามารถส่งเสริมความรู้สึกของการเป็นชุมชนและการมีส่วนร่วม เนื่องจากผู้คนสามารถโต้ตอบและมีส่วนร่วมกับสื่อที่ติดตั้งบนสถาปัตยกรรมในรูปแบบใหม่ที่น่าตื่นตาตื่นใจยิ่งขึ้น

ประการสุดท้าย มีการกล่าวถึงคำว่า “เชิงโต้ตอบ” และ “สร้างสรรค์” ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีแนวโน้มว่าจะมีการบูรณาการองค์ประกอบเชิงโต้ตอบและความคิดสร้างสรรค์เข้ากับโครงการสถาปัตยกรรมสื่อกันมากขึ้น ซึ่งโดยรวมแล้ว การวิเคราะห์ความถี่ของคำจะให้ข้อมูลเชิงลึกที่มีคุณค่าเกี่ยวกับองค์ประกอบสำคัญของสถาปัตยกรรมสื่อ และเหตุผลที่ทำให้องค์ประกอบเหล่านี้มีส่วนในการสร้างความน่าดึงดูดทางสุนทรียภาพโดยรวมและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของภูมิภาคในท้องถิ่น

ในบริบทของสถาปัตยกรรมสื่อ การศึกษานี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าถึงองค์ประกอบและคุณลักษณะที่สำคัญที่สุดของสถาปัตยกรรมสื่อ ซึ่งการระบุองค์ประกอบเหล่านี้ จะทำให้นักออกแบบและสถาปนิกมีความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ควรให้ความสำคัญ และกลยุทธ์การออกแบบที่ควรใช้ในโครงการ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการและตอบสนองความคาดหวังของกลุ่มเป้าหมาย

โดยรวมแล้ว การวิเคราะห์ความถี่คำของการศึกษานี้แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อสถาปัตยกรรมสื่อและความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างองค์ประกอบดังกล่าว

ผลการศึกษาที่ได้ทำให้สถาปนิก นักออกแบบ และนักวางผังเมืองได้รับข้อมูลเชิงลึกที่มีค่าเพื่อใช้ในการออกแบบและการดำเนินโครงการสถาปัตยกรรมสื่อที่สามารถสะท้อนถึงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของพื้นที่ เพิ่มความสวยงามน่าดึงดูดใจของภูมิทัศน์เมือง และเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของบทบาทของเทคโนโลยีที่มีต่อสถาปัตยกรรมสื่อ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญพิสูจน์ให้เห็นว่าส่วนประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมสื่อก็คือวัฒนธรรม สุนทรียศาสตร์ เทคโนโลยี และความดีความ

การวิเคราะห์การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เปลือกอาคารที่ใช้เป็นสื่อในยามค่ำคืนในพื้นที่เขตเมืองซึ่งเป็นส่วนสำคัญของภูมิทัศน์การท่องเที่ยวในเมือง ได้รับความสนใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งการออกแบบเปลือกอาคารดังกล่าวจำเป็นต้องพิจารณาถึงความสมดุลระหว่างสุนทรียศาสตร์กับบทบาทของความต้องการใช้งานและวัฒนธรรม และเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับหลักการออกแบบที่สำคัญและปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของโครงการเหล่านี้ เราจึงได้ทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในสาขานี้ โดยหลังจากการวิเคราะห์ความถี่ของคำข้างต้น เราได้สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านพร้อมกัน และใช้การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อสำรวจองค์ประกอบหลัก โดยใช้อัตราส่วนความตรงเชิงเนื้อหา (CVR) เป็นดัชนีเชิงปริมาณในการประเมินความตรงเชิงเนื้อหา โดยหลังจากผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินความสัมพันธ์ระหว่างรายการมาตราส่วนกับเนื้อหาที่ประเมินแล้ว จึงทำการนับจำนวนผู้เชี่ยวชาญที่คิดว่ารายการนั้นสามารถเป็นตัวแทนของเนื้อหาที่วัดได้ (เช่น จำนวนผู้มีคะแนนสูง) แล้วคำนวณอัตราส่วนความตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้สูตรต่อไปนี้

$$CVR_i = (n_i - N/2) / (N/2)$$

CVR คือ อัตราส่วนความตรงเชิงเนื้อหาของรายการ i ในการวัด, n_i คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่คิดว่ารายการนั้นมีความเกี่ยวข้อง และ N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดที่เข้าร่วมในการประเมิน

หลังจากการวิเคราะห์เนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ พบข้อมูลที่สำคัญดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์เนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ

หลักการของสื่อดิจิทัลในศิลป สถาปัตยกรรม		ผู้เชี่ยวชาญ A	ผู้เชี่ยวชาญ B	ผู้เชี่ยวชาญ C	CVR
การออกแบบ เนื้อหา (วัฒนธรรม)	วัฒนธรรมท้องถิ่น	✓	✓	✓	1
	สัญลักษณ์ของเมือง	✓	✓		0.33
	รูปแบบ (แบรนด์)	✓	✓	✓	1
	องค์ประกอบทาง ประวัติศาสตร์	✓	✓	✓	1
ศิลปะ	ความสวยงามของ สภาพแวดล้อม	✓	✓		0.33
	ความงามทางสายตา	✓	✓	✓	1
	ความสวยงามที่สมดุล	✓	✓	✓	1
ความสมดุล	ความกลมกลืนของ สิ่งแวดล้อม	✓	✓	✓	1
	ฟังก์ชันการใช้งานที่น่า พอใจ	✓		✓	0.33
	มุ่งเน้นการสร้างรายได้	✓			-0.33
เทคโนโลยี	ความสามารถในการ โต้ตอบ	✓		✓	0.33
	เอฟเฟกต์แสงที่ดี			✓	-0.33
	มีความหลากหลาย น่า ตื่นตะลึง	✓	✓	✓	1
ความดื่มด่ำ	ความน่าดึงดูด		✓	✓	0.33
	ความรู้สึกถึงความ บันเทิง	✓			0.33
	บรรยากาศ	✓	✓	✓	1

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญพบว่า หลักการออกแบบที่สำคัญที่ควรใช้ในการออกแบบเปลือกอาคารสื่อ ซึ่งประกอบด้วย วัฒนธรรมท้องถิ่น ความสมดุล ศิลปะ การออกแบบเนื้อหาดิจิทัล การเล่าเรื่อง ภาพลักษณ์ของแบรนด์ การเข้าถึง และการจดจำ หลักการเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเพื่อให้โครงการอาคารสื่อมีความสวยงาม ใช้งานได้จริง และมีความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรม โดยหลักการออกแบบที่สำคัญที่สุด ได้แก่ ความสมดุล ศิลปะ และการออกแบบเนื้อหาดิจิทัล สำหรับความสมดุล จะต้องให้ความสำคัญกับความสมดุลกับสภาพแวดล้อม โดยรอบแสงที่ใช้งาน และสถาปัตยกรรม สำหรับหลักการทางศิลปะ จะต้องมุ่งเน้นไปที่การสร้างเนื้อหาที่น่าสนใจและให้ข้อมูลผ่านการผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ อย่างระมัดระวัง (Chen Zhaoqian, 2019) ส่วนในกรณีของหลักการออกแบบเนื้อหาดิจิทัล จะต้องเน้นไปที่การสร้างวัฒนธรรมเมือง ภาพลักษณ์หรือรูปแบบของแบรนด์ที่ต้องการสื่อสาร และสื่อกลางที่เหมาะสม

หนึ่งในหลักการออกแบบที่สำคัญคือความสมดุล ซึ่งประกอบด้วยการสร้างสมดุลระหว่างเปลือกอาคารสื่อ กับสภาพแวดล้อม ตลอดจนแสงและสถาปัตยกรรม ทั้งนี้เพื่อให้เปลือกอาคารสื่อมีความชัดเจนและไม่ขัดแย้งกับสภาพแวดล้อมโดยรอบ ขณะเดียวกันก็เป็นไปตามข้อกำหนดด้านการใช้งานและความสวยงาม อีกหนึ่งหลักการออกแบบที่สำคัญคือศิลปะ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาข้อมูลและองค์ประกอบระหว่างส่วนประกอบต่าง ๆ ในขณะทำการออกแบบเนื้อหาดิจิทัลจะเน้นที่การเล่าเรื่องและความเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและรูปแบบของเมือง นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการผสมผสานองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์เข้ากับการออกแบบเปลือกอาคารสื่อ เพื่อให้เปลือกอาคารสื่อสามารถสื่อถึงอัตลักษณ์และพื้นที่ของเมือง

นอกจากความสมดุลและความเป็นศิลปะแล้ว สเกลก็เป็นปัจจัยที่ผู้เชี่ยวชาญให้ความสำคัญอย่างมาก ซึ่งสามารถจัดได้ว่าเป็นการพัฒนาทางเทคโนโลยี ปัจจัยสำคัญอื่น ๆ ที่มีความสำคัญในการออกแบบเปลือกอาคารสื่อ ได้แก่ เทคโนโลยีและความคุ้มค่า ซึ่งการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เช่น 5G และปัญญาประดิษฐ์จะสามารถปรับปรุงความสามารถในการโต้ตอบและฟังก์ชันการทำงานของเปลือกอาคารสื่อได้ ในทางกลับกัน ความคุ้มค่า หมายถึง ความสามารถของเปลือกอาคารสื่อในการดึงดูดและทำให้ผู้ชมมีส่วนร่วม สร้างความรู้สึกของการดื่มด่ำในเนื้อหา และสภาพแวดล้อม นอกจากนี้ ความบันเทิงในความดื่มด่ำก็เป็นองค์ประกอบสำคัญของการออกแบบเปลือกอาคารสื่อเช่นกัน เนื่องจากสามารถดึงดูดและทำให้ผู้ชมมีส่วนร่วม และนำไปสู่ความสิ้นไหลมากยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุป อาคารสื่อได้กลายเป็นส่วนสำคัญของสถาปัตยกรรมในเมือง ซึ่งเป็นโอกาสใหม่ ๆ สำหรับ การสื่อสาร ความบันเทิง และการแสดงออกทางวัฒนธรรม (Giovanardi et al., 2014) และเพื่อให้อาคารสื่อประสบความสำเร็จ นักออกแบบจึงต้องสร้างสมดุลระหว่างความต้องการด้านสุนทรียศาสตร์ วัฒนธรรม และประโยชน์ใช้สอย บูรณาการองค์ประกอบทาง

วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์เข้าด้วยกัน และทำงานร่วมกับสาขาวิชาอื่น ๆ เพื่อบูรณาการเปลือกอาคารสื่อเข้ากับกลยุทธ์การออกแบบเมือง ซึ่งการทำเช่นนี้ทำให้เปลือกอาคารสื่อ มีบทบาทอย่างมากในการกำหนดสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของเมือง พร้อมทั้งให้บริการที่จำเป็นแก่สาธารณะ

สรุปผล

จากการเปรียบเทียบ สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวและผู้เชี่ยวชาญมองว่าสถาปัตยกรรมสื่อมีคุณลักษณะพื้นฐานที่สำคัญที่คล้ายคลึงกัน และจากการจัดอันดับระดับความสำคัญโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า องค์ประกอบทางวัฒนธรรม องค์ประกอบด้านความงาม และองค์ประกอบทางเทคนิคเป็น 3 คุณลักษณะที่สำคัญที่สุด และยังพบว่าความต็มต้ามี่มีความสำคัญเมื่อพิจารณาบนพื้นฐานของทฤษฎีความถี่คลื่น

กรณีศึกษา:

จอภาพสามมิติ จัตุรัสกลางถนนคนเดินอู่ฮั่นเจียงฮั่น

จัตุรัสกลางของถนนคนเดินอู่ฮั่นเจียงฮั่น ใช้จอภาพสามมิติขนาดใหญ่เพื่อแสดงเนื้อหาแบบไดนามิกที่น่าสนใจและมีความหลากหลาย เปลือกอาคารสื่อนี้ได้รับการออกแบบมาเพื่อสร้างบรรยากาศที่สดใสและน่าตื่นตาตื่นใจสำหรับผู้เยี่ยมชม เนื่องจากเนื้อหาบนจอภาพสามมิติได้รับการออกแบบให้สะท้อนถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยแสดงภาพของสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์คนดัง และสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมอื่น ๆ ซึ่งความสวยงามของจอภาพสามมิติที่มีสีสันและเคลื่อนไหวได้นี้ช่วยสร้างบรรยากาศที่มีชีวิตชีวาให้กับผู้เยี่ยมชมได้เป็นอย่างดี

ถนนอู่ฮั่นออปติคัลวัลเลย์ – การฉายภาพทางสถาปัตยกรรมโบสถ์โดโมของอิตาลี (แผนที่สามมิติ)

โบสถ์อิตาลีริมถนนในอู่ฮั่นออปติคัลวัลเลย์ เป็นตัวอย่างของศิลปะการฉายภาพทางสถาปัตยกรรม ซึ่งใช้เทคโนโลยีการทำแผนที่สามมิติในการแสดงภาพที่น่าทึ่ง เปลือกอาคารสื่อนี้ได้รับการออกแบบมาเพื่อสะท้อน ถึงความงามและความสง่างามของสถาปัตยกรรมอิตาลี พร้อมทั้งผสมผสานองค์ประกอบของวัฒนธรรมท้องถิ่น เนื้อหาบนเปลือกอาคารประกอบด้วยชุดรูปภาพ ได้แก่ ทิวทัศน์ สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และสัญลักษณ์ ทางวัฒนธรรม ความสวยงามของศิลปะการฉายภาพของโดโมมีความกลมกลืนและสมดุล สะท้อนถึงความงามและความสง่างามของสถาปัตยกรรมอิตาลี ในขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์

หอกระเรียนเหลืองอุฮัน

หอกระเรียนเหลืองอุฮัน ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ได้ถูกเปลี่ยนให้เป็นเปลือกอาคารสื่อ ที่ชวนดื่มด่ำ โดยใช้ศิลปะภาพจำลองดิจิทัลเสมือนจริงแบบความเป็นจริงขยาย (XR Virtual) ซึ่งใช้เทคโนโลยีล้ำสมัยเพื่อสร้างประสบการณ์ที่สมจริงและน่าดึงดูดสำหรับผู้เข้าชม เนื้อหาบนเปลือกอาคารประกอบด้วยภาพจำลองหอคอยเสมือนจริง รวมถึงองค์ประกอบทางวัฒนธรรมอื่น ๆ เช่น ภูมิประเทศ บุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ และประเพณีท้องถิ่น ความสวยงามของอาคารสื่อของหอกระเรียนเหลืองทำให้เกิดสภาพแวดล้อม ที่เป็นการผสมผสานระหว่างอาคารประวัติศาสตร์และเนื้อหาดิจิทัลอย่างสิ้นไหวต่อเนื่อง

การแสดงแสงสี 25 กิโลเมตรตามแนวชายฝั่งแม่น้ำอุฮัน-แยงซี

การแสดงแสงสี 25 กิโลเมตรตามแนวชายฝั่งแม่น้ำอุฮัน-แยงซี เป็นตัวอย่างของเปลือกอาคารสื่อขนาดใหญ่ที่ใช้เทคโนโลยีแสงสีเพื่อแสดงภาพที่น่าทึ่ง เปลือกอาคารสื่อนี้ได้รับออกแบบมาเพื่อแสดงความงามของพื้นที่ท้องถิ่น โดยเน้นสถานที่สำคัญทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ เนื้อหาบนเปลือกอาคารประกอบด้วยภาพทิวทัศน์ สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งความสวยงามของการแสดงแสงสีที่มีสีสันและเคลื่อนไหวได้นี้ช่วยสร้างบรรยากาศที่มีชีวิตชีวาและดื่มด่ำให้กับผู้เยี่ยมชมได้เป็นอย่างดี

ตารางที่ 4 กรณีศึกษา

กรณีศึกษา	วัฒนธรรม	ความงาม	เทคโนโลยี
จอภาพสามมิติ จัตุรัสกลางถนนคนเดินอุฮันเจียงฮัน	การใช้เทคโนโลยีจอภาพสามมิติ เป็นตัวอย่างของความทันสมัย และกระแสโลกาภิวัตน์ของวัฒนธรรมจีน	สีสันสวยงาม สิ่งแวดล้อมสวยงาม	เทคโนโลยีจอภาพสามมิติเพื่อสร้างเอฟเฟ็กต์ภาพ
ถนนอุฮันออปติกส์วัลเลย์ – การฉายภาพทางสถาปัตยกรรมโบสถ์โดมของอิตาลี (แผนที่สามมิติ)	การใช้แผนที่สามมิติเพื่อแสดงภาพของโบสถ์อิตาลีสะท้อนให้เห็นว่าจีนมีความสนใจที่เพิ่มขึ้นในสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมตะวันตก	ความงามทางวัฒนธรรม ความงามที่กลมกลืนและสมดุล	เทคโนโลยีแผนที่สามมิติ

หออกระเรียนเหลืองอุ๋น - ภาพจำลองดิจิทัลเสมือนจริงแบบความเป็นจริงขยาย	การใช้เทคโนโลยีการจำลองเสมือนจริงช่วยเพิ่มประสบการณ์ในการเยี่ยมชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และช่วยให้ผู้เยี่ยมชมได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมจีนในรูปแบบใหม่และน่าสนใจ	ความงามทางวัฒนธรรม ความงามที่กลมกลืนและสมดุล ความงามของสิ่งแวดล้อม	เทคโนโลยีการจำลองเสมือนจริงของแบบความเป็นจริงขยาย
การแสดงแสงสี 25 กิโลเมตรตามแนวชายฝั่งแม่น้ำอุ๋น-แยงซี	การใช้แสงสีเพื่อเน้นความงามของแม่น้ำแยงซี สะท้อนถึงความสำคัญของความงามตามธรรมชาติและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในวัฒนธรรมจีน	สีอันสวยงาม สิ่งแวดล้อมสวยงาม	เทคโนโลยีการส่องสว่างขั้นสูง

จากกรณีศึกษาเหล่านี้ เราสามารถสังเกตเห็นแนวโน้มและคุณลักษณะที่สำคัญของสถาปัตยกรรมสื่อจีนหลายประการ

ประการแรก สถาปัตยกรรมสื่อให้ความสำคัญอย่างมาก กับองค์ประกอบทางวัฒนธรรม สิ่งติดตั้งจำนวนมาก มีการผสมผสานเอกลักษณ์สำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิม เช่น โบสถ์โดมของอิตาลีสบนถนนอุ๋นฮั่นออปติกส์วัลเลย์ และหออกระเรียนเหลืองในอุ๋นฮั่น (Chen et al. 2017) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ในสังคมจีนและความปรารถนาที่จะอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมดั้งเดิมผ่านเทคโนโลยีสมัยใหม่ (Deng 2019)

ประการที่สอง มีการให้ความสำคัญกับการสร้างประสบการณ์เชิงโต้ตอบอันน่าดื่มด่ำผ่านการใช้เทคโนโลยี ซึ่งจอภาพสามมิติในจัตุรัสกลางถนนคนเดินอุ๋นฮั่นเจียงฮั่น และศิลปะการฉาย

ภาพทางสถาปัตยกรรมของโบสถ์โดโม ได้สร้างประสบการณ์แบบไดนามิกที่ดึงดูดและกระตุ้นผู้เยี่ยมชม โดยการผสมผสานสถาปัตยกรรมสื่อเข้ากับสภาพแวดล้อมในเมือง (Wiethoff et al. 2021)

ประการที่สาม ตำแหน่งที่ตั้งของสถาปัตยกรรมสื่อมีความสำคัญอย่างยิ่ง สิ่งติดตั้งจำนวนมาก เช่น หอกระเรียนเหลืองในเมืองอู๋อัน ตั้งอยู่ในสถานที่สำคัญที่มีชื่อเสียงซึ่งมีความสำคัญต่อวัฒนธรรม (Schielke & Ma 2021) ท้องถิ่น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความปรารถนาที่จะใช้สถาปัตยกรรม ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อยกระดับเอกลักษณ์ของสถานที่และสร้างความรู้สึกเชื่อมโยงระหว่างผู้คนกับสภาพแวดล้อมที่แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ประการสุดท้าย เนื้อหาที่ใช้มีความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยสิ่งติดตั้งจำนวนมาก เช่น การแสดงแสงสีในอู๋อัน มีวัตถุประสงค์เพื่อบอกเล่าเรื่องราวหรือถ่ายทอดข้อความ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความปรารถนาที่จะใช้สถาปัตยกรรมสื่อ เพื่อการศึกษาและความบันเทิงมากกว่าเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า (Li & Zhou 2016) โดยเปลือกอาคารสื่อในจีนมักมีขนาดใหญ่และมีความหมายที่ลึกซึ้งมากขึ้น

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาสถาปัตยกรรมสื่อในจีนมีลักษณะเด่นอยู่ที่การให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางวัฒนธรรม การใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างประสบการณ์ที่ชวนดื่มด่ำ (Deng 2019) มุ่งเน้นการสร้างความรู้สึกผูกพัน กับสถานที่ (Schielke & Ma 2021) และความปรารถนาที่จะถ่ายทอดเนื้อหาที่มีความหมาย (Li & Zhou 2016) ซึ่งแนวโน้มและคุณสมบัติเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงบริบททางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่เป็นเอกลักษณ์ของจีน และยังให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการยกระดับประสบการณ์อย่างมีความหมาย

ผลการศึกษาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการออกแบบสถาปัตยกรรมสื่อเพื่อแสดงข้อมูลและสร้างเอกลักษณ์ให้กับพื้นที่ (Deng 2019) อาคารสื่อสามารถใช้เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมคุณค่า ทางวัฒนธรรมและประเพณีในพื้นที่ที่มรดกทางวัฒนธรรมที่ถูกคุกคาม เนื่องจากการแสดงศิลปะท้องถิ่นผ่านอาคารสื่อสามารถดึงดูดคนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว กระตุ้นความสนใจและอนุรักษ์มรดก (Wiethoff et al. 2021) นอกจากนี้ ผลการศึกษาที่ได้ยังเน้นย้ำถึงความสำคัญของการพิจารณาปัจจัยทางวัฒนธรรมในการออกแบบ โดยการทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมเพื่อให้แน่ใจว่าองค์ประกอบทางวัฒนธรรมได้รับการพิจารณาอย่างเหมาะสม (Wiethoff et al. 2021) ซึ่งการปกป้องและส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมระดับภูมิภาคในบริบทระดับโลก (Chen et al. 2017)

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้ได้สำรวจองค์ประกอบที่สำคัญต่อการรับรู้สถาปัตยกรรมสื่อผ่านการสัมภาษณ์และการวิเคราะห์กรณีศึกษาในอุ่ออื่น ซึ่งบทบาทของวัฒนธรรมมีความสำคัญมากที่สุดจากการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านวัฒนธรรม เช่น ประวัติศาสตร์และเรื่องราวทางวัฒนธรรมท้องถิ่นมีความสำคัญอย่างมากต่อการออกแบบและการนำเสนอสถาปัตยกรรมสื่อไปใช้ จากการวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า สถาปัตยกรรมสื่อมีศักยภาพในการปกป้องและสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม ผ่านการผสมผสานองค์ประกอบของสื่อเข้ากับสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่จัดแสดงอยู่ที่เปลือกอาคาร ซึ่งจะช่วยสร้างวิธีใหม่ ๆ ในการชื่นชมและสัมผัสกับสถานที่เหล่านี้ได้ (Cao Weisi, 2022) ตัวอย่างเช่น การฉายภาพแผนที่บนหอคกระเรียนเหลือง แสดงให้เห็นถึงว่าสถาปัตยกรรมสื่อ มีศักยภาพในการเปลี่ยนสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมให้กลายเป็นพื้นที่เชิงโต้ตอบแบบไดนามิก นอกจากนี้ การศึกษานี้ยังให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการออกแบบอาคารสื่อในภูมิภาคต่าง ๆ ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ได้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการทำความเข้าใจเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของพื้นที่และรวมเข้ากับ การออกแบบอาคารสื่อ และโดยรวมแล้ว การศึกษานี้มีส่วนช่วยเสริมข้อมูลในวรรณกรรมเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมสื่อ และวัฒนธรรม และเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในสาขานี้

ข้อจำกัดของการศึกษา

หนึ่งในข้อจำกัดของการศึกษานี้คือเราได้ทำการศึกษากกรณีศึกษาเพียงไม่กี่กรณีเท่านั้น ดังนั้น ผลการศึกษา ที่ได้จึงไม่สามารถนำไปใช้กับทุกภูมิภาคได้ นอกจากนี้ การศึกษานี้อาศัยข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพกับประชากรเพียงส่วนหนึ่ง ซึ่งอาจไม่เข้าใจปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบอาคารสื่ออย่างถ่องแท้

ข้อจำกัดอีกประการหนึ่ง คือ ผู้เข้าร่วมการศึกษาล้วนใหญ่มีภูมิหลังทางวิชาการและวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง กับประเด็นที่ศึกษา ซึ่งอาจไม่ได้แสดงถึงมุมมองและประสบการณ์ของประชากรในท้องถิ่นได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ การศึกษานี้ไม่ได้ตรวจสอบผลกระทบของสถาปัตยกรรมสื่อที่มีต่อเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของพื้นที่และผู้อยู่อาศัย ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ควรสำรวจในการศึกษาในอนาคต ข้อจำกัดอีกประการหนึ่ง คือ การศึกษานี้ไม่ได้พิจารณาปัจจัย ทางเศรษฐกิจและปัจจัยทางการเมืองที่อาจมีอิทธิพลต่อการออกแบบอาคารสื่อ เนื่องจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ เช่น ข้อจำกัดด้านงบประมาณ อาจส่งผลกระทบต่อกระบวนการองค์ประกอบทางวัฒนธรรมในโครงการสร้างสื่อนอกจากนี้ ปัจจัยทางการเมือง เช่น กฎระเบียบและนโยบายของรัฐบาลอาจมีอิทธิพลต่อการออกแบบและการดำเนินโครงการสถาปัตยกรรมสื่อ โดยรวมแล้ว แม้ว่าการศึกษานี้จะให้ข้อมูลเชิงลึก

อันมีค่าเกี่ยวกับบทบาทของวัฒนธรรม ในสถาปัตยกรรมสื่อ แต่ก็จำเป็นต้องมีการวิจัยเพิ่มเติมเพื่อสำรวจข้อจำกัดเหล่านี้และพัฒนาความเข้าใจในหัวข้อนี้ ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ความคิดเห็น

แม้จะมีข้อจำกัด แต่การศึกษานี้ก็ให้ข้อมูลเชิงลึกที่มีคุณค่าเกี่ยวกับบทบาทของวัฒนธรรมในสถาปัตยกรรมสื่อ และจำเป็นต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมผ่านการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นและสำรวจกรณีศึกษาเพิ่มเติมจากภูมิภาคต่าง ๆ ซึ่งโดยรวมแล้ว ผลการศึกษานี้มีนัยสำคัญต่อการออกแบบและการดำเนินโครงการอาคารสื่อ และบทบาทของวัฒนธรรมในการสร้างสภาพแวดล้อม

เอกสารอ้างอิง

- Anderson, S., Wouters, N., & Jefferies, R. (2021). Decolonising the urban screen: An argument and approach for first peoples-led content programs in massive media. In ACM International Conference Proceeding Series (pp. 66-78). Association for Computing Machinery.
<https://doi.org/10.1145/3469410.3469417>
- Ayazlar, R. A., & Yuksel, A. (2018). Flow experience in paragliding: Effects on experience and life satisfaction. *Tourism Analysis*, 23(4), 461-473.
- Bless, C., Higson-Smith, C., & Kagee, A. (2006). *Fundamentals of social research methods: An African perspective*. Juta and Company Ltd.
- Caldwell, G. A., & Foth, M. (2014). DIY media architecture: Open and participatory approaches to community engagement. In *Proceedings of the 2nd Media Architecture Biennale Conference On World Cities - MAB '14* (pp. 1-10). Association for Computing Machinery.
<https://doi.org/10.1145/2682884.2682893>
- Cao Weisi. (2022). Design innovation of interactive service of light and shadow under the goal of "double carbon" -- A case study of Wuhan landmark Yellow Crane Tower. *Light Source and Lighting*, (7), 69-70.

- Chen Zhaoqian. (2019). Research on the innovative application of 3D wall projection technology in the architectural aesthetic value of Qingmingqiao Historic Block in Wuxi. *Popular Literature and Art*, (6), 79-80.
- Chen Zhuo. (2017). Application of new media architectural collage in the protection of rural residence culture: A case study of sensory map design in Shishanxia Village, Nanjing. *Architecture and Culture*, (8), 45-47.
- Deng Simin. (2019). Research on the practice of digital media art in architectural landscape design. *Architecture and Culture*, (12), 67-68.
- Giovanardi, M., Lucarelli, A., & Decosta, P. L. E. (2014). Co-performing tourism places: The "Pink Night" festival. *Annals of Tourism Research*, 44, 102-115.
- Han, H., Meng, B., Chua, B. L., Ryu, H. B., & Kim, W. (2019). International volunteer tourism and youth travelers: An emerging tourism trend. *Journal of Travel & Tourism Marketing*, 36(5), 549-567.
- Jolin mist of song & hu tao. (2019). Social network based on the theory of the SOR interaction effects on tourist behavior. *Enterprise Economic*, (5), 72-79.
- Kruger, D., & Stones, C. R. (1981). *An introduction to phenomenological psychology*. Duquesne University Press.
- Lin Na, & Zhang Xiangwei. (2022). Five phenomena of the transformation of contemporary architectural innovation paradigm. *Architectural Creations*, (2), 28-35.
- Liu Yan, Pu Bo, & Guan Zhenzhong. (2016). The impact of online travel experience on rebooking from the perspective of immersion theory. *Tourism Tribune*, 31(11), 85-95.
- Melo, M., Coelho, H., Goncalves, G., Losada, N., Jorge, F., Teixeira, M. S., & Bessa, M. (2022). Immersive multisensory virtual reality technologies for virtual tourism: A study of the user's sense of presence, satisfaction, emotions, and attitudes. *Multimedia Systems*, 28(3), 1027-1037.

- Schielke, T., & Ma, L. (2021). Media scapes in China: The empire of figures transforms into connected media facades. In ACM International Conference Proceeding Series (pp. 221-226). Association for Computing Machinery. <https://doi.org/10.1145/3469410.3469436>
- Walker, D., & Myrick, F. (2006). Grounded theory: An exploration of process and procedure. *Qualitative Health Research*, 16(4), 547-559.
- Wiethoff, A., Hoggenmueller, M., Rossmly, B., Hirsch, L., Hespanhol, L., & Tomitsch, M. (2021). A media architecture approach for designing the next generation of urban interfaces. *Interaction Design and Architecture(s)*, 48, 9-32.
- Wu Lian, Tan Jihui, & Wang Zhenyu. (2023). Research on the application of digital media art in Suzhou public space. *Journal of Suzhou Polytechnic of Arts and Crafts*, (1), 92-96.
- Xiong Ju. (2017). New media art, architecture and culture: Inspiration from the centennial cultural activity of Fritz Schumacher architecture on HAW campus. *Journal of Hubei Institute of Fine Arts*, (2), 116-119.
- Yu-Jie Sun. (2021). Digital media art immersive scenario design research [Doctoral dissertation, China Academy of Art]. China National Knowledge Infrastructure. <https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CDFDLAST2021&filename=1021620540.nh>
- Zhao Huasen & Chen Yan. (2019). Public art design in smart cities. China Academy of Art Press.

กลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืนในการประยุกต์ใช้ภาพจิตรกรรมบนหิน
ในมณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน
Sustainable Management Strategies in the Application of Rock
Paintings in Guangxi Province People's Republic of China

Li Xin Zan

*ศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการศิลปกรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

ศ. ดร. พิชัย สดภิบาล

*คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Li Xin Zan

*Doctor of Fine Arts, Art Management Program,

Faculty of Fine and Applied Arts, Bangkok Thonburi University

Prof. Dr. Pichai Sodhiban

*Faculty of Fine and Applied Arts, Bangkok Thonburi University

ข้อมูลบทความ

รับบทความ 6 มิถุนายน 2566

แจ้งแก้ไข 18 สิงหาคม 2566

ตอบรับบทความ 31 สิงหาคม 2566

บทคัดย่อ

ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี ภาพเขียนสีบนหน้าผาหินปูน เป็นมรดกสำคัญของกลุ่มชาติพันธุ์ ในมณฑลกว่างซี ที่มีทั้งคุณค่าทางวัฒนธรรม คุณค่าทางเศรษฐกิจ และคุณค่าทางศิลปะ ที่เหมาะสมสำหรับ การสร้างกลการพัฒนาที่ยั่งยืนและการสนับสนุนทางทฤษฎีเมืองแห่งการเรียนรู้ การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อทำการวิเคราะห์กลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืน ในการประยุกต์ใช้ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน (2) เพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการ ที่สำคัญในการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนโดยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะ (3) เพื่อเสนอแบบจำลองสำหรับการส่งเสริม การประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เข้าร่วมวิจัย 110 คน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญภาพจิตรกรรมบนหิน ผู้จัดการระดับสูง นักวิจัยศิลปะ นักท่องเที่ยว ภูมิภาคมณฑลกว่างซี และมณฑลอื่น ๆ และผู้เชี่ยวชาญที่จบปริญญาเอก การเก็บข้อมูลเป็น 2 ส่วน 1) ข้อมูลเกี่ยวกับกลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืน ในการประยุกต์ใช้ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี 2) ข้อมูลสร้างแบบจำลองในการส่งเสริมการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืน ผลการวิจัยพบว่า (1) สถานการณ์ปัจจุบันและข้อบกพร่องของการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีสามารถส่งเสริมการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินด้วยกลไกการพัฒนาเพื่อความได้เปรียบทางการแข่งขันที่ยั่งยืน และได้รับการสนับสนุนเชิงนโยบายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนความสัมพันธ์ และความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ที่ส่งเสริมการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการ ภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนและการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการที่ยั่งยืน (2) สำรวจโอกาสในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการ ภาพจิตรกรรม บนหินอย่างยั่งยืน และเพิ่มความต้องการใช้งานภาพจิตรกรรม บนหินเพื่อการพัฒนาสังคม และการพัฒนา สิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน (3) เสริมสร้างประสิทธิภาพของกลไกการพัฒนาแบบจำลองการประยุกต์ใช้ ยุทธศาสตร์ การจัดการอย่างยั่งยืน ซึ่งรวมถึงจัดเตรียมสภาพแวดล้อม สำหรับการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ ปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อวัฒนธรรมรูปแบบการจัดการที่ยั่งยืนและนโยบายสนับสนุนด้านการศึกษา โดยความสำเร็จที่สำคัญ ขึ้นอยู่กับการนำเสนอกลไกในการเพิ่มประสิทธิภาพของแบบจำลองการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินและการพัฒนาความได้เปรียบในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ : การจัดการอย่างยั่งยืน; ภาพจิตรกรรมบนหิน; การประยุกต์ใช้กลยุทธ์

Abstract

The objectives of this study are (1) to analyze the current situation and shortcomings of the sustainable and comprehensive development of rock painting management strategies in Guangxi Province; Sustainable Management of Rock Paintings through the Application of Art Strategies (3) To propose a model for promoting the sustainable application of rock painting management strategies in Guangxi Province. The results showed that (1) the current situation and shortcomings of rock painting development in Guangxi Province can promote rock painting management with development mechanisms for sustainable competitive advantage; and receive relevant policy support as well as strategic relationships and cooperation that promote the development of sustainable application of rock painting management strategies and the application of sustainable management strategies. (2) Explore opportunities for sustainable application of rock painting management strategies. And increasing the demand for the use of rock paintings for social development and sustainable environmental development. (3) Strengthen the effectiveness of the model development mechanism for the application of sustainable management strategies, including providing an environment for the implementation of the strategy. Factors that influence culture sustainable management model and education support policy Its key achievements depend on the introduction of mechanisms to optimize the model, the application of rock painting management strategies and the development of sustainable competitive advantages.

Keywords : Sustainable Management; painting on rock; strategy application

บทนำ

ภาพเขียนสีบนผาสีฮวาชาน (Huashan Rock Art) หรือที่คนจ้วงเรียกว่า “ผาลาย” อยู่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำหนิงเจียง อำเภอหนิงหมิง มณฑลกว่างซี ซึ่งมีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวจ้วง อันมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกับไทยใหญ่และลาว อาจารย์เจีย แยนจง แห่งมหาวิทยาลัยยูนนาน

กล่าวถึงภาพเขียนชุดนี้ไว้เมื่อ พ.ศ.2532 ว่า “ภาพเขียนสีผาละลาย หมายถึงภาพเขียนสีบนหน้าผาหินปูนตามชายฝั่งหนึ่งเจียง แห่งอำเภอหนิงหมิง และสองฟากแม่น้ำจ๋อเจียง แห่งอำเภอหลงโจว อำเภอฉงจ๋อ และอำเภอฝูซู่ ... ในจำนวนภาพที่มีขนาดใหญ่ที่สุด มีรูปหุ่นตัวบุคคลมากที่สุด และเนื้อความที่บรรจุไว้ในภาพก็ค่อนข้างสลับซับซ้อน ฉะนั้น คนทั้งหลายก็เลยให้ชื่อภาพหน้าผาที่มีอยู่ตามริมแม่น้ำสายนี้ทั้งหมดว่าภาพหน้าผาฮวาซาน ภาษาจ้วง เรียกว่า “ผาละลาย” ภาพเขียนสีผาละลายนี้ ส่วนที่ใหญ่ที่สุดอยู่บนผาของภูสูง ๆ ริมฝั่งหนึ่งเจียงและจ๋อเจียง เป็นระยะเวลายาวหลายร้อยกิโลเมตร ขนาดของแต่ละภาพ ใหญ่ที่สุด 3 เมตร เล็กที่สุดกว้าง 40-50 เซนติเมตร วาดด้วยสีที่ค่อนข้างไปทางแดง ชั้นของสีหนาเท่าเปลือกไข่ ยังชัดเจนสดใส แต่ละภาพมีรูปคนบ้าง รูปสัตว์บ้าง ลายเส้นวงกลมบ้าง เป็นลวดลายที่ง่าย ๆ จดหมายเหตุแคว้นหนึ่งหมิงบันทึกไว้ว่า “ภูฮวาซานห่างจากเมือง 50 ลี้ หน้าผามีรูปคนสีแดงโดยธรรมชาติ ล้วนเปลือยใหญ่บ้างเล็กบ้าง บ้างก็ถือโล่ถือหอก บ้างก็ขี่ม้า... อนึ่ง ตลอดสองฝั่งแม่น้ำ ภาพหน้าผาแบบนี้มีมากแห่ง” นักวิชาการทางกว่างซีประมาณกันว่า ภาพเหล่านี้ทยอยสร้างขึ้นนับแต่สมัยฉินและฮั่น จนถึงหยวน เป็นเวลานานถึง 2,000 ปี ปัจจุบันภาพเขียนสีบนผาหินฮวาซานนี้ UNESCO ได้ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกแห่งที่ 49 ของประเทศจีน (นิพัทธ์พร เพ็งแก้ว, 2558.)

ภาพจิตรกรรมบนหินกว่างซีเป็นมรดกสำคัญของกลุ่มชาติพันธุ์ในมณฑลกว่างซี ที่มีทั้งคุณค่าทางวัฒนธรรม คุณค่าทางเศรษฐกิจ และคุณค่าทางศิลปะ ที่เหมาะสมสำหรับการสร้างกลไกการพัฒนาที่ยั่งยืนและการสนับสนุนทางทฤษฎี โดยอาศัยนโยบายคุ้มครองการส่งเสริมการคุ้มครองและการจัดการของภาครัฐและสถาบันที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ การคุ้มครองและการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินกว่างซีด้วยเอกสารและนโยบายต่าง ๆ เช่น อนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการคุ้มครองเขาหัวซาน มาตราการคุ้มครองและการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินชู่เจียง ในเมืองฉงจ๋อ และแผนแม่บทเพื่อการคุ้มครองและจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมภาพจิตรกรรมบนหินหัวซานของ บริเวณลุ่มแม่น้ำชู่เจียง (พ.ศ. 2557-2573) ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับแบบจำลองการพัฒนาตามเป้าหมายในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืนซึ่งจากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนมีปัญหาเกี่ยวกับการตอบสนองความต้องการในการพัฒนาด้านสังคม การตรวจสอบและประเมินผลการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหิน ความล่าช้าของกลไกการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหิน และสภาพทรัพยากรของสิ่งแวดล้อมในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ถูกจำกัดด้วยปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดังนั้นการศึกษาการจัดการและการคุ้มครองภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนจึงไม่ใช่ปัญหาหลัก แต่เป็นกลไกการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อสร้างแนวคิดของแบบจำลองใหม่สำหรับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

ภาพจิตรกรรมบนหินตั้งอยู่ในภาคตะวันตกของมณฑลกวางซี ประเทศจีน บริเวณลุ่มแม่น้ำชู่เจียง ที่ไม่ซึ่งภาพสลักหิน (petroglyphs) โดยส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ที่ค่อนข้างห่างไกลที่มีภูมิประเทศและการคมนาคม สะดวก ส่งผลให้เศรษฐกิจของมณฑลนี้ล่าช้า ดังนั้น สภาพทางภูมิศาสตร์และข้อจำกัดอื่น ๆ จึงกลายเป็นอุปสรรคในกระบวนการตรวจสอบและวิจัยภาคปฏิบัติ ซึ่งเราได้ทำการสำรวจปัญหาปัจจุบันผ่านการใช้แบบสอบถามและการวิเคราะห์รายการณี โดยใช้ทฤษฎีการวิจัยภาพจิตรกรรมบนหินในการศึกษาภูมิหลัง ทางวัฒนธรรมในระดับสากล การขาดแบบจำลองการสร้างกลไกการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหิน และปัญหา เกี่ยวกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนของพื้นที่ที่มีภาพจิตรกรรมบนหิน

บทความนี้ได้อธิบายพื้นฐานทางทฤษฎีของการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการที่ยั่งยืนอย่างละเอียด จากมุมมองของการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการที่ยั่งยืน โดยใช้การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกวางซีเป็นตัวอย่าง ศึกษาทฤษฎีและคุณลักษณะของแบบจำลองการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินทั้งในและต่างประเทศ วิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของการพัฒนาอย่างยั่งยืนของภาพจิตรกรรมบนหินนี้ นำเสนอผลักดันการสนับสนุนการพัฒนากลยุทธ์เพื่อความยั่งยืน ตลอดจนแบบจำลองการสร้างกลไกการพัฒนา แสวงหามาตรการตอบโต้เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนทางวิทยาศาสตร์และสมเหตุสมผล และให้การสนับสนุนทางทฤษฎีที่ยั่งยืน ตลอดจนแบบจำลองการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์สำหรับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกวางซี

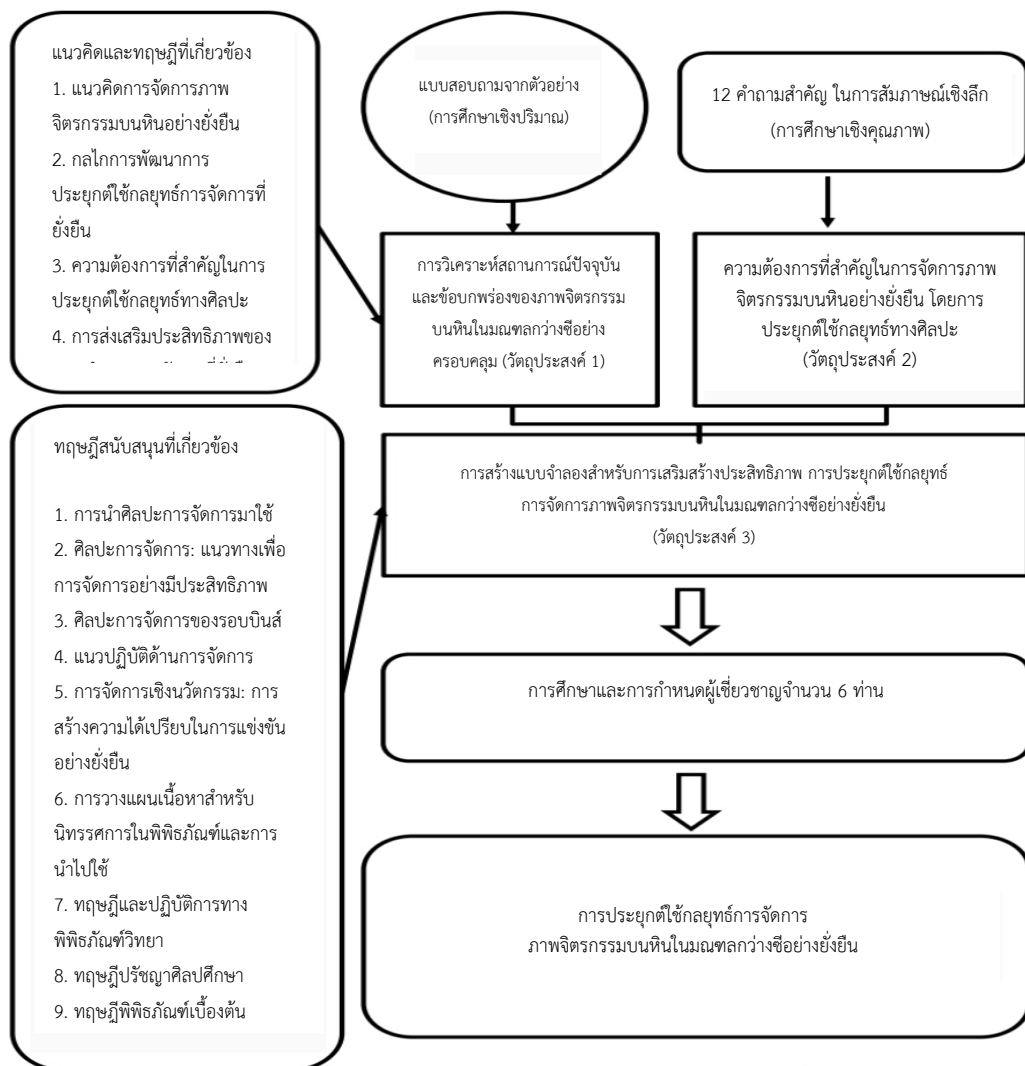

ภาพที่ 1

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทำการวิเคราะห์กลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืนในการประยุกต์ใช้ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน
2. เพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการที่สำคัญในการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนโดยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะ
3. เพื่อเสนอแบบจำลองสำหรับการส่งเสริมการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบผสม ซึ่งประกอบด้วยทั้งการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยกระบวนการวิจัยประกอบด้วย 3 กระบวนการ คือ การเตรียมแผนการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย และรายงานการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1: กำหนดแผนการวิจัยและระบุคำถามสำคัญ ซึ่งโดยส่วนใหญ่ทำโดยใช้แบบสอบถาม (กลุ่ม A) และการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อทำการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันและข้อบกพร่องของความยั่งยืนของภาพจิตรกรรม บนหินจากการทบทวนวรรณกรรมและการศึกษาที่เกี่ยวข้องอย่างครอบคลุม

ขั้นตอนที่ 2: สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความจำเป็นของการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน และการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะ ผ่านแบบสอบถาม (กลุ่ม B) และการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลัก 12 คน ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านภาพจิตรกรรมบนหิน ผู้บริหารระดับสูง ผู้จบการศึกษาระดับปริญญาเอก นักวิจัยด้านศิลปะ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี

ขั้นตอนที่ 3: ทำการวิเคราะห์เนื้อหาของขั้นตอน (1) และขั้นตอน (2) จากนั้นเสนอแบบจำลองเสริมสร้างการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน ศึกษาทฤษฎีสันับสนุน และ แบบจำลองการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน และกำหนด ออกแบบ และสร้างแผนพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหิน โดยเฉพาะในลักษณะการวิจัยแบบองค์รวม

ขั้นตอนที่ 4: เสนอแนวคิดของแบบจำลองเสริมสร้างการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหิน ในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน ซึ่งจะได้รับการพิสูจน์และชี้แนะโดยผู้เชี่ยวชาญ 6 ท่าน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แบบแผนการวิจัย

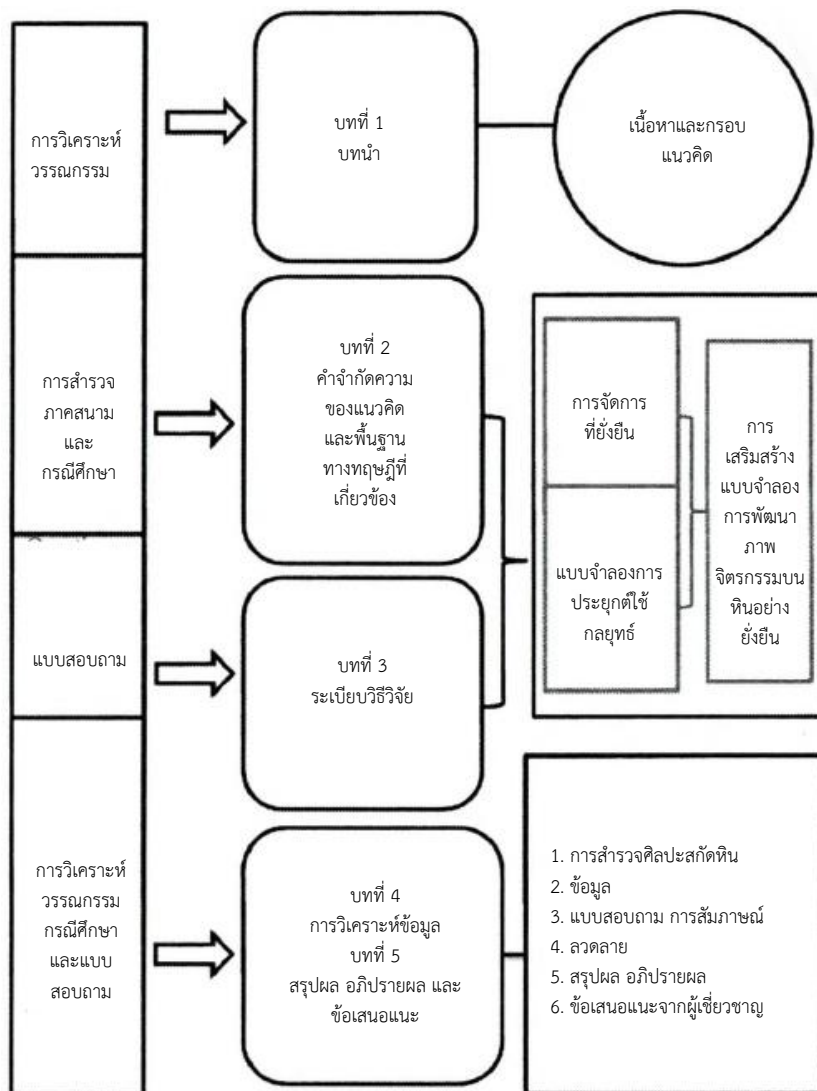
งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการ และแบบแผนการวิจัยประกอบด้วย 4 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

วัตถุประสงค์ 1: เพื่อศึกษาและทำการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันและข้อบกพร่องของการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน ผ่านการทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์เนื้อหาของการศึกษา ที่เกี่ยวข้องอย่างครอบคลุม กำหนดเครื่องมือในการทำแบบสอบถาม (กลุ่ม ก) เพื่อศึกษาแบบจำลองการพัฒนา เสริมสร้างการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน จากการประเมินความตรงของคำถามในแบบสอบถาม โดยการประเมินค่า IOC ในแต่ละคำถาม พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00

วัตถุประสงค์ 2: เพื่อสำรวจความจำเป็นในการพัฒนาการประยุกต์ใช้ภาพจิตรกรรมบนหินในทางศิลปะอย่างยั่งยืน และเพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความจำเป็นในการจัดการอย่างยั่งยืนและการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ ทางศิลปะในการจัดการภาพจิตรกรรมบนหิน ผ่านแบบสอบถาม (กลุ่ม B) และการสัมภาษณ์เชิงลึกกับ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี ผู้บริหารระดับสูง ผู้จบการศึกษาระดับปริญญาเอก นักวิจัยด้านศิลปะ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหลักที่เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ตัวแปรของแบบสอบถามเป็นไปตามข้อมูลที่ได้จากเอกสารอ้างอิง จากการประเมินความตรงของคำถามในแบบสอบถาม โดยการประเมินค่า IOC ในแต่ละคำถาม พบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00

วัตถุประสงค์ 3: สร้างแบบจำลองเสริมสร้างการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน ผ่านการวิเคราะห์เนื้อหาของขั้นตอนที่ 1 และ 2 และดำเนินการขั้นตอนต่อไปเพื่อกำหนดกลไกการพัฒนาการประยุกต์ใช้ภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน ตลอดจนข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนา ออกแบบโปรแกรม และสร้างการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินแบบบูรณาการ อย่างเฉพาะเจาะจง

วัตถุประสงค์ 4: เพื่อเสนอรูปแบบการพัฒนาเสริมสร้างการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน ซึ่งจะได้รับการยืนยันและชี้แนะโดยผู้เชี่ยวชาญ 6 ท่าน

แผนผังวิธีวิจัย ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

วัตถุประสงค์ 1: การศึกษานี้ช่วยอำนวยความสะดวกในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน และได้ทำการวิเคราะห์นโยบายสนับสนุน สถานการณ์ปัจจุบัน และข้อบกพร่องของภาพจิตรกรรมบนหินอย่างครอบคลุมแบบสอบถามที่สร้างขึ้นถูกนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างผ่านวิธีการสุ่มตัวอย่างจากประชากร โดยทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 110 คนจากภูมิภาคอื่น ๆ ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการภาพจิตรกรรมบนหิน ผู้จัดการระดับสูง ผู้จบการศึกษาระดับปริญญาเอก นักวิจัยศิลปะและนักท่องเที่ยว

แบบสอบถามกลุ่ม A: เลือกตัวอย่างโดยใช้แบบฟอร์มของเครจซีและมอร์แกน (Krejci & Morgan, 1970) แบบสอบถามกลุ่ม A ใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายซึ่งขนาดของตัวอย่างคือนักท่องเที่ยว ผู้บริหารระดับสูง บุคลากรที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอก ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะภาพสลักบนหิน และนักวิจัยด้านศิลปะ จำนวนทั้งหมด 110 คน

วัตถุประสงค์ 2: เพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการที่สำคัญในการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนโดยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะ

แหล่งข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยภาพจิตรกรรมบนหิน ผู้บริหารระดับสูง และหัวหน้านักวิจัยด้านศิลปะของมณฑลกว่างซี รวมทั้งหมด 12 คน การสัมภาษณ์เชิงลึกทำโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยกลุ่มตัวอย่างคือผู้บริหารที่มีประสบการณ์ด้านการจัดการมากกว่า 1 ปี ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพจิตรกรรมบนหิน และนักวิจัยด้านศิลปะซึ่งได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้ให้ข้อมูลหลักในการรวบรวมข้อมูล เพื่อมีเป้าหมายหลักเพื่อให้ได้คำแนะนำอย่างรอบด้าน

แบบสอบถามกลุ่ม B เป็นแบบสอบถามที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญโดยไม่มีเกณฑ์จนกระทั่งได้กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวและผู้จัดการศิลปะบนหินอื่น ๆ จำนวน 110 คน ตามจำนวนที่ต้องการ เพื่อทำการสำรวจความพึงพอใจต่อสถานการณ์ปัจจุบันและความต้องการในทางปฏิบัติเพื่อความยั่งยืน

วัตถุประสงค์ 3: เสนอวิธีการเสริมสร้างประสิทธิภาพของแบบจำลองการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน โดยเราได้เลือกผู้เชี่ยวชาญด้านภาพจิตรกรรมบนหิน ผู้จัดการระดับสูง นักวิจัยศิลปะ และผู้เชี่ยวชาญระดับปริญญาเอก รวม 6 ท่าน ซึ่งเป็นนักวิชาการวิจัยและผู้เชี่ยวชาญประเภทต่าง ๆ ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการยืนยันแนวทางที่เหมาะสมสำหรับการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรม

บนหินในมณฑลกว้างซีอย่างยั่งยืน การจำแนกและกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญทำขึ้น หลังจากการสุ่มตัวอย่างแบบกำหนดเป้าหมาย

ความจำเป็นในการพัฒนาภาพสลักหินอย่างยั่งยืนมีอิทธิพลต่อสภาพแวดล้อมสำหรับการพัฒนา ด้านการศึกษา และในขั้นตอนนี้ก็ยังมีปัญหาในการเพิ่มกลไกการพัฒนาพิพิธภัณฑ์เพื่อเพิ่ม ผลกระทบของภาพสลักหินและการพัฒนาการประยุกต์ใช้ในทางศิลปะด้วยแนวคิดของการจัดการ ที่ยั่งยืน จากการศึกษาแง่มุมด้านการศึกษา พบว่า การปรับปรุงกลไกการจัดการพิพิธภัณฑ์มีส่วน ช่วยในการปรับปรุงวัฒนธรรมของชุมชนตลอดจนด้านการวิจัยของข้อมูลการสำรวจ โดยพบว่า สภาพแวดล้อมการพัฒนาการให้ความรู้เกี่ยวกับภาพจิตรกรรมบนหินเป็นปัจจัยสำคัญหลัก และ เป็นทฤษฎีที่สนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืน

เครื่องมือวิจัย

วัตถุประสงค์ 1:

1) การทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์เนื้อหาของการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันและข้อบกพร่องของการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบน หินในมณฑลกว้างซีอย่างยั่งยืน

2) แบบสอบถามกลุ่ม A: สร้างแบบจำลองการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการ ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว้างซีอย่างยั่งยืนผ่านการวิเคราะห์เนื้อหาและองค์ประกอบ โดย กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ผู้บริหารระดับสูงของภาพจิตรกรรมบนหินในภูมิภาคอื่น ๆ บุคลากร ที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอก ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพจิตรกรรมบนหิน นักวิจัยด้านศิลปะ และ นักท่องเที่ยว รวมทั้งหมด 110 คน เพื่อทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม และคัดกรองโดย ตารางของเครจซีและมอร์แกน ซึ่งทำให้ได้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมด 110 ชุด โดยใช้การสุ่มอย่าง ง่าย

วัตถุประสงค์ 2:

3) ในการจัดการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการสัมภาษณ์แบบตัว ต่อตัว โดยทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะภาพสลักบนหิน ผู้จัดการอาวุโส นักวิจัยด้านศิลปะ และผู้เชี่ยวชาญที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอก การ สัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างทำโดยใช้ชุดคำถามที่กำหนดไว้และเทคนิคการบันทึกที่ ได้มาตรฐานสูง ซึ่งพัฒนาขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับการสัมภาษณ์และถามคำถาม สำคัญ ในการศึกษานี้ได้ใช้ทฤษฎีการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหิน ทฤษฎี แบบจำลองการพัฒนา และทฤษฎีความต้องการใช้กลยุทธ์เป็น

พื้นฐานทางทฤษฎีเพื่อศึกษาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์เพื่อการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

4) แบบสอบถามกลุ่ม B เป็นแบบสอบถามที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ ความน่าจะเป็น โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญโดยไม่มีเกณฑ์ จนกระทั่งได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 110 คน

วัตถุประสงค์ 3:

5) นำเสนอแบบจำลองการประยุกต์ใช้กลยุทธ์เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน การจัดทำและการออกแบบแบบจำลองตามวัตถุประสงค์ 1-2 โดยสังเคราะห์ และยืนยันและชี้แนะแนวทางการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน ดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องจำนวน 6 ท่าน

การสำรวจความต้องการในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะเพื่อการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

1. การสำรวจความต้องการในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินของมณฑลกว่างซีในปัจจุบัน

(1) การสำรวจความต้องการด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

การสำรวจความต้องการเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการประยุกต์ใช้เพื่อการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน ทำให้สามารถรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังแสดงในตารางที่ 1 ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัย 32 คน (35.2%) ระบุว่า “มีความต้องการในระดับทั่วไป”, 16 คน (17.6%) ระบุว่า “มีความต้องการในระดับปานกลาง” และ 62 คน (68.2%) ระบุว่า “ไม่มีความต้องการ” ข้อมูลที่ได้นี้แสดงให้เห็นว่ามีผู้เข้าร่วมการวิจัยเพียงไม่กี่คนที่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและสนับสนุนให้มีการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะเพื่อการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน ในขณะที่ผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ข้อมูลที่สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยข้อมูลที่ได้จากการสำรวจแสดงให้เห็นว่ามีความจำเป็นต้องปรับปรุงการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน รวมถึงแบบจำลองการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการ

ตารางที่ 1 การสำรวจความต้องการในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

ตัวเลือก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
มีความต้องการในระดับทั่วไป	32	35.2
มีความต้องการในระดับปานกลาง	16	17.6
ไม่มีความต้องการ	62	68.2
รวมทั้งหมด	110	110

(2) การสำรวจความต้องการในการพัฒนาศิลปะในระดับภูมิภาคโดยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

การสำรวจความต้องการในการพัฒนาศิลปะระดับภูมิภาคโดยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืนจะคำนึงถึงคุณค่าทางศิลปะของภาพจิตรกรรมบนหินในการพัฒนาศิลปะระดับภูมิภาคเป็นหลัก แบบสำรวจนี้มี 5 ตัวเลือกโดยผู้เข้าร่วมวิจัยจะถูกขอให้จัดอันดับตัวเลือกตามความสำคัญ จากข้อมูลในตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าตัวเลือกที่มีคะแนนสูงสุด คือ “ภาพจิตรกรรมสีน้ำมัน” “ภาพพิมพ์” “การออกแบบ” “ประติมากรรม” และ “ศิลปะสาธารณะ” ผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยส่วนใหญ่เลือก “การออกแบบ” และ “ศิลปะสาธารณะ” โดย 43 คน (47.3%) เลือก “ศิลปะสาธารณะ”, 35 คน (38.5%) เลือก “การออกแบบ” และ 22 คน (24.2%) เลือก “ภาพจิตรกรรมสีน้ำมัน” “ประติมากรรม” และ “ภาพพิมพ์” โดยผู้เข้าร่วมการวิจัย 10 คน (11%) เลือก “ภาพพิมพ์” จะเห็นได้ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยส่วนใหญ่เลือกการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืนเพื่อช่วยสนับสนุนการพัฒนาศิลปะในระดับภูมิภาค ในขณะที่บางคนเลือกการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนวัสดุที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 2 การสำรวจความต้องการในการพัฒนาศิลปะระดับภูมิภาคโดยใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

ตัวเลือก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ภาพจิตรกรรมและประติมากรรม	22	24.2
ภาพพิมพ์	10	11
ศิลปะสาธารณะ	43	47.3
การออกแบบ	35	38.5
รวมทั้งหมด	110	110

(3) การสำรวจความต้องการในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางในการจัดการอย่างยั่งยืนของภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี

การสำรวจความต้องการในการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะในการจัดการภาพจิตรกรรมบนหิน ทำโดยใช้แบบสำรวจที่มีตัวเลือกทั้งหมด 4 ตัวเลือก ซึ่งผู้เข้าร่วมจะถูกขอให้จัดอันดับตัวเลือกตามความสำคัญ จากข้อมูลในตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่าผู้เข้าร่วมการวิจัย 63 คน (69.3%) เลือก “การจัดการพิพิธภัณฑ์”, 38 คน (41.8%) เลือก “แบบจำลองธุรกิจสำหรับภาพจิตรกรรมบนหิน”, 5 คน (5.5%) เลือก “การพัฒนาการให้ความรู้เกี่ยวกับภาพสลักบนหิน” และ 4 คน (4.4%) เลือก “แบบจำลองการพัฒนาแบบดั้งเดิม” จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยส่วนใหญ่ในการสำรวจความต้องการการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืนให้ความสำคัญกับประเภทของการพัฒนาการประยุกต์ใช้ศิลปะ และส่วนใหญ่มองเห็นความต้องการให้มีการพัฒนาที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 3 การสำรวจประเภทของความต้องการในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

ตัวเลือก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
การจัดการพิพิธภัณฑ์	63	69.3
แบบจำลองธุรกิจสำหรับภาพสลักบนหิน	38	41.8
การพัฒนาการให้ความรู้เกี่ยวกับภาพสลักบนหิน	5	5.5
แบบจำลองการพัฒนาแบบดั้งเดิม	4	4.4
รวมทั้งหมด	110	110

(4) การสำรวจความต้องการที่สำคัญในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

ในการสำรวจความต้องการที่สำคัญในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน โดยใช้แบบสอบถามเพื่อทำการสำรวจความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านภาพจิตรกรรมบนหิน ผู้บริหารระดับสูง เจ้าหน้าที่ที่จบการศึกษาระดับปริญญาเอก นักวิจัยด้านศิลปะ และผู้เข้าร่วมการวิจัย พบว่า 66 คน (72.6%) เลือก “พึงพอใจอย่างมาก”, 17 คน (18.7%) เลือก “พึงพอใจโดยทั่วไป”, คน 12 คน (13.2%) เลือก “ค่อนข้างความพึงพอใจ” และ 15 คน (16.5%) เลือก “ไม่พึงพอใจ” ดังแสดงในตารางที่ 4 ซึ่งจากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าสิ่งที่สำคัญในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีนั้นคือการปรับปรุงกลไกการสร้างรายได้เปรียบทางการแข่งขันอย่างยั่งยืนเพื่อใช้เป็นดัชนีอ้างอิงที่สำคัญ และผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในการประยุกต์ใช้แบบจำลองการพัฒนากลยุทธ์การจัดการที่ยั่งยืน

ตารางที่ 4 การสำรวจความต้องการที่สำคัญในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

ตัวเลือก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
พึงพอใจอย่างมาก	66	72.6
พึงพอใจโดยทั่วไป	17	18.7
ค่อนข้างพึงพอใจ	12	13.2
ไม่พึงพอใจ	15	16.5
รวมทั้งหมด	110	110

(5) การสำรวจสถานการณ์ปัจจุบันของความต้องการในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

สถานการณ์ปัจจุบันของวัฒนธรรมทางสังคม คุณค่าทางศิลปะ และความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญสำหรับการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน และแนวคิดของกลไกการสร้างการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินการพัฒนาอย่างยั่งยืนนั้นขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของสังคม คุณค่าทางศิลปะและความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยตั้งแต่ศตวรรษที่ 20 มาตรฐานการครองชีพของมนุษย์ได้รับการปรับปรุงอย่างมาก มนุษย์มีความต้องการในด้านการแสวงหาความสุขและความหมายทางจิตวิญญาณมากขึ้น ดังนั้น การศึกษาจากมุมมองของคุณค่าทางศิลปะจึงมีความสำคัญสำหรับการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ทางศิลปะเพื่อพัฒนาแบบจำลองและกลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

จากข้อมูลที่ได้ พบว่าผู้เข้าร่วมการวิจัย 86 คน (94.6%) เลือก “พึงพอใจอย่างมาก”, 17 คน (18.7%) เลือก “ค่อนข้างพึงพอใจ” และ 7 คน (7.7%) เลือก “ไม่พึงพอใจ” ดังแสดงในตารางที่ 5 ซึ่งจากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ปัจจุบันของความต้องการในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืนมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้ในการสร้างกลไกการพัฒนาดังกล่าว

ตารางที่ 5 การสำรวจสถานการณ์ปัจจุบันของความต้องการในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

ตัวเลือก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
พึงพอใจอย่างมาก	86	94.6
ค่อนข้างพึงพอใจ	17	18.7
ไม่พึงพอใจ	7	7.7
รวมทั้งหมด	110	110

(6) การสำรวจความต้องการทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมสำหรับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของภาพสลักบนหินส่งผลกระทบต่อความต้องการด้านสิ่งแวดล้อมในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยในภูมิภาคนี้มีภาพสลักบนหินห้วยซานอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลกว่างซี และภาพสลักบนหินภูเขาเหอหลานอยู่ทางตอนเหนือ ภาพสลักบนหินเป็นผลงานทางประวัติศาสตร์ที่มนุษย์โบราณทิ้งไว้ ซึ่งโด่งดังส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ภูเขาที่ห่างไกล ในขณะที่เมืองในปัจจุบันตั้งอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งตะวันออกเป็นหลัก ดังนั้นการสร้างกลไกการพัฒนาโดยการปรับปรุงการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน จึงเป็นหนึ่งในตัวบ่งชี้ที่สำคัญในการแก้ไขสถานการณ์ปัจจุบันของความต้องการของสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

ในการสำรวจสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจเพื่อการพัฒนาภาพสลักบนหินอย่างยั่งยืน พบว่า ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 88 คน (96.8%) “พึงพอใจอย่างมาก”, 14 คน (15.4%) “พึงพอใจ”, 5 คน (5.5%) “ค่อนข้างพึงพอใจ” และ 3 คน (3.3%) “ไม่พึงพอใจอย่างมาก” ดังแสดงในตารางที่ 6 ซึ่งจากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ปัจจุบันของความต้องการทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของเงื่อนไขอ้างอิงสำหรับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 6 การสำรวจความต้องการทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันสำหรับการพัฒนาภาพสลักบนหินอย่างยั่งยืน

ตัวเลือก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
พึงพอใจอย่างมาก	88	96.8
พึงพอใจ	14	15.4
ค่อนข้างพึงพอใจ	5	5.5
ไม่พึงพอใจ	3	3.3
รวมทั้งหมด	110	110

(7) การสำรวจความต้องการในการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการเพื่อความยั่งยืนทางสังคม

จากการสำรวจการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินเพื่อความยั่งยืนทางสังคม โดยใช้แบบสอบถามที่มี 4 ตัวเลือก คือ “จำเป็นต้องมีการปรับปรุง” “จำเป็นต้องมีการปรับปรุงโดยรวม” “ไม่จำเป็นต้องมีการปรับปรุง” และ “รักษาไว้เช่นเดิม” พบว่า ผู้เข้าร่วม 84 คน (92.4%) เลือก “จำเป็นต้องมีการปรับปรุง”, 11 คน (5.5%) เลือก “ไม่จำเป็นต้องมีการปรับปรุง” ดังแสดงในตารางที่ 7 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพสลักบนหินอย่างยั่งยืนยังมีปัจจุบันอื่น ๆ ที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทางสังคม และผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยส่วนใหญ่ระบุว่า “จำเป็นต้องมีการปรับปรุง” อันเนื่องจากตัวแปรทางสังคม ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยส่วนน้อยระบุว่าไม่จำเป็นต้องมีการปรับปรุงข้อมูลที่ได้นี้ชี้ให้เห็นว่าการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืนในการก่อสร้างผลงานศิลปะบนหินมีปัจจัยหลายประการที่อาจส่งผลให้การตัดสินใจของคนส่วนใหญ่เปลี่ยนแปลงไปตามแนวโน้มทางสังคมโดยรวม

ตารางที่ 7 การสำรวจความต้องการของสังคมในการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการและการก่อสร้างภาพลักษณ์อย่างยั่งยืน

ตัวเลือก	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
จำเป็นต้องมีการปรับปรุง	84	92.4
จำเป็นต้องมีการปรับปรุงโดยรวม	11	12.1
ไม่จำเป็นต้องมีการปรับปรุง	5	5.5
รักษาไว้เช่นเดิม	10	11.0
รวมทั้งหมด	110	110

การวิเคราะห์ข้อมูล

แบบจำลองการพัฒนาเพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

1. การจัดทำแผนการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนตามสภาพความเป็นจริง

การสร้างแบบจำลองที่เหมาะสมตามเป้าหมายการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนจะทำให้เราสามารถสร้างกลยุทธ์การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในอนาคตได้ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สนับสนุน การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี โดยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการเพื่อความยั่งยืนอย่างมีประสิทธิภาพควรคำนึงถึงประเด็นต่อไปนี้

(1) การกำหนดแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

การปรับปรุงการพัฒนาภาพลักษณ์อย่างยั่งยืนสามารถทำได้โดยเริ่มจากการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ ของการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม จากนั้นจึงนำกลยุทธ์การจัดการอย่างยั่งยืนของภาพเขียนหินมาเป็นกลไกในการพัฒนาเพื่อเพิ่มความได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยพิจารณาถึงสถานการณ์ปัจจุบันของการพัฒนาด้านสังคม

(2) การกำหนดแผนการพัฒนาอย่างยั่งยืนและมีความสมเหตุสมผลตามหลักวิทยาศาสตร์

การกำหนดแผนการพัฒนาอย่างยั่งยืนและมีความสมเหตุสมผลตามหลักวิทยาศาสตร์เป็นเป้าหมายของการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซี โดยใช้คุณค่าทางศิลปะและการส่งเสริมการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนเป็นดัชนีวัดคุณค่าทางศิลปะ การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องมีการพัฒนากลไกการสร้าง

ได้เปรียบในการแข่งขัน และพัฒนานวัตกรรมที่เสริมกัน รวมทั้งการปรับปรุงคุณค่าทางศิลปะของภาพจิตรกรรมบนหิน

(3) การจัดทำนโยบายเพื่อสนับสนุนการพัฒนาคุณค่าทางศิลปะอย่างยั่งยืน

การแทรกแซงความต้องการของสังคมในรูปแบบของการจัดนิทรรศการศิลปะภาพจิตรกรรม บนหิน สามารถช่วยส่งเสริมการพัฒนาการจัดการการอนุรักษ์ภาพจิตรกรรมบนหินได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังเอื้อต่อการส่งเสริมการพัฒนาที่ภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน และการจัดทำนโยบาย สนับสนุนการพัฒนานวัตกรรม สำหรับการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

2. การเพิ่มแบบจำลองการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

ภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีมีกลไกในการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนโดยการเพิ่มคุณค่าทางศิลปะ การสร้างกลไกการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยอาศัยแบบจำลองการพัฒนาธุรกิจศิลปะร่วมกับการใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหิน รวมถึงการพัฒนาการให้ความรู้เกี่ยวกับ ภาพจิตรกรรมบนหิน โดยอาศัยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การเพิ่มคุณค่าทางศิลปะเพื่อขยายเป้าหมายเชิงกลยุทธ์

(1) ทฤษฎีที่สนับสนุนการพัฒนากลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

การสนับสนุนทางทฤษฎีเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน ดังนั้น จึงควรเพิ่มพื้นฐานทางทฤษฎีที่สนับสนุนการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในการตรวจสอบและวิเคราะห์ ซึ่งการปรับปรุง การวิเคราะห์ทฤษฎีที่สนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนของภาพจิตรกรรมบนหินทั้งสามด้าน อันประกอบด้วย การจัดการศิลปะ การจัดการพิพิธภัณฑ์ และการจัดการทางเศรษฐกิจ จะช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพ ของรูปแบบและกลไกการพัฒนาการวิจัยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

(2) การเพิ่มประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาที่ยั่งยืน

การปรับปรุงการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การพัฒนาที่ยั่งยืนให้มีประสิทธิภาพสูงสุดจะสามารถยกระดับแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้ ซึ่งการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ที่ยั่งยืนนั้นเป็นข้อบกพร่องที่สำคัญของกลไกการเพิ่มประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนในการพัฒนา ด้านสังคม ชีวิต การศึกษา สิ่งแวดล้อม และการก่อสร้าง เพื่อสนับสนุนและขยายการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหิน และเพื่อปรับปรุงแบบจำลองการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการที่เหมาะสม

3. การเพิ่มกลไกการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินด้วยการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการเชิงนวัตกรรม

ทฤษฎีที่สนับสนุนการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินสามารถเพิ่ม การวิเคราะห์ทางทฤษฎีทั้งสามด้าน อันประกอบด้วยการจัดการศิลปะ การจัดการพิพิธภัณฑ์ และการจัดการเศรษฐกิจ ซึ่งจะช่วยเพิ่มความต้องการในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน เพิ่มความต้องการคุณค่าทางศิลปะของหิน เพิ่มประสิทธิภาพของกลไกการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อส่งเสริมการพัฒนากลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรม บนหินในมณฑลกว่างซี

(1) ศิลปะภาพจิตรกรรมบนหินและการเปลี่ยนแปลงเชิงพาณิชย์

ในการวิเคราะห์ความต้องการในการพัฒนาทางสังคมและการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินนั้นกลไกการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซียังคงค่อนข้างล้าหลัง และการพัฒนาในปัจจุบันไม่สามารถแก้ปัญหาอุปสงค์อุปทานเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของสังคมได้ ดังนั้นการเพิ่มความหลากหลายให้กับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนจึงเป็นกลไกการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

(2) นโยบายสนับสนุนการพัฒนาคุณค่าทางศิลปะ

สำหรับการพัฒนาการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน นั้น ภาพจิตรกรรม บนหินมีเงื่อนไขที่สำคัญในด้านคุณค่าทางศิลปะและการสนับสนุนเชิงนโยบาย ดังนั้นจึงควรมีการสอดแทรก ความต้องการของสังคมในรูปแบบของนิทรรศการศิลปะภาพจิตรกรรมบนหินเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในปัจจุบัน ซึ่งจะเอื้อต่อการเพิ่มรูปแบบการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

กลไกการประเมินความยั่งยืนของภาพสลักบนหินอย่างครอบคลุม

ข้อมูลการพัฒนาอย่างยั่งยืนของภาพจิตรกรรมบนหินแสดงให้เห็นว่ายังขาดกลไกการประเมินความยั่งยืนอย่างครอบคลุม และการปรับปรุงการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนสามารถทำได้โดยอาศัยกลไกการประเมินที่ครอบคลุม เนื่องจากการปรับปรุงกลไกการประเมินจะช่วยเพิ่มความเป็นไปได้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยอาศัยแบบสอบถามและแก้ปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหิน ดังนั้น การประเมินการพัฒนาที่ยั่งยืนจึงต้องดำเนินการโดยใช้สำรวจแบบสอบถาม การตรวจสอบในทางปฏิบัติ และผสมผสานกับวรรณกรรม

(1) แบบสำรวจสำหรับการประเมินความยั่งยืนของภาพจิตรกรรมบนหิน

ขั้นตอนแรกคือการกำหนดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญสำหรับการประเมินความยั่งยืนของศิลปะภาพจิตรกรรม บนหิน โดยคณะกรรมการประเมินอาจประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะภาพสลักบนหิน บุคลากรที่จบการศึกษา ระดับปริญญาเอก และผู้บริหารระดับสูง ตลอดจนบุคลากรด้านการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการประเมินการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพสลักบนหินอย่างยั่งยืน ครอบคลุม และเป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์

ขั้นตอนที่สองคือการระบุตัวบ่งชี้และปัจจัยในการประเมินความยั่งยืนของภาพจิตรกรรมบนหิน ซึ่งการประเมินความยั่งยืนจะช่วยสร้างกลไกในการการพัฒนาบนพื้นฐานของตัวบ่งชี้อ้างอิงที่หลากหลาย

ขั้นตอนที่สาม คือ การกำหนดทฤษฎีและวิธีการตรวจสอบภาพจิตรกรรมบนหิน

(2) การกำหนดกลไกและตัวบ่งชี้ในการประเมินความยั่งยืนของภาพจิตรกรรมบนหิน

การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนควรจำแนกออกเป็น 3 ระดับตามตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ อย่างครอบคลุม เพื่อสร้างกลไกการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน รวมถึง การสนับสนุนทางทฤษฎี นอกจากนี้ควรเพิ่มการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม ปรับปรุง วัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ของกลไกการพัฒนาที่ยั่งยืน ทำการประเมินข้อมูลการวิจัยและผลการสำรวจในเชิงปริมาณ และสรุปผลการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยในการศึกษากลไกที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

การสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

(1) สภาพแวดล้อมของการพัฒนาศิลปะภาพจิตรกรรมบนหิน

สภาพแวดล้อมของการพัฒนาศิลปะภาพจิตรกรรมบนหินเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในแบบจำลอง การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน ซึ่งการส่งเสริมอิทธิของภาพจิตรกรรมบนหินรวมถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของภาพจิตรกรรมบนหินสามารถทำได้โดยการปรับปรุงแนวคิดของการพัฒนาศิลปะภาพจิตรกรรมบนหิน

(2) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับภาพจิตรกรรมบนหินและความต้องการทางสังคม

การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนมีข้อจำกัดบางประการที่เกี่ยวข้องกับความต้องการ ทางสังคม และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับภาพจิตรกรรมบนหิน

และความต้องการทางสังคมนั้นจะเอื้อต่อการสร้างกลไกการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

(3) สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม

วัฒนธรรมในประเทศจีนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเชิงกลยุทธ์ที่สำคัญ และการสนับสนุนทางทฤษฎี และวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อสังคมผ่านกลไกที่ประกอบด้วยหลายระดับ นอกจากนี้ นโยบายแห่งชาติของจีนก็ได้ให้การสนับสนุนการสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อการพัฒนาวัฒนธรรมที่ยั่งยืนด้วยเช่นกัน

(4) สภาพแวดล้อมสำหรับการพัฒนาการให้ความรู้เกี่ยวกับภาพจิตรกรรมบนหิน

การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนนั้นจำเป็นต้องมีการผลักดันเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาการศึกษาและการให้ความรู้ อย่างไรก็ตามการสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมนั้น มักมีปัญหาเกี่ยวกับการเพิ่มและการสร้างกลไกการพัฒนาพิพิธภัณฑ์เพื่อเพิ่มอิทธิพลและคุณค่าทางศิลปะของภาพจิตรกรรมบนหินโดยอาศัยแนวคิดการจัดการอย่างยั่งยืน ซึ่งการสร้างแบบจำลองสภาพแวดล้อมการพัฒนา การให้ความรู้เกี่ยวกับภาพจิตรกรรมบนหินเป็นและเป็นการสนับสนุนทางทฤษฎีและปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน

การสนับสนุนผ่านนโยบายแห่งชาติ

(1) การสนับสนุนการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนในมณฑลกว่างซีอย่างแข็งขันผ่านนโยบายแห่งชาติ

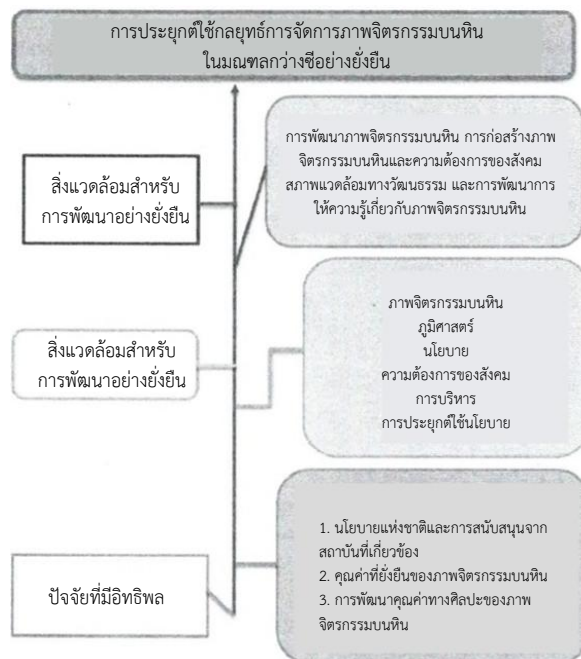
การสนับสนุนผ่านนโยบายแห่งชาติเป็นกุญแจสำคัญในการป้องกันและการจัดการเพื่อการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน และกลไกกลยุทธ์การพัฒนาที่มีประสิทธิภาพนั้นจะถูกกำหนดขึ้นโดยพิจารณาการสนับสนุนจากหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการป้องกันภาพจิตรกรรมบนหินตลอดจนสถาบันการวิจัย การพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืนนั้นจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมของภูมิภาค รูปแบบการพัฒนาและการสนับสนุนทางทฤษฎีเพื่อให้เกิดความยั่งยืนในการสร้างแผนโครงการสำหรับการวิจัย โดยมีเป้าหมายหลักคือการได้รับการสนับสนุนผ่านนโยบาย และจัดระบบการวิจัยพร้อมทั้งปรับปรุงคุณภาพและตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

(2) การเสริมสร้างการสนับสนุนและความร่วมมือกับสถาบันศิลปะที่เกี่ยวข้องกับภาพจิตรกรรมบนหิน

สถาบันด้านศิลปะที่เกี่ยวข้องกับภาพจิตรกรรมบนหินทั้งในและต่างประเทศต่างก็มีทรัพยากรที่เหมาะสม ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการเสริมสร้างการสนับสนุนและความสัมพันธ์กับสถาบันศิลปะในการพัฒนาเชิงกลยุทธ์ที่ทุกฝ่ายได้ประโยชน์ (win-win) เพื่อ

ช่วยในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืนโดยแนวคิดที่สำคัญในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนก็คือการสร้างปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้สังคมมีความต้องการที่จะปรับปรุงลักษณะทางวัฒนธรรมและศิลปะ และให้การสนับสนุนและความร่วมมือกับสถาบันศิลปะที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถแก้ปัญหาในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจาก การส่งเสริมการสนับสนุนและความร่วมมือกับสถาบันศิลปะที่เกี่ยวข้องจะช่วยให้การปรับปรุงการใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนได้ รวมถึงเป็นการคว้าโอกาสเพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันในการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน และการสนับสนุนทางทฤษฎีสำหรับ การพัฒนาศิลปะอย่างยั่งยืนและการสร้างแบบจำลองการพัฒนาจิตรกรรมบนหินอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะช่วยให้การสร้างเงื่อนไขที่ช่วยส่งเสริมโอกาสและทิศทางของการพัฒนาให้เหมาะสมอยู่เสมอ

การเสริมสร้างรูปแบบการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

การเสริมสร้างรูปแบบการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหิน ในมณฑลกว่างซีอย่างยั่งยืน

แนวคิดของการพัฒนาศิลปะที่ยั่งยืน คือ การสร้างความสัมพันธ์ที่เพิ่มความจำเป็นในการพัฒนาสังคมและกลยุทธ์ทางศิลปะ และเพื่อแก้ไขปัญหาความเป็นเอกเทศของศิลปะหิน ด้วยการสนับสนุนและร่วมมือกับสถาบันศิลปะที่เกี่ยวข้อง ในปัจจุบันได้มีการพัฒนากรอบการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมีการแสวงหาการสนับสนุนและความร่วมมือจากสถาบันศิลปะระดับชาติและระดับนานาชาติ นอกจากนี้ เมื่อกำหนดให้ภาพลักษณ์ของภาพจิตรกรรมบนหินเป็นเป้าหมายของการพัฒนา จึงได้มีการปรับปรุง แนวคิดของการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืนและรูปแบบการพัฒนาโดยอาศัยข้อมูลการสำรวจที่มีประสิทธิภาพและความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ในการสนับสนุนและความร่วมมือกับสถาบันศิลปะที่เกี่ยวข้องกับภาพจิตรกรรมบนหิน ทั้งนี้เพื่อปรับปรุงระดับการประยุกต์ใช้กลยุทธ์การจัดการภาพจิตรกรรมบนหินอย่างยั่งยืน

การคว้าโอกาสในการสร้างกลไกความได้เปรียบทางการแข่งขันที่ยั่งยืนสำหรับการพัฒนาภาพจิตรกรรมบนหิน อย่างยั่งยืนนั้นจำเป็นต้องมีการศึกษาความต้องการทางสังคมและความสัมพันธ์เชิงกลยุทธ์ในการสนับสนุน และความร่วมมือ ตลอดจนการวิเคราะห์รายการที่เกี่ยวข้องกับศิลปะบนหินและการประเมินผลแบบสอบถาม เพื่อเพิ่มการสนับสนุนทางทฤษฎีสำหรับการพัฒนาการประยุกต์ใช้ทางศิลปะอย่างยั่งยืน ตลอดจนการสร้างแบบจำลองสำหรับการพัฒนาศิลปะบนหิน และเพื่อเพิ่มโอกาสและเพิ่มประสิทธิภาพการพัฒนา

เอกสารอ้างอิง

- นิพัทธ์พร เพ็งแก้ว. (2558, พฤศจิกายน). ปริศนาในภาพเขียนสีที่แผ่นดิน. *ศิลปวัฒนธรรม*, 37(1), 156-169.
- Brady, L. M., Wesley, D., Bradley, J., Kearney, A., Evans, S., & Barrett, D. (2022). 'Contact' rock art and the hybrid economy model: Interpreting introduced subject matter from Marra Country, southwest Gulf of Carpentaria, northern Australia. *Cambridge Archaeological Journal*, 32(4), 527-546. <https://doi.org/10.1017/S0959774322000014>
- Chengkai, Y., Benzhen, L., & Jingzhong, F. (2012). *Art and illusion*. Guangxi Fine Arts Publishing House.

- Dongye, L., & Hong, W. (2009). *Art anthropology*. Guangxi Normal University Press.
- Green, D. (2022). San rock paintings of women in the southern Maloti-Drakensberg and eastern Stormberg, Eastern Cape Province, South Africa: Ritual specialists, potency and social conditioning. *Azania: Archaeological Research in Africa*, 57(4), 463-499.
<https://doi.org/10.1080/0067270X.2022.2157623>
- Jian, L. (2007). *The origin of art*. China Renmin University Press.
- Jingzhong, F. (2013). *Images and eyes: A re-study of the psychology of picture reproduction*. Guangxi Fine Arts Publishing House.
- Minet, V. H., & Jianqun, L. (2007). *The history of art history*. Shanghai People's Publishing House.
- Sharma, A., & Singh, M. R. (2022). A review on rock paintings of India: Technique, pigment and conservation. *Indian Journal of History of Science*, 57(2), 145-162. <https://doi.org/10.1007/s43539-022-00060-2>
- UNESCO World Heritage Centre. (2016). *Zuojiang Huashan rock art cultural landscape*. UNESCO World Heritage List.
<https://whc.unesco.org/en/list/1508/>
- Yaqi, H. (2018). *Guangxi Zuojiang crouching mannequin rock painting research*. Science Press.
- Yongguo, C. (2020). *Iconology: Image, text and ideology*. Peking University Press.
- Yubing, S. (2015). *Art and culture* (2nd ed.). Guangxi Normal University Press.

คำแนะนำและเงื่อนไขในการเตรียมต้นฉบับวารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม ด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และการศึกษา

การเตรียมต้นฉบับ

ต้นฉบับเป็นบทความวิจัย บทความวิชาการ ด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และการศึกษาที่ยังไม่เคยเผยแพร่ในเอกสารใดๆ และเป็นบทความที่มีเนื้อเรื่องที่สมบูรณ์ พิมพ์ต้นฉบับภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษด้วย Microsoft Word for Windows พิมพ์บนกระดาษขนาด A4 หน้าเดียวประมาณ 28 บรรทัด ต่อ 1 หน้ากระดาษ ต้นฉบับทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดตัวอักษร 16 และใส่เลขหน้าตั้งแต่ต้นจนจบบทความ บทความวิจัยความยาวไม่เกิน 12 หน้า บทความวิชาการความยาวไม่เกิน 8 หน้า (รวมรายการเอกสารอ้างอิง)

คำแนะนำในการเขียนบทความ

1. **ชื่อเรื่อง/บทความ:** ชื่อเรื่องควรกะทัดรัดไม่ยาวจนเกินไป มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขนาด 18 ตัวหนา
2. **ชื่อ-สกุล:** ชื่อเต็ม-นามสกุลเต็ม ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ของผู้แต่งแต่ละท่านที่มีส่วนในงานวิจัยนั้น โดยเรียงตามลำดับความสำคัญ ขนาดตัวอักษร 16 หากเป็นวิทยานิพนธ์ต้องมีชื่อและสังกัดของอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขนาดตัวอักษร 16
3. **สถานที่ทำงาน:** ระบุหน่วยงานที่สังกัด ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขนาดตัวอักษร 16 หากเป็นวิทยานิพนธ์ กรุณาแจ้งชื่อหลักสูตรและชื่อสถาบัน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
4. **อีเมลล์:** ระบุที่ติดต่อได้สะดวก
5. **บทคัดย่อ:** มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เขียนสรุปสาระสำคัญของเรื่องใช้ภาษาให้รัดกุมเป็นประโยคสมบูรณ์และควรจะกล่าววัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัย ข้อค้นพบและสรุปผลที่ได้จากงานวิจัยนั้นๆ โดยให้เขียนเป็นความเรียงไม่ควรมีคำย่อ
6. **คำสำคัญ:** เป็นคำที่กระชับ ได้ใจความสำคัญ มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จำนวน 3 - 5 คำ
7. **บทนำ:** เป็นส่วนของความสำคัญที่นำไปสู่การวิจัย สรุปความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พร้อมวัตถุประสงค์การวิจัย และไม่ควรใส่ตารางหรือรูปภาพ
8. **วัตถุประสงค์:** เป็นข้อความที่แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่นักวิจัยต้องการศึกษาที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง และเมื่อสิ้นสุดการวิจัยแล้วจะต้องได้คำตอบตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ทุกข้อ
9. **สมมติฐานการวิจัย:** อาจจะมีหรือไม่ก็ได้ เป็นการเขียนความคาดหมายผลการวิจัยหรือคาดคะเนคำตอบต่อปัญหาที่วิจัยไว้ล่วงหน้าอย่างมีเหตุผล
10. **กรอบแนวคิดในการวิจัย:** อาจมีหรือไม่ก็ได้ โดยให้เขียนกรอบแนวคิดของการวิจัยที่พัฒนาจากการทบทวนวรรณกรรม

11. วิธีดำเนินการวิจัย: อธิบายเครื่องมือและวิธีการดำเนินการวิจัยให้กระชับและชัดเจนให้บอก รายละเอียดสิ่งที่นำมาศึกษา จำนวน ลักษณะเฉพาะของตัวอย่างที่ศึกษา ตลอดจนเครื่องมือ และ อุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการศึกษา คุณภาพของเครื่องมือ อธิบายรูปแบบการศึกษา การสุ่มตัวอย่าง วิธี หรือมาตรที่ใช้ในการวัด วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

12. ผลการวิจัย: บรรยายสรุปผลการวิจัยอย่างกระชับโดยให้ตอบวัตถุประสงค์การวิจัย ถ้าการวิจัยเป็นข้อมูลเชิงปริมาณที่ต้องนำเสนอด้วยตาราง หรือแผนภูมิ ควรมีคำอธิบายอยู่ด้านล่าง การเรียงลำดับ ภาพ ตาราง หรือแผนภูมิควรเรียงลำดับเนื้อหาของงานวิจัย และต้องมีการแปล ความหมายของผลที่ค้นพบหรือวิเคราะห์

13. อภิปรายผล: เขียนสอดคล้องกับลำดับของการเสนอผล และการสรุปผลการวิจัยเป็นการ วิพากษ์วิจารณ์ผลการวิจัยที่ได้ สอดคล้องหรือขัดแย้งกับสมมติฐาน พร้อมทั้งอ้างอิงข้อเท็จจริงทฤษฎี และผลการวิจัยอื่น อธิบายอย่างเป็นเหตุเป็นผลถึงแนวความคิดของผู้วิจัยต่อผลการวิจัยที่ได้

14. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ: ควรสรุปสาระสำคัญที่ไม่คลุมเครือและสรุปผล ว่าตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือไม่และอย่างไร และควรแสดงข้อเสนอแนะและความเห็น เพิ่มเติมเพื่อการพัฒนางานต่อไปในอนาคต หรือเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมต่อไปในอนาคต

15. เอกสารอ้างอิง: เป็นการแสดงถึงแหล่งที่มาของข้อมูลที่ถูกนำมาอ้างอิงขึ้นมาใช้ในการวิจัย เพื่อ เป็นการแสดงว่าไม่ได้นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง การอ้างอิงเอกสารให้เขียนตามมาตรฐาน แบบ APA7 (American Psychological Association) แยกการอ้างอิงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (เรียงตามลำดับตัวอักษร)

16. ค่าใช้จ่ายในการตรวจประเมินบทความ: ผู้ส่งบทความจะต้องชำระค่าส่งตรวจประเมิน บทความ จำนวน 3,000 บาท โดยโอนเงินเข้าบัญชี ออมทรัพย์ ธนาคาร กรุงไทย สาขา สามพราน ชื่อบัญชี “วารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม” เลขที่บัญชี 734-0-27562-2 พร้อมส่งหลักฐานเอกสาร การโอนเงินชำระค่าตรวจประเมินบทความมาที่ E-mail: researchcenter@saengtham.ac.th ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายดังกล่าวผู้ส่งบทความเป็นผู้รับผิดชอบและจะไม่ได้รับคืนในทุกกรณี กองบรรณาธิการจะนำ บทความที่ท่านส่งมาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจประเมินคุณภาพความเหมาะสมของบทความก่อน การตีพิมพ์เผยแพร่ ในกรณีที่ผลการประเมินระบุให้ต้องปรับปรุงหรือแก้ไข ผู้เขียนจะต้องดำเนินการ ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา 15 วัน นับจากวันที่ได้รับผลการประเมินบทความ

หมายเหตุ: หากท่านต้องการสอบถามเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ กองบรรณาธิการวารสารวิชาการ โทร. 02-429-0100-3 โทรสาร 02-429-0819 หรือ E-mail: researchcenter@saengtham.ac.th

หลักการพิจารณาบทความวิจัย/วิชาการ วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม

1. บทความทุกบทความที่ส่งมาจะได้รับการตรวจประเมินคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่น้อยกว่า 3 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะในสาขาวิชานั้นๆ โดยไม่ทราบชื่อของผู้เขียนบทความ
2. การยอมรับเรื่องที่จะตีพิมพ์หรือปฏิเสธการตีพิมพ์บทความเป็นสิทธิของกองบรรณาธิการ และกองบรรณาธิการจะไม่รับผิดชอบในเนื้อหาหรือความถูกต้องของเรื่อง ที่ส่งมาตีพิมพ์ทุกเรื่อง
3. กองบรรณาธิการขอสงวนลิขสิทธิ์ในการตรวจแก้ไขรูปแบบบทความที่ส่งมาตีพิมพ์ และอาจจะส่งบทความคืนมายังผู้เขียนให้แก้ไขเพิ่มเติมหรือพิมพ์ต้นฉบับใหม่ แล้วแต่กรณี
4. ความถูกต้องของการใช้ภาษาและรูปแบบการเขียนเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียน กองบรรณาธิการจะดำเนินการส่งบทความให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ เมื่อบทความมีการใช้ภาษาและรูปแบบการเขียนที่ถูกต้องเท่านั้น
5. ในกรณีที่ผลการประเมินบทความจากผู้ทรงคุณวุฒิระบุให้ต้องปรับปรุงหรือแก้ไข ก่อนการตีพิมพ์เผยแพร่ ผู้เขียนจะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จ และส่งบทความที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วพร้อมแบบฟอร์มแจ้งการแก้ไขหลังการตรวจประเมินบทความ กลับมายังกองบรรณาธิการวารสารฯ ภายใน 15 วัน (หรือตามที่กองบรรณาธิการวารสารกำหนด)

การนำส่งบทความวิจัย/วิชาการ เพื่อพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม

1. กรอกรหัสในแบบฟอร์มนำส่งบทความวิจัย/วิชาการ SCJ Form ให้ครบถ้วน
2. กรณีมีผู้เขียนมากกว่า 1 ท่าน ให้กรอกรหัสของผู้เขียนร่วมใน SCJ Form ให้ครบถ้วนทุกท่านและทุกรายการ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
3. เตรียมบทความให้อยู่ในรูปแบบที่วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม กำหนดไว้
4. ส่งบทความมายังกองบรรณาธิการวารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม สามารถส่งบทความเข้ามาผ่านทางระบบ Thai Journals Online (ThaiJO) ได้ที่ <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/scj>

* ตัวอย่าง SCJ Form และแบบฟอร์มแจ้งการแก้ไขหลังการตรวจประเมินบทความอยู่ในหน้าถัดไป สามารถดาวน์โหลดแบบฟอร์มได้ที่ <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/scj>

SCJ Form

แบบฟอร์มนำส่งบทความวิจัย/วิชาการ
เพื่อพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม
(ส่งแนบพร้อมกับบทความวิจัย/วิชาการ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผู้พิมพ์บทความหลัก * โปรดพิมพ์ข้อมูลให้ครบถ้วนทุกรายการ

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว).....

(Mr./Mrs./Ms.).....

คุณวุฒิสูงสุด สาขาวิชา/คณะวิชา:-

(ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ).....

สถานศึกษา:-

(ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ).....

ตำแหน่งทางวิชาการ (ถ้ามี):-

(ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ).....

ชื่อคณะวิชาและสถาบันที่ทำงาน:-

(ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ).....

ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก:-

ชื่ออาคาร/สำนักงาน/หมู่บ้าน (ถ้ามี).....

เลขที่.....หมู่ที่.....ซอย.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....โทรสาร.....

โทรศัพท์มือถือ.....Id-Line.....

E-mail.....

หมายเหตุ: หากเป็นวิทยานิพนธ์ กรุณาแจ้งชื่อหลักสูตรและชื่อสถาบัน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

- ขอส่ง ☐ บทความวิจัย (Research Article)
- ☐ เป็นบทความวิจัยเพื่อใช้สำหรับตีพิมพ์ในการสำเร็จการศึกษา
 - ☐ เป็นบทความวิจัยเพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ
- ☐ บทความวิชาการ (Academic Article)
- ☐ บทความปริทัศน์ (Review Article)
- ☐ บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review)
- ☐ หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัย (Certificate of Approval)

ชื่อเรื่อง (ภาษาไทย)

.....

Title (ภาษาอังกฤษ)

.....

คำสำคัญ (ภาษาไทย)

.....

Keywords (ภาษาอังกฤษ)

.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้

- ☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าเพียงผู้เดียว
- ☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าและผู้ที่ระบุชื่อในบทความ

บทความนี้ไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารใดมาก่อน และไม่อยู่ในระหว่างการเสนอพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารฉบับอื่น นับจากวันที่ข้าพเจ้าได้ส่งบทความฉบับนี้มายังกองบรรณาธิการวารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม

ลงนาม

(.....)

หมายเหตุ: หากมีผู้ร่วมนิพนธ์บทความมากกว่า 2 ท่าน กรุณากรอกรายละเอียดของผู้ร่วมนิพนธ์บทความทุกท่าน

ผู้ร่วมนิพนธ์บทความคนที่ 1 * โปรด**พิมพ์**ข้อมูลให้ครบถ้วนทุกรายการ

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว).....
(Mr./Mrs./Ms.).....

คุณวุฒิสูงสุด สาขาวิชา/คณะวิชา:-
(ภาษาไทย).....
(ภาษาอังกฤษ).....

สถานศึกษา:-
(ภาษาไทย).....
(ภาษาอังกฤษ).....

ตำแหน่งทางวิชาการ (ถ้ามี):-
(ภาษาไทย).....
(ภาษาอังกฤษ).....

ชื่อคณะวิชาและสถาบันที่ทำงาน:-
(ภาษาไทย).....
(ภาษาอังกฤษ).....

ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก:-
ชื่ออาคาร/สำนักงาน/หมู่บ้าน (ถ้ามี).....
เลขที่..... หมู่ที่..... ซอย..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์..... โทรสาร.....
โทรศัพท์มือถือ..... Id-Line.....
E-mail.....

- ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้
- ☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าในฐานะผู้ร่วมวิจัยและร่วมเขียนบทความจากงานวิจัย
(กรณีที่เป็น**บทความวิจัย**)
- ☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าในฐานะผู้ร่วมเขียน**บทความวิชาการ**

ผู้ร่วมนิพนธ์บทความคนที่ 2 * โปรด**พิมพ์**ข้อมูลให้ครบถ้วนทุกรายการ

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว).....

(Mr./Mrs./Ms.).....

คุณวุฒิสูงสุด สาขาวิชา/คณะวิชา:-

(ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ).....

สถานศึกษา:-

(ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ).....

ตำแหน่งทางวิชาการ (ถ้ามี):-

(ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ).....

ชื่อคณะวิชาและสถาบันที่ทำงาน:-

(ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ).....

ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก:-

ชื่ออาคาร/สำนักงาน/หมู่บ้าน (ถ้ามี).....

เลขที่..... หมู่ที่..... ซอย..... ถนน.....

ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์..... โทรสาร.....

โทรศัพท์มือถือ..... Id-Line.....

E-mail.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้

☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าในฐานะผู้ร่วมวิจัยและร่วมเขียนบทความจากงานวิจัย (กรณีที่เป็น **บทความวิจัย**)

☐ เป็นผลงานของข้าพเจ้าในฐานะผู้ร่วมเขียน**บทความวิชาการ**

แบบฟอร์มแจ้งการแก้ไขหลังการตรวจประเมินบทความ
วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม

ID บทความ:.....

ชื่อ – สกุล ผู้รับผิดชอบบทความหลัก:

ชื่อบทความ:

รายละเอียดแจ้งการแก้ไขขององค์ประกอบบทความวิจัย/วิชาการ:

องค์ประกอบของบทความ (ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ)	แจ้งการแก้ไข
1. ชื่อบทความ (Title)	☐ แก้ไข ☐ คงเดิม
2. ชื่อและสังกัดผู้รับผิดชอบบทความหลัก (Contributors)	☐ แก้ไข ☐ คงเดิม
3. ชื่อและสังกัดผู้ร่วมรับผิดชอบบทความ (Contributors)	☐ แก้ไข ☐ คงเดิม
4. บทคัดย่อ (Abstract)	☐ แก้ไข ☐ คงเดิม
5. คำสำคัญ (Keywords)	☐ แก้ไข ☐ คงเดิม
6. บทความ (Article)	☐ แก้ไข ☐ คงเดิม
7. เอกสารอ้างอิง (References)	☐ แก้ไข ☐ คงเดิม

หมายเหตุ: ส่งแนบพร้อมกับบทความวิจัย/วิชาการ ที่แก้ไขแล้ว

ลงชื่อผู้รับผิดชอบบทความ.....

(.....)

วันที่.....

รูปแบบการเขียนบทความวิจัย
เพื่อส่งตีพิมพ์วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม
ด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และ การศึกษา

ชื่อบทความวิจัย (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขนาด 18 pt. ตัวหนา)

ข้อมูลภาษาไทย

ชื่อเต็ม - นามสกุลเต็ม: ชื่อ/สกุลของผู้นิพนธ์ทุกท่านที่มีส่วนในบทความวิจัยฉบับนี้
สังกัด: ระบุหน่วยงานที่สังกัด (หากเป็นวิทยานิพนธ์ให้ระบุเป็นชื่อหลักสูตร)
Email: ระบุ email address ที่สามารถติดต่อได้สะดวก

ข้อมูลภาษาอังกฤษ

Author: ชื่อ/สกุลของผู้นิพนธ์ทุกท่านที่มีส่วนในบทความวิจัยฉบับนี้
Affiliation: ระบุหน่วยงานที่สังกัด (หากเป็นวิทยานิพนธ์ให้ระบุเป็นชื่อหลักสูตร)

(ขนาดตัวอักษร TH SarabunPSK 16 pt.)

หมายเหตุ: หากเป็นวิทยานิพนธ์ต้องมีชื่อและสังกัดของอาจารย์ที่ปรึกษา
ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

(ขนาดตัวอักษร TH SarabunPSK 16 pt.)

บทคัดย่อ (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

คำสำคัญ: คำสำคัญ1, คำสำคัญ2, คำสำคัญ3 (ไม่เกิน 5 คำ) (ขนาด 16 pt. ตัวธรรมดา)

Abstract (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

Keywords: Keywords 1, Keywords 2, Keywords 3 (ขนาด 16 pt. ตัวธรรมดา)

บทนำ (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

วัตถุประสงค์ (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

สมมติฐานการวิจัย (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

กรอบแนวคิดในการวิจัย (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

วิธีดำเนินการวิจัย (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

ผลการวิจัย (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

อภิปรายผลการวิจัย (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

เอกสารอ้างอิง (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

หมายเหตุ : เขียนตามมาตรฐานแบบ APA7 (American Psychological Association)

แยกการอ้างอิงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเรียงตามลำดับตัวอักษร

รูปแบบการเขียนบทความวิชาการ
เพื่อส่งตีพิมพ์วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม
ด้านปรัชญา ศาสนา เทววิทยา และ การศึกษา

ชื่อบทความวิชาการ (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ขนาด 18 pt. ตัวหนา)

ข้อมูลภาษาไทย

ชื่อเต็ม - นามสกุลเต็ม: ชื่อ/สกุลของผู้นิพนธ์ทุกท่านที่มีส่วนในบทความวิชาการฉบับนี้
สังกัด: ระบุหน่วยงานที่สังกัด
Email: ระบุ email address ที่สามารถติดต่อได้สะดวก

ข้อมูลภาษาอังกฤษ

Author: ชื่อ/สกุลของผู้นิพนธ์ทุกท่านที่มีส่วนในบทความวิชาการฉบับนี้
Affiliation: ระบุหน่วยงานที่สังกัด

(ขนาดตัวอักษร TH SarabunPSK 16 pt.)

บทคัดย่อ (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

คำสำคัญ: คำสำคัญ1, คำสำคัญ2, คำสำคัญ3 (ไม่เกิน 5 คำ) (ขนาด 16 pt. ตัวธรรมดา)

Abstract (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

Keywords: Keywords 1, Keywords 2, Keywords 3 (ขนาด 16 pt. ตัวธรรมดา)

บทนำ (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

เนื้อหา (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

สรุป (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

เอกสารอ้างอิง (ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

----- (TH SarabunPSK 16 pt. ตัวธรรมดา) -----

หมายเหตุ : เขียนตามมาตรฐานแบบ APA7 (American Psychological Association) แยก
การอ้างอิงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเรียงตามลำดับตัวอักษร

รูปแบบการเขียนรายการอ้างอิง (References) สำหรับวารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม

ใช้การอ้างอิงระบบ APA7 (American Psychological Association) เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนอ้างอิงบรรณานุกรมในผลงานทางวิชาการที่ประสงค์จะลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม โดยมีวิธีการเขียนอ้างอิงบรรณานุกรมจากสารนิเทศประเภทต่างๆ มีดังนี้

การใช้ชื่อย่อ

- * กรณีไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ ให้ใส่ (ม.ป.ป.) หรือ (nn.dd.)
 - ** กรณีไม่ปรากฏเมืองหรือสำนักพิมพ์ ให้ใส่ (ม.ป.ท.) หรือ (nn.pp.)
 - *** กรณีพิมพ์ครั้งที่ 1 ไม่ต้องระบุครั้งที่พิมพ์
- หมายเหตุ: เครื่องหมาย / หมายถึง การเว้นวรรค 1 ระยะ

1. รูปแบบการเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (In-Text Citation)

1.1 การอ้างอิงข้อมูล (แบบมีชื่อผู้เขียน)

ผู้แต่ง 1 คน

ไทย	(ชื่อ/สกุล,/ปี)
อังกฤษ	(สกุล,/ปี)

ผู้แต่ง 2 คน

ไทย	(ชื่อ/สกุล/และ/ชื่อ/สกุล,/ปี)
อังกฤษ	(สกุล/&/สกุล,/ปี)

ผู้แต่ง 3 คนขึ้นไป

ไทย	(ชื่อ/สกุล/และคณะ,/ปี)
อังกฤษ	(สกุล/et al., ปี)

* กรณีที่มีผู้เขียนตั้งแต่ 3 คน ขึ้นไป ให้ใส่เฉพาะสกุลของผู้แต่งคนแรก แล้วตามด้วย et al. ตั้งแต่ครั้งแรก

1.2 การอ้างอิงข้อมูล (แบบไม่มีชื่อผู้เขียน)

สารสนเทศที่เป็นส่วนหนึ่งของงานอื่น (บทในหนังสือ/บทความในวารสาร/สารานุกรม)

ไทย “ชื่อเรื่อง”/(ปีที่เผยแพร่)

อังกฤษ “ชื่อเรื่อง”/(ปีที่เผยแพร่)

* ถ้าชื่อเรื่องมีความยาวมากเกินไป ให้ใส่เฉพาะคำแรกๆ ของชื่อเรื่องเท่านั้น

สารสนเทศที่ไม่เป็นส่วนหนึ่งของงานอื่น (หนังสือ/รายงาน/เว็บไซต์)

ไทย ชื่อเรื่อง/(ปีที่เผยแพร่)

อังกฤษ ชื่อเรื่อง/(ปีที่เผยแพร่)

2. รูปแบบการเขียนรายการอ้างอิง (References)

2.1 หนังสือในรูปแบบเล่ม/อิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่มีเลข DOI

ผู้แต่ง 1 คน

ไทย ชื่อ/สกุล./(ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์.

Eng สกุล./อักษรย่อชื่อ./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์.

ผู้แต่ง 2 คน

ไทย ชื่อ/สกุล/และ/ชื่อ/สกุล/(ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)/สำนักพิมพ์.

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./&/สกุล,/ชื่อ/(ปีพิมพ์)/.ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)/.สำนักพิมพ์./

ผู้แต่ง 3 - 20 คน ให้ใส่ชื่อทุกคน

ไทย ชื่อ1/สกุล1,ชื่อ2/สกุล2,ชื่อ3/สกุล3,ชื่อ4/สกุล4,ชื่อ5/สกุล5,ชื่อ6/สกุล6,
และชื่อ7/สกุล7./(ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)/สำนักพิมพ์.

อังกฤษ สกุล1,/อักษรย่อชื่อ1./,สกุล2,/อักษรย่อชื่อ2./,สกุล3,/อักษรย่อชื่อ3./,สกุล4,
 /////อักษรย่อชื่อ4./,สกุล5,/อักษรย่อชื่อ5./,สกุล6,/อักษรย่อชื่อ6./,&/สกุล7,
 /////อักษรย่อชื่อ7./ (ปีพิมพ์)/ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์.

2.2 หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (ที่ไม่มีเลข DOI)

ไทย ชื่อ/สกุล./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์./URL

Eng สกุล,/อักษรย่อชื่อ./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์./URL

2.3 หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (ที่มีเลข DOI)

ไทย ชื่อ/สกุล./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์./https://doi.org/
////////เลข DOI

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่อง/(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์./
////////https://doi.org/เลข DOI

* กรณีหนังสืออิเล็กทรอนิกส์มีการเผยแพร่ทั้งแบบรูปเล่มและแบบดิจิทัล
ให้ระบุชื่อสำนักพิมพ์ตามแบบรูปเล่ม

2.4 หนังสือแปล

ไทย สกุล,/อักษรย่อชื่อ./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่องภาษาต้นฉบับ/[ชื่อหนังสือภาษาไทย]/
////////(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์.

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./ (ปีพิมพ์)./ชื่อเรื่องภาษาต้นฉบับ/[ชื่อหนังสือภาษาอังกฤษ]/
////////(พิมพ์ครั้งที่)./สำนักพิมพ์.

2.5 หนังสือพิมพ์/หนังสือพิมพ์ออนไลน์

ไทย ชื่อ/สกุล./ (ปี,/วัน/เดือน)./ชื่อคอลัมน์./ชื่อหนังสือพิมพ์./เลขหน้า./URL (ถ้ามี)

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./ (ปี,/เดือน/วัน)./ชื่อคอลัมน์./ชื่อหนังสือพิมพ์./เลขหน้า./
////////URL (ถ้ามี)

2.6 เว็บไซต์

ไทย ชื่อ/สกุลผู้เขียน./ (ปี,/วัน/เดือนที่เผยแพร่)./ชื่อบทความ./ชื่อเว็บไซต์./URL

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อผู้เขียน./ (ปี,/เดือน/วันที่เผยแพร่)./ชื่อบทความ./ชื่อเว็บไซต์./
////////URL

* กรณีที่ไม่มีวันที่เผยแพร่ปรากฏ ให้ใส่ (ม.ป.ป.) หรือ (n.d.)

* กรณีที่มีปรากฏเฉพาะ พ.ศ. หรือ ค.ศ. ให้ใส่แค่ (ปี) เท่านั้น

* กรณีชื่อผู้เขียนและชื่อเว็บไซต์เป็นชื่อเดียวกัน ให้ตัดชื่อเว็บไซต์ออก

2.7 บทความหรือบทในหนังสือ (Book chapter)

ไทย ชื่อ/สกุล./(ปีพิมพ์)./ชื่อบทหรือชื่อบทความ./ใน/ชื่อบรรณาธิการ/(บ.ก.),
////////ชื่อหนังสือ/(น./xx-xxx)./สำนักพิมพ์.

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปีพิมพ์)./ชื่อบทหรือชื่อบทความ./In/ชื่อบรรณาธิการ/
////////(Ed. หรือ Eds.),/ชื่อหนังสือ/(pp./เลขหน้า)./สำนักพิมพ์.

2.8 บทความในวารสาร (แบบรูปเล่ม)

ไทย ชื่อ/สกุล./(ปีพิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),
////////เลขหน้า.

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปีพิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),/
////////เลขหน้า.

2.9 บทความในวารสารออนไลน์ (ที่ไม่มีเลข DOI)

ไทย ชื่อ/สกุล./(ปีพิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),
////////เลขหน้า./https://www.xxxxxxxx

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปีพิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),/
////////เลขหน้า./https://www.xxxxxxxx

2.10 บทความในวารสารออนไลน์ (ที่มีเลข DOI)

ไทย ชื่อ/สกุล./(ปีพิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),/
////////เลขหน้า./https://doi.org/เลข DOI

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปีพิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),/
////////เลขหน้า./https://doi.org/เลข DOI

* กรณีที่เลข DOI แบบที่ใช้เดิมยาวและซับซ้อน

ผู้เขียนสามารถเลือกใช้ DOI แบบสั้นหรือแบบยาวก็ได้

2.11 รายงานที่จัดทำโดยหน่วยงานของรัฐหรือองค์กรอื่น

ไทย ชื่อหน่วยงาน/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อเรื่อง./สำนักพิมพ์./URL(ถ้ามี)

อังกฤษ ชื่อหน่วยงาน/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อเรื่อง./สำนักพิมพ์./URL(ถ้ามี)

2.12 รายงานที่จัดทำโดยผู้เขียนรายบุคคลสังกัดหน่วยงานรัฐหรือองค์กรอื่น

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อเรื่อง./สำนักพิมพ์./URL(ถ้ามี)

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ/(ปีที่เผยแพร่)/ชื่อเรื่อง./สำนักพิมพ์./URL(ถ้ามี)

2.13 รายงานการประชุมเชิงวิชาการที่มี proceeding (ในรูปแบบรูปเล่มหนังสือ)

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปี)/ชื่อบทความ./ใน/ชื่อบรรณาธิการ/(บ.ก.)/ชื่อหัวข้อการประชุม./
////////ชื่อการประชุม/(น./เลขหน้า)/ฐานข้อมูล.

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ/(ปี)/ชื่อเรื่อง./In/ชื่อบรรณาธิการ/(Ed. หรือ Eds.)/
////////ชื่อหัวข้อการประชุม./ชื่อการประชุม/(pp./เลขหน้า)/database.

* กรณีมีเลข DOI หรือ URL ให้เติมต่อท้ายจากฐานข้อมูล

ตัวอย่าง ชื่อฐานข้อมูล./https://doi.org/xxxx

2.14 รายงานการประชุมเชิงวิชาการที่มี proceeding (ในรูปแบบวารสาร)

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปี)/ชื่อเรื่อง:/ชื่อเรื่องย่อย./ชื่อวารสาร,/เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),/
////////เลขหน้า./URL

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ/(ปี)/ชื่อเรื่อง:/ชื่อเรื่องย่อย./ชื่อวารสาร,/
////////เลขของปีที่(เลขของฉบับที่),/เลขหน้า./URL

* กรณีมีเลข DOI หรือ URL ให้เติมต่อท้ายจากฐานข้อมูล

ตัวอย่าง ชื่อฐานข้อมูล./https://doi.org/xxxx

2.15 เอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์ (เอกสารประกอบการเรียน)

ไทย ชื่อ/สกุล/(ปี)/ชื่อเอกสาร/[เอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์]/คณะ,/มหาวิทยาลัย.

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ/(ปี)/ชื่อเอกสาร/[Unpublished manuscript]/คณะ,
////////มหาวิทยาลัย.

2.16 วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิตและวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตที่ไม่ได้ตีพิมพ์

ไทย ชื่อ/สกุล./(ปีที่เผยแพร่)./ชื่อวิทยานิพนธ์/[วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต
/////ไม่ได้ตีพิมพ์ หรือ วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]/
/////ชื่อมหาวิทยาลัย.

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปีที่เผยแพร่)./ชื่อวิทยานิพนธ์/[Unpublished doctoral
/////dissertation หรือ Unpublished master's thesis]./ชื่อมหาวิทยาลัย.

**2.17 วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิตและวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตจากเว็บไซต์
(ไม่อยู่ในฐานข้อมูลเชิงพาณิชย์)**

ไทย ชื่อ/สกุล./(ปีที่เผยแพร่)./ชื่อวิทยานิพนธ์/[วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต หรือ
/////วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,/ชื่อมหาวิทยาลัย]./ชื่อเว็บไซต์./URL

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปีที่เผยแพร่)./ชื่อวิทยานิพนธ์/[Doctoral dissertation หรือ
/////Master's thesis,/ชื่อมหาวิทยาลัย]./ชื่อเว็บไซต์./URL

**2.18 วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิตและวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตจากเว็บไซต์
(จากฐานข้อมูลเชิงพาณิชย์)**

ไทย ชื่อ/สกุล./(ปีที่เผยแพร่)./ชื่อวิทยานิพนธ์/(หมายเลข UMI หรือ เลขลำดับอื่นๆ)/
/////วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต หรือ วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,/
/////ชื่อมหาวิทยาลัย]./ชื่อฐานข้อมูล.

อังกฤษ สกุล,/อักษรย่อชื่อ./(ปีที่เผยแพร่)./ชื่อวิทยานิพนธ์/(หมายเลข UMI หรือ เลขลำดับ
/////อื่นๆ)/[Doctoral dissertation หรือ Master's thesis, /ชื่อมหาวิทยาลัย]./
/////ชื่อฐานข้อมูล.

2.19 ราชกิจจานุเบกษา

ไทย ชื่อกฎหมาย./(ปี,/วัน/เดือน)./ราชกิจจานุเบกษา./เล่ม/เลขเล่ม/ตอนที่/เลขตอน./
/////หน้า/เลขหน้า.

3. วิธีการจัดเรียงรายการอ้างอิง

การเรียงตามลำดับอักษร

* ภาษาไทย

ใช้หลักการเดียวกับการเรียงคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน โดยเรียงตามรูปพยัญชนะ ก - ฮ ส่วนคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะเดียวกันให้เรียงตามรูปสระ ดังนี้

อะ อัว อัวะ อา อี อี้ อื อู่ อุ ูเอะ เอ เอา เอ็น เอีย เอียะ เอื้อ เอื้อะ แอ แอะ
โอ โอะ ไอ ไอ

* ภาษาอังกฤษ

ใช้หลักการเดียวกับการเรียงคำใน Dictionary โดยเรียง A-Z

การเรียงลำดับงานหลายงานที่มีชื่อผู้แต่งคนแรกเป็นชื่อคนเดียวกัน

* ถ้าชื่อผู้แต่งทุกคนเหมือนกัน ให้จัดเรียงตาม ปีที่พิมพ์

* ถ้าชื่อผู้แต่งที่แตกต่างกัน ให้จัดเรียงตาม งานที่มีชื่อผู้แต่งคนเดียวก่อน
งานที่มีชื่อผู้แต่งอื่นร่วม

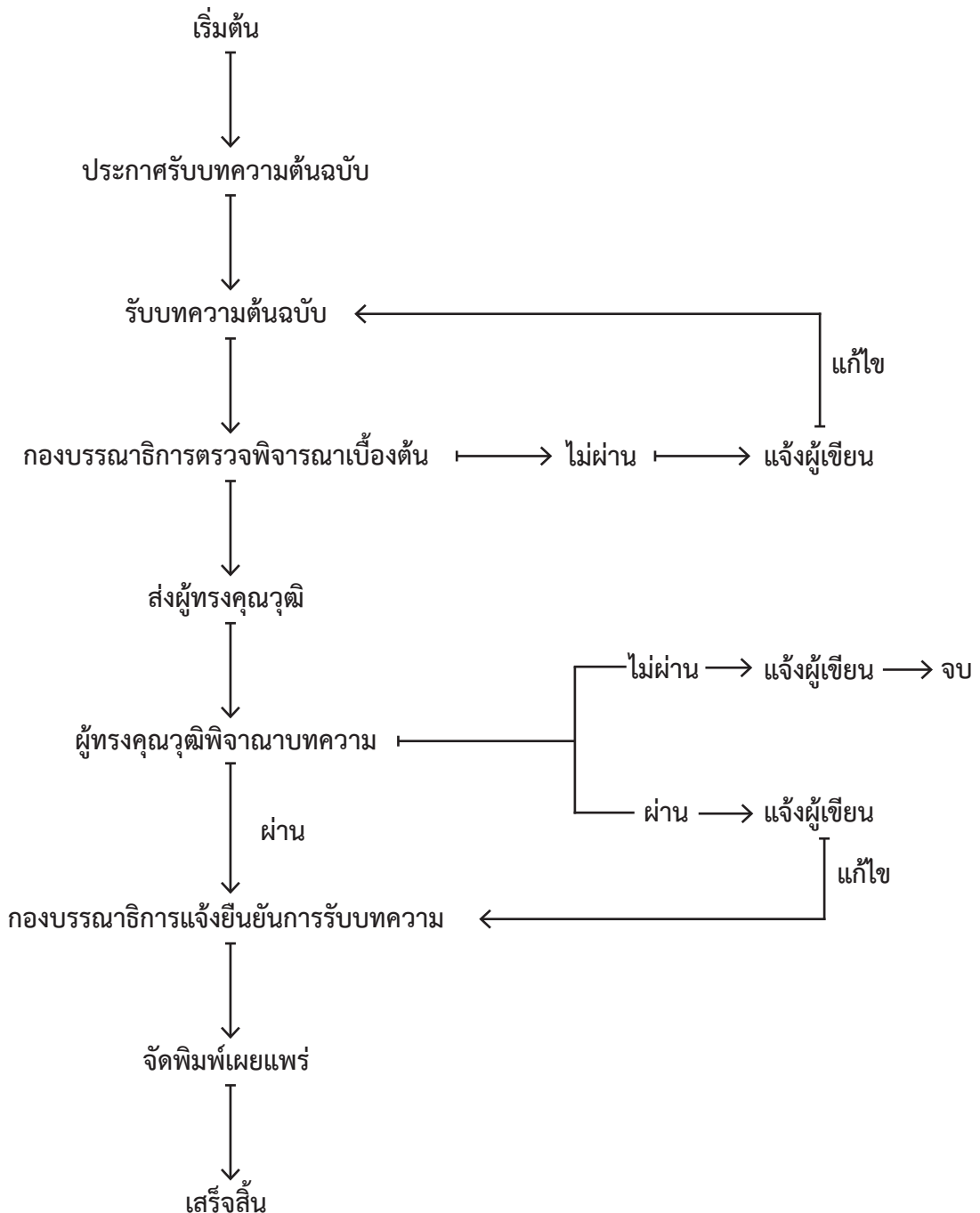
* ถ้าชื่อผู้แต่งคนแรกเป็นคนเดียวกันและชื่อผู้แต่งคนที่สอง หรือคนที่สามต่างกัน

ให้จัดเรียงตาม ลำดับอักษรตัวแรกของชื่อสกุลของผู้แต่งคนที่สองและคนที่สามตามลำดับ

* ถ้าชื่อผู้แต่งคนแรกมีชื่อสกุลเหมือนกัน ให้จัดเรียงตาม ลำดับอักษรย่อชื่อต้นและชื่อกลาง
ของชื่อผู้แต่งคนแรก

ขั้นตอนการจัดทำวารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม

----- Saengtham College Journal

วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม

Saengtham College Journal

ใบสมัครสมาชิก

วารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม

สมาชิกในนาม.....
ที่อยู่ (สำหรับจัดส่งวารสารวิชาการ) เลขที่.....ถนน.....
แขวง/ตำบล.....เขต/อำเภอ.....
จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....โทรสาร.....

มีความประสงค์สมัครเป็นสมาชิก

- ☐ วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม 1 ปี (2 ฉบับ) อัตราค่าสมาชิก 200 บาท
- ☐ วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม 2 ปี (4 ฉบับ) อัตราค่าสมาชิก 400 บาท
- ☐ วารสารวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม 3 ปี (6 ฉบับ) อัตราค่าสมาชิก 500 บาท

ชำระเงินโดยวิธี

- ☐ โอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขาสามพราน
ชื่อบัญชี “วารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม”
เลขที่บัญชี 734-0-27562-2
(พร้อมส่งเอกสารการโอนมาที่ E-mail: researchcenter@saengtham.ac.th)

ที่อยู่ที่ต้องการให้ออกใบเสร็จรับเงิน

- ☐ ตามที่อยู่จัดส่ง
- ☐ ที่อยู่ใหม่ในนาม.....
เลขที่.....ถนน.....แขวง/ตำบล.....
เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

.....(ลงนามผู้สมัคร)

วันที่.....

ส่งใบสมัครมาที่ : ศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม วิทยาลัยแสงธรรม
20 หมู่ 6 ต.ท่าข้าม อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110 หรือที่โทรสาร 02-429-0819

SAENGTHAM COLLEGE JOURNAL

THE JOURNAL OF PHILOSOPHY, RELIGION, THEOLOGY AND EDUCATION

ISSN 3088-1226 (Print) ISSN 3088-1250 (Online)

Vol.17 No.1 January – June 2025

Research articles

- 9 *The Effect of Social Learning Management on Enhancing Active Citizenship Among Students in Private Secondary Schools in Nakhon Pathom Province, Thailand.
Dr. Panida Klosawasdi, Assoc. Prof. Dr. Suphak Pibool, Dr. Nongnuch Suwanruji, Dario Mando and Dr. Teresita R. Doctor
- 29 *The Need for Digital Citizenship Development among Catholic School Students in Nakhon Sawan Province, Thailand.
Rev. Dr. Rangsiphon Plianplan, Assoc. Prof. Dr. Ampon Dhamacharoen, Asst. Prof. Arunee Srisawan, Payap Sriyanonphinit and Sirikorn Suthawatnatcha
- 61 *"I Learn It for a Better Future": Ethnic Minority Students' Motivation in Pursuing a Bachelor's Degree in English.
Sumit Choepatruedi, Rev. Dr. Pichet Saengthien, Jamriang Prombutr and Sikarin Kosanwattana
- 86 *Ethical Views On Abortion In Thailand Under The Penal Code Amendment Act (No. 28) B.E. 2564 According To The Teaching Of The Catholic Church.
Ritthikon Wehapuchan, Rev. Dr. Pichet Saengtian and Asst. Prof. Dr. Laddawan Prasootsaengchan
- 106 *A Study Of The Perspectives On Cyberbullying Of Secondary School At Prakumarn Roi-Et School.
Supphawat Janjaroen, Rev. Dr. Pichet Saengthien, Rev. Asst. Prof. Dr. Aphisit Kitcharoen and Asst. Prof. Dr. Laddawan Prasootsaengchan
- 130 *The Contributions of Catholic Migrant Learning Centers (MLCs) of the Archdiocese of Bangkok for the Myanmar Migrant Children's Education in Samut Sakhon Province in Thailand.
Rev. Michael Bistis and Rev. Theeraphol Kobvithayakul
- 155 *The Development Learning Activities in the Parables of Jesus Taught By 4 MAT Teaching Approach and Cognitive Coaching Technique to Development of Analytical Thinking Abilities for Seventh Grade Students.
Chintana Kitkaew and Dr. Siriwan Vanichwatanavorachai
- 176 *Study the Components of 21st Century Administrative Skills of School Administrators.
Rev. Den Chuaisuk, Dr. Boonmee Koboorn and Dr. Pornthep Steannoppakao
- 190 *Results Of Learning Management In English By Using Learning Based On The 5E Through Simulation Of Pratomsaksa 4th Students.
Ngamphan Lekpian, Dr. Sudaporn Pongpisanu and Dr. Supot Keardsuwan
- 216 *The Development of Mathematic Achievement on Multiplication Using Inquiry Cycle (5E) with Songs for Secondary 2.
Panupong Miamee and Dr. Sudaporn Pongpisanu
- 232 *Guidelines to Enhance Personnel Retention in Princess Ubolratana School.
Wilanee Klanrongkan and Dr. Patchareewan Kijmee
- 245 *The Effect of Using Storyboard on the Development of Communication Competence in Reading and Writing Health Sciences of Saint Louis College Students.
Sarawut Mungsoongnern, Dr. Nareerat Kitiarsa, Asst. Prof. Nootchanart Wattanasiri, Charito R.Cruz and Waraporn Duangprathai
- 266 *Buddhist Way of Dealing with Difficult Interreligious Dialogue: A Study of the Dighanikaya and Majjhimanikaya.
Dr. Le Ngoc Bich Ly
- 293 *The Role of culture in media architecture under Flow Theory.
Li Gengrui and Prof. Dr. Pichai Sodhibhan
- 325 *Sustainable Management Strategies in the Application of Rock Paintings in Guangxi Province People's Republic of China.
Li Xin Zan and Prof. Dr. Pichai Sodhibhan